

THESAURUS

LINGUÆ GRÆCÆ.

THESAURUS

LINGUÆ GRÆCÆ,

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS:

NOVA EDITIO AUCTION ET EMENDATION.

A PRIMÆ Græcorum literæ nota est, cui nomen "Αλφα, quod a prima Hebræorum litera mutuatur, **א** **א**, quamvis enim tria hæc elementa **א** **ב** **ג** sonent *Aleph*, sequendo ea quæ **ה** **פ** finali subscribuntur puncta, siquis tamen voluerit pro arbitrio alia subscribere, poterit alios etiam sonos literis illis dare, ex quibus sit et hic, *Alpha*. Hanc autem alioqui tam manifestam et plane indubitatam derivationem ignorantes grammatici, "Αλφα a verbo "Αλφω originem habere tradiderunt, quum contra vocem hanc ex illa oriundam dicere, rationi magis consentaneum videri potuisset: ut infra docebo. Itidem certe elementum secundum **Βητα** ex Hebr. **בֵּת** *Beth*, manasse perspicuum est: nec de hac derivatione ambigent ii præsertim qui qualis fuerit olim **τοῦ η** sonus, noverint.

"Αλφα, præter figuras, [quas ad finem operis, cum omnigenis *literarum ductibus* et *compendiis*, subjectas videbis,] habet et alias quasdam in manuscriptis libris vetustioribus; quarum una partim ad Hebraici **א**, partim ad Latini *a* formam accedit.¹ Sed usus illius est in iis potissimum locis quibus typographi literas quas majusculas appellant, adhibere consueverunt.

"Αλφα cur primam inter *στοιχεῖα*, i. e. elementa, sedem obtinuisse existimatum sit, tunc dicendum erit quum de illa a verbo "Αλφω origine disseretur: quæ si fabulosa est, (ut certe est), simul et illi rationi vel potius illis rationibus fidem derogemus necesse est.

"Αλφα unum est ex illis elementis quæ nomen suum apud omnes Græcas dialectos immutatum retinuerunt, quum aliquæ nonnulla ex ceteris immu-

taverint. Nam ex **Γάμμα** Iones **Γέμμα**, ex **Κάππα** quidam **Κόππα** fecerunt: unde putatur esse *κοππατίας* dictus quidam equus ap. Aristoph. (*Nub.* 23. "Οτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν, 437. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει Διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, καὶ τὸν γάμον, ὃς μ' ἐπέτριψε,) ab impresso videlicet illi **κόππα**,² Nonnullis major etiam mutatio contigit: ut τῷ **Σίγμα**, quod Dores **Σαν** appellarunt. Mv autem a Democrito vocatum fuisse traditur **Μω**, eadem forma qua **Ρω**.

"Αλφα indeclinabile est, sicut **Βητα**, et reliqua etiam, uno aut duobus exceptis. Perperam enim Priscianus de omnibus elementorum tam apud Græcos quam Latinos nominibus pronuntiavit, ea esse indeclinabilia. Et sunt indeclinabilia (inquit) tam apud Græcos elementorum nomina quam apud Latinos: sive quod a barbaris inventa dicuntur; sive quod simplicia hæc et stabilia esse debent, quasi fundamentum omnis doctrinæ iumobile; sive quod nec aliter apud Latinos poterat esse, &c. Debuit certe ex hoc indeclinabilium numero **Σίγμα** saltem excipere Priscianus, quod habere genitivum singularem **Σίγματος**, pluralem **Σιγμάτων** apud Platonem comicum, nominativum et accus. **Σίγματα** apud Xenophontem,³ alibi (*Thea.* ii. p. x.) ostendam, ubi et de vocibus agam quæ ex elementorum nominibus factæ fuerunt, cuiusmodi sunt ex hoc **Σίγμα** istæ, **Σιγματειδής** sive **Σιμοειδής**, "Ασιγμος, ex quo vox "Ασιγμοποιῶ, item Πολύσιγμος. Præter istud autem nomen elementi **Σίγμα**, debuit fortassis et **Γάμμα** excipere: nam et hoc declinatum invenisse mihi videor. Sed donec exemplum suppetat, in dubio relinquatur. Hoc addo, articulos præfixos

¹ Addit Noster:—" Ut aliquando, Deo favente, in meo de Calligraphia Græca libro videbis." Hunc libellum nunquam, quod sciamus, in lucem dedit. De eo certe nihil invenias in Catalogo Opusculorum, quæ aliquando edere H. Stephanus statuerat, inserto in *Vita H. Stephani Secundi*, a M. Maittaire conscripta, pp. 473—8.

² Schol. ad Aristoph. *Nub.* 23.: Κοππατίας ἵππους ἐκάλεον, οἳ ἐγκεχάρκτο τὸ κ στοιχεῖον, ὡς Σαμφόρας, τοὺς ἐγκεχαρημένους τὸ σ. τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον, σάν ἐλεγον. Cf. Biseti Scholia.

³ Hellen. iv. 4. 10.: Οἱ δὲ Ἀργεῖοι, ἀρίστες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὡς Σικανίους, οὐδὲν ἐφοβοῦντο· ἐνθα δὲ λέγεται εἰπὼν δ Πασίμαχοι. καὶ τῷ Σιδῷ. Ἀργεῖοι, ψεύσει ἡμῖν τὰ σίγματα ταῦτα, χωρεῖν ὁμῶς. " Unde satis patet, quid tribuendum sit præcepto Helladii in *Chrestomathia* n. 963. f. xi. *Thea.* (Hellenov.: τὰ νύ φασιν καὶ τὰ μὲν πλεονεκτημένα διφασμένα ἔσονται τὰ στοιχεῖα. Οὕτω καὶ τὰ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ σίγματα· καὶ γὰρ ἅκιστα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα. Διὸ καὶ τὸ παρα Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον οὐχ ὅτ' ἐν τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων ἀναγνωστέον, ἀλλὰ δισυνάβως τὰ σίγμα, καὶ ἀπ' ἑλλης ἀρχῆς τὰ τῶν ἀσπίδων, κατὰ διδόντασιν. V. Meurs. ad h. l. et Palmer. Exercitt. ad Anctt. Gr. p. 70., qui Helladii vanitatem et aliis argumentis demonstrarunt, et locis Platonis Comici et Eubuli ap. Schol. Eurip. *Med.* 476. (ubi v. Porson.) qui hujus nominis plurali numero nisi sunt." Sturzium Lex. Xenoph.

reliquis elementorum nominibus indeclinabilibus, sicut et aliis quibilibet vocabulis quæ indeclinabilia sunt, veluti declinationis loco esse. Dicitur enim τὸ "Ἄλφα, τοῦ "Ἄλφα, τῷ "Ἄλφα: itidemque in plurali, τὰ "Ἄλφα, τῶν "Ἄλφα, τοῖς "Ἄλφα. Eodem modo τὸ Βῆτα, τοῦ Βῆτα, &c. Semper autem præfigitur neutrius generis articulus, quod et γράμμα et στοιχεῖον, quæ literam et elementum significant, neutrius generis sint. Possunt tamen hunc articulum usum præstare et alia vocabula illis præfixa: veluti quum dicitur in proverbio, Τρία κάππα κάκιστα.

"Ἄλφα numero declarando adhibetur, et primum significat, sicut Βῆτα secundum, Γάμμα tertium, itidemque in ceteris. Sed quadam velut prærogativa in isto literarum usu libri Homericæ donati fuerunt. Primus enim liber Iliadis sive Odysseæ, vocatus fuit "Ἄλφα, secundus Βῆτα, tertius Γάμμα, atque ita deinceps; existimanturque harum appellationum auctores fuisse veteres grammatici, ac nominatim Aristarchus. Hunc autem istorum elementorum usum videmus in versibus singulis qui libris illis præfixi sunt, et Ἐπιγραφαὶ vocantur, i. e. inscriptiones, seu tituli: quod singulis singulorum argumentum contineatur. Verbi gratia: libro primo, "Ἄλφα λιγὰς Χρῦσον, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθος ἀνάκτων. Libro secundo, Βῆτα δ' ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Juncto deinde unicuique horum nominum substantivo dicitur ἡ ἄλφα ῥαψῶδια, addendo aut subaudiendo τῆς Ἰλιάδος, sive τῆς Ὀδυσσείας, itidemque in genitivo, τῆς ἄλφα ῥαψῶδιας: eodemque modo cum Βῆτα, cum Γάμμα, ceterisque omnibus, pergendo videlicet illud substantivum et per reliquos casus declinare. Legimus porro et alii substantivo juncta hæc nomina ap. Eustathium, dicentem et τὸ ἄλφα τμῆμα, τοῦ ἄλφα τμήματος, et ita deinceps. Vocaturque τμήμα unusquisque liber, respiciendo ad totum poema, quod est velut σῶμα. Sed an Eustathius hanc vocem τμήμα in ista significatione aliunde, an a se afferat, non satis liquet. Quamvis autem hic scribat veteres grammaticos οὕτω τμήσαι τὴν Ὀμηρικὴν ποιήσιν τῷ πρεσβείῳ τῶν στοιχειωδῶν γραμμάτων, idem tamen et a quibusdam philosophis in suorum librorum inscriptionibus factitatum fuisse testatur. Addit idem, hanc ob causam libros Homericos γράμματα etiam fuisse vocatos, sicut "Ἄλφα, Βῆτα, et reliqua hoc nomine appellantur. Ubi quamvis singularis numeri mentionem nullam faciat, non dubito tamen quin et sigillatim unusquisque liber γράμμα dictus fuerit, addita numerali appellatione: hoc modo, τὸ πρῶτον γράμμα, τὸ δεύτερον γράμμα, et ita deinceps. Ex his patet quousque extendi debeat quod de "Ἄλφα, ceterisque elementorum appellationibus dixi, nimirum numero declarando adhiberi. Alioqui enim passim hoc declarandi numeri officio funguntur per se ipsorum elementorum notæ. Significat enim α primum, vel primam, β secundum vel secundam, et ita deinceps. Sed ad discernendas ab aliis has literas, quum numerales sunt, seu numerativæ, si ita loqui licet, lineolam illis quidam superposuerunt, alii accentum acutum: quidam cum lineola literas quibus terminatur ipsa numeri appellatio addiderunt: pro πρῶτος scribentes α habens superne lineolam cui affixa esset syllaba os, et quidem minutiore scripturæ genere scripta: pro πρώτου, scribentes α habens superne lineolam quæ affixam haberet syllabam ou cum accentu: pro πρώτῳ, α habens superne lineolam cui affixa esset litera φ, cum accentu itidem. Quorum compendiorum, ita enim compendiarie

notæ vocari compendiarie possunt, [formæ ad finem operis apponentur.] Eadem est autem et accusativi πρῶτον ratio: scribitur enim litera α, cui superponitur lineola affixam habens syllabam on. Quinetiam in scribendo fæminino πρώτῃ et neutro πρώτον idem mos servatur. Hac autem de re monendum te eam præsertim ob causam existimavi, quod sciam a nonnullis ignoratam, vetera exemplaria legentibus, negotium illis exhibuisse.

"Ἄλφα penulorum, Βῆτα togatorum jocose dixit Martialis, pro eo quod est, Primum locum tenens inter pennatos, secundum locum inter togatos obtinens: ut videlicet inter literas Alpha, primum, Beta secundum locum habet. Erasmus ἄλφα penulorum exponit præcipuum et quasi primatem. Ego, ut ἄλφα penulorum, primarium penulorum, ita etiam βῆτα togatorum, secundarium togatorum, si modo secundarius ita usurpari posset, exponendum censerem. Scizontes Martialis in quibus ita lusit, sunt isti, Lib. v. (Epigr. 27.) 'Quod Alpha dixi, Coder, penulorum Te nuper, aliqua quum jocarer in charta, Si forte bilem movit hic tibi versus, Dicas licebit Beta me togatorum.' Talem jocum, aut certe talem joci formam habet distichum Lib. i. (Epigr. 51.) 'Si tibi Mistyllus coquus, Æmiliane, vocatur, Dicitur quare non Taratalla mihi?' Quum enim utraque harum appellationum ex Homericis isto versu sumta sit, qui non semel apud eum legitur, Μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελόισιν ἔπειραν: ita jocatur poeta, Si tu ex primo versus Homericæ vocabulo, μίστυλλον coquo tuo nomen imponere tibi permittis, cur mihi ex sequentibus vocabulis τ' ἄρα τᾶλλα nomen ei dare non licebit? Sic in præcedente epigrammate, Si te nomine primæ Græcorum literæ appellavi, tu me vicissim nomine secundæ appellato. Scio tamen quibusdam videri aliquid majoris argutiæ his versibus subesse: sed vereor ne nimis arguti esse velint.

"Ἄλφα καὶ Βῆτα, Alphabetum, ut vulgo loquimur. Juvenalis xiv. (209.) Hoc discunt omnes ante alpha et beta puellæ. Aratus autem apud Stephanum Byz. (v. Γάργαρα),¹ et Anthol. Epigramm. Lib. ii. p. 164. mæx Editionis, inverso propter metrum ordine dixit, Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων: i. e. Gargarensium liberos elementa docens, seu prima elementa. Hinc est factum pulchra compositione VOCAB. Ἀναλφάβητος, ου, ὁ et ἡ, Qui ne alpha quidem ac beta novit, Omnino illiteratus, Adeo literarum rudis, ut ne ipsa quidem earum elementa habeat cognita. Gallice ad verbum, Qui ne sciat ni A ni B. Quidam interpr. ex Seneca, Qui nec elementarius fuit. Sed in hac interpretatione aliis dabitur usus vocis Elementarius quam habeat apud ipsum Senecam, Epist. 36. Fuerit enim Elementarius, qui doctus est elementa, seu institutus est in elementis, Qui elementa didicit: quum Senecæ Elementarius is sit qui elementa docetur, seu discit. Locus enim in quo voce illa utitur, est hic: 'Sed quemadmodum omnibus annis studere honestum est, ita non omnibus institui. Turpis et ridicula res est elementarius senex: juveni parandum, seni utendum est.' (Capitol. in Pertin. c. 1. Puer litteris elementariis, et calculo imbutus.) Ceterum afferunt hanc vocem et vulgaria Lexica, sed nullius scriptoris usu eam comprobant: uti tamen illa Athenæum sciendum est, L. iv. (p. 176. e.) ubi scribit, ἡς [κιθαριδίας] καὶ ὁ εὐτελέστατος παρ' ἡμῶν ἰδιώτης, προσέτι τε καὶ ἀναλφάβητος, οὕτως ἐστὶ συνήθης, ὥς τάχιστα ἐλέγχειν τὰ περὶ τὰς κρούσεις ἀμφοτέρωθεν γινόμενα.

¹ Schol. ad Epigr. Gr. ap. Berkel.: Στέφανος ἐν τῷ Περὶ Πόλεων μένεται ἐπιγράμματος: ἔτι τε ὁ Διότιμος ἐν Γαργάρων γράμματα, καὶ ὅτι Ἀράτος εἰς αὐτὸν τὸ ἐπὶ γράψῃ τοῦτο, παρατίθεται ὅτι τὸ ἐπιγράμμα' οὐ μὲν τοι γράφει Διότιμος, ἀλλὰ οἱ μόνος αἰσῶν κῶν πῶν, Παισι Γαργαρέων, καὶ οὐ Γαργαρέων παισὶ. "Corrige hoc distichon e Macrob. v. 20. et Anthol. ii. 40. p. 289., Γαργαρέων παισὶν. Ubi schol. notat diversitatem lectionis, quæ ap. Stephanum occurrat; sed Scholiographus iste Græculus est recentissimus." L. Holsten. At in Eustathio quoque ad Il. E. p. 986. 48., qui forte e Steph. Byz. sua duxit, legitur, Πανὶ Γαργαρέων.

² "Ferendum atque adeo probum videri poterat περὶ τὰς κρ. compendium, quod erat in ed. Ven., perperam interpretantium. Παρὰ cum ed. Ven. tuentur MSS. A. et Ep. Est autem παρὰ τὰς κρούσεις, inter pulsandum, in pulsando." Schweigh.

At nonnisi ex operarum errore ortum hoc erat, scripturæ Παρὰ cum ed. Ven. tuentur MSS. A. et Ep. Est autem παρὰ

Ἄλφα καὶ Ω μέγα quo sensu usurpentur in Apocalypsi, dicitur in litera Ω.

Ἄλφα, ut ad alteram illam derivationem veniam, de qua, licet vana, dicturum me promisi, deductum esse a verbo Ἄλφω, significante Invenio, testatur Etymologus: eam ob causam quod prima literarum inventa fuerit. Moschopulus quoque, sicut et alii nonnulli, Ἄλφα vult ab Ἄλφω habere originem, sed aliam ob rationem: quod nimirum ex Ἄλφα primo elemento inventa fuerint et cetera. Ejus enim in sua Grammatica, eam dico quæ nondum excusa fuit, hæc sunt verba, Ἄλφα παρὰ τὸ Ἄλφω τὰ εὐρίσκω· ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐρέθη καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεία. At Euripidis Scholiastes (v. 297.) contra vult Ἀλφάνω, idem significans quod Ἄλφω, ab Ἄλφα ortum habere. Ego vero non quidem Ἀλφάνω, sed Ἄλφω, ex quo deinde factum illud fuit, ex Ἄλφα oriundum esse arbitror. Quum enim literarum inventio, quarum prima est Ἄλφα, supra quamvis aliam celebrata et nobilitata fuerit, eos qui nomen primæ illius literæ audirent, inventionis omnium recordari solitos, ut ii qui Ἄλφα καὶ Βῆτα vocabant quod vulgo alphabetum dicitur, sub duabus illis Ἄλφα καὶ Βῆτα omnes comprehendebant, hinc tandem verbum Ἄλφω deduxisse, non absimile vero esse videtur. Quod meum commentum tamen non ita mihi placet ut aliud probabilius non desiderem. Sed quaecunque illud est, plus fidei saltem mereri existimo quam duo illa quibus derivationis literæ Ἄλφα a verbo Ἄλφω ratio redditur. Ut enim demus, quod dandum non est, Ἄλφα non esse ab Hebr. אֵלֶף, sed aliam ei quærendam esse originem, non video quomodo rationi consentanea loquatur qui dicit Ἄλφα esse ab Ἄλφω, quod primum omnium elementorum inventum fuerit; quod enim secundum est, inventum et ipsum fuit: itidemque quod tertium, atque ita deinceps. Nec video quomodo excusari commentum istud possit, nisi, si hic joculari licet, proverbii valde triti auctoritate defendatur, quo dimidium facti habere dicitur qui cœpit. At causam quam Moschopulus reddit, quo patrocinio tuebimur? Ἄλφα, iuquit, ab ἄλφω, significante Invenio: quoniam ex eo et cetera elementa inventa fuerunt. Hoc certe si verum est, si inquam primæ literæ inventio ceterarum inventionem præbuerit, consentaneum id quoque veteri illi proverbio esse respondebimus. Sed vereor ne potius ipse Cadmus nobis sit advocandus, si scire velimus quomodo ex prima litera ceteras invenerit.

Ἄλφα primo loco positum a Cadmo, nam et hæc commenta me commemoraturum sum pollicitus, quamvis ipsa quoque, stante vera illa literæ Ἄλφα derivatione, concidant, censet Ammonius, apud Plut. Sympos. ix. (Quæst. ii. p. 1047. ed. Wytttenb.) quod Phœnices Ἄλφα nominent bovem: cui quidem non secundus aut tertius, juxta Hesiodum, sed primus inter necessarias res locus debeatur. Moschopulus autem primam sedem obtinuisse illud tradit, quod a seipso incipiat pariter et desinat: quum elementa cetera a seipsis inchoentur, sed non itidem finiantur.

Quos usus habeat α præfixum vocabulis.

A στερητικὸν in quibusdam vocabulis, in nonnullis contra ἐπιτατικὸν, in quibusdam ἀθροιστικὸν a grammaticis appellatur. Præfixum enim illis per compositionem, loquor autem de nominibus præsertim, et hos et alios quoque usus habet. Occurrit autem frequenter στερητικὸν, i. e. privativum, seu privandi vim obtinens, quemadmodum apud Latinos frequenter particula In, nonnunquam De, vel Ex, interdum vero itidem hæc ipsa litera, ut in Amens et Avius: Exemplo sunt, βέβαιος, Stabilis: ἀβέβαιος, Instabilis. Sic σοφός, Sapiens, Doctus, Scitus: ἀσοφος, Insiapiens, si, exempli causa, sic interpretari liceat, Indoctus, Inscitus. Sic κακός, Malus: ἄκακος, Minime malus. Item, ἡδύς, Jucundus: ἀηδής, Injucundus. In quo observa obiter, accedente

per compositionem α, mutari scripturam, verso ν in η: quod in aliis quoque nonnullis usuvenit. Hoc autem ignorans aliquis mendosam scripturam esse putet. Sed quum vocabulum cui α præfigitur, a vocali initium habet, inter ipsum et sequentem vocalem interjicitur ν, euphoniæ gratia: ut ἄξιος, Dignus, ἀνάξιος, Indignus: ἴσος, Æqualis, ἄνισος, Inæqualis: ἔραστός, Amabilis, ἀνέραστος, Inamabilis. Quinetiam in illis quæ ex substantivis fiunt, ut ἀνολβος, ex ὀλβος: ἀνίππος, ex ἵππος. Excipiuntur quædam: non tamen quæ rejicere literam ν dicenda sint, ut vulgo tradunt, sed potius ea posse carere, posse etiam illam admittere. Nam hæc quæ in exemplum afferuntur, ab ο incipientia, Ἄσμος, Ἄοικος, Ἄοζος, minime rejiciunt ν: quum alicubi quidem hanc scripturam habeant, alicubi vero et istam cum ν, Ἄνοσμος, Ἄνοικος, Ἄνοζος. His autem addo Ἀύλος: pro quo reperiri itidem et Ἀνύλος cum ν, dico. Aliquando autem hæc litera eodem officio fungens opponitur particulæ εὔ: ut quum dicitur εὐμορφος, Formosus, ἀμορφος, Deformis. Itidemque, εὐχαρις, Venustus, Lepidus: ἄχαρις, Invenustus, Illepidus. Atque hæc quidem, sicut et præcedentia, ex adjectivis adjectiva fiunt: verum ex substantivis quoque adjectiva fieri quædam sciendum est: ut ex νοῦς substantivo, quod est Mens, fit adjectivum ἀνους, Amens. Ubi observa quomodo Latini in componenda voce ista Amens, exemplar Græcæ ἀνους sibi proposuisse videantur, vel potius proposuerint. Utrobique enim una eademque litera vim eandem, nimirum privandi, obtinet: utrobique substantivum nomen in adjectivum absque ulla mutatione transit. Itidem ex substantivo νόσος, Morbus, fit adject. ἀνοσος, Morbo carens, Morbi expers. Eodemque modo ex substantivo γάμος quo Nuptiæ significantur, fit adjectivum ἄγαμος, Nuptiarum expers. Pariter ex substant. πόνος, quo significatur Labor, fit ἄπονος, i. e. Illaboriosus. Et in bis quidem quatuor adjectivis, sicut et in aliis plerisque, integrum atque immutatum retinetur substantivum: sed sunt etiam quamplurima in quibus adjectivum aliam terminationem accipit. Sic ex substantivo φρήν, quod et ipsum mentem significat, fit adjectivum ἀφρων, quo itidem declaratur Amens, Insiapiens. Ex substantivo κέρδος, quod est Quæstus seu Lucrum, fit ἀκερδής, Inquæstuosus, Illuciosus: hæc enim aliquando dicta fuisse aut putemus aut certe fingamus. Ex substantivo βουλή, quod est Consilium, fit ἄβουλος, Consilio carens, Inconsultus. Ex substant. γραφή fit ἀγραφος: ex γνώμη, ἀγνώμων: ex ἀκοή, ἀνήκοος, ubi observa etiam mutationem vocalis: ex γράμμα, ἀγράμματος: ex αἷμα, ἀναίματος, et ἀναιμιος, et ἀναιμων, i. e. Exanguis, particula Ex στέρην in dicante.

A est στερητικὸν non solum in ejusmodi nominibus qualia sunt præcedentia adjectiva, quæ vel ex aliis adjectivis itidem, vel ex substantivis, aut cum mutatione, aut citra mutationem, sunt facta: verum etiam in quamplurimis eorum quæ verbalia dicuntur. Cujusmodi sunt, φθαρτός, Corruptibilis: ἀφθαρτος, Incorruptibilis. Sic τρεπτός, Mutabilis: ἀτρεπτος, Immutabilis. Sic λυτός, Solubilis: ἄλυτος, Insolubilis. Sic κλητός, Vocatus: ἀκλητος, Invocatus, i. e. Non vocatus. Sic πλαστός, Fictus: ἀπλαστος, Non fictus. Sic βαπτός, Tinctus: ἄβαπτος, Non Tinctus. Jam vero et non præcedente simpliciter reperitur sæpe compositum verbalis formam habens: i. e., cui per compositionem hoc στερητικὸν α præfixum est. Talia sunt, Ἀήτητος, Ἀνίκητος, Ἀκόλαστος, Ἀβασάνιστος, Ἀβασίλευτος, Ἀγύμναστος, Ἀδρόκητος, Ἀδραστος, Ἀμίαντος, Ἀμόλυντος, aliaque prope innumera. Horum certe vix ullum esse puto quod absque isto privativo α inveniat: nec meminime vel Ἠτήτος, vel Νίκητος, vel Κολαστός, vel Βασανιστός, vel Βασίλευτός,¹ vel Γυμναστός, vel aliud ex sequentibus legere: sed dicitur potius Ἠτημέ-

¹ “Βασίλευτον γένος ἀνθρώπων, Qui ferre regnum apti sunt natura, ut Bud. interpr. apud Aristot. Polit. iii.” H. St. Thes. i. p. 725. c.

vos, Νενικημένους, Βεβασανισμένους, Βεβασιλευμένους, vel Βασιλευόμενος, Γεγυμνασμένους, itidemque in ceteris. Præfigitur porro α istud privativum iis etiam quæ non simplicia, sed cum præpositione sunt composita. Cujusmodi est Ἀδιάτρεπτος, et quidem non præcedente Διάτρεπτος, sicut alteram vocem Ἀτρεπτος antecedit Τρεπτός, cujusmodi etiam est Ἀνεξέταστος, Ἀνέκφραστος, Ἀδιήγητος. Denique et iis quæ bicomposita sunt, liceat enim mihi meis verbis brevitatis causa uti, præfigitur α στερητικόν: qualia sunt, Ἀδιέξοδος, Ἀδιεξίτητος, Ἀδιεξήγητος, Ἀδιεκδίκητος, Ἀνανταπόδοτος. Et hæc quidem omnia quibus α στερητικόν præfixum est, verbalium formam habent ex præterito passivo formatorum, nimirum ex tertia ejus persona singulari: sed inveniri sciendum est præfixum nonnullis etiam nominibus quæ et ipsa originem a verbis, sed aliam tamen formam atque adeo formationem habent. Cujus generis est ἄαπτος apud poetas. Sed vereor ne ista subtilius persequi sit infinitum.

A est στερητικόν in multis etiam verbis, sed ita ut prius præfixum fuerit nominibus unde fiunt. Exemplo sunt, Ἀδοξῶ, Ἀπορῶ, Ἀχαριστῶ, Ἀγνωμονῶ: necnon passivæ horum voces Ἀδοξοῦμαι, Ἀποροῦμαι, Ἀγνωμονοῦμαι (omitto Ἀκοσμοῦμαι, quod nullum ejus usum extare existimem), præcedentibus nominibus Ἀδοξος, Ἀπορος, Ἀχάριστος, Ἀγνώμων. Nonnunquam compositis etiam verbis præfigitur, veluti in Ἀναξιοπαθῶ, quod fit ex Ἀνάξιος. Sed de hoc admonendus mihi est lector; contingere nonnunquam ut verbum nominis significationem non sequatur. Ecce enim Ἀβουλος, quod consilio carentem seu inconsultum ac minime circumspectum significat: at ecce Ἀβουλῶ, quo declaratur Nolo non semel a Platone, itidemque a Demosthene, (p. 1471. 19. ed. Reisk., Οὐθ' ὑμᾶς ἐνόμιζον ἀβουλεῖν με ἐξω προπηλακισμοῦ γενέσθαι, Vosmet ipsos quoque suspicabar non nolle, i. e. velle, me a contumelia intactum manere.) Cujus auctoritas facit ut eo magis Suidæ fides derogetur, scribenti, Ἀβουλεῖν μὴ βουλεύεσθαι, ἢ μὴ βούλεσθαι, Πλάτων. In iis certe exemplis quæ ex hoc scriptore depromta invenies, aliisque aliquot quæ depromi possunt, non illam, sed hanc significationem aperte obtinet. Ceterum quum talia sint verba quibus α στερητικόν præfigitur, ex nominibus præfixum itidem illud habentibus facta, non possum quin valde mirer participium ἀμορφωθέντος, quod apud Eustathium legitur. Esse enim verbi *ἀμορφοῦμαι, clarum est: at quo exemplo id dictum fuerit aut dici potuerit, cogitare nequeo. Nam si ex ἀμορφος verbum ἀμορφῶ, præcedat enim hæc vox activa passivam illam ἀμορφοῦμαι necesse est, facere possumus, quidni vicissim εὐμορφῶ ex εὐμορφος, quidni et alia ex aliis itidem facere licebit? Si tamen Eustathium aliquis non sine exemplo vocem illam usurpasse existimat, eam et ipse usurpare non dubitet: sed ego crediderim potius eum hic, quod et aliis plerisque locis, in vocabulis etiam contra analogiam fingendis sibi permisisse.

A geminatum in quorundam nominum principio, στερητικόν est in posteriore loco, quum in priore significationi vim addat. Cujus usus exemplum proferam ubi de α, quod ἐπιτατικόν appellatur, disseram.

A in ἀκοιτις quoque et in ἄλοχος est στερητικόν, si Porphyrio credimus: quum pro ὁμοῦ in vocibus illis poni vulgo credatur. Qua de re plura dicam infra.

A non omnino στερητικόν, et ex toto, ut ita dicam, sed ex parte duntaxat esse censetur in quibusdam vocabulis: utpote in quibus ὀλίγον significet, sicut in nomine ἀμαθής. Hoc enim interdum sonare ὀλιγομαθής testatur etiam Eustath. (ad II. E. p. 554. 43.) Atque ita ἀμαθής non solum erit Indoctus, sed interdum Parum doctus. Idem (l. c.) ἀκέφαλον eodem modo pro *βραχυκέφαλον dictum testatur.

A Tale est et α quod μικρὸν indicat: ut ἀφνης dicitur interdum sonare *μικροφνης, (Eustath. ad II. Π. p. 1061. 1.) Ad hunc autem locum pertinere mihi videtur et illud α, quod significationem particulæ δὺς obtinere existimatur: ut in ἄβατος, pro δύσβατος, et ἀπέρατος pro δυσπέρατος, item ἀδάμας quasi δύσδάμαστος, si scholiastæ Hesiodi (J. Tzetæ in Scutum Herculis v. 137.) credimus. Ad ἄβατος quidem quod attinet, sicut quum proprie Inaccessus significet, sonat interdum Accessu difficilis: ita etiam Latine Avius locus, quum proprie sit Ad quem nulla est via, interdum de illo dicitur ad quem difficilis patet via.

A in una eademque voce interdum στερητικόν est, interdum κακόν significat: ut docebo in nomine ἀκερδής.

A ὑπερστερητικόν, non simpliciter στερητικόν, vocatur a grammaticis in voce ἄατος. Homer. II. Ξ. (v. 271.) Ἀγρεῖ νῦν μοι ὁμοσσον ἄατον Στυγὸς ὕδωρ: in quem locum hæc Eustath. (p. 985. 16. et ad II. E. p. 618. 39.) annotat, Vocabulum ἄατον tribus a profertur, quorum duo sunt στερητικά: ideoque ὑπερστερητικόν vocatur ab antiquis, tanquam geminans στέρησιν. Est autem secundum, στερητικόν vocis ἄρη: at primum hanc στέρησιν tollit. Vide ἄατον est τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, sed quod maxime causam affert ἄτης. Tale est Ἀνάπηρος, et in Odyssea (Λ. v. 273.) Ἀνάπυστα. Nam Ἀπῆρος est ὁ μὴ ἔχων πῆρωσιν: at vero Ἀνάπηρος dicitur ὁ ἐστερημένος τῆς τοιαύτης στερήσεως. Itidemque Ἀπυστος est ὁ στερηθεὶς τὸν ἀκούσθηναι: at Ἀνάπυστος est ὁ ἀκουσθεὶς, nimirum στερηθεὶς τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως. Observa autem obiter usum hujus nominis Ὑπερστερητικόν, quo fuisse appellatum vocabulum illud ἄατον innuere videtur Eustath. quum dicit geminare στέρησιν: sed α quod στέρησιν tollit, merito dicitur ὑπερστερητικόν, tanquam sua στερήσει illam στέρησιν transcendens et exsuperans.

Hactenus de α privandi vim habente. Quot enim modis eam obtineat, multo hic a me exactius et fusius quam alibi usquam traditum habes. Duo his addenda sunt, de spiritu nimirum quem accipit, quum hoc officio fungitur, itemque de quantitate ejus syllabica. Sciendum est igitur α στερητικόν tenuem spiritum accipere, ut videre est in præcedentibus ἄσφοπος, ἄλυτος, ἄτρεπτος, aliisque infinitis: sed duo a grammaticis excipi, videlicet ἄδης et ἄλυσις: nam et quod his duobus nominibus præfixum est α, volunt esse στερητικόν, licet non ita præfigatur ut in præcedentibus, sed majori cum mutatione. Sed considerandum est, ex nomine POETICO Ἀΐδης factum esse hoc ἄδης, in quo αΐδης manifestior est illius α στερητικόν usus, præfixi videlicet verbo ἰδεῖν, quod est videre; quoniam illo nomine Orcus, qui locus est noctis profundæ Maroni, vocarique tenebrosus ac niger a ceteris poetis consuevit, significatur. Verum de hac derivatione quidam grammatici certant, et adhuc sub judice lis est. Placet enim quibusdam ab ἥδω deductum esse, per antiphrasin, hunc locum, quem Latini Orcum appellant: sicut ETIAM Χάρων, qui janitor, necnon portitor Orci a Virgilio vocatur, per antiphrasin nomine isto donatus fuit. Sunt vero et qui ab ἄω factum esse contendunt: sed hanc deductionem sequendo, eandem spiritus mutationem fateri necesse foret. Quam certe et ipse admitto, illi a verbo ἰδεῖν deductioni ut aliis simpliciori acquiescens. Alterius autem nominis Ἀλυσις deductionem minus controversam esse puto, a verbo λῦσαι videlicet, seu verbali ejus λύσις, præfixo α illo privato: ut videlicet catena dicta sit ἄλυσις, ex eo quod constructum aliquem teneat ita ut solvi non possit. Nunc quod ad quantitatem syllabicam hujus α στερητικόν attinet, corripit certe ipsum multi passim poetarum loci ostendunt: sed annotatur excipien-

* Vocabulum hocce, quod Schneiderus post Hedericum prætermisit, in Indice Thesauri non legitur.

dum esse ἀθάνατος,¹ quippe quod metri gratia, vel potius, ut metrum heroicum ingredi possit, productam primam habet. Huic autem addo ἀκάματος² et ἀνέφελος, (Hom. Odys. Z. v. 45., Πέπταται ἀνέφελος,³ λευκή δ' ἐπιδέδρομεν αἶγλη. Cf. Soph. Electr. 1246.) de quibus idem plane dicendum est. Sed pro ἀνέφελος quibusdam ἀννέφελος ad producendum a scribere placuit.

A Est contra ἐπιτατικὸν in quibusdam vocabulis: quod sonat quasi dicas intensivum: i. e., intendens significationem vocis cui præfigitur, et vim ei addens. Hoc porro fit interdum magnitudinem, interdum multitudinem denotando: i. e., significando τὸ μέγα, vel τὸ πολὺ, ut grammatici loquuntur. Magnitudinem denotare existimat Hesych. in voce Ἀχανές, quum dicitur ἀχανές πέλαγος:⁴ multitudinem in Ἀξυλος, quum ὕλη appellatur ἄξυλος. Sic NOMEN Ἀχύνετον vult Nicandri Scholiastes esse πολύχυτον, quod a sit ἐπιτατικόν: in isto Nicandri versu, (Alexiph. 174.) Πῦρ μὲν αἰεῖζων καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ Ἀργέστας. Quam expositionem habet et unum ex meis vet. Lexicis.⁵ Est autem πολύχυτον, Per multum spatium fusum, Late fusum. Ap. Hesych. extat eadem illa vox ἀχύνετον, exposita πολὺν: sed non dubito quin potius et ipse scriptum reliquerit πολύχυτον.⁶ Saltem πολὺν in πολὺ mutandum fuerit, ut huic Nicandri loco convenire possit. Itidem ap. Apoll. Rhodium Schol. (ad Lib. iii. 805.) ἀστεγές (ἀσταγές) scribit habere a ἐπιτατι-

κόν, et significare πολυστεγές, (πολυσταγές).⁷ Jam vero et in ἀφρόντιστος apud Theocritum, (x. 20.) ἀ denolat ἐπίτασιν, si ejus enarratori credimus, valetque ἀφρόντιστος idem quod πολυφρόντιστος. Itidem ἄβιος ap. Antiphontem est ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ut tradit Harpocration.⁸ Quæ et Suidas habet, ex eo sumta. Idem vero et in illo ἀχανές vult a hunc ipsum usum habere; exponit enim τὸ ἐπὶ πολὺ κεχρηνός, quæ expositio et apud alios invenitur; quum tamen Hesych. ut supra docui, tradens a nonnunquam denotare τὸ μέγα, in exemplum afferat hoc vocabulum. Verum eodem res redit, quum τὸ ἐπὶ πολὺ κεχρηνός, esse μέγα necesse sit. Quod autem ad ἄξυλος attinet, junctum cum nomine ὕλη ap. Homerum, (Il. A. 155. Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδέηλον ἐν ἄξυλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ), quamvis Harpocration, dicens ἄβιον esse τὸν πολὺν βίον κεκτημένον, addat, tale esse quale est ἄξυλος ὕλη ap. Homerum pro *πολύξυλος, quamvis item Scholiastes Apollonii ἀστεγές (ἀσταγές) esse dicat pro πολυστεγές (πολυσταγές), sicut ἄξυλος pro πολύξυλος, quamvis denique alii quoque Scholiastæ ἐπιτατικοῦ a mentionem facientes, hoc ἄξυλος, tanquam et pervulgatum et mihi dubium ejus significationis exemplum afferant; aliam tamen huic vocabulo significationem quosdam tribuisse sciendum est: et iu eorum numero esse Porphyrium, ut docebo suo loco, i. e., inter vocabula quæ ex nomine ξύλον per compositionem sunt facta.⁹

¹ "Prima in ἀθάνατος semper est longa, tam in Dramaticis, quam Epicis Poetis. Splendide igitur erravit Brnneckius, quum contra Codd. MSS. auctoritatem, corrigendos putarit versus Aristophanis, Ran. 629. Av. 1224. Acharn. 53. Cur non eandem medellam adferre voluit ad Acharn. 47. et Thesmoph. 1052? Confer Porsonum ad Phæn. 139, 140." Maltbuis ad Morelli Lex. Gr. Prosod. p. 24.

² Draco de Metris p. 11.: Ἀθάνατος, τὸ αὐτὸ μακρὸν τῆς στερήσεως τὸ αὐτὸ ἐν συστολῇ παραλαμβάνεται πλὴν τοῦτοιν ἀθάνατος, ἀκάματος. Idem p. 120.: Ἀθάνατος δὲ καὶ ἀκάματος, καὶ ἀκάματος ἐκτείνουσι τὸ αὐτὸ διὰ τὰς επαλλήλους τέσσαρας βραχείας, αἵτινες οὐ πᾶσι τοῖς ἡρώϊοις μέτρον. "Antepenultima vocis ἄλκτος brevis esse debet; sed nullum alium locum apud Poetas offendi, in quo v. occurrit, præter ista a Morello et a me adducta" (nempe Soph. Trachin. 986. et Hom. Od. M. 325. Il. I. 632., quibus exemplis adde Il. B. 452. A. 12. E. 152.) "In his omnibus a producit, vi liquidæ sequentis." Maltbuis l. c. p. 53. "In vocum quarundam plusquam trisyllabarum pede priori apud Græcos, præsertim cum syllabæ primæ vocalis sit ω vel ι, adeo parum in pronunciando tribrachyn inter dactylumque interest, ut uterque potuerit legitime usurpari. Scilicet in voce, ἀθάνατος; ἀκάματος, ἀπονεύσθαι, ἀγοράσθαι, Πριαμίδης, et similibus." Clark. ad Il. A. 398. Cf. Hermannii Elem. Doctr. Metr. p. 43. ed. nov.

³ "Ἀνέφελος. Aristoteles Lib. de Mundo cap. 6. legit ἀνέφελος, quod et ferri posset. Vide ad Il. A. v. 398. (l. c.)" Clark. "Sic olim in Codd. scriptum fuisse, dubitationem non habet. Sed pronunciando tamen duplicata est litera. Quanquam Eustathius primam etiam produci posse ait, ut in ἀθάνατος, ἀκάματος." Ernesti.

⁴ Ex Aristoph. Πολυεῖδω. Suidas: Ἐρμῶν ἐμβλέπει, ἀκῆτον καὶ ναυρόν οἶον, ὅταν εἰς ἐρμῶν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανές ἐμβλέπωμεν Ἀριστοφάνης Πολυεῖδω. Cf. Zenob. Proverb. ix. 9. Idem articulus extat in Etym. M. p. 373. 17. ed. Sylburg., ubi male editur βλέπωμεν pro ἐμβλέπωμεν. Zonaras p. 363.: Ἀχανές πέλαγος τὸ λίαν κεχρηνός.

⁵ "In Etym. M. p. 619. 10., pro Οἰσπότη, ὅλη προβάτου, legendum videtur κόπος προβάτου, tametsi etiam propugnat MS. Codex Leidensis, quem innuit Veteris sui Lexici appellatione H. Stephanus in Thes. Gr. Ling. T. ii. p. 1250. c." Kæn. ad Gregor. Cor. p. 543. "Secundum Valckenaerium ad Ammonium p. 128. H. Stephanus per Vetus Lexicon suum interdum etiam Ammonium intelligit. Causa hæc est, quod Etymologicum Leidense, pariter ut Sorbonicum et Parasinum, plurimos Ammonii articulos complectitur." Bast. l. c.

⁶ In Cod. Ven., teste Schow, scribitur πολὺν, ut vulgo editur, Hesych.: Νήχυτον πολὺ. "An in πολὺ ntroque loco subintelligendum χυτὸν, ut passim apud Hesych.? Sed rem non nrgeo." Albertins. "Ἀχνητὸν Hesych. affert pro θαμνίτες, ἄφατον, "πολὺν ἄφθονον," H. St. Thes. Ind. "Ἀχνητὸν est pro ἀχύνετον, ut censent Is. Voss. et Kust." Albertius. Zonaras p. 364.: Ἀχύνετον πολύχυτον. Schol. Apollon. R. iii. 530.: Νήχυτον ὕδωρ τὸ πολύχυτον. τὸ γὰρ ὕλη καὶ στερήσιν σημαίνει καὶ ἐπίτασιν. Καὶ ἀχύνετον ὕδωρ, τὸ πολὺ κατὰ ἰσχύος καὶ Σικελιάδας. Διονύσιος Πλατωναῖος ἵνα λύσσαν ἀχύνετον ἦκα βαλοῦσα. Etym. M. p. 183. 7. ed. Sylburg.: Ἀχύνετον σημαίνει τὸ πολὺ. Νικάνδρος, ἔρθα, Πῦρ μὲν αἰεῖζων καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ τὸ πολύχυτον καὶ πολὺ ἐκείθεν πῦρ, εὐλαβεῖται τὸ ὕδωρ δηλητικὸν γὰρ εἶναι, σβέννυσσι τὸ ὕδωρ. ἐργάσει δὲ τὸ αὐτὸ ἐπίτασιν, ὡς ξύλος. ἀπὸ τοῦ χῆμα, χύμα, χύνω, χύνετον, καὶ ἀχύνετον.

⁷ In Schol. Cod. Paris. nuper a Schæfero edit. est: τὸ δὲ ἀστεγές, ἀπὸ τοῦ πολυστεγῶς τὸ γὰρ αὐτὸ ἐπιτατικόν, ὡς τὸ ξύλος ὕλη. "Addendum Lexicis dicerem, nisi corrigendum esse videretur * πολυσταγῶς, quo adverbio Lexica perinde carent." Schæfer. "Ab Hesychio ἀσταγές redditur πολὺ καὶ λάβρον, quodque Suidas in Epigr. legit, Ἀσταγές ὕδωρ interpretatur per τὸ πολυσταγές. Ex Nicandri Ther. v. 308. Ἀσταγές αἶμα προτλήνι ad Snidam Kusterus, qui restituit Apollonio R. iii. 804.—(θάκρα) δ' ἔρρεν ἀσταγές, noveratque id ipsum dudum ante monitum a Casaubono in Lectt. Theocr. p. 269. Hujus immemor, ut suum, quale erat, dedit id ipsum Jan. Rutgers. V. L. i. 3." Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 228.

⁸ "Hinc illud alii snmserunt. Hesych.: Ἀβιος πολύβιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας α'. Sic legendum, vel β', probabilis est Maussaci conjectura." Valcken. ad Theocriti Adoniaz. p. 215. In Cod. Ven., teste Schow, est: Ἀβιος πλ. ὡς Ἀντιφῶν ἐν

ἀλφ. Pro πολύβιος Henrico Valesio legendum videtur * πολύβιος, e Glossis Herodoteis, in quibus est: Ἀβιος ὁ πολύβιος, ὡς ξύλος ὁ πολύβιος. At Antiphontem voc. Ἀβιον usurpasse non pro πολύβιον, i. e. longævum, sed pro πολύβιον, patet ex Harpocrationis verbis: Ἀβιος τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν ἐπὶ τοῦ (sic dedit Aldus e Codd.) πολὺν βίον κεκτημένου ἔταξεν, ὥσπερ Ὀμηρος ξύλον ὕλην λέγει τὴν πολύξυλον, i. e. Pro illo, qui multas opes possidet. "Sophistam Antiphontem verbis et nominibus novam sæpe viam indicisse significandi adparebit Harpocrationem conferenti in vocibus, Ἀγνεύετε τὴν πόλιν, Ἀνδρεία, Ἀπαθῆ, Ἀχαριστεῖν, Δεήσεις, Ἐμβίος, et Ἐπαλλάξαι." Valcken. l. c.

⁹ "Schol.: Ἀξύλῳ * καταξύλῳ, * πολυξύλῳ τὸ γὰρ αὐτὸ κατὰ στερήσιν, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. Eustath. p. 773. 1.: Εἴη δ' ἂν πάντως καὶ ἡ ἀξύλειςτος, * πολυξύλως, εἰσαγωγῆς τῆς στερήσεως ἐπίτασιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, πλουτισμοῦς τῇ ἐνδείᾳ, quæ satis sunt arguta; malleme e Lexicis suis, quæ periire, quædam aliunde ignota nobis excerptisset, Homericis ξύλος similia; sed, ut verum fatear, in Homericis melior mihi vulgata Porphyrii videtur interpretatio. Eustathius: Ἀξύλος ὕλη—κατὰ Πορφυρίον, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ξυλεύσατο. Sylvam vocant Poetæ nemorosam: ἄσος, Callim. H. in Cererem v. 27., Δένδρεσιν ἀμφιλαφεῖς διὰ κεν μόλις ἦνθεν οἰστός. ἦνθεν est e Codd.; vellem ἔνθοι dedidisset e more Callimachi: nemus, Ovid. Met. viii. 418., Quod nulla ceciderat ætas. Quod si nihil esset, præter Homericum ξύλος, ut solet id unum ferme hanc in rem proferri, dubitari certe posset de ista literæ a potestate. Sed dantur hujus generis multo plura, quam vulgo existimantur. Illa, cum hæc scribenti sint ad manum, hic a me proponuntur.

ἈΒΛΗΧΡΟΣ. Orion Thebanus Etymol. MS. Ἀβληχρὸν δύναται τὸ αὐτὸ ἐπίτασιν σφόδρα ἀσθενές. Βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενές, ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων φωνῆς τὸ γὰρ βληχρὸν ἐκ' αὐτῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ισχυροῦ τᾶπτεται τὸ βληχρὸν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν. ποτὲ δὲ καὶ τὸ ἀναρεῖν, ὡς δύνασθαι τὸ ἀσθενές δηλοῦν, καὶ πάλιν τὸ ισχυρὸν, τοῦ ἀναρεῖν καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντος. οὕτως εὖρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἑραδιστοῦ. Hæc contraxit, Orionem laudans, Etym. M. A in ἀβληχρὸς fuit, πού ἐπιτατικόν, sed, me judice, ut in multis, otiosum sive πλεονάζον. [Vide Schol. Ven. p. 198. ἈΓΑΛΑΚΤΟΣ, v. nos infra v. Ἀσημος.] ἈΓΟΝΟΣ. Hesych.: Ἀγόνον πῆγανον ἢ πολύγονον. Non tantum sterile et infæcundum dicebant ἄγονον, sed et

tur. q. d. coacervativum, seu collectivum, veluti in ἄσας, i. e. omnis: quod a alioqui vacare hoc in nomine dici potest, quum illo omissio dicatur πᾶς eadem significatione. Scio tamen posse etiam videri prius esse ἄσας quam πᾶς, et hoc ex illo factum, detracto α, sed id minime fit mihi verisimile. Eustath. (ad Il. A. p. 16. 30.) tradens Atticos ἀθροιστικά vocabula aspirare solitos, in exemplum affert ἄλα, et ἄσας, et ἄλῃς: unde etiam quosdam nomen ἄδης, sed hoc ridiculum mihi videtur, existimasse aspirari, facta ex ἀδης contractione, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀθροισιν τῶν ψυχῶν. Quod autem α semper aspirari dicitur quum est ἀθροιστικόν, id in nomine ἀλλέες nequaquam verum comperitur: quare vel excipendum hoc fuerit, vel dicendum α in eo non ἀθροιστικόν esse, sed ἐπιτατικόν. Addam et alia de hac voce in sequenti sermonis huius tmematio.

A vel ἀθροιστικόν, vel ἐπιτατικόν in nonnullis vocabulis esse posse existimatur. Eustathius (p. 641. 61.) in hunc versum Homeri, Il. Z. (270.) Ἐρχοσὺν θυέσσιν, ἀλλίσσασα γεραιᾶς, annotat, ex eo α quod sit ἐπιτατικόν, vel ex eo quod ἀθροιστικόν sit, posse esse non solum ἀλλέες, significans οἱ ὁμοῦ ἡθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι, quo in loco reponendum esse existimo συνειλημμένοι cum simplici μ, sed etiam verbum ἀλλίζω. Supervacaneum tamen fuit verbi ἀλλίζω mentionem facere: quum enim ἀλλίζω ex ἀλλέες esse manifestum sit, spiritum nominis ἀλλέες in verbo ἀλλίζω, quod ab eo derivatur, servari debere nemo negare posset. Idem (ad Il. B. p. 179. 21.) alibi ἀλλέες esse annotat Homero quod Herodoto (i. 196. ii. 63. iii. 13. iv. 184. vii. 104. 157. 211. 225. viii. 23.) ἄλῃς. Hoc autem derivari fortasse a verbo ἀλίζω, unde esse et ἄλῃς. Ceterum annotavi paulo ante ex eodem, Atticos gaudere aspiratione in vocabulis ἀθροιστικαῖς, quibus illud ἄλῃς annumeratum fuit. Quod certe pro iis non faciet qui α in voce illa ἀλλέες vocare ἀθροιστικόν malent. Sed ego ut ἀλλέες, licet tenuatum, posse vocari ἀθροιστικόν puto non minus quam ἐπιτατικόν, ita vicissim ἄσας, quamvis aspiratum, non minus ἐπιτατικόν quam ἀθροιστικόν.

A illi ἀθροισσεως significationi vicinam habet eam qua pro ἄμα ponitur: ut in ἄβρομοι pro ἄμα βρόμω, et αἰαχοὶ sive αἰαχοὶ pro ἄμα ἰαχῇ, ap. Homerum (Il. N. 41.): sic tamen ut aliter etiam exponantur hæ voces.

A ut ἄμα in quibusdam vocibus, ita etiam ὁμοῦ in nonnullis significare traditum est. Plato certe huius significationis exempla affert ἀκόλουθος et ἄκοιτις, dicta esse tradens pro *ὁμοκέλευθος et *ὁμόκοιτις. Ejus verba sunt, in Cratylō (c. 22.), ubi de Apollinis nomine disserit: Κατὰ δὲ τὴν μουσικὴν δεῖ ὑπολαβεῖν, ὥσπερ τὸν ἀκόλουθον τε καὶ τὴν ἄκοιτιν, ὅτι τὸ α σημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὁμοῦ, καὶ ἐνταυθα τὴν ὁμοῦ *πόλῃσιν καὶ περὶ τὸν οὐρανόν, οὓς δὴ πόλους καλοῦσι, καὶ τὴν περὶ τὴν ἐν τῇ ᾠδῇ ἁρμονίαν, ἥ δὲ συμφωνία καλεῖται. Et paucis interjectis, ὥσπερ οὖν τὸν ὁμοκέλευθον καὶ ὁμόκοιτιν, ἀκόλουθον καὶ ἄκοιτιν ἐκαλέσαμεν, μεταβάλλοντες ἀντὶ τοῦ ο, α' οὕτω καὶ Ἀπόλλωνας ἐκαλέσαμεν, ὅς ἦν *ὁμοπολων, ἕτερον λ ἐμβάλλοντες, ὅτι ὁμώνυμον ἐγένετο τῷ χαλεπῷ ὀνόματι. Hæc ille. Sed in his nominibus nihilo minus, meo quidem iudicio, dicere possumus α declarare ὁμόν, i. e. idem, quam ὁμοῦ. Ut autem hoc dicam, movent me cum alia, tum vox ἄλοχος, quæ quum illi ἄκοιτις synonyma sit, itidemque uxorem significet, in ea tamen α esse potius ὁμόν quam ὁμοῦ, vel hic locus Hesiodi (in Theog. v. 508.) testari videtur, — καὶ ὁμόν λέχος εἰσανέβαινε. Rationi enim magis consentaneum videtur ut ὁμόλοχος, pro quo dictum esse aiunt illud ἄλοχος, resolvatur in ὁμόν λέχος ἔχουσα quam in ὁμοῦ λέχος ἔχουσα: quod possit aliqua ὁμοῦ λέχος ἔχειν, cui alioqui ipsum λέχος minime commune sit. Quæ tamen non ita dico quasi illud ὁμοῦ excusari non possit. De ἀδελφός autem, in quo Hesychius vult α significare itidem ὁμοῦ, verba faciam in proxime sequente tmematio. Sed quod ad illa duo vocabula attinet ἄκοιτις et ἄλοχος, sciendum est Porphyrium in Lib. quem Ὀμηρικὰ Ζητήματα inscripsit, ab iis longe dissentire qui in illis α indi-

A care putant ὁμοῦ. Se enim credere ait ἄκοιτις et ἄλοχον proprie appellatam fuisse eam quæ virgo esset, tanquam videlicet λέχους ἑτέρου μὴ μετασχούσα μηδὲ κοίτης, unde ab Homero (Il. H. v. 392.) dici κουριδίην ἄλοχον: sed postea per catachresin de aliis quoque uxoribus usurpata hæc nomina fuisse. Ego hæc vero non prorsus absimilia mihi videri dico: quam tamen addit rationem, ex eo quod Homerus κουριδίην ἄλοχον appellet, infirmam esse nec minus pro altera etymologia facere iudico. Cur enim κουριδίην discriminis causa additum esse minus credibile sit?

A indicat interdum et ὁμοιότητα, i. e. similitudinem vel ἰσότητα, i. e. æqualitatem. Eustath. (ad Il. B. p. 196. 27.) ἀτάλαντον apud Hom. (Il. B. v. 169.), ubi Ulyssem vocat Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, esse dicit τὸν οἶον ἰσόσταθμον: hic enim α denotare ἰσότητα, ut tradiderunt veteres: vel ὁμοιότητα, sicut in voce ἀδελφός. Quæ quum scribit Eustath. videtur omnino intellexisse ἀδελφός dici tanquam ὁμόδελφος, non ad ὁμοῦ et δελφός, sed ad ὁμός et δελφός respiciens: ut nimirum ἀδελφός dictus sit quasi ὁμός δελφύ, i. e. κατὰ τὴν δελφύν: aut certe, quasi cui fuerit ὁμή δελφός. Tunc enim merito dicitur α declarare ὁμοιότητα, quippe quum ὁμός sonet ὅμοιος. Hesychius tamen, ut antea docui, vult α significare ὁμοῦ in isto vocabulo: sicut et in ἄκοιτις, in ἄλοχος, in ἀκόλουθος, significationem hanc illi tribui dictum est. Sed in his vocibus parvi referre fateor utrius vocabuli significationem habere velimus α: at vero ἀδελφός si dicatur esse pro ὁμόδελφος ab ὁμοῦ et δελφός, hac etymologia decipi poterit aliquis, utpote qui ἀδελφόν arbitraturs sit vocari eum non simpliciter qui in eadem matrice, est enim proprie δελφός matrix, seu qui in eodem utero: sed eum qui una cum alio in matrice fuerit, i. e. gemellum. Idem vero et de ἀγάστωρ dici potest, quod sonare ὁμογάστωρ (s. ὁμογάστριος, Eustath. ad Od. Δ. p. 1479. 28. Ἀλέκτωρ καὶ ἡ ὁμόλεκτρος καθὰ καὶ ἀγάστωρ ὁ ὁμογάστριος,) traditur, estque itidem fratris appellatio, plane ejusdem generis. Quod si quis tamen in his pertinaciter tueri velit α esse ὁμοῦ, at certe in ἀγάλακτες, quod itidem pro ὁμογάλακτες poni perhibetur, a pertinacia desistere cogetur. Miretur forsitan aliquis me has minutias tam accurate persequi, et subtilius fortasse quam par sit, examinari a me ista arbitretur: sed sciat quasdam esse grammaticas nugas quæ ad seria nos ducunt. Quasdam dico: quippe qui alioqui multas grammaticorum plane nugatorias minutias tanto prosequar odio ut majore nullus. Dum vero in illis sunt occupati, alia quæ ad seria ducere nos possunt, vel omnino prætermittunt, vel tam negligenter atque oscitanter tractant, ut multis quæ opponere illis possint, relinquant. Equidem, etiamsi hic longior jam fuisse videri possim, pauca tamen, ne quam rudiori lectori dubitationem relinquam, addere cogor: nimirum, quum dicitur α præfixum huic vel illi voci valere ὁμός, sonare potius Latine Idem quam Similis. Neque enim ὁμόλοχος, vel ὁμόκοιτις, per quod exponuntur ἄλοχος et ἄκοιτις, est quæ simili lecto utitur, sed quæ eodem.

Quod autem attinet ad α significans ἰσότητα, exemplo illi, quod affert Eustathius, addi potest ἄπεδον: hoc enim exponi etiam ἰσόπεδον, suo videbis loco. A illis quæ proxime præcedunt significationibus, ac præsertim illi qua dicitur declarare ἀθροισιν, contrariam habet eam qua μόνωσιν indicat. Huius autem significationis meminit Eustath. ad Il. Γ. (p. 402. 35. et ad Od. A. p. 1428. 29.) de Ἀμαζόνων nomine loquens, et dicens quibusdam placuisse Ἀμαζόνας dictas esse tanquam *μονομάζους, cujus etymologiæ meminit etiam in Commentariis in Dionysium τὸν Περιηγητὴν, quod seipsas una ex mammis mutilas redderent; in Comment. illis in Dionys. dicit, quia dextra mamma illis adhuc infantibus adurebatur; ne in emittendis arcu sagittis obstaculo illis esse posset, addit, Literam autem α significare interdum μόνωσιν quoque, apparet etiam ex nomine ἀπλοῦν, quod sonat μόνον πέλων, i. e. ἐν, quasi quis dicat

ἀπελον: ad differentiam ejus quod dicitur διπλοῦν. Hæc ille, cui fidem adhibebit qui volet: mihi certe ista etymologiarum commenta parum fide digna videntur, quamvis eas apud Etym. (p. 123. 1.) quoque extare non ignorem. Parva enim est apud me ejus auctoritas, et parvam in plerisque apud alios quoque esse debere, suis locis docebo.

A significans ολίγον, vel μικρόν, vide supra inter illa quæ περὶ τοῦ στερητικοῦ a disserui. Ibidem habes et illud, quod particulæ δὲ locum obtinere existimatur.

A significans etiam κακὸν in nonnullis vocabulis reperitur: ut in ἄβουλος et ἀβουλία apud Sophoclem; hæc enim in quodam ejus loco exponi κακόβουλος et κακοβουλία, docebo, quum de illorum significatione agam. Sic et ἄδωρα δῶρα apud eum (in Ajace v. 665.) significare putantur *κακόδωρα. Itidemque apud Homerum (Il. O. v. 14.) ἀμήχανε Ἥρη quidam expos. κακομήχανε: et ἀβάκχευτον θίασον apud Euripidem (Orest. 319. ed. Beck.), *κακοβάκχευτον. Quibus addi potest ἄξεινος, ex auctoritate enarratoris Apollonii (L. ii. 548.): nam in hac voce a significare τὸ κακὸν scribit; ideoque ἄξεινον sonare κακόξεινον. Addi denique potest et ἀφύης: interdum enim pro κακοφύης accipi creditum est. Tunc autem apte reddetur, Qui est malæ indolis: meliusque vis ejus exprimitur quam interpretando Malus, vel Perversus. Sed et pro μικροφύης accipi, ex Eustathio supra docui. Ceterum quemadmodum a privativum, i. e. cui alioqui privandi vis proprie convenit, interdum τὸ κακὸν significat, ita vicissim apud Latinos adverbium Male privationem nonnunquam indicare sciendum est: præsertimque apud poetas, et ex poetis Ovidium præsertim: hunc enim præ quovis alio ista adverbii hujus significatione gaudere animadverti. Reperiuntur certe apud alios Male sanus pro Insanus, suntque et illo solutæ orationis scriptores interdum usi, Male fidus pro Infidus, quibusdam autem Malefidus itidemque Malesanus conjunctim scribere placuit, Male amicum, pro Inimicum, Male concordēs pro Discordēs: apud Ovid. autem leges etiam Male formosa pro Non formosa, Deformis, Male fœcunda pro Infœcunda, Male firma pro Infirma, Male fortis pro Non fortis, Male sobrius pro Non sobrius, et alia quædam. Adhibendum tamen est judicium iis in locis in quibus adverbio isto utitur: quoniam nonnulli sunt ubi hunc usum habere videri possit, quum longe alium habeat. Hoc quoque ignorandum non est, quibusdam placere in Male sanus adverbium Male sonare Parum: sed ut dem illis, quibusdam aliis adjectivis junctum, significationem istam habere; at cum isto non facile illud significare credidero. Ceterum, quod mirum alicui fuerit, ut alicubi poni pro Parum, ita vicissim pro Valde aut Nimis usurpari existimatur: ac certe non male quibusdam Horatii præsertim locis significatio ista convenire videtur. Possitque credi hunc usum adverbio Male tribuisse, exemplo Græci adverbii κακῶς. Nam et hoc pro Valde positum observavi, sed cum verbis potius quam cum nominibus. Jam vero, quandoquidem enim in hunc sermonem incidi, progredi longius libet, quemadmodum quum Græcis a privativum, i. e. quod proprie vim privandi obtinet, interdum τὸ κακὸν significet, Latinis vicissim adverbium Male privandi vim alicubi habere ostendi: ita quoque quum a, quod alioqui privativum est, nonnunquam Græcis idem valeat quod ολίγον, ut supra docui de a privativo agens, Latinos vice versa adverbio Parum nonnunquam vim privandi tribuere dico; et quidem tam cum verbis quam cum nominibus. Exempli proferrem, nisi finem huic sermoni tandem imponendum esse, et lectorem aliqua reperire posse existimarem.

A esse πλεοναστικὸν censetur, i. e. supervacaneum, seu poni κατὰ πλεονασμὸν, ubicunque nullum ex præcedentibus usum habet, vocabulo cuiuspiam præfixum. Non solum autem quibusdam nominibus, sed et verbis præfixum πλεονάζει. Nominibus, ut Ἄσταχυς pro στάχυς, Ἄσταφίς pro σταφίς. (Eustath.

ad Il. B. p. 194. 3. et ad Il. K. p. 799. 37.) Sic Ἀστεροπή pro στεροπή poni testatur Eust. (ad Il. O. p. 705. 63.) Sic Ἀνηστis pro νήστis usurpatum a Cratino (in Dionysalexandro) tradit Athen. (ii. 47. Οὐ γὰρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστis. Suidas: Ἀνηστis ὁ γεγενημένος, καὶ Ἀνηστis ὁ νήστis λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσιαλέξανδρῳ. Hesych.: Ἀνηστis ἀντὶ τοῦ νήστis, προσκειμένου τοῦ ἄ, ὡς ἄσταφίς.) Sic etiam Ἀσπάλαξ pro σπάλαξ dictum fuisse nonnulli scribunt. (Etym. M. p. 161. 7.) Quidam vero et in Ἀσφοδελὸς literam hanc abundare putarunt: dici enim et σφοδελός. (Eustath. ad Od. A. p. 1698. 21. Hesych. v. Σφοδελος. Sic Λαζών et Ἀλαζών: Hesych. Λαζών ὁ ἀλαζών. V. Valck. in Diss. de Byrsa p. 30. Σφάραγος et Ἀσφάραγοι: Hesych. Σφάραγος βρόγχος, τράχηλος, λαμός, ψόφος. V. Eustath. ad Il. X. p. 1272. 9. *Χερῶς, et Ἀχερῶς: Hesych. Χερῶς εἶδος δρυός. Ἀχερῶς δένδρου γένος ἀκάρκον, λεύκη. V. Schol. ad Il. N. 389. et ad Il. 482.) Verbis autem præfixum vacat, ut Ἀσπαίρω pro σπαίρω, (Eustath. p. 416; 34. 947, 11. 1164, 30.) Ἀλαπάζω pro λαπάζω (Eustath. p. 66, 26. 423, 39. 836, 61. 1413, 4.). Qui vero itidem Ἀμανρώ pro μανρώ dici existimant, longe falluntur; non enim est pleonasmus literæ a in ἀμανρώ, sed ejus ellipse est in μανρώ: sicut in μαῦρον pro ἀμανρόν, (Eustath. p. 1608. 58.) Idemque fortasse et aliis quibusdam vocibus usuvenire potest, ut mirum in iis abundare litera a existimetur, quum potius alteri vocabulo, quod eam non habet, deesse dicenda sit.

Accentum autem retinent interdum vocabula quibus a præfixum est, sive πλεοναστικόν, sive aliquem usum ex iis habens qui enumerati fuerunt; interdum mutant. Retinent, ut ἀνάξιος, ἀστεροπή, ἀσταφίς: mutant, ut ἀνέραστος, ἀσταχys, ἀνηστis.

De a usum præstante unius ex partibus orationis, et ita quidem ut una illarum et censeatur et sit.

A interdum, præter eos usus de quibus dictum est, alios etiam habet; fungitur enim aliquando vice unius ex partibus orationis, vel potius una illarum est: sed assumpto accentu cum spiritu, aut saltem spiritu, et eo quidem aspero. Interdum enim articulus est, interdum pronomen, nonnunquam adverbium. Primum autem de articulo.

A articulus est præpositivus linguæ Doricæ, cum spiritu aspero, additum non habente accentum: pro ἡ, frequens Theocrito: ut initio primi Idyllii, (v. 6.) ἡ χίμαρος. Sic apud Moschum (i. 1.) ἡ Κύπρις τὸν Ἑρώτα τὸν νεία μακρὸν ἐβώσσει. Et apud Bionem, (iii. 1.) ἡ μεγάλα μοι Κύπρις ἐθ' ὑπνῶντι παρέστα. GENIT. Τὰς pro τῆς. Itidemque DAT. Τᾷ pro τῇ.

A autem cum accentu articulus est postpositivus, neutrius generis, pluralis numeri, pro Quæ: cuius usus passim exempla occurrunt. Sed interdum a pro ὧν, interdum pro δι' ὧν usurpatur. Pro ὧν affert Suid. ex Med. Euripidea, (v. 758. ed. Beck. ubi vide Jos. Barnes.) Πράξας ἂ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἂ βούλομαι: quia dicitur τυγχάνω τούτου, non τούτου. Verum ita fortassis excusari possit ille accusativus ut dicatur referri ad βούλομαι, ad τυχοῦσα jungi cum genitivo subaudito ἐκείνων: hoc modo, καὶ τυχοῦσ' ἐκείνων ἂ βούλομαι. Illud autem a pro δι' ὧν apud Thuc. positum testatur ejus Schol. in quodam 4 libri loco. Præterea ut dicitur Ἔστιν οἱ ad verbum Est qui, pro Sunt qui, i. e. Aliqui, vel Quidam: sic in gen. NEUTRO Ἔστιν ἂ pro Aliqua, Quædam: cum apud alios, tum apud Thucyd. non raro: ut ἔστιν ἂ εἰπεῖν βουλόμενοι. Et, ἔστιν ἂ παρέχόμενοι ἄλλα, ap. eundem, Alia quædam. Item, τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἂ χωρία. Item, καὶ ἔστιν ἂ οὐ καλῶς ἐξηγούμενοι. Item particula γὰρ interjecta inter ἐστὶ et ἂ: ubi scribit, ἔστι γὰρ ἂ καὶ αὐτὸς ἐνεκάλει ἐκείνους. Dicitur ETIAM Ἔσθ' ἂ: ut a Demosth. in Timocr. (p. 701. 28. ed. Reisk.) Ἔσθ' ὁ μὲν Εὐκτῆμων εἰς χρήματα ἔσθ' ἂ κακῶς ἔπαθεν. Ἀσφ' ἂ redditum et adverbio: ἂ δὲ ἐστὶ τῆς ἐορτῆς. Quatenus ad festum attinet.

Quemadmodum item dicitur Ὅς μὲν, ὅς δέ, pro Alius quidem, Alius vero: in singul. NEUTRO, Ὁ μὲν, ὁ δέ, Aliud quidem, aliud vero, (ut Matth. xiii. 8., ἄλλα δὲ ἔπρουν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν· καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὁ μὲν ἑκατὸν, ὁ δὲ ἐξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα,) sic in plur. ἅ μὲν, ἅ δέ, Alia quidem, alia vero. Interdum redditur etiam, Partim quidem, Partim vero. Phalar. in Epist. (ii.), ἀφικόμενος εἰς Ἰμέραν ἀναγκαίας ἔνεκα πραγματείας, ἤκουσα τῶν Στρησιχόρου θυγατέρων ποιήματα λυριζουσῶν, ἅ μὲν αὐτοῦ Στρησιχόρου γεγραμμένα, ἅ δὲ τῶν παρθένων ἰδιά. Ex Plut. affertur et ἅ δέ, præcedente τὰ μὲν: ubi scribit, τὰ μὲν ἐνδίδωσιν, ἅ δ' ἐπιτείνει, (Vol. vi. p. 203. 9. ed. Reisk. qui reposuit, τὰ δέ; sed male.)

Ἄ pronomem possessivum, pro ἑᾶ, Sua: ut τὰ ἅ πρὸς δώμαθ' ἑκάστος, ap. Homerum (Od. B. 258.). Idem Odys. E. (153.) ἐπεὶ κεν ἑκείνος (κεῖνος) ἰὼν τὰ ἅ δώμαθ' ἵκηται. Sic ὅς pro ἑὸς etiam ponitur.

A autem adverbium non eodem ubique spiritu nec eodem accentu notatur, sed pro significatione modo hunc modo illum spiritum itidemque accentum accipit. Dicam autem primum de ᾧ, quod est motus adverbium.

Ἄ motus est adverbium apud Dores, significans Quo. Theocr. ὁ δ', ἅ πόδες ἄγον, ἐχώρει, quo pedes ducebant, ibat. Qui Theocr. locus extat in calce idyllii, quod inscriptum est Hylas (xiii. 70.): Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἅ πόδες ἄγον, ἐχώρει, Μαινώμενος. Existimo autem aptissime redditum iri hoc loquendi genus ex Horat. (Epod. xvi. 21.) ille pedes ibat quocunque ferebant. Ita enim Latinus hic poeta dixit, Ire pedes quocunque ferent: ad Græcum hoc loquendi genus, ut credibile est, respiciens. Extat hoc ᾧ et in alio Theocriti loco, ἅ πόδες ἄγον: nimirum in idyllio quod illud proxime sequitur, estque Κυνίσκας Ἔρως inscriptum (xiv. 41.): Ὀκνέρεα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε, τῆνα Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου (ἀμφιθύρω) καὶ δικλίδος, ἅ πόδες ἄγον. Utroque in loco Scholiast. ᾧ exponit ὅπου. Constat certe significationem hanc in his locis obtinere istud adverbium ᾧ: sed quum alibi, ubi alium usum habet, dici possit respondere adverbio ἦ, facta duntaxat mutatione Dorica, non video quomodo idem hic dicere possimus, quum ἦ talem usum nusquam habeat, quod sciam. Potius ergo peculiarem illi dialecto hunc usum esse existimandum est. (Gaisfordius in Theocriti locis edidit, ᾧ pro ᾧ.) Ἄ apud eundem poetam longe alium usum habet, ubi ᾧ τάχος pro κατὰ τάχος usurpat: ita enim exponit ejus Scholiastes, addens subaudiendum esse imperativum ἔρχου. Existimo autem istud ᾧ esse pro illo ἦ, quod superlativo jungi solet: constat enim interdum dici ἦ τάχιστα, ἦ ῥᾷστα, &c., atque perinde fuerit, ut opinor, ac si pro ἦ τάχιστα diceretur ἦ τάχος. At vero exponendi alteram lectionem ᾧ τάχος, quam editiones quædam habent, et nominatim Aldina atque Germanica, rationem inire nullam possum.¹ Locus ille Theocriti extat in fine idyllii, cui titulum fecit Κυνίσκας Ἔρως (xiv. 68.) Quod autem ibi quædam scholiorum editiones habent κατὰ τάχος, non dubium est quin ex errore id contigerit, et vera lectio sit κατὰ τάχος.

Ἄ est etiam adverbium similitudinis apud Homerum, II. Z. (443.) Ἀἴκε, κακὸς ᾧ, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Sed hic pro ᾧ vulgares editiones habent ὥς: ac certe utriusque lectionis meminit Eustath. (p. 654. 46.) Estque observandum, ut hic quædam exemplaria babent ὥς pro ᾧ, sic ᾧ τάχος in loco Theocriti pro ᾧ τάχος habere, ut modo annotatum fuit.

Ἄ admirativum est, ut inquit Suidas, afferens hunc ex Agathiae Epigr. (xxxviii.) versum, Ἄ μέγα νηλεὺς² κηρὸς ἀνεπλάσατο (ἀπεπλάσατο): qui versus nondum mihi occurrit in Anthologia Græcorum Epigrammatum:³ sed hic, qui a quibusdam sedem illius occupasse creditur, Ἄ μέγα νηλεὺς, ἔσβεσεν ἀγλαίην. Extat autem l. iii. p. 259., meæ editionis, (et n. xxxix. ed. Jacobs.) in Epigrammate quod Agathias in imaginem cujusdam adolescentis immatura morte prærepti scripsit. Non videtur certe satis convenire versus ille qui a Suida affertur, quem tamen quidam hujus locum obtinere putant, uti dixi, cum præcedentibus Epigrammatis verbis: ita enim clauditur, — πᾶς δὲ τὴν εἰκόνα δερκόμενος Τὴν ἄδικον μοῖραν καταμέμφεται, οὐνεκα τοίην, Ἄ μέγα νηλεὺς, ἔσβεσεν ἀγλαίην. Præterea, quod Suidas dicit ᾧ esse θαυμαστικόν, huic loco non quadrat: potius enim σχετλιαστικόν esse liquet. Ceterum quamvis hoc in loco scripserim ᾧ cum spiritu aspero, Suidam sequens, tenuatum tamen esse in omnibus quæ in manus meas venerunt editionibus profiteor. Atque hanc scripturam auctoritate Eustathii tueri possumus, ut infra docebo. Suidas certe hoc diserte tradit, vocolam hanc, quum est ἐκπλήξεως, tenuari: at quum est θαυμαστικῇ, aspirari. Verum et hoc mirum videri possit, quod utrobique illam geminat: quum ᾧ nullo modo legi possit in versu quem affert, sed semel tantum ᾧ. Quinetiam merito suspectam quis habeat in hoc Suidæ loco fidem librarii, quod ex Aristoph. (in Pluto v. 1052.) afferatur ᾧ ᾧ in significatione ἐκπλήξεως: et paucis interjectis addatur, καὶ τοῦτο μὲν, ἐκπλήξεως ὃν φιλοῦται· τὸ δὲ ᾧ ᾧ θαυμαστικόν, δασύνεται. Si enim Suidas vocem istam in significatione ἐκπλήξεως accentu illo notasset, post δασύνεται addere hic debuisset, nec dubium est quin addidisset, καὶ περισπᾶται. Circumflexum certe in ipsis quoque editionibus Aristophanis habet.⁴

Ἄ autem cum tenui et circumflexo alios usus habet. Initium sumam ab eo qui Homero frequentissimus est: nimirum, cum vocativis δειλὲ et δειλοί: ubi vocandi adverbium esse tradit Eustathius. Quoniam porro frequentissime ap. Homerum occurrunt hæc VERBA, Ἄ δειλὲ, sed Ἄ δειλ' ob sequentem vocalem scribitur, et Ἄ δειλοί, interdum et Ἄ δειλῶ, et diversum in diversis locis usum habent: pluscula proferre exempla libet, deinde de horum verborum significatione, ut φιλομήρῳ lectori gratificer, disserere. Legimus igitur II. A. v. 441, Ἄ δειλ', ἦ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεθρος. Et paulo post, (v. 452.) Ἄ δειλ', οὐ μὲν σοὶ γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ Ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, &c. Atque ut hic subjungitur particula ὃ illis verbis, sic alibi οὐδέ: ut II. Π. v. 837. Ἄ δειλ', οὐδέ ται ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεύς. Item II. P. v. 200. Κινῆσας

¹ "Vitiosum est 2. ed. Ald. & geminm." Valcken.

² In Kusteri Editione legitur τολμήεις, non νηλεὺς, ut H. Stephanus exhibet. Suidam scripsisse τολμήεις patet e glossa ad v. Σκοπῶν, ubi idem versus affertur.

³ "Sensus hujus fragmenti petendus est v. Σκοπῶν: locum integrum apponam, Ἄσκαπον, Ἄγγελαρχον, ἀσώματον, εἶδ' ἡμοφῆς Ἄ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. Unde apparet, fragmentum hoc intelligendum esse de cera, in qua imago Dei ab artifice erat expressa. Ceterum, unde Suidas Epigramma hoc depromserit, investigare non potui. Nam non solum in Anthologia Epigrammatum edita illud frustra quaesiveris, sed nec in inedita id a me lectum esse memini." Kuster. "Epigramma hoc, quo caret Buherii et Guileti libri, edidit ad Charitonem Dorvillius p. 551." Brunck. "In Suida male ᾧ (pro ᾧ) exhibetur, et ἀνεπλάσατο. Hanc lectionem Kusterus malebat, quam lect. Cod. ἀπεπλάσατο." Jacobs.

⁴ De hac Nostri observatione silet Kusterus in Notis ad Suidam. Aristophanis locus est: Γρ. Ἄ, ᾧ, Τὴν δαδα μὴ μοι πρόσφερ'. Χρ. Εἰ μέντοι λέγει. Scholia: Ὅς τοῦ νεανίσκου προσφέροντος τὴν δαδα αὐτῇ, τοῦτο λέγει· ἔστι δὲ ἐπὶ ῥήμα ἐκπλήξεως, καὶ κελεύσεως. "Ἐπιφώνημα, ἐπὶ ῥήμα ἐκπλήξεως. C. D'O. ἐπὶ ῥήμα ἐφεκτικόν. C. L.B. In illo macula sequenti versui adpersa, in quem scilicet compingere voluit librarius exclamationem ᾧ ᾧ, nec in altero nihil est eandem ob causam peccatum: sed hæc tanti non sunt, ut commemorentur. Uterque servat accentum circumflexum: verum operæ pretium est audire, quæ Suidas e vetustioribus vel scholiis ad hunc locum, vel Grammaticis exposuit: Ἄ ᾧ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπὶ ῥήμα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Ἄ ᾧ, τὴν δαδα μὴ μοι πρόσφερε. τὸ ᾧ ᾧ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἑνωσιν· ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἐν μέρος λόγου ᾧ, καὶ κατὰ συνάφην ἀνεγινώσκειτο, οὐ χρεῖαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἦτοι τῶν δύο ὀξεύων· καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὃν φιλοῦται· τὸ δὲ ᾧ ᾧ θαυμαστικὸν δασύνεται. Hæc, optimæ notæ, sunt eo magis probanda, quia Scholiastes ad v. 1043. monuit esse κῶλον ἱαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. Considera vero, an scribi præstet ᾧ ᾧ, sicuti fere v. 896." T. Hemsterh. Cum his conferenda sunt quæ H. Stephanus infra p. 26. de adverbio ᾧ ᾧ scripsit.

καὶ κάρη ποτὶ δὲν μυθήσατο θυμὸν, Ἄ δέϊλ', οὐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, "Οἱ δὲ τοι σχεδὸν ἐστί. Quinetiam particula illa ἦ, quam habuisti subjunctam hisce duobus verbis, in versu quem primum protuli, in aliis quoque versibus subjuncta itidem reperitur: ut in alio ejusdem poematis loco, (Odys. Σ. v. 388.) Ἄ δέϊλ', ἦ τὰχ' αὖ τοι τελέω κακόν· οἷ' ἀγορεύεις. Alicubi post ἦ ponitur et δὴ. II. Ω. (v. 518.) Ἄ δέϊλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Alicubi subjungitur particula τί: ut II. P. (v. 442.) Κινήσας δὲ κάρη, ποτὶ δὲν μυθήσατο θυμὸν, Ἄ δειλῶ, τι σφῶϊ δόμεν Πηληϊ ἄνακτι Θνητῷ; Sic Odys. Φ. (v. 86.) Ἄ δειλῶ, τί νῦν δάκρυ κατείβετον; Itidemque ejusdem poematis libro Υ. v. 350. (351.) Ἄ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων Εἰλύεται κεφαλαί, &c. Est autem hic versus, ille ipse cujus initium affert Suidas, sed mendose scriptum: hoc videlicet modo, Ἄ δειλὴ τι κακῶν. Sic cum adverbio interrogativo πόσῃ legitur Od. K. (v. 431.) Ἄ δειλοὶ, πόσ' ἔμεν; τί κακῶν ἰμείρετε τούτων; Alicubi post ἄ δειλοὶ positus est alius nominativus, seu positi sunt alii nominativi, et in sequente versu particula ὥς: ut II. Λ. v. 815. Ἄ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες, Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Ἀσείν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἡδ' οἰωγούς (imo, κύνας ἀργέτι δημῷ;) Invenitur denique ἄ δειλὲ et sequente genitivo: ut ἄ δειλὲ ξείνων, (Odys. Ξ. v. 361.) de quo usu alius erit dicendi locus: nunc de particula ista ἄ dicendum est, simulque de nomine quod illi adjungitur in hisce tot versibus quos in exempla attuli. Prius tamen quæ ab Eustathio de hac particula scribuntur, proponam. Vult ille ἄ hic esse vocandi adverbium, majorem habens emphasin magisque poeticum quam ὦ: et succensentibus atque perterritis, item minitantibus esse frequens. Idem alibi scribit ἄ vocem esse hominis quiritantis, aut admirantis, vel commiserantis. Sed ipsamet illius verba afferam. In hunc igitur Od. Ξ. (v. 361.) Ἄ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας, Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἡδ' ὅσ' ἀλήθης, ista annotat, ἰστέον ὅτι τὸ ἄ, κλητικὸν ἐπίρρημα ὄν, καθὰ καὶ τὸ ὦ, ἔχει πρὸς τῇ κλήσει, ὥς πολλαχού φαίνεται, καὶ τινα πλείω ἔμφασιν, ἐπὶ σχετλιασμῷ ἢ θαύματι, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ καὶ ἄλλως οἴκτω. Quibus addit, particulam αὖ itidem dici interdum *δυσφορικὴν, nonnunquam *μεμπτικὴν. Idem in istum versum II. Ω. (v. 518.) Ἄ δέϊλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν, annotat, ἐν δὲ τῷ, ἄ δειλὲ, κλητικὸν συνήθως ἐπίρρημα τὸ ἄ, οὐ μόνον ποιητικώτερον τοῦ ὦ, ἀλλὰ καὶ θυμουμένοις καὶ ἐκπληττομένοις καὶ ἀπειλοῦσι σύνθηες. Ego autem non lubenter hanc particulam adverbium vocandi appellaverim, licet casui quem vocativum grammatici nominant, itidem jungatur, atque adeo miror Eustathium, quum illi significationes illas tribueret, hoc nomine appellandum censuisse: quid enim tale significat ὦ, quod vocandi adverbium esse constat? Nequaquam igitur particula ὦ, quæ Latinis est vocantis adverbium, ut Græcis ὦ, interpretandum esse censuerim: sed quum est quiritantis aut commiserantis, nunc enim sequor significationes quas ille grammaticus ei tribuit, aliqua harum interjectionum, Ah, Hei, Hem: quum perterriti ac perturbati, itidem vocula Hem, vel Eho: quum admirantis, Vah, aut rursus Eho; nam hæc interjectio modo perturbationem, modo admirationem indicat. Verum ut jam non ex Eustathii judicio pendeamus, sed ipsimet vim hujus particulæ perspiciamus, considerandi sunt ii quos attuli Homeri loci. Dico igitur δειλὲ in illis, duobus modis usurpari, sicut nostrum vocabulum *Miserable*: quum enim proprie hæc vox dicatur de eo cujus vicem dolemus, aut etiam deflemus, interdum et præfixa voce alia dicentes, *Pauvre miserable*, sæpe tamen eodem illo

verbo compellamus eum quem graviter increpamus, et quidem minitendo etiam nonnunquam. Idemque et de voce *Malheureux* dici potest. At vox Latina Infelix non itidem usum utrumque habet, quod sciam: nec altera illi synonyma, Miser. Ubi igitur ἄ δειλὲ dicitur deflendo sortem alicujus, ut in illo loco II. Λ. (v. 815.) Ἄ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες &c., nam et ipse poeta hæc esse τοῦ ὀλοφυρομένου verba testatur, versu isto qui illum proxime præcedit, Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, reddi poterit Heu miser, vel Ah miser. Valla certe vim illorum verborum, Ἄ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες, aliis verbis aliaque orationis forma non male expressisse videtur: ita interpretans, O indignum casum luctuosamque fortunam principum Achivorum: hoccine fato venerunt ut &c. Sic etiam in hoc versu II. Ω. (v. 518.) Ἄ δέϊλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Sic et in aliis plerisque locis. At vero quum verba illa sunt ejus qui stomachatur, qui temeritatem vel ignaviam hostis sui increpat, qui illi illudit, qui denique illi insultat, tunc ἄ δειλὲ interpretari Heu miser, vel Ah miser, nullo modo rationi consentaneum esset. Talis autem locus est ille, (II. Λ. 452.) Ἄ δέϊλ', οὐ μὲν σοὶ γέ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ "Οσσε καθαιρήσουσι θανάτῳ περ, ἀλλ' οἰωνοὶ Ὀμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. Nam hæc verba proficisci ab eo qui ἐπεύχεται, ipsemet Homerus testatur hoc hemistichio,—ὃ δ' ἐπεύξατο οἷος Ὀδυσσεύς. Itidem certe ἐπευχόμενον verba erant paulo ante hunc locum, (v. 441.) Ἄ δέϊλ', ἦ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεθρος. Ἦτοι μὲν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι. Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν Ἠματι τῷδ' ἔσσεσθαι, &c. In quibus locis interpretandis Valla non itidem ut in illo cujus mentionem feci paulo ante, judicium adhibuit. In priore enim loco vertit Infelix, in posteriore Miser, omissa interpretatione particulæ ἄ. At ego contra, si ex duabus vocibus altera prætermittenda fuisset, vocativum quam illam voculam omittere maluissem. Nam vel sola particula Vah stomachantis verba esse indicasset. Sed quoniam prætermittendus ille vocativus non est, quo tandem Latino vocabulo in hujusmodi locis eum interpretabimur? Non dubito quin ei ex reliquis duabus significationibus allera dari debeat, nimirum ut reddatur Ignave, aut Improbe, seu Nequam: nam δειλὸν improbum etiam significare, suo loco ostendam. Alioqui certe in hujusmodi locis peculiaris quæpiam significatio nomini isti tribuenda esset.

Ἄ admirantis est ap. Antiphilum Anthol. Epigr. I. i. p. 84. meæ editionis. (Brunckii Anal. T. II. p. 177.) Ibi enim primi duo versus Epigrammatis sunt hi, quibus Antiphilus admiratur simul et laudat apum in conficiendo melle industriam: Ἄ καλὸν, αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι βέσμα μελισσῶν, Αἱ πλασταὶ (Ἀπλαστοὶ κηρῶν (χειρῶν), * αὐτοπαγεῖς θαλάμαι Προίκιος ἀνθρώπων βίῳ χάρις. Sed quædam exemplaria habent ἄ, non ἄ.

Ἄ exclamantis cum gaudio, vel potius præ gaudio, videtur esse apud Agathiam scholasticum, Anthol. Epigr. I. vi. p. 419. Εἴπε δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπόνος, Ἄ τὰχ' Βάκχῳ Λοιβῆς καὶ θεῶν μικτὸν ἐδώκε γέρας, (n. lix. in Jacobsii Anthol.)

Ἄ exclamantis est, non itidem præ gaudio, sed contra præ dolore, atque adeo quiritantis, seu commiserantis: ut ap. eund. Agathiam, in hoc quem supra attuli loco,—οὐνεκα τοῖν, Ἄ μέγα νηλεὲς, ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Ita enim scriptum esse in omnibus editionibus, quamvis Suidas cum aspero scribat, admonui antea.

Ἄ sequente particulā μὴ, adverbium est ἐπιτιμητικόν, quod sonat q. d. increpativum. Aristoph. in Pluto, (v. 127.) Ἄ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτ': ubi

* Ἄ καλὸν, industriæ hujus carminis initium. Nec tamen propterea probaverim conjecturam Jos. Scaligeri ἑκαλόν, quod cum voce βέσμα non congruit. Codd. omnes et edd. ἀνὰ αἱ πλασταὶ χειρῶν. Primus Stephanus κηρῶν. Aliam emendationem tentavi, ἀπλαστοὶ χειρῶν, manibus hominum non fictæ, sed quas sibi ipsæ construunt apes, cellæ. Brunck. Sed tum saltem scribendum, ἀπλῆστοι ὅς χειρῶν. Scaliger in Not. MS. χεῖρων conject, quod in hoc contextu non satis intelligen. Huetius p. 10. ἀπλασταὶ κηρῶν. Mihi Brunckii emendatio magis probatur. Ceteram Vat. Cod. οἱ, non αἱ πλασταὶ exhibet. Jacobs.

Schol. ἐπὶ ῥῆμα ἐπιτιμητικόν (C. D'O. ἐπὶ ῥῆμα τοῦτο ἐκκλητικόν,) esse annotat. In vulg. Lex. scriptum est ἄ, non ἄ : sed perperam, ut ostendit etiam Platonis locus, eandem scripturam eundemque usum habens : in Hippia Majore, (p. 101. e. ed. Læmar. A. 1590. T. xi. p. 34. ed. Bipont.) ἄ, μὴ μέγα ὦ Ἰππία λέγε· ὅρῳ ὅσα πράγματα ἡμῖν ἤδη παρέσχηκε· μὴ ὀργισθὲν ἡμῖν εἶτι μᾶλλον ἀποδοῶ. (Ubi vide Scholia p. 134. ed. Lug. Bat. 1800.)

Ἄ est etiam optantis adverbium, idem valens quod εἴθε, i. e. Utinam, ut testantur non solum Hesychius et Suidas, sed Eustathius quoque non uno in loco : additque veteres hujus significationis exempla proferre. (Eustath. ad Od. E. p. 1763. 60., "Ὅτι δὲ τὸ ἄ φιλούμενον καὶ περισπώμενον καὶ ἀντὶ τοῦ αἴθε λαμβάνεται, δηλὸν ἐκ τῶν παλαιῶν, οἳ καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτο παράγουσιν. Idem ad Od. K. p. 1664. 4., "Ἐν οἷς τὸ μὲν ἄ σχετλιαστικὸν ἐστὶ κλητικὸν ἐπὶ ῥῆμα λαμβανόμενον ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ αἴθε, οἷ καὶ χρῆσιν παράγουσιν οἱ παλαιοί.) Affertur certe Hesychius quoque et Suidas locum Callimachi in hujus significationis exemplum : sed ista depravatum ut hæc significatio minime in eo animadverti possit. Habet enim Hesychius, ἄ πάντα συναγείρας, affero scripturam quæ apud eum extat, cum aspero, non cum tenui,¹ Suidas autem, ἄ πάντως ἵνα γῆρας.

Ἄ est præterea temporis adverbium, significans Nunc, si Suidæ credimus, ita usurpasse dicenti quendam Euclum χρησμολόγον.² Sed hæc Suidæ verba suspecta sunt, quum scribatur, εἰ δὲ φιλωθείη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει, tanquam videlicet non facta fuerit prius hujus scripturæ mentio. Et tamen paulo ante scriptum est, περισπασθὲν δὲ καὶ φιλῶς³ δηλοῖ εἶθε. Quinetiam illis quæ de hac ultima significatione tradit, subjuncta ista, βραχέως δὲ καὶ φιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικὴν, ejusmodi sunt quæ suspicionem non careant. Sed multo magis suspectum est vel potius aperte mendosum, quod apud eum legimus de ἄ significante τὸ πολὺ ap. Archilochum. Postquam enim dixit ἄ significare etiam ὃ, et attulit Homeri locum, ὃ δειλὴ τι κακῶν, pro quibus reponi hæc debent ἄ δειλοὶ τί κακὸν, addit, significare etiam πολὺ et μέγα ap. Archilochum : subjungitque hæc verba, ἄ δέκα ταύρους, quod exemplum aliter apud Varinum scriptum extat, hoc videlicet modo, ἄ, ἕαδ' εἰς τε ταύρους. Sed non video quid commodi ex hac scripturæ illius mutatione, undecunque sit, percipere possimus.⁴ Equidem literam hanc τὸ μέγα et τὸ πολὺ

significare, et ipse antea docui, sed præfixam quibusdam vocabulis. Qualiacunque autem sint ista Suidæ, quorum nihil extat in ea editione quæ olim Mediolano prodiiit, omittenda non existimavi, ne quis per incuriam potius quam consulto prætermissa esse putaret. Ceterum quandoquidem in Varini mentionem incidi, addam ex eo quoque de hac particula aliquid, undecunque sumtum sit. Ejus verba sunt, Ἄ φιλούμενον μὲν καὶ περισπώμενον, δηλοῖ τὸ ἐν ἴσῳ ἐπὶ ῥῆμα τῷ ναί, καὶ εἶθε· ὥς ἐστιν ἐκ τῶν παλαιῶν δηλόν. Quibus subjungit illum Callimachi locum, quem et supra ex Hesychio et Suida habuisti. His autem Varini verbis, si tamen ejus verba vocari debent quæ illum aliunde descripsisse constat, tribuitur alia significatio huic adverbio præter eas omnes quarum mentio facta in superioribus fuit : videlicet ut ponatur etiam pro ναί. Quæ significatio contraria illi erit quam Suidas ei tribuit, quum dicit significare ἀπόφασιν ἀρνητικὴν, sed loquens de eo quod βραχέως et φιλῶς scribitur : quæ verba, uti dixi, suspecta esse possint ; divinatione certe indigere videntur. Quinetiam ex Platone affert idem Varinus pro φεῦ : nam post Archilochi locum, addit, καὶ ἐπὶ σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ, ὥς παρὰ Πλάτωνι.⁵ Quibus subjungit quæ apud Suidam quoque leguntur, καὶ τὸ νῦν, ὥς &c. Quum autem hæc de ista significatione velut interjecta sint inter ea quæ apud Suidam habemus, ex veteri quopiam ejus exemplari sumta putarem : nisi quamplurimi ejusdem lexicographi loci, quos ille a se descriptos dedit, quales et nos in vulgatis editionibus legimus, id est depravatissimos, eum veteris codicis auxilio caruisse mihi persuaderent. Quæ ego consulto dico ut quisque quanta Varini esse auctoritas debeat, admoneatur. Hoc constat, multos eum locos inemendatos reliquisse in quibus latentia menda non magni ingenii erat deprehendere, deprehensa autem, non magni laboris emendare. Sed nec addidisse de suo quicquam quod ad vocabulorum expositionem faceret, existimo : nihil tale certe ab eo additum legere me memini. Quæcunque enim apud hunc leguntur ultra ea quæ ap. Hesych., Suid. et Etymologum extant, ex quo tamen pauca descripsit, quum contra ex illis duobus omnia quæ ad vocabulorum expositionem pertinent sumserit, nisi siqua per incuriam prætermissa fuerunt, ea ex Eustathio, ex enarratore Aristophanis, aliisque qui scholia in poetâ scripserunt, sumta esse constat. Verum et ex grammaticis non pauca descripsit, et quidem nullo eorum habito

¹ Cum aspero legitur in Cod. Ven., teste Schowio, ἄ πάντα συναγείρας. Suidæ locus, (qui deest in Editione Mediolanensi et in 3 Codd. Parisiensibus, unde recte collegit Kusterus eum a recentioribus Suidæ adsutum fuisse), pene integer descriptus est e Platonis Scholiasta p. 134., apud quem legitur, ἄ πάντως ἵνα γῆρας. At in Siebenkeesii Anecdotis Græcis p. 72., pro πάντως, est πάντων. "Hesych. : τὸ ἄ περισπασθὲν δηλοῖ εἶθε, ὥς παρὰ Καλλιμάχου, ἄ πάντα συναγείρας. Ajunt alibi exstare ad hunc modum, ἄ πάντως ἵνα γῆρας. Manca est sententia, neque quidquam ex his certo constitui potest." Bentleyus. "Verba hæc Callimachi," inquit Pergerus ad Hesych., "ex ejus Choliambis, Etymologistæ laudatis, Hesychium depromissæ puto : leg., ἄ πάντα συν ἄγειρας, Utinam snem plaga circumdares omnem!" "At hæc," addit Albertius, "nimis quæsitæ videntur, ut et quæ Portus ad Suidam notavit." Toupins, Emendd. T. iv. p. 187. : "Lego πάντας, ob versum." Photius in Lexico ad Callimachi locum nos remittit, sed vellemus versus ipsum citasset : Ἄ, τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἶθε· οὕτως γὰρ Καλλιμάχος κέχρηται.

² Locus ille Suidæ, ut supra monuimus, depromptus est e Platonis Scholiasta, apud quem legitur, εἰ δὲ φιλωθείη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει, ὥς ἐν Εὐκλείου τοῦ χρησμολόγου ποιήμασι, et sic apud Phavorinum quoque, non ποιήμασι, ut Suidæ editiones exhibent. At in Siebenkeesii Anecdotis Græcis p. 72. exstat ποιήματι, non ποιήμασι.

³ Verba καὶ φιλῶς in Platonis Scholiasta l. c. non leguntur. Porro verba ista, βραχέως δὲ καὶ φιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικὴν, H. Stephano suspecta, in eodem Scholiasta totidem verbis exstant.

⁴ Archilochi verba in Platonis Scholiasta sic exhibentur, Ἄ ἕαδ' εἰς τε ταύρους. In Siebenkeesii Anecdotis Græcis, p. 72., pro ταύρους, est ταύροις. Teste H. Stephano, pro ἕα δ', in Phavorino legitur ἕαδ'. At in Editione Basileensi 1538., quæ nobis hæc scribentibus sit ad manum, est, ἕα δ'. Sic in Phavorino scriptum legerat Kusterus, ut patet e nota ad Suidam, non δ' ἕα, ut Gaisfordius ad Archilochi Fragmenta p. 318., Kusterum citans, falso tradit. "Ἄ δέκα ταύρους," (ut in Suida legitur), "quid sibi velit, ignore : id video, δ' εἰς τε prodiisse ex eodem compendio, quo δέκα significaretur," Bastius ad Gregor. Cor. p. 245. quem vide. (Obiter monemus, typographum ibi Schæfero, quo δέκα debuerat, notam illam tribuisse.) "Ἄ interjectio vel exclamatio esse videtur admirantis vel magnitudinem, vel multitudinem rei.—Suidæ lectio, Ἄ δέκα ταύρους, 'Ah decem tauros!' quæ saltem sensum qualemcunque admittit, præferenda cuique videbitur." Ign. Liebelius ad Archilochi Reliquias p. 223., ejus sententiam calculo nostro comprobare non dubitamus. Archilochum enim locutum fuisse de magnitudine et multitudine rei, testantur Scholiastes Platonis, Suidas, et Phavorinus, Σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα παρ' Ἀρχιλόχου. At, nisi, cum Suida, legas δέκα, nullum multitudinis indicium invenias.

⁵ Verba, ὥς παρὰ Πλάτωνι, satis aperte indicant, Phavorinum e Scholiis in Platonem glossam suam depromissæ ; nam in Scholiis illis p. 134. sic legitur : Τό, τε (τότε in Siebenkeesii Anecd. Gr. p. 72.) ἐν ἴσῳ τῷ ναί, καὶ εἶθε, καὶ ἐπὶ σχετλιαστικῶν ἀντὶ τοῦ φεῦ ἐπιρρηματος, ὥς ἐνταῦθα. Similiter idem Phavorinus, Galeni Glossas Hippocrateas describens, fere semper de suo addit verba παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Galenus : Σημαίνει δὲ καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐνταῦθα. In Lexico Vocum Peregrinorum (vide nos supra ad v. Σησάμης) monuimus e vet. Cod. MS. legendum esse : Σησάμης τῆς οὐτῆς δὴ ἐν μαζῶν. Phavorinus : Σησάμης (leg. Σησάμης) ἢ οὕτω δὴ καλούμενη παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Galenus : Ἄρῃς οὐ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις, οὕτω καλούμενη παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Sed hic Galeni sensum pervertit ; Medicus enim hoc sibi vult, ἄρῃς, præter significationem instrumenti chirurgici, cujus meminit Hippocrates, aliquando dici de herba quadam, cujus non meminit Hippocrates. Vide nos supra in Lexico Vocum Peregrinorum ad v. Ἄρον.

delectu: ut videmus statim initio sui operis, post illa quæ de etymologia nominis "Αλφα traduntur, quæ ex Etymologo sumta sunt, quædam de literæ hujus significationibus afferre, quæ ex Moschopulo petita esse constat, et ejusmodi sunt ut vix alio quam Moschopulo digna videri possint: utpote quibus immixta sint quædam, quæ si propius intueamur, fide indigna esse comperiemus. Volens enim ille sive grammaticulus sive grammatista de suo quoque aliquid addere iis quæ apud alios de illis significationibus leguntur, nonnulla dixit quæ veteres grammatici non negarent solum, ut opinor, sed riderent etiam. Cujusmodi est quod de ἀνίσχει tradit, nimirum poetice significare ἄμα ἴσχει. Mihi certe tam ridiculum visum est hoc exemplum istius significationis literæ α proponere, ut prætermittendum potius censuerim. Quæ igitur habet Varius, ex aliis habet, uti dixi, et quidem sine delectu ex quolibet collecta. Quod si quid de suo adjecit, raro id fecit: et quaecunque illud est, alio potius quam ad expositionem significationis alicujus pertinere comperietur. Illis quidem certe quæ a Suida scribuntur de usu voculæ α apud Agathiam, videmus adjecta quædam apud hunc esse, quæ de suo illum attulisse, aliaque hujusmodi alibi, credibile est. Ut autem hæc illius esse credam, facit quod annotat pro hoc versu, Ἄ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσαστο, in aliis scriptum esse, Ἄ μέγα ηλκείης ἔσβεσεν ἀγλατὴν: quam tamen scripturam non videri posse locum alterius obtinere, docui supra. Sed de his hactenus. Quod autem ad illam significationem particulæ α attinet, cujus postremo loco facta fuit mentio, et quam a Platone usurpari dictum est, convenit certe cum ea quam habet apud Homerum eadem hæc vocula cum illis nominativis δειλὲ et δειλοί: cujus multa exempla protuli antea.

Ἄ adverbium quidam in VOCAB. Ἀβάλε, quod itidem adverbium est, significans Utinam, inclusum esse existimant. Ut enim imperativi ἄγε et φέρε in adverbia transeunt, sic βάλε imperativum verbi βάλλω transire in adverbium σχετλιαστικόν, et significare φεῦ, Heu. Ei autem addi postea α, quasi increpandi et admirandi adverbium, ut in α δειλέ. Sed ego nihil tale apud ullum ex veteribus grammaticis reperio. (Vide nos infra.) Ac fortassis ut hanc voculam adverbio isto inclusam dicerent, eos movit quod produci primam ejus syllabam viderent: ut Epigr. l. i. p. 73., meæ editionis, (Æmiliani Epigr. iii.) Ἀβάλε χειμερίον με κατέκλυσε κύματα πόντου. Sic quoque in principio alius cujusdam Epigrammatis, Ἀβάλε μὴδ' ἐγένοντο γάμοι. Id autem Epigramma Agathiae est, si bene memini, (n. lxxviii. in Jacobsii Anthol. Gr. T. iv. p. 33. Epigramma incerti Poetæ n. cccxcvi., Ἀβάλε μῆτε σε κείνος ἰδεῖν, μῆτ' αὐτὸς ἀνείναι Τρίτων Αἰγαίου νώτον ὑπὲρ * πελάγευς.) Quod si ita est, facile crediderim hunc versum esse illum ipsum quem Suidas protulerat; gaudet enim exemplis ex Agathia petitis; quum dixisset Ἀβάλε significare εἶθε. Apud eum enim ita legitur, Ἀβάλε, εἶθε, Ἀβάλε. Quod posterius Ἀβάλε esse initium vel hujus vel alius versus, quem ille in exemplum afferre voluerit, omnino persuasum habeo.¹ Productio inquam illa primæ syllabæ in Ἀβάλε ad comminiscendam hanc deductionem illos fortassis im-

pulerit: sed etiamsi dicamus in Ἀβάλε esse α ἐπὶ τατικόν, exemplo ea productio non carebit. Eustathius tamen tradens α corripitur ante β, addit σεσημειῶσθαι hoc Ἀβάλε, (ad Il. Ω. p. 1353. 39., Ἐεροι δὲ παρὰ τὸ ῥαπίζειν λέγοντες ῥαβδὸν γίνεσθαι, φασὶ καὶ ὅτι τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β συστέλλεσθαι θέλει Ἀβρὸς, Ἀβδῆρος,² Ἀβαρβαράια, ἐπιγράβδην. Οὕτως οὖν φασὶ καὶ ῥαβδος. Σεσημειῶται τὸ Ἀβάλε.)

Βάλε Jace: imper. aor. 2. a βάλλω. Transit idem imperativus, ut ἄγε quoque, in adverbium σχετλιαστικόν, idem significans quod φεῦ: ut βάλε βάλε κήρυκος φωνήν. Idipsum et Ἀβάλε dicitur per compositionem ex α et βάλε: quorum utrumque quæ σχετλιαστικόν est, et unum idemque significat, nimirum φεῦ, ut tradit Etymol. et Lex. meum vet.: sed in hoc βάλλε scriptum, in illo βάλε, ut apud Suid. quoque, qui pro εἶθε, i. e. utinam, usurpari innuit.³ H. St. Thes. Ind. [Hesych.: Βάλε· ῥίψαι (ρίψον) ἢ ὀφελόν. Alcman apud Antigonom Caryst. Hist. Mirab. c. xxvii. p. 26., Ὅ μ' ἐτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερὸφῶνοι, Γυνὴ φέρειν δύναται, βάλε δὴ, βάλε κηρύλος εἶην. Etym. M. p. 186. 36.: Βάλε· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄγε προστακτικὸν ῥήματος μετατίθεται καὶ γίνεται ἐπὶ ῥήμα παρακελεύσεως (Cod. Par. 2654. παρακελευστικόν, teste Bastio ad Gregor. Cor. p. 929.), ἄγε· οἶον, Ἀγε δὴ μοι ᾧ μοῦσα· καὶ ἀπὸ τοῦ φέρε προστακτικοῦ ῥήματος (Cod. 2654. addit, γίνεται ἐπὶ ῥήμα) φέρε· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔβαλον, ἔβαλες, ἔβαλε· οὐ τὸ προστακτικόν, βάλε· μετατιθέμενον γίνεται σχετλιαστικόν ἐπὶ ῥήμα, ἀντὶ τοῦ φεῦ· οἶον, Βάλε, βάλε κήρυξ φωνήν· τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, ἀντὶ σχετλιαστικὸν ὄντος ἐπὶ ῥήματος, ὥς παρὰ τῷ ποιητῇ, ᾱ δειλὲ, γίνεται Ἀβάλε. Ἀμφότερα μὲν σημασίαν ἔχουσι, τὸ ᾱ καὶ τὸ βάλε. Ἔστι δὲ ἰδίᾳ ᾱ, καὶ ἰδίᾳ τὸ βάλε, καὶ ἐν συνθέσει τὸ Ἀβάλε, καὶ κατὰ ἀφάρεσιν, βάλε. Idem articulus exstat in Phavorino, ex Etymologo facile corrigendo. Pro verbis, Βάλε, βάλε κήρυξ φωνήν, (quæ et in Phavorino sic exhibentur,) pro quibus Stephanus Noster reposuit, Βάλε βάλε κήρυκος φωνήν, legendum est, ut vidit Bastius ad Gregor. Cor. p. 929., Βάλε, βάλε κηρύλος εἶην, quod e versu Alcmænis apud Antigonom Caryst. c. 27. depromptum est. Aristoph. Av. v. 300., Κηρύλος γὰρ ἐστὶν ὄρνις; ubi Schol. et post eum Suidas, Εὐφρόνιος φησὶ τοὺς Δωριεῖς λέγειν. Βάλλε δὲ βάλλε (leg. Βάλε δὴ, βάλε) κηρύλος εἶην. Τοὺς δὲ Ἀττικοὺς, κηρύλον. Φησὶ δὲ Δίδυμος, τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κηρύλος λέγεσθαι. Ἀντίγονος δὲ φησὶ τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων κηρύλους λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντας αἱ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς περὶ οἷς. Dionysii Thracis Grammatica, in Bekkeri Anecdotis Græcis T. ii. p. 642., Τὰ δὲ εὐχῆς σημαντικά, οἷον εἶθε, αἶθε, Ἀβάλε. Stephani Scholia ibid. p. 946.: Εὐχῆς λέγονται σημαντικά ταῦτα, οὐχ ὅτι αὐτὰ λέγων τις εὐχὴν ποιεῖται, ἀλλ' ἐπειδὴ, εὐχόμενοι τι γενέσθαι ἡμῖν, τοῦτοις χρώμεθα τοῖς μορίοις. Τοῦτοις δὲ καὶ τὸ ὀφείδες κατέταξαν τινες.—Τὸ δὲ Ἀβάλε δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἐκ παραλήλου κείμενα· εὐρίσκεται δὲ καὶ βάλε λεγόμενον· Βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην, Ἀλκμάν. Τινες δὲ ἐν μέρῳ λόγου ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσιν. Ad Alcmænis versus apud Antigonom Caryst. l. c. Xylander dicit notata fuisse in margine: Βάλε· κατ' ἀποκοπὴν τοῦ α, ἀρκτικοῦ στοιχείου· ἐστὶ γὰρ τὸ ὄλον Ἀβάλε, σημαντικὸν εὐχῆς ἐπὶ ῥήμα, ἀντὶ τοῦ ὀφελον, εἶθε, αἶθε.

¹ Ἄ γὰρ, Ἀβάλε, εἶθε, ᾱ βάλε. nihil enim sunt, quæ hic Portus attulit. Βάλε per se ntinam significat, quod et ᾱ: ipse Suidas. Βάλε, εἶθ, εἶθε μοι, [de hac glossa vide nos infra], et Hesych. Βάλε· ὁ φελλός. Λεγε, ὀφελον. Pearsonus ap. Kusterum ad Eustath. iocum. Hesych. Ἀβάλε· εἶθε. Forsan, Ἀ βάλε, quamvis Alcman ap. Antigonom Caryst. p. 26. βάλε pro εἶθε utatur. Toupus Emend. in Hesych. T. iv. p. 187. Saltem scribendum esset, ᾱ βάλε, non ᾱ βάλε, ut vir doctus vult.

² Idem articulus exstat in Phavorino, (qui eum vel ex Eustathio vel e Philemonis Lex. Technol. v. ῥαβδὸν descriperat.) apud quem τ. Ἀβρὸν scribitur, ut in Eustathii loco, Ἀβαρβαράια. Sic scribitur in Dracone Stratoniceensi de Metris Poeticis p. 80. nisi eadem fere verba leguntur, nisi quod, pro Ἀβδῆρος—ἐπιγράβδην, est Ἀβδῆλος—ἐπιγράβδην. Ἀβδῆλος in Phavorino quoque exhibetur. Hermannus vero in Indice Rerum in Draconem reposuit ἐπιγράβδην et Ἀβαρβαράια. Hesych.: Ἀβαρβαράια· νύμφη. F. l. Ἀβαρβαράια. Heins. et Salmasius corrigunt, Ἀβαρβαράια, e proxime sequenti glossa: Ἀβαρβαρά· ὄνομα νύμφης.

³ Locus est: Βάλε· ῥίψαι, τὸ τρίτον. Εἶθ. Ἀντὶ τοῦ, εἶθε μοι. Sic legendum putat Knsterus: Βάλε· ἀντὶ τοῦ ἔβαλε. Τὸ τρίτον πρόσωπον. Καὶ ἀντὶ τοῦ εἶθ, εἶθε μοι. Imo respexit Suidas ad Callimachi versum, quem nobis conservavit Diomedis Scholia in Dionysii Thracis Grammatica, in Bekkeri Anecdotis Græcis T. ii. p. 946.: Τὸ ᾱ κατ' ἰδίαν ἐστὶν εὐκτικὸν ἐπὶ ῥήμα, ὥς τὸ αἶθε, καὶ τὸ βάλε ὁμοίως κατ' ἰδίαν ἐπὶ ῥήμα εὐκτικόν· Βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἶθ, Καλλιμαχος. (Hoc fragmentum frustra quasi in Ruhnkenii et Bernartii Annotatione, ac Blomfieldii Spicilegio.) Suidæ iocum sic restituendum censemus: Βάλε· Βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἶθ. Ἀντὶ τοῦ εἶθε.

Ceterum illud κῆρυξ in Etymologi loco forte e glossa marginali, quæ κηρύλος per κῆρυξ exponeret, in textum recepta, ortum habuerit, deinde librorum oscitantia κῆρυξ locum του κηρυξ usurparit, et κῆρυξ semel admissio εἶν in φωνήν mutatum fuerit, unde H. St. longius a vera lectione aberrans, reposuit, Βάλε βάλε κήρυκος φωνήν. Κῆρυξ et κῆρυξ alibi confunduntur. Suidas: Κῆρυξ εἶδος ἱέρακος. "Sic reposui auctoritate MS. Paris. A. cujus loco antea male legebatur κῆρυξ," Kusterus.]

"Αβαλ in Lex. meo Vet. dicitur esse adverbium, factum ex α epitatico et βάλλω, abjecta ultima syllaba. Non tamen ulla ei ibi significatio tribuitur, sicut nec ap. Etymol. forsitan igitur idem est cum sequente Αβάλε." H. St. Thes. Ind. [Etym. M. p. 1. 53.: "Αβαλ ἐπίρρημα, παρὰ τὸ βάλλω, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ λ καὶ τοῦ ω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικου ἄλφα, ἀβαλ καὶ ἄβελ, παρὰ τὸ ἀβάλε ἐπίρρημα, ὡς τὸ, 'Αβάλε σοι Στέφανε, εἰδωλολάτρησας.]"

"Αβάλε Hesychio est ὄφελον, εἶθε, Utinam.

Alioqui est etiam adverbium σχετλιαστικόν, idem

que significare putatur quod φεῦ: ut in Epigr.

(Æmiliani iii.) Αβάλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα

πόντον. Et in Lex. meo vet. (et Etym. M. p. 1. 53.)

ἀβάλε σοι Στέφανε, εἰδωλολάτρησας. Quidam et

'Αβάλαι scribunt: quomodo scriptum legitur et in

posteriore Etymologici editione (p. 2. 54. Αβάλαι

ἐπίρρημα σχετλιαστικόν, παρὰ τὸ βάλλω, καὶ μετὰ

τοῦ ἐπιτατικοῦ α) et apud Varin. quodam in loco;

sed eam scripturam non probo. (Zonaras, p. 12.,

'Αβάλαι ἀντὶ τοῦ φεῦ.) Ab Hesychio exponitur

etiam ἀχρεῖον, inutile, ac si nomen adjecti-

vum esset." H. St. Thes. Ind. [Illud ἀχρεῖον

pertinet ad glossam sequentem: 'Αβάλη ἀχρεῖον,

Λάκωνες, οἱ δὲ νωθρόν. Hesych.: * Βαληρα ἀχ-

ρεῖα, ubi G. conjecit, Βαλῆρε χαίρειν, valere.

'Αβάλε seniores dixerunt pro βάλε, utinam.

Illud usurpavit Callimachus Fragm. cccclv." Jacob-

sus Animadvv. ad Anthol. Gr. T. ix. p. 301. Cal-

limachi locum affert Ernestius e Scholiis MS. in

Dionysii Thracis Grammaticam: Τὸ γὰρ αἶθε εἶθε

φησὶν ὁ ποιητής, καὶ Καλλιμάχος 'Αβάλλε μὴδ' ἀβό-

λησαν. At in Bekkeri Anecdota Græcis, ubi Scho-

lia illa vulgantur, verba nondum invenimus. Blom-

fieldius scribendum putat, 'Α βάλε μὴδ' ἀβόλησαν,

'Ah! utinam nunquam occurrissent,' ac si lectio

'Αβάλε falsa esset. Atqui ἀβάλε, pariter ac ἃ βάλε,

pro utinam, Græcis scriptoribus in usu est, ut ex-

empla supra adducta ostendunt. Callimacho tamen

ἃ βάλε restitui vellemus, non solum quod vocem

βάλε Poeta Cyrenæus alibi usurparit, Βάλε, μοι

βάλε τὸ τρίτον εἶη, (quod fragmentum legitur in

Diomedis Scholiis in Dionysii Thracis Grammaticam,

apud Bekkeri Anecdota Græca T. ii. p. 946.)

verum etiam quod ἀβάλε pro ἃ βάλε in nullo scrip-

tore, qui circa Callimachi ætatem floruerit, reperi-

atur. Nusquam alibi adverbium ἀβάλε pro βάλε

invenias, quam apud Æmilianum, Agathiam, et

epigrammatographos ævi recentissimi. Lexicon

Rhetorico-Sophisticum apud Bekkeri Anecdota

Græca T. i. p. 321.: 'Αβάλε εἶθε. Cyrilli Lex.

MS. ap. Is. Voss. ad Hesych.: "Αβαλε αἶθε, εἶθε,

εὐχῆς σημαντικόν" ἐστὶ δὲ καὶ σχετλιαστικόν ἐπίρρημα.

Toupius Emendd. in Hesych. T. iv. p. 185. et 187., Jacobsius I. c. et Schneiderus in Lexico scribunt "Αβαλε, et sic scriptum reperitur in Cyrilli Lex. MS., in Dionysii Thracis Grammatica, et in Stephani Scholiis in eund. Dionys. At in Hesychio, Suida, Phavorino, (vv. βάλε—ράβδον), Zonara (Codd. D. K.), Etym. M. (vv. ἄβαλ, βάλε), Dracone Stratonicensi (p. 80. 15.) Regulis de Prosodia² ap. Hermannii Gr. Gram. (p. 445. 109.) et Philemone in Lex. Technol. v. ράβδον, est 'Αβάλε, ut scribit H. Stephanus.]

A A quoque interdum legimus, cum geminatione: sed quemadmodum quum unicum ponitur, non uno eodemque modo ubique scribitur: quin potius diverse etiam scriptum in diversis exemplaribus, unus idemque locus habet interdum, ut ex iis quæ proxime dicta fuerunt, satis liquet, ita quum geminatur, variam scripturam accipit. Siquidem cum circumflexo utrumque spiritum, nec minus cum acuto, qui in gravem mutatur propter orationis ακολουθίαν, admittit. Quum autem utrumque dico, nolim te ita intelligere quasi utrumlibet recipere possit, sed pro loco modo hunc modo illum admittere. Quatuor igitur modis scribitur hæc vocula in geminatione: videlicet ἃ vel ἄ: et ἃ vel ἄ: sed longe diversa significatione. De singulis autem eodem ordine dicam.

'Α ἄ A adverbium efficiunt conveniens homini perterrefacto, vel perterrenti aut potius deterrenti. Aristoph. in Pluto, (v. 1052.) ἃ ἄ, τὴν δάδα μὴ μοι πρόσφερ'. Ubi ipsius poetæ Scholiastes ait esse adverbium ἐκπλήξεως et κελεύσεως: Suidas autem, qui multa passim habet quæ ex illo sumta esse manifestum est, adverbium μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Sed quomodo vim κελεύσεως, i. e. jubendi, vel παρακελεύσεως, i. e. adhortandi, habere possit isto præsertim loco, illi viderint. Multo convenientius, meo quidem iudicio, tuisset appellare hic adverbium ἐφεκτικόν, ut a Scholiaste Euripidis vocari docebo paulo post, i. e. cohibentis, seu reprimentis.³ Nunc de scriptura hujus adverbii pauca. Sciendum est igitur hic scriptum esse ἃ ἃ cum circumflexo et tenui, non in ipso duntaxat Aristophanis contextu, sed in scholiis quoque. Quinetiam in ejusdem poetæ Vespis (v. 1379.) extare quendam locum, fortassis autem et alii alibi apud eundem inveniuntur, in quo eandem et significationem et scripturam habet: ἃ ἃ, τί μέλλεις δρᾶν; At Suidas ut de spiritu consentit, ita de accentu dissentit. Legitur enim apud eum, ἃ ἃ παρ' Ἀριστοφάνει, ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Affertque illum ipsum ex Aristophanis Pluto locum, in quo itidem adverbium illud scribit. Ne autem hic suspecta sit nobis fides exemplarium ejus, prohibent ea quæ verbis Aristophanicis subjungit. Postquam enim dixit illud ἃ ἃ legendum esse κατὰ διαίρεσιν, non καθ' ἑνωσιν, quæ verba mox explicabo, et tenuari utrumque debere: addit, Si enim una pars orationis essent, non opus haberent duobus accentibus, nimirum duobus acutis. Hæc est de hujus adverbii accentu Suidæ sententia. Ex iis autem quæ dicit de hoc scribendo κατὰ διαίρεσιν, i. e. divisim, seu disjunctim, non καθ' ἑνωσιν, sive κατὰ σύναψιν, ut paulo post loquitur, i. e. non conjunctim: colligere nos posse arbitror fuisse quibus pla-

¹ "Codd. D. K. ἀβάλε, ut Hesych. et Suidas. Sed illud agnoscit Etymologus, et hoc loco præferendum putavi, quoniam est vere φεῦ, ἀβάλε autem εἶθε, ὄφελον, ut est etiam in Lex. MS. Coisl." Tittmann. Quid sibi velit vir doctus, nescimus. 'Αβάλε enim et ἀβάλα ejusdem sunt originis, et recte expomuntur per φεῦ, εἶθε, et similia. Scriptura ἀβάλα s. ἀβάλα Græcis posterioribus placuisse videtur. "Αβάλα, Vab, heu, vox indignationis. Lexicon MS. Cyrilli, 'Αβάλε φεῦ, οὐαί μοι. Philemon in Lex. Technol. MS., Οὕτως οὖν φασὶ καὶ ῥάβδος, σεσημειώται τὸ 'Αβάλε. Constantinus de Adm. Imp. c. 53. p. 228., Καὶ περιβλεψαμένη τοὺς πολίτας, λέγει, Αὐτὴ ὑμῶν ἐστὶν ἡ μετὰ ὀρκου ὑπόσχεσις; οὕτως ἀληθεύετε περὶ πάντων; ἀβάλα λοιπὸν τῷ πιστεύοντι τῷ χερσὶν αὐτῆς πολλῇ. Joannes Moschus in Limon. c. 110., Εἶπον πάλιν, 'Αβάλαι, πόσα κλαύσωμεν καὶ μετανοήσωμεν, ἐφ' οἷς νῦν οὐ μετανοοῦμεν. Vide Notas eruditissimi Cotelierii ad h. l. p. 669. T. ii. Monum. Eccles. Gr." Ducangius Gloss. Gr.

² Locus est: Τὸ α πρὸ τοῦ β ἀεὶ θέλει συστέλλεσθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γενόμενον ἐκ τοῦ η εἰς α, ὡς ἔχει ἡ βήσομεν, ἀβάσομεν, ἀνηβος, ἀναβος ἐστὼ οὖν μαρτυρία τοῦ συσσεταμένου α, βλάβος, βλάβη, Ἀβυδος, στράβος, ἄβιος, Λάβδακος, ῥάβδος. Οὐ μάχεται τὸ ἀβάλε, ἐκτείνον τὸ α. Δύο γὰρ μέρη λόγου εἰσὶ. In Dracone Stratonicensi de Metris Poeticis p. 63., ubi idem articulus verbis paulo mutatis extat, est ἀβάλας, de quo Bastius ad Gregor. Cor. p. 758.: "Nemo dubitabit, ἀβάλας natum esse ex errore sic legentis quod legendum fuit ἀβάλε, quomodo recte habent Regnlæ Prosod. Hermanui." Nostra quidem sententia, ἀβάλας illud ortum habuit ex ἀβάλαι, quod librarius pro ἀβάλε sic scripsit, scripturæ suæ sæculi morigeratus. V. Ducangii Gloss. Gr. v. 'Αβάλαι.

³ In Schol. Lug. Bat. ad Aristophanis locum, teste Hemsterhusio, revera ita legitur, ut conjecerat Noster, 'Α ἄ.—ἐπίρρημα ἐφεκτικόν, pro vulgatis, ἐπίρρημα ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως.

ceret has duas voculas, nullo interjecto spatio, quamvis suum utrique dando accentum, scribere. Nam aliud quam quod dixi, non indicari verbis illis, κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἑνωσιν, ex sequentibus apparet. Si enim, inquit, unica pars orationis essent, &c. Ex his autem Suidæ verbis, duas orationis partes esse $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$ consequetur; duo videlicet adverbia: simulque hinc, eum sibi non constare, atque adeo, si verum esse id existimandum sit, errare in sui operis limine, ubi dicit esse ἐπίρρημα, non ἐπιρρήματα, arguemus. Adeo nihil in plerisque huiusmodi lexicographorum locis est certi. Hoc vero inde contingit quod pene omnia ex variis, et quibus varia judicia erant, sunt consarcinata. Cujus rei evidentissimum hic exemplum habes. Ecce enim, verba illa a quibus hic, quicunque sit, Suidas opus suum orditur, $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακλείσεως, esse ex enarratore Aristophanis deprompta, sicut alibi passim multa ex iis affert, nemo, ut opinor, negaverit. At quæ subjunguntur de hoc eodem adverbio, aliunde sumta sunt: et quidem ex quopiam qui non pro uno adverbio, sed pro duobus habendas hasce duas literas censuerit. I nunc, et huiusmodi lexicographorum scripta non adhibita magna cautione lege. Ap. Hesych. quoque extant quædam quæ faciunt ut suspicer duas hasce voculas in unum vocabulum conflatas fuisse. In uno enim ejus loco legimus, $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, σύστημα ὕδατος: ¹ in alio habemus, $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, σχελιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ σύστημα ὕδατος. Sed quum σύστημα ὕδατος significari non possit illis oculis nisi conjunctim scriptis, suspicari quis possit eum adverbii quoque significationi scripturam illam dedisse: quæ deinde mutata fuerit a quopiam non animadvertente sequentem expositionem, aut certe ejus rationem non habente. Alioqui dicendum esset, quum Hesych. scripsisset, $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$ esse σχελιαστικὸν ἐπίρρημα, aliquem temere addidisse ἢ σύστημα ὕδατος, non animadvertentem huic significationi aliam scripturam tribui. Sed hoc mihi parum fit verisimile. Venio ad locum Euripidis in quo Scholiastes ἐφεκτικὸν adverbium esse scribit: is est in Oreste, (v. 269.) $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, τί δὴτα μέλλει; ἔξακρίζειτ' αἰθέρα Περσέως: hic inquam ἐφεκτικὸν esse tradit enarrator, i. e. cohibentis, seu reprimentis; nam ἐφεκτικὸν ab ἐπέχω deductum esse constat, quod Cohibeo significat, ita ut sonet illud verbale, Cohibendi vim habens, quasi quis dicat Cohibitorium. Magis tamen fortasse illi Aristophanis loco quam isti significatio hæc convenire dici possit. Nisi dicamus hic cohiberi moram: quod aliqui aptius diceretur corripi vel increpari. Sed quauam Latina particula posse exprimi hujus adverbii vim putabimus? Ego aut particulam Hau, sive Ahu, aut certe nullam esse quæ isti adverbio in hac sig-

nificatione respondeat, existimo. Scio scribi a Donato interjectionem esse conturbatæ mentis, nec constantis sibi: in isto Eunuchi loco, Act. iv. Sc. 4. PY.—An tu hunc credidisti esse, obsecro, Ad nos deductum? PH. namque alium habui neminem. PY. hau, Ne comparandus hic quidem ad illum est. Sed quem usum habere dicenda sit hoc loco ista interjectio, necnon in aliquot aliis ejusdem poetæ, sicut et in quibusdam Plautinis, aliis judicandum relinquo: ² geminatam certe hanc in quodam Terentii loco reperiri dico, ubi optime cum $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$ cohibendi vim habente seu reprimenti, convenire aio. Locus is in Adelphis legitur, Act. iii. Sc. 2.—hau hau, mi homo, sanusne es? An hoc proferendum tibi (An proferendum hoc tibi) usquam esse videtur (videtur usquam)? Jam vero et Ahu non assimilem apud hunc poetam significationem habet, in isto Eunuchi loco, (v. 2. 60.)—ahu, tace obsecro. Videtur certe unum ex altero factum esse, permutata litteræ aspirativæ sede: nisi potius, quoniam altera illa particula Hau multo est usitatior, hanc illius locum occupasse aliquis existimet. Non ignoro interim Donatum velle hic esse interjectionem perturbatæ mulieris, ut apud Græcos ἰού: sed nihil vetat nos simul dicere esse ἐφεκτικὴν, seu ἐφεκτικὸν ἐπίρρημα, loquendo more Græcorum, in isto loco: qui enim dicit Tace, is certe τὴν φωνὴν ἐπέχει, seu τὸν λόγον. Et de isto quidem usu adverbii $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, adverbiorum etiam dici posset, ea sequendo quæ ex Suida paulo ante attuli, hæc disseruisse sit satis.

$\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, VEL $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$ ap. Euripidem quoque alios etiam usus habere videtur, quam eum quem ex ejus Oreste (v. 269.) attuli, convenientem cum eo quem ex Aristophane protuleram. Legimus enim in eadem tragædia hæc Electræ verba, (v. 145.)— $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, σύριγγος ὅπως προῶ ³ Λεπτὸν δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι. Legimus ibidem, non multis post versibus (v. 162.) $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, ($\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, Porson.) ἀδικὸς ἀδίκᾳ τὸτ' ἄρ' ἔλακεν &c. Ubi eum accentum his oculis tribuo quem apud Scholiastem habent: quum utrobique non $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, sed $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$ in textu legatur. Sed quid si in prior quidem horum locorum eundem habere usum dicamus, quem in illo qui primus ex hoc poeta allatus fuit? Certe ἐφεκτικὸν quodam modo videri ibi possit: ut dicamus, Electram, quod hæc verba ἰδοὺ πείθομαι, altiore quam vellet voce prolata fuissent, ostendere hac interjectione illum elatiorem sonum sibi displicere, eumque ἐπέχειν. At vero in posteriore loco $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, sive $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, non aliud esse puto quam Ah ah: cujus usus multa passim exempla extant, ut proxime sequente hujus sermonis temematio docebo.

$\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, vel $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, sæpe est dolentis atque adeo ingemiscantis, aut indignantis, seu quirifantis, eodem modo quo $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, σχελιαστικὸν ἐπιφώνημα, inquit Hesych. et tunc illi convenit ea cujus modo men-

¹ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, Hesychio σύστημα ὕδατος, Aquæ congeries. Quod $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$ videri possit ex iis vocabulis esse quæ γλωσσηματικά vocantur sive γλωσσηματικά. Sed ap. Hesych. uno quidem in loco ita scriptum est uti dixi, videlicet, $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, σύστημα ὕδατος: at in alio; $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, σχελιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ σύστημα ὕδατος. Sed magis rationi consentaneum esset ut $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$ scriberetur in adverbii etiam significatione, quam ut $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, ubi significatur σύστημα ὕδατος. Certe quod attinet ad $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$ adverbium ἐκπλήξεως et παρακλείσεως, suspicari possit aliquis conjunctim scriptum fuisse a nonnullis: quod Suid. admonet κατὰ διαίρεσιν scribi debere, non καθ' ἑνωσιν. Quod et ipse suspicer potius, quam, quum Hes. scripsisset $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$ esse σχελιαστικὸν ἐπιφώνημα, aliquem temere addidisse, ἢ σύστημα ὕδατος, non animadvertentem hanc significationem scripturam aliam poscere." H. St. Thes. Ind. Photius in Lexico: $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, σύστημα ὕδατος. Sic Cod. B. In D. legitur $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, teste Hermanuo. " $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, sic Editio Leidensis. Male. Veneta, Florentina, et Hagenoënsis rectius, $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, σχελιαστικὸν ἐπιφώνημα. Tum protinus, quod infra delendum, subjunge separatim. $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, σύστημα ὕδατος. H. Steph. in Thes. non nisi falsa fretus conjectura, suspicatur eandem scripturam et nomini et adverbio Lexicographum nostrum tribuere voluisse, quasi scripsisset, $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, σχελιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ ὕδατος. Ita prævit illi Camertis Lexicon. Sed Suidas negat istiusmodi ἐπιφώνημα esse ἐν μέρος λόγου, quia duobus tonis acutis notari solet. Nam ἐκπλήξις, quam Comicus ab Suida productus representat in muliere consternata ob periculum facis admotæ, est quiratio quædam τῆς σχέλια πεπονθυίας. Ceterum quis damnet et duos tonos circumnexus, quos Scholia Aristophanis, Euripidis palam ferunt, item venustæ et accuratæ editiones? Nam duplex $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$ factum ex simplici $\tilde{\alpha}$, quod, quia Eustathius eodem modo scribit πνευματίζεσθαι atque simplex $\tilde{\alpha}$, et semper sive in θαύματι, sive in οἰκτῇ, sive in σχελιασμῷ, utrumque κλητικὸν vocat: eadem opera nec dissimilem poscit tonum, quia tota vis eadem. Sea priscorum et magnorum Grammaticorum convicia de tonis facessere jubeamus." Verweius. "Res tanti revera non est. Inuicis cum exemplis probari posset, et in seqq. sæpe indicabitur, Hesychium, ubi varias tribuit vocibus significationes, nullam accentuum aut spirituum rationem habere." Albertius.

² $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, interjectio variis animi affectibus exprimendis idonea, ut consternati animi. Terent. Andr. iv. 4. 12. Dicturum quod ego? $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, an. Id. Eun. v. 2. 60. An, tace, obsecro. Adde ibid. iv. 4. 13. Ita autem nbiq. exponit Donatus, et a Græcis ἰού dici eod. m. sensu docet. Item abominantis, vel avertentis. Id. Phorm. v. 1. 27. Quid? dnasne is uxores habet? $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, an, obsecro: nam ille quidem hanc solam. Id. ibid. v. 3. 20. An, obsecro, vide, ne in cognatam pecces. Item admonentis cum indignatione, et increpatione. Plant. Mil. ii. 2. 62. Vigila: tibi ego dico: au! feriatu ne sis. Al. alter leg. Item anbellantis, et exortantis. Afran. apud Charis. L. ii. p. 214. Putsch. An, mi homo, immo edepol vos, supremum meum concelebretis diem. Scribitur etiam hau, et ahu. Priscian. snb fin. lib. 15. enumerat hanc interjectionem inter eas, quas ipse vocat sonituum illiterarum imitationes, ut sunt hah, heh, ohe, et similia." Forcellinus.

³ $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, ὅπως προῶ Ald. et MSS. ὡς προῶ dedi partim ex conjectura Kingii." Porson. Idem edidit, $\tilde{\alpha}$ $\tilde{\alpha}$, non $\tilde{\alpha}$, $\tilde{\alpha}$.

tionem feci interpretatio, videlicet Ah ah: nisi mahs Hēu heu. Hæc enim particula frequentius geminata invenitur quam illa, quæ tamen et ipsa apud Plautum geminata reperitur a suspirante: in Milite Glorioso (Ac. iv. Sc. 8.) PY.—habe bonum animum. PA. ah, ah, Quum venit in mentem, mores ut mihi mutandi sient. Sed quoniam particula ista Ah multos alios insuper habet usus, alteram illam interpretationem adhibere satius esse duco. Hanc porro significationem habens ā ā sive ā ā, apud tragicos præsertim frequens est.¹ Eurip. in Rhese, (v. 799.)² A ā. Ὀδὺν με τείρει. Cui loco addi potest alter eorum quos supra ex ejus Oreste (v. 162.) attuli: nimirum posterior, ³A ā, ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν. Ap. Æschylum quoque extat, cum alibi, tum in Prometheus, duobus iu locis, fortassis et in pluribus, et quidem præfixum alii adverbio eundem usum habenti: p. 12., meæ editionis, (v. 114.) ā ā, ἔα, ἔα, Τίς ἀχῶ, τίς ὀδῶ προσέπτα μ' ἀφεγγής; (ubi Schol. A. ἐπιρρήματα ἐκπλήξεως, B. ἐκπληκτικόν.) Sic p. 37., initio. (v. 582. ed. Blomf., ⁴A, ā, ἔα, ἔα. Χρῖε τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἴστρος: ubi Schol. B. φεῦ, φεῦ, φεῦ, φεῦ.) Sed hic ā ā scriptum est, illic autem ā ā, quæ scripturæ diversitas ex veteri exemplari profecta est: quo minus mirari eam apud ceteros debemus.

⁵A ā, inquit Hēsychius, ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. Quibus addit, συντεθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Ubi quid significare voluerit illis verbis, ἐπὶ τοῦ μεγάλου, non satis liquet. Sed nihil similis vero mihi in mentem venit, quam ut his verbis declaretur ā ā dici cum exclamatione de re quapiam magna: quæ videlicet, nam et hoc subaudiendum fuerit, repente contigerit, aut certe oculis nostris repente se obtulerit. Hoc autem modo vocabulum ἐπιφώνημα, quod sequitur, huc quoque pertinere censebitur: perinde ac si dixisset, ἐπιφώνημα ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Fateor interim multa fuisse alia verba quibus Hēsychius aptius et apertius exprimere hæc potuisset: quod facit ut hoc meum commentum parum mihimetipsi placeat, vixque illa verba non suspecta mihi esse possint. Quod subiungit, esse etiam σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ex multis quos attuli locis, satis manifestum est. At vero quod tertio loco de his vocalibus annotatur, refellitur, quod ad scripturam attinet, tum Hēsychii, tum Latinorum comicorum testimonio, ut in proxime sequente tmematio manifestum faciam.

⁶A ā autem longe alium vel potius contrarium usum habet; est enim ridentis adverbium: nisi quis adverbia vocare malit, ut uon conjunctam vim duæ istæ vocalis habere censeantur, sed unaquæque seorsum suam. Eodem certe modo ā ā, vel ā ā, sequendo alteram scripturam, pro duobus adverbii a nonnullis haberi, dictum antea fuit. Testatur autem Eustathius, et quidem ex aliorum observatione, ā ā esse ridentis: testantur idem et Latini comici, Plautus atque Terentius, apud quos frequenter vocalis istis Ha ha he, risum indicari videmus. Unum ex illo, alterum ex hoc exemplum proferre satis habeo. Apud Plautum igitur in Pseudolo (A. iv. Sc. 1.) legimus, Ut ego te hodie accipiam lepide, ubi effeceris hoc opus. s. Ha ha he. p. Lepido victu, vino, unguentis. In Terentii autem loco quem afferam, hoc ipsum dicitur, videlicet vocalis istas esse ridentis. Is est in Eunucho, Act. iii. Sc.

2. Quid tibi ego multa dicam? domini similis (simia) es. G. Ha ha he. T. Quid rides? G. Istud quod dixti modo. (Idem Heaut. v. 1. 13. Chr. Ha, ha, he! Me. quid risisti? Interjectio irridentis est in Plaut. Pæn. iii. 5. 23. Ha, ha, he! jam teneo, quid sit.) Faciunt igitur aperte tum hi loci, tum ea quæ traduntur ab Eustathio, adversus ea quæ leguntur ap. Hēsych., videlicet ā ā cum spiritu tenui, risum declarare. Sed omnino mihi persuadeo non penes eum, sed penes librarium residere culpam: ab illo enim scriptum fuisse δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, non, συντεθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Vel hoc modo, συντεθὲν δὲ καὶ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. Sed illo potius quam hoc modo emendandum esse censuerim, omissio videlicet participio συντεθὲν: quoniam ne apud Latinos quidem comicos conjunctæ hæc vocalis leguntur. Ac profecto si quis vocem vel potius sonum ridentis observet, i. e. sonum quem aliquis ridendo edit, disjungendas potius quam conjungendas esse has vocalis cognoscat. Quinetiam aspirate potius quam tenuiter efferri animadvertet: quod et ipsum illam meam emendationem confirmat. Neque enim hoc intelligi volo de iis dictum, qui aspiratione præ ceteris gaudent: ut certe in quadam nostræ etiam Galliæ parte sunt qui Catullianum illum Arrium imitentur, qui Chommoda, non Commoda, Hinsidias, non Insidias, Hionios fluctus, non Ionios, dicebat, sed de iis potius qui ab aspiratione non abhorrent. Verum his opponet fortasse quispiam, alio tum modo quam nunc rideri solitum fuisse: quod ego prorsus ignotum mihi esse fateor, nec unde probari possit video. Risum quidem certe multo minus quam ploratum fuisse tunc temporis, vel ex eo colligerem quod plurima plorantium, aut saltem gementium, seu quiritantium, paucissima ridentium aut alioqui exultantium adverbia reperiantur, nisi magis varias hodieque esse gemebundas voces quam exultabundas perpendere: sive ex eo quod majus doloris quam gaudii sit ingenium, ut Naso cecinit, Grande doloris ingenium est, sive aliunde id contingat. Sed hæc c. ⁷περὶ τοῦ γέλωτος si cui περιεργότερα videbuntur, tanquam γελαστικῆς dicta accipiat. [“Delendum alterum ā. Cum autem ait, συντεθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, verum dicit, sed scribendum est per aspirationem ā, ā. Inde in Comædiis, ha, ha, hæ, Plaut. Terent. Bene autem συντεθὲν, i. e. geminatum, ut ego interpreter; neque enim risum significat, nisi geminetur, quanquam et δασυνθὲν, id est aspiratum, legi potest.” Tan. Faber in Epist. ii. 19. “Eustath. ad Il. A. p. 855=796. 20., Καὶ κεῖται ἐν Ἐπιλογῇ Λεξεων ἀρχαίῳ, ὅτι ā ā δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. Recte igitur τὸ δασυνθὲν præfert, et τὸ συντεθὲν potius improbat H. Steph.” Verweius. “Δασυνθὲν pro συντεθὲν corrigunt etiam Bruno et Is. Voss. ex eodem Eustathii loco. Allucinatur H. Stephanus, quando ἐπιφώνημα in ἐπὶ τοῦ μεγάλου e seqq. huc pertinere censet. Sic paullo ante: ⁸A καὶ τὸ μέγα. Conf. infra Βαβαί, ante v. Βυβλία. Photius recte in Lexico MS.: “A, ā, ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ σχετλιαστικὸν ἀναφώνημα, δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός.” Albertius.]

⁹A, ā, ā, vel ridentis, vel saltem exultantis adverbium, sive interjectionem, si loquar more Latino, efficere manifestum est ap. Eurip. in Cyclope (v. 156.): ubi Silenus post præstantissimi vini potum,

¹ Euripides in Oreste v. 1614. ²A, ā, μηδαμῶς δράσης τάδε. Idem in Medea v. 1056. ed. Beck. ³A, ā, Μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σὺ γ' ἐργάση τάδε. Idem in Andr. v. 1077. ⁴A, ā, τί δράσεις, ὦ γεραῖε, μὴ πέσης. Bacch. v. 586. ⁵A, ā, τάχα τὰ Πενθέως μέλαθρα φαινιγέται πεσῆμασιν. Ibid. v. 596. ⁶A, ā, πῦρ οὐ λεύσεις. Cycl. v. 562. ⁷A, ā, τί δράσεις; Herc. Fur. v. 1051. ⁸A, ā, * διαμολέτῃ. Anctor Rhesi v. 687. ⁹A ā (¹⁰A, ā, γ' φίλον ἄνδρα μὴ θείης. Semel tantum positum legitur Alc. v. 529. ¹¹A, μὴ πρόκλη' ἄκοιτιν. Hel. v. 452. ¹²A, μὴ (σὺ) προσέλα χεῖρα. Herc. F. v. 629. ¹³A, οἷδ' οὐκ ἀφίσσιν, ἀλλ' ἀνάπτονται πέπλων. Rhes. v. 226. ¹⁴Απολλων, ἃ δια κεφαλὰ, μόλε το—Ξήρης, (πρὸ ἃ δία MSS. tres, ὃ δία.) Sophocles Œd. T. 1147. ¹⁵A, μὴ κόλαζε, πρέσβυ. Ter iteratum reperitur in Cycl. 157.—χορεύσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. ¹⁶A, ā, ā. Imo quinquies in Alc. v. 28.: in Monkii editione quater tantum repetitur. Vide Beckii Indicem Verborum in Eurip. ¹⁷A, ā, acclamatio lamentantis, Jud. xi. 35. Καὶ ἐγένετο ὥς εἶδεν αὐτὴν αὐτὸς, διέβηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, ¹⁸A, ā, θυγάτηρ μου, ταραχὴ ἐτάραξάς με, Jud. vi. 22. Καὶ εἶπε Γεδεών, ¹⁹A, ā, κύριέ μου κύριε, ὅτι εἶδον τὸν ἄγγελον κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον καὶ εἶπεν αὐτῷ κύριος, Εἰρήνη σοι, μὴ φοβοῦ, οὐ μὴ ἀποθάνῃς. Eustathius ad Il. A. p. 855. 16. Ἐν δὲ τῷ ἃ δειλὲ ὅ ἐστιν ὃ δέλαιε, κληρικὸν ἐπιβρῆμά ἐστι τὸ ἃ, ἢ μᾶλλον * προσφωνητικὸν διαφέρει δὲ τῆς διὰ τοῦ ὃ προσφωνήσεως, ὅτι τοῦτο μὲν ψυχῆς ἀπαθούς· τὸ δὲ ἃ, πάθος ταραχῶδες δηλοῖ ψυχικὸν ὥς ἔστιν εὐρεῖν πολλαχού, ὅλον ἢ σχετλιασμὸν, ἢ θυμὸς, ἢ ἀγανάκτησιν, ὥς ἐνταῦθα, ἢ ελεον, ὥς κατωτέρω ἐν τῷ, ²⁰A δειλὲ, οὐ μέντοιγε πατήρ, καὶ ἐξῆς· διὰ γὰρ τὸ καίριον δεδίσσενται νῦν ἢ τοιαύτη πρόσρησις. ²¹A, ā, ā, acclamatio lamentantis, Aqu. Jos. vii. 7. ²²A, ā, ā κύριε. Ezech. iv. 14. ²³A, ā, ἃ κύριε, κύριε. Al. Jer. xiv. 13. Vide Biel. Thes. Philolog. ²⁴Αἰ, ἃἃ, idem, Aqu. Joël. i. 14. Sym. Psalm. xxxix. 21. lxix. 4.

sibi ab Ulysse donati, erumpit in hæc verba, Βαβαί, A χορεύσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. 'Α, α, δ. Ibi tamen legi α, δ, α, fateor: verum quum nemo negare possit eum esse harum particularum quem dixi usum, itidem retinendam et hic esse scripturam illam quam supra tum aliunde, tum ex Eustathio confirmavi, nemini, meo quidem iudicio, negandum fuerit.

'AAZΩ, Fut. άσω. Præt. ακα, Exhalo, proprie, Calidum halitum efflo. Aristoteles in Probl. xxxiv. (7.), Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμόν. Idem ibidem, 'Ο δὲ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος. Paulo post, 'Ο δὲ ἀάζων, ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν. Crediderim autem deductum esse verbum a sono quem inter exhalandum edimus: quo magis mirum videri possit tenui spiritu illud notari.

'Aασμός, οὔ, ὁ, Exhalatio, Halitus, Calidi efflatio, ἐστὶ δὲ ἀασμός, ἀθρόον ἐκπνευσίς. Differt autem a φυσασμός sive φυσιασμός, sicut ἀάζω a φυσῶ, in loco

'ABAΞ, ακος, ὁ, Abacus Latinis, a genitivo Græco suum nominativum formantibus.

'Αβαξ, Abacus, Persio, i. e. Tabula in qua mathematici numeros, lineas, aut quasvis figuras seu diagrammata ducunt. Pythagorica mensa, veteribus dicta, secundum quosdam, qui tamen ex parti-

culari appellatione generalem facere videntur, sed Martiani auctoritate nituntur, (initio Lib. vi. pr. 190. ed. Grot.) σάνις φιλοσόφοις χρήσιμος εἰς γράμματα, inquit Eustathius (p. 1397. 49. Forte in animo habuit locum Jamblichi de Vita Pythag. c. 5. p. 54. ed. Kiessling. Lips. 1815.: Ὑποσχομένου δὲ τοῦ νεανίου καὶ τῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐλπίδι ὑπομειναντος, εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειράτο, ἐπ' ἧ βακος τὰς ἐκάστον ἀποδείξεις ποιούμενος, καὶ διδάσκων πάντος σχήματος, ὅ ἐστι διαγράμματος, μισθὸν καὶ ἀντίπονον² παρείχετο νεανία τριώβολον. Paulo inferius ibid. p. 58, legitur: Δέον οὖν σχολάζειν εἰς πορισμὸν τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων καὶ τῆς ἐφημέρου τροφῆς, οὐ καλῶς ἔχειν, ἀβακι καὶ ἀνενήτοις * ματαιοπονήμασιν ἐαυτὸν ἀντιπερισπᾶν. Idem in Adhort. ad Phil. Symb. xxxiv. p. 3/2. ed. Kiessling. Lips. 1813.: Τὸ δὲ χύτρας ἔχνος ἀπὸ σποδοῦ ἀφάνιζε σημαίνει συγχύσεως καὶ παχύτητος, ὅπερ ἐστὶ σωματοκινῶν καὶ αἰσθητῶν ἀποδείξεων, ἐκλανθάνεσθαι φιλοσοφεῖν ἐπιβαλλόμενον. νοηταῖς δὲ χρῆσθαι μᾶλλον ἀποδείξεσιν. ἡ δὲ σποδὸς ἀντὶ τῆς κόνεως τῆς ἐπὶ τοῖς ἀβαξὶ παρελήφθη, ἐφ' ἧ αἱ ἀποδείξεις συμπεραίνονται. De hoc Symb. cf. Gyrald. p. 484. Abacum pulvere illo conspergebant, quo facilius figuras notarent, delebantque, si opus esset.) || 'Αβαξ generalius etiam pro quavis tabula calculatoria: vide ἀβάκιον.³

'Αβαξ, Abacus, Macrobio (Sat. i. 5. et Suetonio

¹ Secutus sum Schwarzii sententiam censentis, Jamblichum nomen σχήματος explanare per vocabulum artis διαγράμματος, quod ut notius et arti usitatius per ὁ ἐστὶ voluerit. Antea enim scriptum erat divisim διὰ γράμματος, pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat διὰ γραμμῶν, probante Kustero. Equidem tamen non repugnarem, si quis existimet, verba ὁ ἐστὶ διαγράμματος, esse glossema. De ipso vocabulo διάγραμμα v. Fischer. ad Platon. Phædon. p. 306." Kiessling. Lectio διαγράμματος ex Eustathii loco, Kiesslingio ignoto, confirmari possit. Sed, ut putamus, est glossema.

² "Ἀντίπονον, i. e. quod pro labore datur. Sed est vox insolens. [Nusquam alibi, quod sciamus, legitur.] Vir doctus ad marginem Codicis Spanhem. rescripserat, ἀντίποινον." Kusterus.

³ "Abacus generatim notat tabulam politam mediocris magnitudinis, cui deinde in diversa supellectilis locus est. Cum tota vox Græca sit, audiamus Eustath. ad Od. Δ. p. 166. 21. (1494. 64.), Δηλοὶ δὲ φασὶ καὶ σάνιδιον ὁ ἄβαξ, ὅθεν ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν. Add. ad Od. X. p. 786. 40. (1927. 4.) Tabula ergo est abacus, quod ostendet jam inductio. Nempe ut ab antiquissimo, de quo constet, usu incipiamus. (1.) Cato R. R. x. 4. in oliveti instrumento abacum unum memorat, et a mensis, scamnis, sellis, scabillis separat. Et est etiam Polluci vi. 90. ἄβαξ inter culinaria instrumenta: atque idem βαλάνων ἄβακα memorat vi. 86. lancem palmularum. Itaque aut lanx fuerit vel patella apud Catonem quoque abacus, aut quod magis placet, tanquam solennis deinde notio, mensulæ genus sustinendis vasis aliis accommodatum: certe ejusmodi supellectilis occasione ipsum quoque nomen Romanis primum videtur innotuisse. Liv. xxxix. 6. de Cn. Manlio Vulsono, Gallorum in Asia victore: "Luxuriæ peregrinæ origo ab exercitu Asiatico invecta in urbem est. Ii primum lectos æratos,—et quæ tum magnificæ supellectilis habebantur, monopodia et abacos Romam advexerunt." De eadem re Plin. xxxiv. 3. s. 8.: 'Triclinia ærata, abacosque et monopodia Cn. Manlius Asia devicta primum invenisse.' Legendum hic quoque, Livio duce, invenisse. Plin. xxxvii. 2. s. 6. in præda Pompeii memorat, 'Vasa ex auro et gemmis abacorum novem.' Cic. Verr. iv. 35. c. 16., 'Ab hæc iste abaci vasa omnia, ut erant exposita, abstulit.' Ibid. 57. c. 25., 'Cum aliquot abacorum faceret vasa aurea.' Id. Tusc. v. 61. c. 21., 'Abacos complures ornavit argento auroque cæato.' Varro de L. L. viii. 33., 'Sic ut [sic] abacum argento ornari videmus, ut alia paria sint, alia disparia, sic in oratione.' Plin. xxxvii. 2. s. 7. de murrhinis, 'Abacis etiam escariisque vasis inde expetitis.' Harduinus fulera pluteosque interpretatur, quibus vasa, candelabraque, et alia imponimus (des gueridons), sed ea videntur potius monopodia. Magis placet, abacos hic esse per notam metonymiam ipsa vasa, quibus onerantur abaci: vel etiam tabellas illas parietibus expoliendis adhibitas, de quibus n. 5. Juven. iii. 204., Urceoli sex Ornamentum abaci, nec non et parvulus infra Cantharus. Huc refero Sido. Apoll. ii. 2. 'In hæc (cænatuncula) stibadium et nitens abacus,' quæ enim de abaco sedili s. banco hic et ad Vitruvium vii. 4. viri docti, eorum idoneum fundamentum nusquam reperio. Idem Sidonius xiii. 9. 'Redolentibusque sertis Abacum torosque pingant' et disertius, Car. xvii. 7., 'Nec per multiplices abaco splendente cavernas Argentii nigri pocula defodiam.' Cavernæ istæ loculamenta et cava quædam videntur, in quæ divisus abacus. V. Gloss. Abaci, Delphica, Μηροστήριον, [Abacus, mensa, in qua exponuntur in conviviis tum ad usum, tum ad magnificentiam vasa argentea etc. De abaco multis agit Salmas. ad Jus Att. et Rom. c. 23. sola potioria vasa attribuens abaco eaque paria plumbo revincta, et in loculis abaci velut defossa. Cicero Parad. v. 2. matulam in abaco commemorat, et in Verr. quarta alia etiam vasa in abaco reperiuntur. Scyphorum paria pariter Cicero habet. Loculi illi sunt e Sidonio. An sint antiquiores, vix dicam." Ernest. in Clave Ciceron. "Paria dicit Plin., quia semper in delphica s. abaco pares ponebantur, h. e. σύνδυο. Agræcius: Cicero, 'Jubeo promi utrosque, binos habebam,' quia delphicæ vasa (vasa in delphica) paria semper sunt, unde ipse Cicero dicebat, Scyphorum paria compluria. Ita legendus ille locus, vulgo non satis sanus. Delphica est abacus, in quo vasa et pocula ponebantur. Horatius (Sat. i. 6. 117.)—et lapis albus Pocula cum cyatho duo sustinet. Intelligit delphicam s. abacum. Non tamen paria tantum vasa in abaco ponebantur, sed etiam disparia. Varro de L. L. viii. 33.: Itaque sicut abacum argento ornari videmus, ut alia paria sint, alia disparia, sic in oratione. Ut in Horatii illo abaco cyathus est impar, pocula paria. Vernm de his nos alibi pluribus." Salm. in Solin. p. 737. f. Cf. idem in Æl. Lamprid. p. 226. f., ubi: Ministerium est quod vulgo vocamus service. 'un service d'argent,' unius abaci argentum; hinc et ministerium pro abaco et delphica, in qua argentum mensale exponebatur." (2.) Arithmeticorum est abacus, tabula, in qua calculos ducerent. Huc respicit Persius i. 131. Nec qui abaco numeros, et secto in pulvere metas Scit risisse vafer. Præpositio in retrahenda etiam ad abaco. Ejusmodi abacum æneum exhibuit et explicavit M. Velsus in Monum. Augusta. Opp. p. 422. disertius multo quam Anto. Augusti. de num. Dial. 9. De hoc genere Eustath. l. c., 'Ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν. Apul. Apol. p. 284. Elm., 'Quem tu librum (Archimedis), Æmiliane, si nosset, ac non modo campo et glebis, verum etiam abaco et pulvisculo te dedisses.' Ad tabulam eruditio illo Geometrarum pulvere conspersam hic locus referri possit, et componi cum illis Papiæ, 'Abax et Abacus, tabula, in qua viridi pulvere formæ depinguntur, qua philosophi utuntur.' Viridi corruptum viris doctis videbatur, pro quo conjecit Barthius vi radii, Vossius in Etymol. h. v. radio in pulvere. Sed nihil opus esse, ostendit locus Martiani Capellæ, ut laudatur a Philandro ad Vitruv. vii. 3. et in Vitruviano Lexico h. v. e lib. vi. pr. 'Abacus, res depingendis designandisque opportuna formis, mensula hyalini pulveris respersione colorata, ubi vel lineares ductus, vel circulares flexus, vel triangulares radio describuntur.' Sic ibi laudatur, lectione discrepante a Grotiana, qui p. 190. illa, mensula—colorata, omittit, et in fine sic legit, triangulares abraduntur anfractus. Ceterum et p. c. extr. abaci mensulam appellat, et p. 191. extr. abaci, inquit, sui superfusum pulverem movens: et in fine libri, Lineam, ait, in abaco rectam ducens etc. Si hyalinus pulvis sit a Capella, vel etiam ab interpolatore antiquo, de viridi pulvere Papiæ non est quod dubitemus. Etiam hunc abacos usum Græcum esse, constat. (3.) Huic similis ille lusorum, a Græcis ipse quoque petitus. Apud J. Poll. x. 150. inter κυβευτοῦ σκευή, aleatoris supellectilem, ponitur etiam ἄβαξ, ἀβάκιον. Sueto. Nero. c. 22. 'Quum inter initia imperii eburneis quadrigis quotidie in abaco luderet.' Nempe pro calculis sigilla quadrigarum, lusum ipse circi quandam similitudinem forte habuit. Macrob. Sat. i. 5., 'Sed vultisne diem sequentem, quem omnes plerique abaco et latrunculis conterunt, non istis sobriis fabulis—exigamus?' (4.) Apud Vitruv. iv. 1. Abacus, Baldo interprete, est tabula illa quadrata, resimatis tamen lateribus, qua summum capitulum Corinthiæ columnæ integitur: quo sensu etiam adhibetur, et proportio illius describitur illi.

in Nerone c. 22.) id est Tabula aleatoria, sive Aleus aleatorius: *σανὺς πεπτεντική*, inquit Eustath. (ad Od. A. p. 1397. 50.) quod idem valet ac *κυβευτική*. Nam et J. Pollux (x. 150.) inter *κυβευτοῦ σκεύη* recenset, *ἄβακα, ἄβάκιον, κόσκινον, &c.* (Carystius in Commentariis Historicis apud Athen. x. (p. 435. d.), *Κυβεύοντος δὲ ποτε αὐτοῦ, καὶ τινος ἀγγελλαντος, ὡς Ἀντίπατρος πάρεστι, διαπορήσας ὥσεν ἐπὶ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα.*

"Αβαξ, Tabula sive mensa cui vasa quaelibet ad usum quotidianum comparata imponebantur: quum generaliori etiam voce utens Ammonius dicat, 'Αβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἀβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα παρατιθέασιν Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ ψήφισουσιν. Quum tamen in abaco apud Ciceronem, Livium, et alios, vasa potius ad ornatum quæsitæ exponantur.

"Αβαξ, Canistrum, ut colligit Budæus ex verbis Pollucis p. 232. (vi. 86.) ubi in mentione *κανάστρων*, item *κανισκίου* et *κανητίου*, ex Cratino affert etiam, *βαλάνων ἄβακα*. Idem vero p. 388. (x. 105.) eadem verba citans, *ἄβακα* coquinariis vasis sive instrumentis annumerat.³ (Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 17. forte ad eundem Cratini locum respexit: "Αβαξ ξυλινόν τι σκεῦος, παραπλήσιον τοῖς δίσκοις. Δίσκος autem pertinet ad vasa, quæ mensis imponuntur, teste eodem Polluce vi. 84.: Τὰ δὲ ἀγγεῖα, τὰ ἐπὶ τῶν τραπέζων, κοινῇ μὲν, τεύχη ἐρεῖς ἀργυρὰ καὶ χρυσᾶ· καθ' ἕκαστον δὲ,

οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυρούς, ἢ χεύματα ἀργυρὰ, ἢ πίνακας. Ex his Phrynichi et Pollucis locis discimus formam abaci coquinarii fuisse rotundam. Idem dici potest de forma abaci, qui ministerium sustinebat, quæ et delphica dicebatur: inde orbis Lacedæmonius Juvenali, xi. 173., pro abaco e marmore Laconico, Qui Lacedæmonium pytismate lubricat orbem, quem vulgo de pavimento accipiunt docti viri, notante Salmasio⁴ ad H. A. Scriptt. p. 443. c. Hinc abacus de sole usurpatur.) || Cœl. Rhodig. (Lectt. Antiq. xxiv. 12., nullum tamen auctorem citans,) Solis corpus orbemque invenio discum quandoque dici. Paulo post, observatum et illud, solis latitudinem scienter abacum dici, eadem qua discus notione.

Abacus præterea significat Vitruvius (iv. 1.) tabulam quadram quæ supponitur epistylis sive capitulis columnarum. Idem (vii. 4.) Abacum in podiis vocat planitiem quæ sedilis vicem præbet, Bud.

"Αβαξ, Locus ita dictus in Theatris. Suidas: "Αβαξ τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις ἄβακτοις. Ὁ Λογοθέτης (i. e., secundum Kusterum, Simeon Metaphrasta Logotheta, qui initio seculi x. floruit, et multorum Sanctorum martyria et vitas literis mandavit,) ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλῃς μαρτυρίῳ Τρύφαινα δὲ πάθει ληφθεῖσα, νεκροῖς ὅμοια πρὸς τοῖς Ἀβαξίν ὥρῳτο κειμένη.⁵ " Locum hunc mirifice illustrat Basilii Seleuciensis de Vita S. Theclæ Lib. i. p. 266. Edit.

3. (5.) Tandem eidem Vitruvio abaci sunt parietum ornamenta, partes et quasi loculamenta, colore et politura a reliquo pariete distincta; compartimenti [aut ripartimenti] vocant Architecti Itali: quæ nempe faciem præbeant insertarum tectorio tabularum marmorearum. De his laudatus Vitruvius vii. 3. p. 133., "Veteribus parietibus non nulli crustas excidentes pro abacis utuntur: ipsaque tectoria abacorum et speculorum" (quæ scilicet ipsa quoque inserebant parietibus, Salmas. ad Vopisci Firmum c. 3.) "divisionibus circa se prominentes habent expressiones." It. vii. 4. "In his (tricliniis hibernis) 'supra podia abaci ex atramento sunt subigendi et poliendi, cneis silaceis sive miniaceis interpositis." De his Plin. xxxv. 5. s. 13. de Sinopide quæ abacis utilior, et mox de Sinopide fusca, cujus usus ad bases abacorum. Cf. xxxiii. 12. s. 56., "Ad abacos non nisi marmoroso sile utuntur." Huc omnino referendum illud etiam xxxv. 1. "Non placent jam abaci." Neque enim de marmoreis abacis hic sermo est, quod vult Harduinus, sed quod attendenti apparet, de illis ciustaceis. (6.) Abax, abacis, e Gr. ἄβαξ, dici, jam e Papia observavimus. Jam addimus, Priscia. 7. p. 752. Putsch. "Hic abax, hujus abacis; quod tamen et hic abacus, hujus abaci frequenter invenitur." Abaces etiam bis legunt vetustæ editiones l. 100. π. §. 3. de Legatis 3., ubi e Florentino libro βάσεις sunt: Cui Corinthia vasa legata essent, et βάσεις quoque eorum vasorum collocandorum causa paratas debent, Trebatius respondit. Labeo autem id, non probat, si eas βάσεις testator numero vasorum habuit. Proculus vero recte ait, si æneæ quidem sint, non autem Corinthiæ, non debent. (7.) Abaculus, i, m. Dimin. Plin. xxxvi. 26. s. 67. de fragmentis vitri: "Tingit ars, veluti cum calculi fiunt, quos quidam abaculos vocant, aliquos etiam pluribus modis versicolores." Neque lusus hic, neque numerarius, calculos intelligi putamus, sed illos, quos ἄβακισκους vocant Græci, tessellas et quibus pavimenta musivi operis fiunt. Athen. v. p. 207. d. de navi Hieronis, Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἄβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων κ. τ. λ. Add. Eustath. ad Od. X. p. 786. 39. Vid. descriptiones operis musivi et picturas apud Pitiscum Præf. Lex. Antiq. et Gorium Columbario Livæ Aug. p. 5. coll. Tab. xix. ac xx." Gesnerus in Thes. L. L. De abacis, qui in parietes ad ornamentum inserebantur, hæc scripsit Salm. in Fl. Vopiscum p. 442. e. "Variis rebus solebant veteres domorum parietes ornare. Ant enim picturis condecorabant, et coloribus udo tectorio inductis, aut marmore operiebant, quod genus * ὀρθόστρωσις," (hinc * ὀρθόστρωτοι τοῖχοι, ap. Hieroclem de Nuptiis penes Stobæum Serm. 65.) "et * ὀρθομαρμαρώσις" (apud Codinum, v. Salm. in Æl. Spartianum p. 149.) "vocabatur; aut deamrabant: interraso etiam plerumque marmore, vermiculatisque ad effigies animalium crustis depingebant. Et hoc postremum luxuria invenit Claudii principatu, v. Plin. xxxv. 1., at sub Nerone inventum, ut refert idem Plin. eod. loco. Solebant autem etiam veteres, et abacorum formis speculorumque orbibus e vitro aut alio pellucido lapide parietes distinguere, sed et vitreis quadraturis insertis inducere. De speculis, quæ in parietes ad ornamentum inserebantur, v. Plin. xxxvi. 26. Vitruv. vii. 3., "Ipsaque tectoria abacorum, ac speculorum divisionibus inter se prominentes habent expressiones." Seneca orbes vocat, Epist. 87.: "Pauper sibi videtur ac sordidus, nisi parietes magnis et pretiosis orbibus refulerint; nisi Alexandrina marmora Numidicis crustis distincta sint." Speculorum autem formæ rotundæ. Inde orbes Senecæ. Ita et abacorum, eorum certe, qui ministerium sustinebant, quæ et delphicæ dicebantur. Inde orbis Lacedæmonius Juvenali (xi. 173.) pro abaco e marmore Laconico, Et [Qui] Lacedæmonium pytismate lubricat orbem. Quem vulgo de pavimento accipiunt docti. Erant et quadrati abaci, ut logistici, et columnarum abaci. Et verius est ea forma fuisse parietum abacos. Sic enim alternatim distinguebantur parietes abacorum speculorumque divisionibus, h. e. figuris quadratis et orbiculatis prominentibus. Hinc specula et abaci junctim positi ap. Vitruv. parietibus decorandis. Ita etiam ap. Plin. xxxv. 1., "Non placent jam abaci nec specula in cubiculo nitentia." Hodie ap. Plin. illo loco legas, Nec spatia montis in cubiculo delitientia, [sic edidit Harduin.] immani correctorum flagitio."

¹ "Pro edito ἐπὶ τὴν κλίνην, recte ὑπὸ τὴν κλίνην dedere ambo Codices MSS." Schweigh. Et Eustathius quoque, cujus verba Schweigh. præterierunt, veram lectionem ὑπὸ servavit, ad Od. A. p. 1397. 47.: Εἰς δὲ τὸ προσεχὲς εἰρημένον ἄβάκιον, σημειῶσαι ὡς υποκοριστικὸν εἶναι αὐτὸ τοῦ ἄβακος, ὃ ἐστὶ σανὺς, καὶ φιλοσόφους μὲν χρήσιμος εἰς διαγράμματα, καὶ πεπτεντικὴ δὲ ἡ καὶ σήλια καὶ τηλία, (cf. J. Poll. vii. 203. x. 150.), ὡς ἐν τοῖς τῶν κομικῶν δηλοῦνται, (Schol. ad Aristoph. Plut. 1038.) καλουμένη παρὰ τὸ σῆλιον, καθὰ δηλοῖ τὸ, Κυβεύων, εἶτα ὥσεν ὑπὸ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα, ὡς γράφει Ἀθήναιος· ἐτυμολογίαν δὲ τοιοῦτον ἄβακος ὃς καὶ κοινολεκτεῖται ἐν τῷ μεγάλῳ εἶναι εὐρεῖν Ἐτυμολογικῇ. Etym. M. p. 2. 2.: "Ἀβαξ· κυρίως ὃ μὴ ἔχων βάσιν, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ οἷας δῆποτε σανίδος· οὕτως Ὁρίων· γίνεταί δὲ παρὰ τὸ βῶ τὸ βαῖνα. Cf. Zonar. p. 4. ubi hæc notavit Tittmann. "Sensus glossæ, paulo obscurior, hic esse videtur. Ἀβαξ proprie denotat rem, quæ caret fundamento. Sic locum quandam in theatris," [imo in tricliniis hibernis,] "e tabulis factum, subcavum constat dictum e Vitruv. viii. [vii.] 4. Deinde de qualibet mensa s. tabula dicitur."

² "Is, Vossio, pro πράγματα, τραγήματα legendum conjectanti, nonnihil favet Cratinus, qui βαλάνων ἄβακα usurpavit, teste Polluce x. 105. ubi in Lysæ loco, quem adducit Pollux, eodem sensu accipiendum putem Ἀβάκιον, quo expositus Noster, neque aliter addubuit Atexis ap. Athen. iii. p. 117. e. emendante Casaub., Δίκαιος ὁ λόγος· ἄβακίον ψῆφον λαβέ. Receptam in Ammonio scripturam sollicitare non ausim. Prædenter sine dubio πράγματα posuit Grammaticus, ut indicaret, variis rebus reponendis abacum inservisse. Hinc non discedit Orion, qui ἄβακα—ἐπὶ οἷας δῆποτε σανίδος dici, observat ap. Etym. M. in Ἀβαξ. Egregia est in rem nostram Dosithei MS. in Bibl. L. B. Glossa: Ἀβαξ· Calicheure. I. e. * κυκλοφορεῖον s. κυλίκειον, Vasarium, Delphicum. [Vide Athen. xi. 460. d. 480. b. Glossæ: Ἀβαξ abacus, armarium.] Pro Ἀβαξ Lacedæmonii Ἀμάκιον dixerunt; temere sollicitari non debet Hesych.: Ἀμάκιον ἄβαξ, Λακωνες." L. C. V. ad Ammon. p. 1. H. Steph. in Thes. Ind. pro Ἀμάκιον reponit Ἀβάκιον.

³ Locus est: Ἀβακα δ' εἰ βουλοῖτο τι τῶν τοῦ μαγεῖρου σκευῶν καλεῖν, προσχρηστέον σοι Κρατίνῳ ἐν Κλεοβουλίνῳ λέγοντι, Ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ φιττέας· καὶ Ἀβάκιον δ' ἐν αὐτῷ εἰποις· ἐφ' ἑτέρου μὲν γὰρ εἰρηται ὑπὸ Δυσίου ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλιόσχρου, Μετ' Ἀβακίου δὲ καὶ τραπέζιον πάλιν αὐτῶν· χρήσθαι δ' ἔξεστι τῷ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀψοφόρου σκεύους. "Qui isti βάλλανον ἐκ φιττέας, ingenue dicam me id nescire; non enim crimini ducitur ignorantiam suam fateri: sentire si quis cum Kuhnio velit, per me licet." T. Hemsterh. "C. V. addit, τῶν ἐκ φιττέας, tradidit nunc abacum e domo Pithei; legerem enim, ἐκ Πιτθέως, sc. οἰκίας." Kuhnii.

⁴ Salmas. errasse sic scribentem, satis patet e Vitruv. vii. 4. de tricliniis hibernis:—"Ita conviviis eorum et quod poculis et pytismatis effunditur, simul cadit siccescitque, quique versantur ibi ministrantes, etsi nudis pedibus fuerint, non recipiunt frigus ab ejus modi genere pavimenti."

⁵ Additur in Suida: Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὃ μὴ βάσιν ἔχων. Hæc verba, notante Kustero, desunt in MSS. Reg. Nos non dubitamus ea a recentioribus Suidæ adscuta fuisse. Vide Kusteri notam ad T. i. p. 1.

Par. in fol. ubi eandem historiam, quam Suidas ex Logotheta hic attingit, narrans, ait: Ἡ Τρύφαινα, καὶ τῷ μῆκει τοῦ χρόνου ἀπειροῦσα, καὶ τῷ μεγέθει τῆς ἐπὶ τῇ Θέκλᾳ ἀνίας λιποψυχήσασά τε καὶ *λιπανυγῆσασα, ἀθρόον κατεφέρετο τοῦ θεάτρου παρὰ τοὺς Ἀβακας· τόπος δ' ἦν οὕτω καλούμενος Ἀβακες. Ex hoc loco simul apparet, quid vox Ἀβαξεν hic apud Suidam significet, nimirum, locum olim in Theatris ita dictum. Vide etiam Ducangium in Glossario Gr. v. Ἀβαξ. Kusterus.]

Ἀβάκιον, ου, τὸ, diminutivi forma, pro Ἀβαξ, i. e. Tabula calculatoria, sive Tabula in qua supputationes fiunt: ἐφ' οὗ ψηφίζουσι, Eustathius (p. 1494. 64.), et Ammonius (l. c.) Polyb. quinto (c. 26. 13.): Ὅντως γὰρ εἰσιν οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις· ἐκεῖναί τε γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ψηφίζοντος βούλησιν, ἄρτι χαλκοῦν, καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν· οἱ τε περὶ τὰς αἰλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι, καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίνονται. (Scitæ istius comparationis hominum aulicorum cum calculis, quibus utimur in componendis rationibus, notante Schweigh. post Casanb., Solonem auctorem perhibet Diog. Laertius i. 59. Cf. Plut. in Apoph-

thegm. p. 174. ed. Wechel.) Lysias (pro Callaechro) ap. Pollucem (x. 105.) Μετ' ἀβακίου ὁ καὶ τραπέζιον· πωλῶν ἑαυτόν. Alexis (ἐν Ἀπεγλανκμένῳ) ap. Athen. (iii. p. 117. e.) ἀβάκιον ψήφον λέγε: fortasse pro ἀβακίου,* Hinc Plinio (xxxvi. 26. s. 67.) Abaculi sunt calculi supputatorii, Hermolao teste. (Gesnerus in Thes. L. L. intelligi putat neque lusorios, neque numerarios calculos, sed illos, quos Græci vocant ἀβακίσκους, de quo vocabulo mox agetur.) Hinc etiam ortum ut peritiam supputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacum vulgaris consuetudo vocaverit. [J. Poll. vii. 203., Κόσκιον, ἀβάκιον, κύβοι: x. 150., Κνβεντοῦ σκευή, Ἀβαξ, ὑβάκιον, κόσκιον, κύβοι. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 323.: Ἀβάκιον· ἐφ' οὗ ἐκύβευον, καὶ ἐφ' οὗ τοὺς λογιμοὺς ἐποιοῦντο. Etym. M. p. 666. 16.: Πεσσοί· * βόλια· κυβιστῶν· πεσσοὶ ὁμωνύμους, ἡ τε γραμμὴ καὶ ὁ (ἡ) ψῆφος· πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο· Καὶ πεσσοὶ πεντάγραμμα·⁵ καὶ τάχα ἡ πεττεία οἰοῖται πεντεία τις οὔσα· εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης· καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα⁶ τῶν λς' πρὸς τοὺς τόπους οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον. Eustath. ad Od. A. p. 1396. 57.:

¹ "Existimo Lysiam ἀβάκιον dixisse tabulam lusoriam, de qua significatione monuit et alibi Pollux noster et Ammonius; Polyb. v., αἱ ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψῆφοι, et τραπέζιον itaque mensula lusoria." T. Hemsterh. Imo per ἀβάκιον in Lysia, et Ammonii locis (Ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν,) intelligi debet tabula calculatoria, ut viderunt L. C. V. ad Ammon. l. c. et Stephanus noster. Sed et vocabulum τραπέζιον male a T. H. redditur mensula lusoria. Reiskius in Indice Græcitatibus Lysiacæ: "Τραπέζιον, Asserculus, taleola, in qua numi numerantur." Glossæ: Τραπέζιον· Mensula.

² Stephanus noster, ut videtur, ἀβακίον reponi velit, pro vulg. ἀβάκιον. Schweigh. sic edidit: Β. Δίκαιος ὁ λόγος. Α. Ἀβάκιον, ψήφον! λέγε. "Posterior hemistichium vulgo, nulla interposita distinctione, sic scribebatur, Ἀβάκιον ψήφον λέγε. Ibi Casanb.: 'Corrigo, Ἀβακίου ψήφον λέβε.' Qua correctione quid promoveatur difficile dictu fuerit. [Probat tamen L. C. V. ad Ammon. l. c.] Paulo commodius Palmerius Exercit. p. 496.: 'Mallem, Ἀβάκιον ψήφον λέβε, locum calculorum accipere, ut sc. computaret et rationes subduceret.' At non modo otiose, sed et languide sic ad ἀβάκιον adjecta vox ψήφον videri debet. Si quid mutato opus esset, satis fuerat, Ἀβάκιον, ψήφον λέβε, i. e. ἀβάκιον καὶ ψήφον: et ψήφον quidem collective pro ψήφους. Sic Dalecamp. haud absurde, Tabulas sume et calculos. At verbum λέγε recte et suo loco hic stare, arguit id quod mox sequitur, λέγ' ἕτερον, et mox iterum λέγε, rursusque deinde λέγ' ἕτερον. Igitur elliptice exclamata statuebam ista verba: Ἀβάκιον, ψήφον, sc. δὴ τῶν, φερέτω τις! Abacum, calculos adferat aliquis e famulis! vel φέρε, adfer, da, famule! Tum, adnota tabula cum calculis, rursus ad coquum vel cauponem dirigit orationem: Dic! enumera! Nec vero dissimulare debeo, ipsam illud verbum λέγε non sic in vetustis nostris membranarum legi, sed duas voces, λέγε, et ἔστ' initio versu sequentis, in unum verbum λέγεσθαι imperite esse contractas. Sed veram haud dubie scripturam perspicere Venetus Editor, cum metri, tum ipsius sententiæ habita ratione, restituit. Personarum diversas partes in superioribus editionibus, nedum in membranarum nostris, nusquam certis quibusdam signis distinctas esse, jam alias docuimus." Schweigh.

³ Ἀβαξ et ἀβάκιον dicuntur non modo de tabula calculatoria, in qua ψηφιστὴς s. λογιστὴς docebat æra s. calculos in tabula ducere, et reducere ad summam aliquam computandam et rationem purgandam; et de tabula, in qua Arithmetici numeros subinde delendos, et Geometrarum figuras designabant, sed etiam de tabula, in qua Geographi terrarum mensuras et regiones describebant, Martiani. Capelli. initio l. vii. "Tres primos præceptores et ludimagistros nominavit Tertullianus, qui rudes pueri annos primis et elementariis literis erudiendos suscipiebant, quos et a Grammatico distinxit, qui solidiore doctrina eum imbebat: primum literarum informatorem, qui literarum formas et potestatem cognoscere, et scribendo exprimere; primum vocis enodatorem, qui recte pronunciare; primum numerorum arenarium, qui calculare monstrabat. Atque hæc tria munera ipsius ejusdemque doctoris ferme fuerunt, quem γραμματιστὴν Græce appellatum diximus. Nam tria ista simul unus docebat, scribere, legere, et calculare. Unde et γραμματιστὴν iidem Græci etiam calculonem vocitarunt. Suidas in v. Κοππατίας, Παρὰ τοῖς γραμματισταῖς οὕτως διδάσκειται, καὶ καλεῖται κόππα ἐννεήκοντα: ubi γραμματισταὶ sunt calculones. Nam una eademque opera, et sub eodem magistro utrumque pueri discabant, literas et calculum, unde et calculo pro ludimagistro. Julius Capitolinus in Pertinace: Puer literis elementariis et calculo imbutus—Qui primo calculo pueros imbut, distinguitur ab arithmetico, ut λογιστὴς ἀπὸ τῆς ἀριθμητικῆς. Nam calculo s. primus ille numerorum arenarius nihil aliud docebat, quam æra s. calculos in tabula ducere, et reducere ad summam aliquam computandam et rationem purgandam. Digitorum etiam computum idem docebat, qui veteribus in usu fuit: de quo librum Græce scriptum habemus, quem Beda Latine videtur vertisse, sed de hoc genere et de tabula veterum calculatoria nos alio loco. Arenarius autem huic nostro est ψηφιστὴς s. λογιστὴς: nam arenæ ψῆφοι s. calculi, quibus olim ad computandum utebantur. Sic primum numerorum arenarium, τὸν πρῶτον ἀριθμῶν ψηφιστὴν vocavit. Qui de scholastico vel erudito pulvere accipiunt, in quo lineæ geometricæ ducebantur, falluntur. Nam calculo s. λογιστῆς, de quo hic agitur, nihil negotii habebat cum illo erudito pulvere, sed tabulam tantum et æra versabat. Arithmetici etiam in abaco vel mensula pulvere conspersa numerorum notas delineabant. Pers. i., Nec qui abaco numeros, et secto in pulvere metas Scit risisse vafer. De contemptore philosophiæ loquitur, qui ἀριθμητικὴν et γεωμετρικὴν ridet. Figura autem ἐν τῷ δυοῖν, in abaco et secto pulvere, h. e. in abaco pulvere consperso et multis lineis geometricis ac numerorum notis secto, ut, Pateris libamus et auro. Et fallitur vir longe doctissimus, qui abacum arithmetico tribuit, pulverem geometricis. Nam abacus pulvere conspersus utrisque serviebat. [V. Jamblichus supra laud.] Aristoph. Nub. (177.), Κατὰ τῆς τραπέζης καταπλάσας λειπὴν τέρφον Κάμψας ὀβελίσκον, εἴτα διαβήτην λαβάν. [Schol., Ἐπειδὴ οἱ τὰ γεωμετρικὰ θεωρήματα διδάσκοντες διαβήτην γραφοντο ταῖς αἰσῶν, ὅτι ὀβελίσκον κάμψας, καὶ διαβήτην σχῆμα διαλαβάν πάντας πρὸς αὐτὸν ἐπαγόμενος, ὁρῶν τὸ ἰμάτιον.] De Socrate loquitur. At logicis et calculonibus abacus et æra præsto sine pulvere." Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 467—9.

⁴ Notanda est hæc vox, quæ caret Lexx. "Gr. βόλους non tantum tesserarum jactus, sed etiam tesserarum ipsas nuncupant. Eustath. : Κύβοι μὲν γὰρ οἱ καταριπτόμενοι ἐξάπλευροι βόλοι, καὶ οἰονεῖ * κατακυβιστῶντες ἐν τῷ βάλλεσθαι. Inde dimin. βόλιον, tessera. Glossæ: βόλια· tesserae. Aliæ Glossæ: Tesserae, βόλια, ψῆφοι. Hes.: Πεττοὶ βόλια, ἐν οἷς ταβλίζουσι. In vet. Inscript. tabulae lusoriæ, (ap. Gruterum), Eis τὰ βόλια παίζων, tesseris ludens. [Hes.: Πεσσοὶ πεττοὶ, βολλοῖς, κύβοις.] Βολιδας etiam appellatur. Epigr. Gr. [P. Silentiarii lxxviii.], eis τὰ βόλια, Μῆτε δὲ νικῆσας μεγαλίζω, μῆτ' ἀπολειφθεὶς Ἀχυνσο, τὴν οὐλὴν μεμφομένης βολιδᾶ. Item aliud [eiusd. lxxix.], eis τὸ αὐτὸ, Παύλῃ μὲν τὰδε πάντα Τύχης δ' ἐπερότροπος ὁρμὴ ταῖς ἀλόγοις ταῖς ἐμφομένης βολισί. Jacula vet. Latinis. Isidor. : Olim autem tesserae jacula appellabantur a jaciendo. Jaculum est βολὴς vel βολίον. Glossæ: Βολίς· jaculum." Salmas. ad H. A. Scriptt. p. 465. b. "Tessellæ Græci etiam βόλια dixerunt. Unde: ἡ χονδροβολίας vox in Gloss.: Pavimentum. χονδροβολίας ἔδαφος (nam ita potius scribendum), pro minutissimo genere harum tessellarum instar granorum; nam id est χονδρός hic. In Gallia vocamus marqueterie. Nicetas Choniates L. iii., πάλαις βολισίον ἐστι μὲν * ποικιλοχρόσις, appellat. Gloss.: Tessellæ, βόλια καὶ ψῆφοι. Sunt et tesserae lusoriæ, βόλια. Hieron. in Vita Apollonii, Prophetes tabula ludit et tesseris? Gr. interpretes, Προφήτης τὰ βόλα καὶ βολλοῖς παίζει." Casaub. ad Sueton. i. 48. c. 1. nobis liceat notare vocem ἐβόλος, quæ in Thesouro nostri Stephani desideratur. Legitur autem in Aristaneto i. c. 2. πάλαι πεσσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοί, εὐβόλωτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. Vulgo εὐβουλότερον, sed εὐβόλωτερον restituit Salmas. l. c. p. 461. c.

⁵ Respicit Etymologus, et post eum Eustath., ad Sophoclem ἐν Ναυπλίῳ, Καὶ πεσσοὶ πεντέγραμμα καὶ κύβων βόλας. Sic scribitur in Hesychio v. πεσσοί, at in J. Poll. ix. 97. et Eustathio ad Od. A. p. 1397. 28. legitur βολαὶ pro βόλας, quod notare debuerat Brunckius.

⁶ Quid aili vellet Etymologus per verba, Καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα τῶν λς' πρὸς τοὺς τόπους, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον, haud satis intelligimus. Ista, τῶν λς', mendosa videntur. Nostra quidem sententia, Etymologo in animo erat laudare Agathias Epigr. eis τὰ βόλια Ζηνωνος τοῦ βασιλέως, quod legitur in Brunckii Anal. T. iii. p. 60., et in quo οἱ τόποι, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον, docte describuntur. Agathias vero, teste Suida, συνέταξε—καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγραμμάτων, ὃν αὐτὸς συνέταξε.

Ἰστέον δὲ καὶ ὡς ποτὲ μὲν, ἐκ μέρους, κύβος ἢ ὅλη διάθεσις τῆς παιδίας, lege cum Salmasio ad H. A. Scriptt. p. 465. b. παιδίας, ποτὲ δὲ πεσσοῦς καὶ ὅτι *βόλια κυβιστῶν τοὺς πεσσούς φασιν οἱ παλαιοί· καὶ ὅτι καὶ πεσσά οὐδετέρως οἱ πεσσοί· καὶ ὅτι πεσσά, ὁμωνύμως καὶ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψήφος, οἶον, Καὶ πεσσά πεντάγραμμα· καὶ ὅτι πέντε ἦσαν οἷς ἐχρῶντο· καὶ ὅτι ἐπὶ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους ἐτίθουν, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο· καὶ ὅτι διὰ τὰς πέντε ταύτας, καὶ πεττεία ἐδόκει κληθῆναι ὡς οἶονε πεντεία τις οὐσα· καὶ ὅτι Παλαμῆδης εὐρεῖν αὐτὴν λέγεται, οὐ παρώννυμον τὸ Παλαμῆδειον ἀβάκιον. Eustathius vero, qui alibi Etymologi scrinia compilavit, dubio procul ad verba quæ ex eo laudavimus, respexit, sed mirum est sine corruptelæ suspitione ista attulisse, "Ὅτι βόλια κυβιστῶν τοὺς πεσσούς φασιν οἱ παλαιοί, cum, pro κυβιστῶν, legi deberet κυβεντῶν, ut vidit Salmas. l. c. p. 465. a. Tabulam ergo πλινθίον πεττευτικὸν Gr.

τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν. An in Etymologi verbis lateat hujus libelli titulus, aliis dijudicandum relinquimus. Sedes illas calculorum, quas Etym. M. πόπους vocavit, Græci olim πόλεις, postea χώρας nuncuparunt. Γραμμάς etiam vocarunt, et γραμμικὰς χώρας, quod lineis invicem disclusæ essent, et intersectæ calculorum illæ sedes s. regiones. Χαρακώματα etiam appellabant. Lat. mandræ, septa, valli, capsi, et carceres. "Hinc *μόνῳχος, [quo vocabulo augeri potest Schneideri Lex.] tam in tesseris, quam in latrunculis lusor ille dicebatur, qui omnibus suis calculis spoliatus et victus abibat, utpote qui ad nnum redactus esset calculus. Vet. Glossæ: Μονόχωρος adunatus in tabula. Tabulam vocabant tesserarum ludum. Notabis autem tibi elegantem notionem verbi adunatus, pro eo qui ad unum redactus est calculus. Adunatus, δ μονωθῆς, cnm uno calculo solo relictus: cni calculus unus in suo loco sedeque relictus, ceteris a collusore captis. Hinc Aristæneto in Epistolis nomen infelicis aleatoris, ac tablistæ, μονόχωρος. l. i. Epist. 23. argumentum Epistolæ, ἐρωτικὸς κυβεντῆς περὶ ἀμφότερα δυστυχῆς. Sequuntur personæ, ejus qui scribit, et ejus ad quem scribitur: Μονόχωρος Φιλοκύβη. Infelici tablistæ nomen fecit μονόχωρος, qui tota illa Epistola de suo infelici fato conqueritur, tam in amoris, quam in tesserarum ludo. Perperam hodie ap. Aristæm. editum est, μονόχωρος—Calculorum autem sedes Gr. recentiores ζατρίκια nominarunt. *Ζατρίκιον, et Ζάτριον, vel Ζατρίκιον idem, quod et Ζητρίκιον dicebant. Sic autem dicebatur pistrinum vel carcer, in quem servi nequam conjiciebantur. Hes.: Ζητρίκιον τὸ τῶν δοῦλων κολαστήριον. Moschopolus interpretatur κοῦσπον: Ζητρίκιον κοῦσος δ. κοῦσπος, ἐστὶ δὲ εἶδος κολαστηρίου, ᾧ οἱ δοῦλοι ἐδεσμοῦντο. De cuspo et cuspatoribus nos alibi, [ad Tertull. de Pallio p. 406.] Ζήτριον et Ζάτριον scribebatur. Inde v. Ζατρίκιον in Etym. M., ἐν μύλωνι βασανίζω. Ζατρίκιον recentiores Gr. dixerunt, atque ita vocarunt mandram vel septum, s. carcerem latrunculi, h. e. locum vel sedem, in qua veluti clausus tenebatur latrunculus. Hinc totum latrunculum ludum vel tabulam potius, in qua latrunculus ludebatur, ζατρίκιον nominarunt. Sic vet. Græcis πόλεις dicebantur singulorum calculorum sedes, quas et χώρας vocabant. Nihilo tamen secius et ipsum calculorum ludum πόλιν appellantur, et tabulam ipsam lusoria, quæ plures πόλεις habebat, (teste J. Poll.) Ita plane apud recentiores ζατρίκιον tabula ipsa lusoria dicebatur, in qua tamen compluria fuere ζατρίκια, h. e. latronum s. calculorum sedes et castra. Ζατρίκιον plane Achmes (Onirocrit. c. 241.) pro alveo lusorio cum ipsis calculis accepit: "Ὁ βασιλεὺς ἡ μέγιστος, ἡ ἀρχὼν πολέμου, ἐὰν ἴδῃ, ὅτι τὸ ζατρίκιον αὐτοῦ ἀπώλετο, ἡ ἐκλάσθη, ἡ ἐκλάπη, ἀπολέσει τὸν στρατὸν αὐτοῦ, καὶ εἰς θλίψιν μεγίστην ἔξει." Salmas. in Fl. Vopisc. p. 461. Theocr. vi. 18.: Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμάς κινεῖ λίθον: Schol. "Ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον ἐκείνοι γὰρ θύαν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἐτέρως νικήσαι τὸν ὅμιον *παίκτηρα, κινουσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον τὸν οὕτω βασιλέα καλοῦμεν. V. Salmas. l. c. p. 429. Hinc *Ζατρίκιον, et *Ζυζατρίκιον ap. Achmetem l. c.: "Ὁ βασιλεὺς, ἡ μέγιστος, ἡ ἀρχὼν πολέμου, ἐὰν ἴδῃ ὅτι ζατρίκιον τὸν πόλεμον, μετ' ἐχθρῶν ἐναντίων διαμαχήσεται. Rursum: "Ἐὰν ἴδῃ τις ὅτι παίζων συζατρίκει ἐτέρω γυνάμει, χάριν κέρδους τροπαιοχούτων ἀλλήλων." "Omnia in ludo ad imaginem belli enter composita: hinc militum, aciei, phalangis, prælii, hostium, captivorum, tropæorum passim mentio apud veteres, dum ilium ludum describunt." Salmas. l. c. p. 460.

¹ Paulo superius cod. cap. leguntur hæc verba: "Ἐστὶ δὲ δὴ ἀλετρίβανος, ὁ καὶ δοῖδυξ, ἄβαξ." "Ἀβαξ MSS. non habent," Kuhn. "MS., "Ἐστὶν δὲ ἀλετρίβανος ὁ καὶ δοῖδυξ, omisso ἄβαξ, et nescio sane quid agat, quum mox sequatur iterum, nec infra x. 105. δοῖδυξ additur: hic itaque delendum erit." Jungerm.

² Ut alveus Latine dicitur non modo de vase ad lavandum, (Capitolin. in Albin. c. 5., Ut parvuli domus ejus in testndiueis alveis lavarentur, ubi Salmas. notat, ante inventas balneas non infantes modo, sed etiam viros in hujusmodi alveis lavasse,) verum etiam de vase concavo ad varios usus, (Plin. xvi. 11. Omnia illa fiunt e picea resina ferventibus cocta lapidibus, in alveis validi roboris, aut si alvei non sint, struis congerie, Liv. i. 4. Cum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destitisset:) sic apud veteres et Atticos μάκτρα, "qui," notante Salm. in Solin. p. 817. a., "proprie est alveus, in quo farina conspergitur et subigitur pani faciundo," deinde apud recentiores usurpatur de solio balneari s. alveo. De hoc hujusce vocis sensu silet H. Steph. in Thesaur. J. Poll. vii. 168.: Τῶν δὲ ἐτι νεωτέρων τῶν Εὐπολῶν καὶ τὴν Πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ μάκτραν ὠνόμασεν, ὡς οἱ νῦν· λέγει γοῦν ἐν Διαιτῶντι, Εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν, μὴ ζηλοτυπῆς τὸν συμβαλόντά σοι εἰς τὴν μάκτραν. "Sed fuerit hic Eupolis quidam alius ab illo prisco. Διαιτῶν sane fabula alias non legitur a Nostro citata." Jungermannus. Pollucem hic non loqui de prisco Eupolide, satis patet ex usu vocis μάκτρα, quæ hoc sensu apud veteres nnsquam legitur. Dioscor. iii. 156. de Bupthamo: Φασὶ δὲ ἐν τῷ βαλανείῳ μετὰ τὸ ἐξελεῖν πινόμενον, εὐχρῶν ποιεῖ πρὸς χρόνον τινὰ τοῖς ἱκτερικοῖς. "At optimus Codex Dioscoridis una vice amplius scribit: Μετὰ τὸ ἐξελεῖν τῆς μάκτρας πινόμενον εὐχρῶν ποιεῖ πρὸς χρόνον τινὰ τοῖς ἱκτερικοῖς. Atque ita plane apud Neophytum habetur, nisi quod mutato accentu apud illum scribitur, μετὰ τὸ ἐξελεῖν τῆς μακρᾶς. Hoc est quod in chrysanthemo dixit ex alio auctore, μετὰ τὴν ἐν τοῖς λουτροῖς ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἐξοδῶν. Scripserat omnino Dioscor., μετὰ τὸ ἐξελεῖν τῆς μακρᾶς, i. e. post egressum ex alveo. Μάκτραν vocat balnei alveum." Salm. l. c.

³ G. legit μάκτρα, sed μάκτρα præcessit: Κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἡ γοῦν ἡ κάμπτρα. Verweius ergo melius conjicit κάμψα. Imo recte se habet vulgata lectio, quæ iterum ap. Hesych. legitur post v. καρποβόλον: Κάρδοπος· κάμπτρα, ὅπου τὸ ἄλευρον μαλάσσεται. Cyr. Lex. MS. Brem., Κάρδοπος· κάμπτρα, οὐ· τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν. Hedericus in Lex.: "Κάμπτρα, capsula, quæ fiebat e lignis flexilibus." Schneiderus in Lex.: "Κάμπτρα, ἡ, s. v. a. κάμψα. Ernesti leitet es vom alten κάψω, capio her, eigentl. κάμπτρα." Mirum est Du-Cangii verba a viris doctis nondum observata esse. "Κάμπτρα, *κάμπστρα, arca, capsula, [vas]. Lex. MS. Colbert.: Κάρδοπος· κάμπστρα, οὐ [οὐ] τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν. Glossæ Gr. Lat.: Κάμπτρα· campsa. [Glossæ Labbeanæ: Κάμπτρα, leg. Κάμπτρα· campsa, arca, et arcula, P. leg. arcula.] *Καμπτροποιός· campsarius. Occurrit etiam in Glossis Lat. Gr. et ap. Hesych., uti observatum in Gloss. med. Lat. in Campsa. Vita S. Eudociæ Mart. n. 24.: "Ἦν οὖν ἡ ποσότης τῶν ἐνεχθέντων αὐτοῦ χρημάτων, χρυσίου λίτραι ὀλοτελεῖς δυσμυρίαι, —κοσμίων εξαίρετων καὶ διαφόρων ὀλικῇ ἀναρίθμητος, —ἐσθῆτος σηρικῆς κάμπστραι σε' ἐσθῆτος λινῆς ἐντίμου κάμπτραι νο'. ἐσθῆτος χρυσολάβου κάμπτραι ρε'. ἐτέρας ἐσθῆτος ὑπὸ λίθων τιμίων κεκοσμημένης [κεκοσμημένης] κάμπστραι μεγάλας ρκγ'. etc. Apophthegmata Patrum in Pœmene u. 20., Κάμπτρα μεστὴ ἱματίων. *Κάμπτριν, eadem notione, ibid. n. 44. Glossæ S. Benedicti: Capsa. *κάμπτρια. [Glossæ Labbeanæ, Κάμπτρια· campsa, E.] Glossæ S. Benedictæ cap. de Lanels, Capsa. *κάμπτρον. Capsarium, κάμπτρον φόρου." Du-Cang. Gloss. Gr. Dimin. *κάμπτριν, quo caret Schneideri Lex., bis legitur in Geopon., sc. ex Apuleio x. 21. 10. et e Democrito x. 28. 2. iisdem fere verbis: Καὶ εἰς καμπρία (κάμπρια G.) δὲ συντίθενται μετὰ γναφάλων καθαρώς, καὶ φυλάττεται. "Radix est κάπτω s. κάμπτω, quod verbum, præter ea quæ Lexica docent, etiam involvere, ἐντυλίττειν quondam significasse ex Athen. iii. p. 106. f. 107. a. iv. p. 140. d. f. 141. a. patet, ubi v. Casaub. [Quod de v. κάμπτω, involvendi notione accipiendo, dixit Casaub. ad iii. 106. f. 107. a., id lubrico atque adeo nullo fundamento niti, nempe corrupta verbi in editis libris scriptura, a Schweigh. ostensum est. Quod idem vir doctus de eodem verbo ad iv. 140. d. f. 141. a. disputavit, id parum feliciter disputasse, idem Schweigh. docet.] Hinc est Lat. capsula. Supra iv. 15. 9. γλωσσόκομα, quod idem est, habuimus. Col. xii. 45. 6. "Unumquodque genus separatim propriis arculis reponatur." J. N. Niclas. Quod ad Latinorum capsam attinet, fallitur Niclas. Formatur enim a Gr. κάμψα. Festus: "Capsa a Græco appellantur; has illi κάμπτρας [κάμψας] dicunt." Dacerius edidit κάμπτρας. "Si quis pertendat, κάμψα nunc non legi apud veteres Græcos, concessero ei hoc quidem, sed negabo Verium unquam capsam a κάμψα deducturum, nisi ipse apud veteres reperisset. Nam κάμπτρα, quod nunc legitur ap. Festum, Græcum non est. Et ita prope ad illud accedit κάμψα, ut melius snbstitti non possit." Gr. J. Voss. Etym. L. L. Imo κάμπτρα illud, etsi Festo abjudicandum est, probum tamen apud recentiores esse vocabulum, quicquid contradicat Munck. ad Anton. Lib. c. 33. exempla supra laudata ostendunt.

⁴ Addit Hesych.: δ Ζικθαί *ἄνδρα καλοῦσιν. Pro ἀβάκης, ἄβαξ legit Tittmann. (ad Zonar. p. 4.) e Basil. Seleuc. i. p. 96. At in Basilio agitur de loco quodam in Theatris Ἀβάκης dicto, cum Hesych. de instrumento quodam architectonico loquatur, Lex. Reg. MS. (glossa in Bekkeri Anecd. Gr. frustra quaeritur) ap. Ruhnck. in Auctario Emendd. in Hesych.: Ἀβάκης· ἄβαξ, — ὄνομα ἐργαλείου τεκτονικοῦ, δ Ζικθαί ἄνδρα καλοῦσιν.

vocant et ἀβάκιον. De tabulæ autem lusu v. Salm. l. c.]

Ἀβάκιον, sicut Ἀβαξ, Abacus, i. e. Tabula in qua mathem. &c. ut supra in Ἀβαξ. Plut. in Catone Minore (c. 70. t. iv. p. 490. ed. Reisk.) καταβαλλὼν ἀβάκιον τι τῶν γεωμετρικῶν παρακείμενον.

Ἀβάκιον, Vas ad ferenda obsonia commodum. J. Pollux (x. 106.), χρῆσθαι ἔξεστι τῷ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τῶν ὀψοφόρων σκεύους. (Idem vi. 90. Ἀβαξ, ἀβάκιον, κακάβη, πατάνιον.)

[Ἀβάκιον, idem quod veteribus et Atticis μάκτρα, Alveus² in quo farina conspergitur, et subigitur pani faciundo. Hesych.: Μάκτρα· ἀβάκιον, ἔνθα μάσσουσιν τὸ ἄλευρον. Idem tamen alibi scripsit v. καρδόπιον: Κάρδοπος ἡ μάκτρα, ἡ γοῦν ἡ *κάμπτρα³ ὅπου τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν, ἥτοι *ἀβάκην. Pro ἀβάκην Pergerus scribendum conjicit ἀβάκιον. At alibi idem: Ἀβάκης· ἄβαξ, ὄνομα ἀρχιτεκτονικόν.⁴ Photius: Μάκτρα· λίθινον ἢ κεραμεῖον σκεῦος· ἐστὶ δὲ καὶ

ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναδεύουσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Μάκτραν καὶ καρδοπόν¹ διχῶς λέγουσιν. Schol. ad Theocr. iv. 61.: Μάνδραν τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην (in Reiskii edit. ὀρκάμην), ἢ μάκτραν, ἢ *βάκτραν,² ἢ ἐστὶ σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδές, οὐφυρᾶν εἰθώσιν. ὠνόμασται δὲ ἀπο τοῦ μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας. Schol. ad Aristoph. Plut. 545.: Μάκτρα κατὰ τοὺς παλαιούς θυνεία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται παρά το μᾶσσω γὰρ ἡ μάκτρα, ὅθεν καὶ μεμαγμένον προεῖρηται, καὶ ἡ μάζα γίνεται. Hellad. Chrestom. p. 17.: "Ὅτι το μάκτραν καλεῖν, ἐν αἷς τὰς μάζας μάττουσιν, Ἀττικόν, καὶ οὐχ, ὡς εἰοιοι δοκοῦσιν, ἰδιωτικόν. M. Apostol. Lex. MS. Gr. Lat.: Κάρδοπος ἢ σκάφη, Mactra, vas ubi fit pasta panis. "Leg. massa. Gloss. Vett.: Massa. μάζα, φύραμα, μάγμα." Albertius.

[Ἀβάκια, τά, Locus in Theatris ita dictus. Suidas, "Ἀβαξί τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις ἀβακίοις, deinde affert verba Simeonis Metaphrastæ Logothetæ, quæ supra ad v. Ἀβαξ citavimus.

[*Ἀβακοειδής, (quod vocabulum ignorat Schneideri Lexicon,) legitur in Schol. ad Theocr. iv. 61., notante G. Wakefieldio in MSS., σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδές. Vide nos supra.]

Ἀβακίσκος, οὐ, ὁ, Tessella pavimenti, Budæus. Moschion ap. Athen. v. (p. 207. c.), Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ πάντοιων λίθων, ἐν οἷς ἦν κατεσκευασμένος πᾶς ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος θαυμασιώως. (Loquitur de Hierone, qui tessellatis suæ navis pavimenti universum Iliadis argumentum curaverat exprimendum. Sic rex Franciscus, notante Casaubono, pater ille et Mæcenas literarum ac literatorum, in cujusdam prælongæ ambulationis, quæ Fontē-bellæ-aquæ visitur, parietibus universæ Odysseæ argumentum solertis pictoris penicillo spectandum exhibuit.) Eustathius (ad Od. X. p. 1927=786, 61=38.) Δηλον δ' ὅτι τὸ τοιοντον βασιλικὸν δάπεδον καὶ κραταίπεδον ἂν εἴη διὰ τὸ ὡς εἰκὸς λιθόστρωτον εἶναι περὶ οὐ σαφὲς φράσις, τὸ, Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ πάντοιων λίθων. "Ἐνθα ὅρα τὸ ἀβακίσκος ἐξ οὗ δῆλον ὡς οὐ μόνον ἐπὶ σανίδος ὁ ἀβαξ καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λίθων ὁμοιοσημόνων ξυλλίνοις ἀβαξιν. (De opere musivo fuse et docte egit Casaub. ad Sueton. i. 46.)

ἈΒΡΟΣ, οὐ, ὁ, Mollis, Delicatus, Effæminatus. Vel

A Luxui deditus, τρυφερός: ut ἀβρότερος γυναικῶν, Mollior mulieribus, Mollicie vincens mulieres, Luciano p. 33. (Deor. Dial. xviii. T. i. p. 247., Εγὼ μὲν ἡσυχρόμην ἂν, ὡς Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μήτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομένης γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων.) Sic quidam apud Suidam, (quem Eunapium esse conjicit Hadr. Junius in Notis MSS. apud Albertium ad Hes. v. Ἰωνικόν.) Ὁ τρυφερός ἐκεῖνος καὶ ἀβρός, καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος κατεαγός.³ Ἀβρὰ παθεῖν, Deliciis frui apud Theogn. (v. 473. Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἶνοχοεῖτω· Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἀβρὰ παθεῖν. v. 722., Γαστρί τε, καὶ πλευραῖς, καὶ ποσὶν ἀβρὰ παθεῖν. Plutarchus T. i. p. 316. ed. Reisk. verum hunc Soloni tribuit.)

Ἀβρός, Lautus, Cultus, Elegans, Munditiæ studiosus. Philostr. Epist. xl. (xli. p. 932. ed. Olear.) de Ionia loquens, καὶ τί τῆς γῆς ἐκείνης ἀβρότερον; Herodot. Melpomene, (iv. 104.) Ἀγάθουροι δὲ ἀβρότατοι ἀνδρῶν (ἀνδρες) εἰσὶ, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. I. e., ἀβρότατα ἐσταλμένοι, ut loquitur quidam apud Suidam. Eodem modo et Lucianus p. 53. (Mortuorum Dial. xiv. T. i. p. 395.), hæc conjungit, Μῆδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν. Potest tamen et priorem illam significationem in duobus hisce locis habere pro τρυφερός, vel ἀβροδίατος. (Pindarus Nem. v. 48. ἀβρα Κρηθεῖς. Lucianus de Saltat. xiii. T. ii. p. 276., Τοῖς μὲν γὰρ Φαίλακας καὶ πάνν εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαιρεῖν, ἀβρούς τε οὐτας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. Idem in Saturn. ix. T. iii. p. 391., Ἀβρός οὕτω θεός ὢν. Athen. xii. p. 528. c.: Τοὺς δὲ Κουρήτας, Φίλαρχος διὰ τῆς ἐνδεκάτης τῶν Ἱστοριῶν, Αἰσχρον ἱστορεῖν διὰ τὴν τρυφὴν τυχεῖν τῆς προσηγορίας, Χλιδῶν τε πλόκαμος, ὥστε παρθένον ἀβρός.⁴ Ὅθεν καλεῖν Κουρητὰ λοιπὸν ἤνεσαν. Eurip. Suppl. v. 860. Ὅρας τὸν ἀβρόν, οὐ βέλος διέπτατο;) || Dicitur et de re: ut ἀβραὶ κλίνει, Æliano apud Suidam. (v. ἀβραῖς, δᾶς, υπερήφανος, et ὕφει: Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλημένα μάλα ἀβραῖς καὶ στρωμαῖς ὕφει τινι ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις ἐπιθέντας, ὑπὸ δαρίν ἐπακμαζούσαις τῷ πυρὶ, καὶ τὸν ὑμέναιον ἀδουσῶν γυναικῶν κομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου.⁵ "Siquidem de femina hæc sunt accipienda, retulerim tum sane ad illud fragmentum, quod

¹ Notandum est καρδοπόν pro κάρδοπον, ut vulgo scribitur. Sic in J. Poll. x. 102., pro vulgata scriptura κάρδοπος, "MS. καρδοπὸς oxytone, quamvis id emendatum sit," teste Jungermanno, et iterum in eodem capite, teste eodem Jung., MS. pro καρδοπον exhibet καρδοπόν.

² Sic μακτρισμός et *βακτρισμός. "Saltationem ἀπόκρινον, inquit Athen. xiv. 629. c., ὑστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν. J. Poll. (iv. 101.), Βακτρισμὸς δὲ καὶ ἀπόκρινος καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγὴ εἶδη ὀρχήσεων ἐν τῇ τῆς σφύρος περιφορᾷ. Mactrismus, et bactrismus, s. bactriasmus, idem. B pro M positum e prava consuetudine scribentium nam verior lectio nostra, quam Pollucis. Hesychio μακτῆρ appellatur." Casaub. "In μακτρισμὸν ap. Athen. consentiunt duo nostri optimi Codd. Ap. Pollucem, pro eo quod editum est, βακτρισμὸς, alii codd. ματρισμὸς exhibent: quibus inter se collatis duabus scripturis, perquam fit probabile, verissimam esse hanc quam Athenæi libri præferunt. Et sic rursus infra (lit. f.) ubi ait, Γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις ὕδης καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκρινός τε: quem locum spectans Jungerm. commodè monuit ad J. Poll. l. c., ut nomen ὕδης ab ἡ ὕδῃ, mortarium, derivatum est, sic μακτρισμὸς derivatum esse a μάκτρα, quod item mortarium significat." Schweigh. Librarios β et μ confudisse, Jungerm. l. c. post Casaub. docuit. De causa hujus confusionis v. Bastii Comment. Paleogr. p. 708. Sed Casaub. Jungerm. Schweigh. et Bastius notare debuerant, quod solerent Pelasgi, Argivi, Arcades, et alii μ literam in β mutare, teste Salmasio ad Tertull. de Pallio p. 122. Hinc Theocr. Scholiastæ μάκτρα et βάκτρα pro eodem. Hinc Polluci βακτρισμὸς, (ubi tamen reponebimus censemus βακτρισμὸς, e corrupta codicum lectione ματρισμὸς), i. q. Athenæo μακτρισμὸς, Hesychio μακτῆρ. Sic τῆβεννον dixere, et τῆβενον, et duplicata etiam consonante, qui mos erat quorundam Græcorum, τῆβένναν et τῆβεννον. J. Poll. vii. 61.: Τὴν δ' ὀνομαζομένην τῆβένναν [vulg. τῆβεννον] καὶ *Κλεοβινικὸν [recte pro vulg. *Κλεοβινικόν, a Cleobii, illo probò Argivæ Matris filio, ut bene dicit Jungerm.] ἐν Ἀργεὶ φορεῖν φασί: *τῆμενίδα [vulg. *τῆβεννίδα] δὲ αὐτὴν καλεῖν αἰοῦσι. Ubi male ex Artemidoro τῆμενίδα emendat, cum Artemidorus e Polluce potius sit emendandus. Τῆβένα igitur, vel τῆβέννα, pro *τῆμενα, aut τῆμενις." Salmas. l. c. Mirum est insignem Salmasii locum omnibus Pollucis editoribus latuisse. "Sic βύρμηξ pro μύρμηξ, atque inde Lat. formica, βύσταξ pro μύσταξ, βύττος pro μύττος, *βολγὺς pro μολγὺς, atque hinc Lat. bulga, βέλλειν pro μελλειν, βεμβρασεῖς pro μεμβράδες, βῆκα pro μῆκα, unde Lat. becum, βάσκα pro μάσκα, unde Lat. nasce, ap. Hesych. Syracusis *βάμβα erat, quod ceteris Græcis βάμμα, Hes. Sic τῆβενος pro τῆμενος, inde origo vocis τῆβέννα pro toga." Salmas. l. c.

³ Homines molles et effæminati a Græcis dicuntur κατεαγότες, i. e. fracti. Hesych.: Ἰωνικόν τρυφερόν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγόντος καὶ θηλυκῶν ἐπὶ τοῦτῳ γὰρ ἐκωμῶδοντο οἱ Ἴωνες." Kusterus. Cf. Albertius ad Hes. v. Ἰωνικόν, et nos infra v. κατεαγός.

⁴ Edd. et MS. A. παρθένοις ἀβραῖς, et sic legit L. C. Valcken. in loco mox laudando. Schweighæuserus vero ex Epitoma edidit παρθένον ἀβρας, quæ verba eodem modo etiam Eustathius ad Il. ψ. p. 1403. init. ed. Bas. adtulit. "In animo quidem habuerat Æschylus nomen populi illius, qui Κουρήτες dicebantur; sed eo loco, unde desumpti sunt illi versus, de uno quodam homine (nescio quo, cum præsertim index fabulæ non sit adjectus) agebatur." Schweigh. Eurip. Phœn. v. 1493. Οὐ προκαλυπτομένα Βοστρυχάδεος ἀβρὰ παρῆδος, ubi Schol. Τὰ φαῖδρα τῆς βοστρυχάδους παρείας, βοστρυχάδῃ δὲ εἶπεν, ἐπεὶ μέχρι τῶν παρῆδων εἶτα οὐλα τριχῶν. "Ἀβρὰ παρῆδος Sophocli sunt in Antig. v. 794. Μαλακὰ παρείαι νεανίδος, quæ latebant in Erotico Plutarchi p. 760. d. Bern. Martinus illuminavit V. L. ii. c. 6. Eurip. Helena v. 378. virginum memorat απαλόχροα γένην, i. e. ἄπρα παρῆδος. Hesiodus E. κ. H. v. 517. meminit παρθενικῆς απαλόχροος, quo respicit Plut. de Curiosit. p. 516. f. Tales eximie dicebantur ἀβραὶ παρθένοι. Æschylus ap. Athen. xii. p. 528. c. Χλιδῶν τε πλόκαμος, ὥστε παρθένοις ἀβραῖς." L. C. Valcken. Tales sane virgines ἀβρας παρθένοις dici potuisse, non negamus. At vir doctus hoc aliunde quam ex Æschyli loco probare debuerat; Æschylus enim loquitur de virgine, cui mollis ciucinnus: Euripides vero et Sophocles, in locis a Valck. laudatis, hic de Cupidine, ille autem de virgine, cui mollis lanugo.

vide Pertzion. ad Æliani Fragmenta, p. 1004., ubi male exhibetur κεκοσμημέναις—καὶ ὑμέναιον—γαμηλίου καὶ κερτόμου. Pro

sequitur in "Αδωρα, ubi duo amatores, ut videtur, virginem quandam discerpisse traduntur," Perizon.) Idem vero Suidas ἀβρός λειμών exponit καινότερος καὶ εὐθαλής, quoniam prata quo floridiora et viridiora, eo sunt pulchriora: "ἀβρόν autem significare καλὸν ap. Herod. i. e. pulchrum, idem testatur, (Αβρόν) παρὰ Ἡροδότῳ καλόν. Glossæ Herod.: "Αβρόν καλόν, αὐθαδές, σεμνόν, τρυφερόν. Herod. i. 71.: Περσῶσι γὰρ, πρὶν Ἀνδούς καταστρέψασθαι, ἦν οὐτε ἀβρόν οὐτε ἀγαθὸν οὐδέν. Ex Herod. sua sumsit Dio Hist. lxi. 18.) 'Αβρά τράπεζα, Lauta mensa, vel sumtuosa; nam exponitur πολυτελής. B. (Λέξεις ῥητορικαὶ ap. Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: 'Αβρά μαλακά, τρυφερά. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, ib. p. 322. 'Αβρός τρυφερός, λαμπρός, ἀπαλός. Suid.: 'Αβρός λαμπρός, τρυφερός, ἀπαλός ἐν Ἐπιγράμματι, 'Αβρόν ἐπιτρυζων κινθάρas ὑπερ ἔζετο τέττιξ. Respexit ad Epigr. Pauli Silent. xlviii. ubi Vat. Cod. cum Suida habet ὑπερ ἔζετο, pro quo Jacobs. *ὑπερέζετο edidit. Idem Paulus xxiii. Χεῖλεϊ σῶ, ῥοδέων ἀβροτέρῳ καλῶκιν. Epigr. ἀδ. ccxxxviii., 'Αβρόν ἀδουλώτου φέγγος ἐλευθερίας. Antip. Sid. lxxii., 'Αβρά τε λειμώνων πορφύρεων πέταλα. Epigr. ἀδ. xxxi.—ἄλλοτε δ' αὐτὲ Εὐδῖος ἀβρά γελῶν ὄμμασιν ἐκκέχυσαι. Dioscor. xxiv. 9., "Ὅφρα καὶ ἐν Διοῦς οἰνώμενος ἀβρά χορεύσῃς. Pindarus Olym. v. 17. et Isthm. i. 72., ἀβρόν κύδος: vi. 91. ἴων ξανθαῖσι καὶ *παμπορφύροις Ἀκτίσι βεβρεγμένος ἀβρόν Σῶμα: Pyth. iii. 195. Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἀβρόν ὀρέξαι. Nem. vii. 46. Τιμὰ δὲ γίνεται, ὅν θεὸς ἀβρόν αὖξει λόγον, τεθνακότων Βοᾷ θοῶν, ubi ἀβρόν λόγον, famam pulcrā: Isthm. viii. 144. Ἀλίκων τῷ τις ἀβρόν Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ Πλεκέτῳ μυρσίνας Στέφανον. Xenoph. Symp. iv. 43., Καὶ μὴν καὶ τὸ ἀβρότατόν γε κῆμα, τὴν σχολὴν, αἰεὶ ὁράτε μοι παρουσάν, i. e. suāvem, delicias afferentem. Suidas et Zonaras p. 10.: 'Αβρότερον Ἀλλ' ἀβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν. "Ex incerto auctore," inquit Tilmannus. Imo deprompta sunt verba illa e Philostrato in Vit. Apollon. iv. 27.: Λακωνικὸν δὲ οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἐφαίνετο, ἀλλ' ἀβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν. "Scribe αὐτῶν εἶχον, atque ita verte: "Lacōnici vero moris nihil in eis apparebat, verum delicatius se gerebant, et mollitie, haud secus ac Sybaritæ, diffuebant." Σύβαρις de luxu s. mollitie, cum in victu, tum in cultu, dicitur, quo postremo sensu hic usurpatur." Toupus Emendd. in Suid. T. i. p. 13. Chion Epist. ii., ἀβρότερα ὁδός, via planior.

Orpheus Arg. 229. τῷ δ' οὕτω ὑπὲρ δροσεροῦ γενείου Ἀργεννὰς ἐρύθηνε παρήϊδας ἀβρός ἰουλος, Ἀλλ' ἐτι κουρος ἦν, unde, ut Hermannus notat, sua sumsit Nonnus x. p. 278., Οὐδέ οἱ ἀβρός ἰουλος ἐρευθομένοιο γενείου, Ἀχνοα χιογέης ἐχαράσσετο κύκλα παρειῆς. Cf. Eurip. Phœn. v. 1494. Idem Bacch. v. 493. ἀβρόν βόστρυχον, Troad. v. 506. τὸν ἀβρόν πόδα, Helen. v. 1544. ἀβρόν πόδα τιθεῖσθαι, Iphig. Aul. v. 614. ἀβρόν τιθεῖσα κῶλον.)

'Αβρός, Festivus, Lepidus. Lucian. (Dial. Me-retr. xiv. T. iii. p. 321.) καὶ μάλιστα ὁπόταν ἀδῇ καὶ ἀβρός εἶναι θέλῃ, ὅνος αὐτολυρίζων, φασί. Idem in Iudicio Dearum, (7. T. i. p. 259.), Τα γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστυκῶν. (In vulgatis est ἀστικῶν.)

'Αβρός, Magnificus, Gravitate præ se ferens, Elatus. Unde ἀβρά βαίνων exponit Budæus Magnifice sese inferens, in hoc loco quem Suidas affert, Ἐκεῖνος ὄντως ἀβρά βαίνων ἐδόκει, ἔχων τὰς ὀφρὺς ὑπερηρμένας ἄνω.³ Sic apud Eurip. in Medea, (v. 1164. ed. Beck.)—ἀβρόν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ, Δώροισι ὑπερχαίρουσα, &c. Ipse quoque Suidas postquam dixit ἀβρόν significare καλὸν ap. Herodotum, addit αὐθαδές, σεμνόν: ad quā significationem respexisse videtur Budæus, ut sit ἀβρά βαίνειν quod Gallice dicitur *Marcher en gravité*, vel *Marcher en pas d'abbé*. Et Lucianus p. 61. (Mortuorum Dial. xix. 1. T. i. p. 448.), Ὑπεροπτικῶς μεγάλη βαίνειν dicit. ("Apud Philostr. Vit. Æsch. i. p. 509. ἀβρά σεμνολογία Æschini tribuitur, h. e. dictio sonora et gravis, in qua tamen fuerit quædam dulcedo et amœnitas. Mox idem appellat τὸ ἐπίχαρι σὺν δεινότητι. Schol. in Aphth. Progymn. in ἐξηγήσει τοῦ λόγου Rhet. Ald. T. ii., Ἰστέον ὥς ἐν τοῖς ἐγκωμίοις ἐπιτηδεύειν δεῖ γλαφυρὰν τε καὶ ἀβροτεράν καὶ θεατρικὴν φράσιν μετὰ τινὸς σεμνότητος." J. C. T. Ernestius Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 2.) Potest tamen ἀβρά βαίνειν alicubi ad incessum etiam referri quem Quintilianus (v. 9. 14.) fractum vocat, qualis esse solet hominum mollium et effæminatorum: ⁴ ut Propertius (ii. 12. v. 24.) de puella dixit,—ut soleant molliter ire pedes. Hesych. quoque ἀβρά βαίνων exponit τρυφερόβιος, i. e. molliter vivens, tanquam videlicet molli incessu molliem in toto vitæ genere arguente: ⁵ unde Æschylus Persas (v. 1073.) ἀβροβάτας appellat. (Ubi Schol., Τρυφηλοὶ καὶ ἀβρῶς βαίνοντες, quos *κεκλασμένως βαδίζοντας dicit Cyrillus apud Suid. v. Σπᾶδων. Eurip. Troad. 820. ὦ χρυσέαις εἰν οἰνοχόαις ἀβρά βαίνων,

ἐπακμαζούσαις in Suida v. ὑφεῖ legitur *ὑπακμαζούσαις, unde Schneiderus in Lexicon suum verb. ὑπακμάζω recepit, "Ἐπιθέοντας MS. atque ipse Suidas in v. Ἀβραῖς et Ὑφεῖ. In v. Δᾶς Editiones exhibent ἐπιθέοντας pro ἐπιθέοντας, quod ibidem præfert MS." Perizonus. Ἐπιθέοντας legitur in Zonara p. 9.

¹ Idem articulus, sed mala interpunctione laborans, extat in Zonara p. 7.: Ἀβρός λειμών καινότερος καὶ εὐθαλής. Πάντας δὲ ὡς ἀβρότατά τε καὶ ἔμα εἰς ἐκπληξιν κατὰ πλοῦτον. (γ) τῷ γε δὴ πλοῦτον θαυμάζοντι (ς) ἐσταμένους. "Verba κατὰ πλοῦτον puto esse supervacanea, præsertim cum tribus vocibus interjectis τὸ πλοῦτον iteretur," Kusterus. Idem vocem καινότερος suspectam habet. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: Ἀβρός λειμών καινότερος καὶ εὐθαλής. "Hesych.: Αειμάδες νοτεροὶ καὶ πώδεις (πώδεις) τόποι. Hinc corrige Suid. v. Ἀβρός λειμών: καινότερος καὶ εὐθαλής. Scribe, Καὶ νοτερός καὶ εὐθαλής. Sed vide nos ad Suid. P. i. v. Ἀβρός λειμών." Toupus Emendd. in Hesych. T. iv. p. 194. "Leg. Καὶ νοτερός καὶ εὐθαλής. Quod et vidit doctissimus Marklandus ad Lysiam. Locus scriptoris, quem respexit Suidas, auctor et emendator legitur in v. Ἐρύθημα: Ἀνθος προσώπῳ ἐπιφύμενον, οἷον οὐδὲ εἰς λειμών νοτερός τε καὶ ἀβρός καὶ εὐθαλής τεκεῖν ὑπὸ δρόσῳ ἑαρινῇ οἶδεν, ἐρύθημά τε ὥραϊον, καὶ μειδίαμα ἡδιστόν. Ita recte Edit. Mediolan. Vulgo male, εὐτελής." Toupus l. c. T. i. p. 12. "Similia his legas apud Ælianum V. Hist. xiii. 1, ubi εὐθαλής scribendum esse recte monuit Kuhnus." Kusterus.

² Glossæ illæ, iudice Albertio ad Hes. v. Ἀβρόν, Apollonii sunt. Apollonii, Grammatici, Ἐξηγήσεις Γλωσσῶν Ἡροδότου indicavit et excerpavit Etymologus in Κωφός et Σοφιστής. De Albertii sententia nihil notavit Schweigh. in sua Glossarum Herodoteorum nupera editione.

³ "Quæ sequuntur apud Suidam sunt, opinor, Menandri, atque ita legenda, Ἐκεῖνος ὄντως ἀβρά βαίνων, εὐδόκει ἔχων τε τὰς ὀφρὺς ὑπερηρμένας ἄνω. Hæc est vera lectio. Ita Aristoph. Acharn. 18., Οὕτως ἐδήχθη ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρὺς. Vide et Suidam v. Σκυθρωπάξω." Toupus Emendd. in Hesych. T. iv. p. 193. "Ἀβρά βαίνων, proprie molliter incedens. Hoc loco vero, molliter vivens. Hominum enim delicatiorum et effæminatorum mollities, cum ex aliis signis exterioribus, tum etiam ex incessu apparere solet. Seneca Epist. cxiv. "Non vides, si animus languet, trahi membra, et pigre moveri pedes? Si ille effæminatus est, in ipso incessu apparere molliem?" Kusterus.

⁴ "Non in vocis solum molitudine vel vitii notandis illa frangendi metaphora nsi sunt, sed eandem etiam in motu corporis enervi, effæminato, et oratoris gravitate indigno passim adhibuerunt, qui hujus motus præcepta posuerunt, vel vitia notarunt. Fractum incessum, qualis est mulierum delicatarum, et pulcrā quandam molitudinem affectantium, commemorat Quintil. v. 9. 14. Loca Petronii (c. 119. 'Fractique enervi corpore gressus'), Senecæ (Epist. cxiv.), aliorumque attulit Cresoll. Vacatt. Autumn. ii. p. 277. ubi de ea re ex instituto disputat. Ibi et e Plutarcho, Maximo Tyrio, et Clem. Alexandr. similes metaphoras, v. c. περικλασὶν σώματος, σώμα ἐκτετριμμένον, κατεαγυῖας κινήσεις contulit." Ernestius Lex. Technol. Lat. Rhetor. p. 182.

⁵ "Assentior Suidæ, ἴσα βαίνειν τινί, esse moribus atque ingenio cum aliquo conspirare. In hoc tamen proverbio ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ aliter accipiendum, pro tanto fastu ac pompa incedere ac faceret Pythocles, quod Græci σοβεῖν dicunt, vel pro vivere alicujus moribus. Βαίνειν a consequenti est βιοῦν. Sic ἀβρά βαίνειν dicebant pro molliter et delicate vivere. Hesychius doctè: Ἀβρά βαίνων ἀβρόβιος, aliis dicitur ἀβροβίαιος." Casanb. ad Athen. v. p. 213. e. Imo in Hesychii glossa, ut notare debuerat Schweigh., legitur *τρυφερόβιος, non ἀβρόβιος. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 267.: ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ ἀντὶ τοῦ μετὰ Πυθοκλέους ἀναστρεφόμενος.

ubi v. J. Barnes.) Suidas autem non tantum exponit *θρυπτόμενος*, sed addit etiam *κολακευόμενος*,¹ i. e. Qui assentatoribus aures patefacit, et se adulari sinit. ut loquitur Cicero. Sic autem exponere videtur, quod, qui ab assentatoribus inflati fuerint, cum in ceteris rebus magnifice se efferre, tum ipso incessu elationem animi ostendere soleant. Animadvertendum est item *ἄβρα* et *ἄβρον* in hoc loquendi genere. quod velut proverbiale est, adverbialiter poni pro *ἄβρω*s.

Ἀβρός alii ab *ἄπτω* deducunt, ut sit proprie *ὁ εὐαφής*; alii a *βάρος*, præfixo *α* privativo, ut sit quasi *ἄβαρος*, *ὁ κοῦφος βαίνων*. Utramque derivationem habet etymologici auctor (p. 4. 11—19. cf. Zonaras p. 7.): posteriorem Eustathius, qui etiam adinonet Attice aspirari contra hanc derivationem, (ad Od. B. p. 1447. 49. "Ἐτι δὲ καὶ τὸ *ἄβρός*, εἴπερ ἐκ τοῦ *α* στερητικῶν καὶ τοῦ *βάρος* βαρντόνον, δασυνθὲν Ἀττικῶς καὶ συγκοπὲν, ὥςτυνότηθη.) Quare quin aspirari debeat dubitandum non est: quum item passim in libris etiam scriptis hunc spiritum habeat.² At de illis etymologiis dubito, et stulte curiosas

A potius quam veras aut verisimiles puto: sicut et alias multas, quas ideo prætermittere in hoc opere statui. [Schneidero in Lex. post Guyetum ap. Albert. ad Hes. v. *ἄβραι*, vox *ἄβρός* videtur descendisse ab *ἄβη*, *ἡβη*, *ἄβερὸς*, lanuginosus, mollis. At hanc etymologiam esse falsam plane evincit primæ syllabæ quantitas, quæ semper apud vetustiores scriptores corripitur. Hinc Draco Stratonicensis, p. 63. (quocum confer Regulas de Prozodia apud Hermannum de emend. Rat. Gr. Gram. p. 445. et Eustath. p. 1353. 40.): Τὸ *α* πρὸ τοῦ *β* ἀεὶ θέλει συστέλλεσθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γενομένη ἐκ τοῦ *ἡ* εἰς *α*, ὡς ἔχει τὸ *ἡβήσομεν ἄβασομεν*, ἀνῆβος ἀναβος. "Ἐστω οὖν παραδείγματα τῶν συστέλλόντων τὰ *ε* τὰ *α*. Βλάβος, Βλάβη, Ἀβυδος, Στραβός, Ἀβίος, Λάβδακος, Ἀβρός, τὸ δὲ Ἀβάλας (leg. Ἀβάλε, v. Bast. ad Gregor. Cor. p. 758.) μάχεται, ἐκτεῖνον τὸ *α*. Vide et Draconem p. 80. 13.]

B "Ἀβρα, sive Ἀβρα, illo enim modo ap. Hesych. et in Lex. meo vet. scribitur, et ap. Eustath. (ad Od. T. p. 1854. 14.) hoc apud Suidam,³ Ancilla,

¹ Sic in Phavor. et Zonara p. 9. "In 2 MSS. Par. exaratum est *βλακευόμενος*, i. e. inertiae se dedens, quam lectionem prætulimus vulgatæ, quamvis et ea sensum huic loco satis commodum habeat." Kuster. Cyrillus ab Is. Vossio Hesychii margini adscriptus: "Ἀβραβαίνων θρυπτόμενος, βλακευόμενος. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: "Ἀβρά βαίνων θρυπτόμενος, βλακευόμενος. Lectionem *βλακευόμενος* probat Toup. Emend. in Hesych. T. iv. p. 193. Alteram tamen lectionem bene explicat Noster, ut patet e Dione Hist. lv. 9.: Τὰ μὲν γνῶμη, τὰ δὲ θεραπεία κολακευόμενος, καὶ τοῦτον ἐτι καὶ μᾶλλον θρυπτόμενος. "Hesych.: Σαυκρόποδες * ἄβρόποδες, i. e. ἄβρῶν βαίνοντες," Albertius ad v. Ἀβρά βαίνων, quem Schneiderus in Lex. sequitur. Imo *ἄβρόπους* dicitur de eo, cui pedes sunt molles, et tenelli. Epigr. ad. DXXI. Δεσβίδες, ἀβρόπδων βήμαθ' ἐλίσσόμεναι. "Sic Vat. C. vera lectio, quæ in Planudeæ codicibus etiam servata, ubi ob frequentem permutationem literarum *υ* et *β* scriptum *αἰρόπδων*, quod male Brodæus emendavit in *ἄβρῶν ποδῶν*." Brüuck. Ἀβρά ποδῶν jam in Ascens. reperio. Ceteræ *αἰρόπδων*. Ἀβρόπδων dictum ex eleganti poetarum usu pro *αἰβρῶν ποδῶν*. Vide Schütz. ad Æschyli Agam. v. 385." Jacobs. Schneidero in Lex. blanditur correctio *ἄβρῶν ποδῶν*. "Quicquid contradicant editores doctissimi, unice probandum *ἄβρῶν ποδῶν*, quod etiam Schneidero placere libenter intellexi." Schæferus ad Gregor. Cor. p. 826. Dionys. Halic. de Compos. Verb. xxv. p. 390. ed. Schæf., "Ὅμοιον τοῖς τοῖς Κούραι ελαφρὰ ποδῶν ἔχοντες" (Schæf. malit ἔχοντες, ex Hom. Il. xiii. 71. et Simonide xx. s. xxvi. 3.) ἀειράμεναι, ubi Reg. 1. et Colb. ελαφραπόδων. "Dedi diremtis vocibus, ελαφρὰ ποδῶν. * Ἐλαφρόπους Scottus in solo hoc Rhetoris loco reperit; nam quod Phavorinum etiam citat (c. 44. 20. Bas.) nulla illius, nisi fontem, unde hausit, indices, in talibus auctoritas. Snmsit autem istam glossam Episcopus Nucerinns ex Hesychio, qui T. i. c. 115. Ἀερσιποδες, ελαφρόποδες," Schæferus.

² Imo in Hesychii Cod. Ven., ut in vulgatis, legitur *ἀβρίζεσθαι*, *ἄβροδῖαιτος*, pro *ἀβρίζεσθαι*, *ἄβροδῖαιτος*, (at in eodem Cod. Ven., pro *ἄβρῶν βαίνων*, ut Editt. exhibent, scribitur *ἄβρῶν βαίνων*.) Porro in Albertiana Hesychii Editione legitur: "Ἀβρα δούλη, παλλακή. Ἀβραὶ νέαι δούλαι. Ἀβρά τρυφερά, μαλακά. Ἀβραὶ τρυφερά. Ἀβρόν τρυφερόν. Ἀβράχεται κοσμεῖται, θρίπτεται. Ἀβρόκαρπον ἀβρότονον. Ἀβρόκμας δὲ τὴν κόμην φαίδραν ἔχων. Ἀβρόμῖτρας * λαμπροζώνους. Ἀβρόσινη φαιδρότης, τρυφή. Ἀβρόττη * τρυφερότης. Ἀβρόνεται κοσμεῖται. Ἀβρόνόμενοι σεμνυνόμενοι, λαμπρυνόμενοι. At idem, Ἀβρῶς ἀνθρώπος. Ὀρίου Theb. MS. apud Bastium ad Gregor. Cor. p. 576.: Ἀβρός δὲ κοῦφος (i. κοῦφος, ut in Etym. M. p. 4. 11. et Zonara p. 7.) βαίνων, κατὰ στέρεσιν τοῦ βάρους. οὕτως ἐν Ἰππομνήματι Ἀνακρέοντος εὔρον. Ἀβρα ter in Luciano legitur, nempe de Merc. Cond. xxxvi. T. i. p. 695. Imag. ii. T. ii. p. 460. Toxari xiv. T. ii. p. 521, et 522. In Machonis versu apud Athen. viii. p. 349. e. Schweighæuserus edidit, Ἰνὴ μετὰ παιδίσκης ἄβρας εἰς τὸν πότον κ. τ. λ. "Tenni scripturam *ἄβρας* leni spiritu, ut erat in ed. Bas. et Cas. 1. nec aliud quid e MS. A. adnotatum. (In Epit. autem deest illa vox.) ἄβρας e Casaub. Animadv. receptum in ed. Cas. 2. 3. quam scripturam Suidæ libri tuentur; alteram vero Hesychius, quæ tamen an recta sit, dubitant Interpretes." Schweigh. In Herod. i. 71. MS. Par. B., teste Schweigh., pro vulg. *ἄβρον* exhibet *ἄβρόν*. In Glossis Herodoteis ad hunc locum Schweigh. edidit, Ἀβρόν καλὸν, αὐθάδες, σεμνόν, τρυφερόν, in nota tamen monens, "Recte *ἄβρόν* membr. F." Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: Ἀβραὶ τὸ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεραπείαι: Ἀβραὶ νέαι δούλαι, κ. τ. λ. Sic Lex. MS. Bibl. Coisl. p. 602. Ἀβρα quoque scribitur in Eustathio ad Od. T. p. 1854. 14. et in Menandri versu, quem laudavit; at in eodem versu apud Suidam scribitur *ἄβρα*, nisi ea scriptura librariis debeatur. Nostra quidem sententia, cum vulgo scriberetur *ἄβρός*, Atticis scriptura spiritu aspero *ἄβρος* blandiebatur. Vide Eustathii locum supra laudatum.

³ Ἀβρα, inquit Schneiderus in Lexico, sive rectius Ἀβρα. "Est *ἄβροκμης* epitheton Adonidis in Hymn. Orphic. lv. 2. Veneris apud Nonn. xlviii. 356. et Maneth. ii. 446. vi. 723. [Imo in utroque Manethonis loco est *ἄβροκμος*, non *ἄβροκμης*.] Hamadryadum in Mariani Epigr. in Anal. Brunckii V. ii. p. 512. v. 2. Bacchi in Nonno xvi. 172. et Brunckii Anal. V. ii. p. 517. v. 2. Amoris ibid. p. 79. v. 4. Palleus virginis apud Nonn. xlviii. 356. Cleobuli Adolescentis in Anal. Brunckii V. i. p. 11. palmæ arboris apud Eurip. Iph. in Taur. 1099. et in Ione 920. quibus omnibus locis, præterquam apud Maneth. recte cum spiritu aspero exhibetur. Ipsum nomen proprium Habrocomas in titulo Latino apud Gorium Inscript. Etrusc. V. iii. p. 42. reperitur. ["Viris eruditis, qui huic voci *ἄβρα* aspirationem in Miscellaneis T. iii. p. 403. vindicant, auctoritatem novam suppeditat hic titulus—D M POMPEIAE PHILUMENE HABROCOMAS UXORI SANCTISSIMAE ET DULCISSIMAE, quem A. F. Gorius, Antiquariorum eruditorum, quibus Italia floret, perquam meritisissimus, edidit in Præf. T. iii. p. 42. Inscript. Etrusc. quem amicitiae nostræ sacrum esse voluit." Dorvill. Animadv. ad Charit. Aphrod. i. 4. p. 225. ed. Reisk.] Igitur, quoniam satis certum est, scribi oportere *ἄβρός*, ἄ, *ον*, cum omnibus inde compositis, ac pariter *ἄβρα*, ancilla honoratior, quæ Latinis delicata; non dubitavi, quin ubique in Auctore nostro *ἄβροκμης* excudi curarem. Non me fugit quidem in editionibus Xenoph. de Exp. Cyri inveniri *ἄβροκμης* cum spiritu leni, veluti apud Herodot. vii. 24. itemque apud Harpocrat. Suid. [Imo ibi, saltem in Kusteri ed. Ἀβροκ.] Etym. M. et Hesych. Memini etiam pro *ἄβρα* sæpius in MSS. æque ac typis excusis libris reperiri *ἄβρα*, (unde vitiosius adhuc interdum formatum est *αἰβρα*), sed perperam ubivis ita scribi persuasum habeo. In Cod. MS. Florent. hoc loco, et v. 5. tum p. 2. v. 9. p. 5. v. 6. 8. et 10. p. 6. v. 4. 8. et 12. p. 7. v. 9. et 15. cum spiritu aspero exaratum est *Ἀβροκμης*, deinde vero fere semper enim spiritu leni." Locella Adnott. in Xenoph. Ephes. p. 122. Atticam sane scripturam esse *ἄβρος*, non *ἄβρός*, minime dubium est, ut satis patet ex iis, quæ supra notavimus. Atqui æque patet e locis ibi laudatis, Ἑλληνικῶς scripsisse *ἄβρός*, non *ἄβρός*. Cum vero in nullo Attico scriptore reperitur vel *ἄβρα*, vel *αἰβρα*, pro ancilla, famula, serva, quæ vocabuli huiusce significatio apud posteriores tantum viguit, veram esse scripturam *ἄβρα*, contra Dorvillium, Locellam, Sturzium de Ling. Mac. et Alex. p. 142. et Schneiderum, (quibus addendus est Albertius,) asserere non dubitamus. Suidæ auctoritatem, apud quem in Menandri locis scribitur *ἄβρα*, nihil moramur; *ἄβρα* enim vel editoribus, vel librariis suis debere Suidam (idemque dictum velimus de Zonara p. 8. et 9.) arbitramur. Nam in Eustathio, qui ad Od. T. p. 1854. 14. eodem habet Menandri versus e Pseudo-Hercule, quos laudavit Suidas, legitur *ἄβρα*. Αἱ γοῦν θρενταὶ τοῖς δεσπόταις δούλαι ὅποια πρὸ ὀλίγων ἢ Μελαυνῶ, inquit Eustath., ἄβραι λεγόμεναι ἐθνικῶς, κείναι παρὰ σοφοῖς Ἑλλήσι. Μένανδρος Τρέφει (δὲ) παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς Αἰτῆς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη. Ἐστὶ δὲ ἄβρα κατὰ Πανσωνίαν, ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεραπείαι, ἢ καὶ οἰκονομὴ παροξυτόνως κατὰ Ἀίλιον Διονύσιον καὶ ἔντιμος. In Menandri autem ætate scriptores Græci Atticissare jam desiderant, ut alicubi in Epistola sua Bastius. At *ἄβρα*, ancilla, formatum esse ex *ἄβρός*, mollis, ut censent doctissimi illi viri, Dorvillius, Albertius, Locella, Sturzianus, et Schneiderus, non est res satis certa. Imo vero etiam Eustathium pro voce peregrina accepisse, ut vidit noster Stephanus, (qui illa de causa Thesauri Indici inter cetera γλωσσηματικὰ vocabula hoc inserendū esse putavit.) certissimum est. Cur igitur *ἄβρα* in *ἄβρα* mutari debeat? præsertim cum leni spiritu exstet in duobus Hesychii locis, in Phavorino, in duobus Grammatici S. Germ. apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322. locis, in Etymologo p. 4. 22., in Lex. H. Stephani veteri, in Lex. MS. Bibl. Coisl. p. 602. ter in Eustathii loco, deus in tribus Luciani locis laudatis, cum porro bis sic scriptum in sno Pollucis Codice, nempe ad iv. 151. et 152. invenit Jungermannus, cum eadem scriptura reperitur in Charitone i. 4., cum denique Schweigh. ad Athen. viii. p. 349. c. 4. ternerit in Machonis versu scripturam *ἄβρας* leni spiritu, ut erat in ed. Bas. et Cas. 1, nec aliud quid ex MS. A. adnotatum.

"Famula, Serva, (Fille de chambre, Fille d'honneur, Angl. a Lady's maid). Hesychio δούλη, παλλακή: qui paulo post ἄβραι affert pro νέαι, δούλαι.¹ (Cf. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322. Glossæ: "Ἀβρα. Ancilla, E. Lex. Cyr. MS. Brem. "Ἀβρα. παιδίσκη τρυφερά. Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 602.: "Ἀβραι θεράπαιναι, δουλίδες.) In Lex meo vet. annotatur, ἄβραν dici neque τὴν ἀπλῶς θεράπαιναν, neque τὴν εὐμορφον, sed τὴν οἰκότηριβα et τὴν περὶ χεῖρα θεράπαιναν. Suidas vero ἄβραν vocari itidem ait neque τὴν ἀπλῶς θεράπαιναν, neque τὴν εὐμορφον θεράπαιναν, sed οἰκότηριβα γυναῖκός κόρην καὶ ἐντιμον, sive illa οἰκογενὴς et verna sit, sive non. (Cf. Zonaras p. 9. Etymologus p. 4. 22. et Bekkeri Anecd. Gr. I. c. ubi idem articulus reperitur. Zonaras p. 8.: "Ἀβρα. ἡ οἰκότηριβ καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα.) Fuerint itaque ἄβραι, ancillæ seu famulæ quas ditiores matrones ad honestiora servitia seu ministeria domi suæ alunt, quibusque utuntur pedissequis. (Cf. Bielius in Thes. Philolog.) Similiter Paulus ap. Eustath. ad Od. T. p. 1854. 14. dicit ἄβραν nominari τὴν σύντροφον καὶ παρὰ, in Lex. meo vet. περὶ, χεῖρα θεράπαιναν: quam et οἰκότηριβα et ἐντιμον appellari. Ipse quoque Eust. ἄβρας vocari paulo ante scripserat τὰς θρεπτὰς τοῖς δεσπόταις δούλας, sed annotans esse vocabulum ἔθνηκον, a Græcis, ut et alia multa, usurpatum. (Cf. omnino Sturzius de Ling. Maced. et Alexandr. supra p. clxxxiv=142.) Legitur enim apud Menandrum in Pseuderracle (Pseudo-Hercule) Μῆτηρ τέθνηκε τῶν ἀδελφαῖν δυοῖν Ταύταιν· τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς Αὐτῆς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη, Σικωνία.² Κ' ἄβραν γὰρ ἀντωνόμενος Ἐρωμένην, αὐτὴν (Ἐρωμένην, αὐτῇ, in Kusteri edit.) μὲν οὐ παρέδωκε ἔχειν, Τρέφειν δὲ χωρὶς ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπει. Ita apud Suidam, qui ex ejusdem Apisto, (—ὥμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι Ὁ γέρον, θεράπαιναν εὐθὺς ἡγορασμένην Ἀβραν ἔσεσθαι,) et ex Jamblichio, (Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν, καὶ σπάνιον τι τὸ τῆς οἰκουροῦ φυλαττούσης, καὶ ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κόρην λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδράναι,) alia duo affert exempla. Similiter Genes. xxiv. (61.) Περέκκα καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς (ubi Aq. παιδίσκαι, Synmach. κοράσια,) et Exodi ii. (5.) Κατέβη δὲ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμόν· καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς παρεπορεύοντο παρὰ τὸν ποταμόν, ancillæ seu famulæ ipsius. Notandum autem est ἄβρας dici ancillas honoratiores et honestiora ministeria obeuntes non solum matrumfamilias ditiorum, sed etiam virginum puellarumque, ut in loco illo (laudato) Jamblichii apud Suid. et in illo Genes. I. c. de Rebecca sponsa ex ædibus paternis proficiscente ad Isaacum sponsum suum." H. St. Thes. Ind. [Esth. ii. 9.: Καὶ ἤρρεσεν αὐτῇ τὸ κοράσιον, καὶ ἔδρε χάριν ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ ἔσπευσε δοῦναι αὐτῇ

τὸ σμήγμα, καὶ τὴν μερίδα, καὶ τὰ ἑπτὰ κοράσια τὰ ὑποδεδειγμένα αὐτῇ ἐκ βασιλικῆς καὶ ἐχρήσατο αὐτῇ καλῶς καὶ ταῖς ἄβραις αὐτῆς ἐν τῷ γυναικῶνι: iv. 4. Καὶ εἰσῆλθον αἱ ἄβραι καὶ οἱ εὐνούχοι τῆς βασιλείας, 16. Κἀγὼ δὲ καὶ αἱ ἄβραι μου ἀσιτήσομεν. Machon apud Athen. viii. p. 349. e. Ἡ Νικοθέοντος εἰσοῦσα Βιοθέα Γυνὴ μετὰ παιδίσκης ἄβρας εἰς τὸν πότον, Ἀπεψόφῃσε. Lucian. de Merc. Cond. xxxvi. T. i. p. 695.: Πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελοῦσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον. Idem Imag. ii. T. ii. p. 460.: Θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ ἄβραι πάννυλαι, καὶ ὅλως μεῖζον γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην ἐδδοκεῖ τὸ πρᾶγμα εἶναι. Idem in Toxari xiv. T. ii. p. 521. et 522.: Συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν. J. Poll. iv. 151: Περὶ προσώπων Κωμικῶν: Νέων δὲ γυναικῶν πρόσωπα—ἐταῖρα * διάμτρος, λαμπάδιον, ἄβρα-περίκουρος: 154. Ἡ δὲ διάμτρος ἐταῖρα, μίτρα ποικίλη τὴν κεφαλὴν κατείληπται· τὸ δὲ λαμπάδιον, ἰδέαν τριχῶν ἔχει πλέγματος εἰς ὃν ἀπολήγοντος, ἀφ' οὗ καὶ κέκληται· ἡ δὲ ἄβρα περίκουρος, θεραπευιδίον ἐστὶ περικεκαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον. Aristæneti Epist. i. 22: "Ἀβρα³ δὲ καὶ μαστροπὸς τῆς Γλυκέρως ἡ Δωρίς. Chariton i. 4., Τὴν ἄβραν τῆς Καλιόρρης καὶ τιμωτάτην τὴν θῶν θεραπευιδίον. "Apud Heliodorum viii. 389. αὐρα recte quidem in ἄβρα," a Kuhnio ad J. Poll. iv. 151. "mutatum; sed versio retinet, Auræ ministranti. An vero apud Plutarch. in Cicerone p. 470. item mutatio sit instituenda, ut videtur Solano, dubito, Φῆσαντος ἀκδλονθον Πομπηίας ζητεῖν Αὐραν τοῦνομα. Nam Plutarchus non dicit τὴν ἄβραν, sed αὐραν τοῦνομα, Auram. Et nihil vetat, Ancillæ fuisse nomen Aura. Est enim cognomen fœmininum. Ap. Fabrettum Cl. i. 42. p. 11. Abucciæ Auræ. Apud J. Vignolium Inscript. Select. p. 267. Juliæ Auræ. Repetiit Murator. 1006, 7. Mariæ Auræ ap. eundem Vignolium p. 287. sed quam emendationem legas T. iii. Inscript. Etrusc. p. 53. in cujus operis primo tomo quoque extat p. 253. necnon apud Murator. 1745, 10." Dorvillius ad Charit. i. 4. Quod ad etymologiam vocis ἄβρα attinet, omnes fere hodierni critici ad ἄβρος referunt: an recte, aliis dijudicandum relinquimus. Obstat sane huic etymo constans codicum scriptura per spiritum lenem ἄβρα, exceptis Suida et Zonara, apud quos solos legitur ἄβρα. Obstat quoque, quod Eustathius ἄβραν inter vocabula ἔθνηκα a Græcis, ut et alia multa, usurpata recenseat. Steph. Le Moyne vero apud Albertium ad Hes. v. "Ἀβραι, deducit a אַבְרָהָם, Socia, quod Dominæ perpetua et fida comes sit ac socia. "Ipse Eustathius vocem pro peregrina habet. Fallor, an ab אַבְרָהָם, quod notat Hebræam. Nam Syrorum Hebræorumque puellas Ethnicis serviisse, nemini paulo humaniori ignotum." Kuhnus ad J. Poll. iv. 151. Drusius in De recta Pronuntiatione

¹ Hesychii glossa in Albertii Editione sic legitur: "Ἀβραι νέαι δούλαι. "Rectius H. Steph. Thes. Ind. exhibet, νέαι, δούλαι," Albertius. An rectius sic exhibuerit H. Steph., aliis judicandum relinquimus. Nos quidem Stephanii lectionem minime probamus. Nam et vulgata lectio reperitur in Συναγωγῇ Λεξεων χρησιμῶν ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: "Ἀβρα. ἡ οἰκότηριβ καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα. "Ἀβραι νέαι δούλαι, οἱ δὲ φασιν, οὔτε ἀπλῶς ἡ θεράπαινα λέγεται, οὔτε ἡ εὐμορφος, ἀλλ' ἡ οἰκότηριβ γυναῖκός κόρη καὶ ἐντιμος, εἴτε οἰκογενὴς, εἴτε μή. J. Poll. iv. 151. inter νέων γυναικῶν πρόσωπα recenset ἄβραν περίκουρον.

² Leg. γενομένη. Σικωνία. Καὶ ἄβρον κ. τ. λ. "Sic ex MSS. hanc vocem restituimus, cum in prioribus Edit. male legeretur Σικωνία. Fabulam hanc Sicyonius Suidas etiam infra v. Ἀγγοροι et v. Κακὴ μὲν, laudat. Porro in hoc loco interpretando graviter hallucinatus est, quoniam non vidit τὸ Σικωνίῳ, nti et paulo post vocem Ἀπίστῳ, esse fabularum nomina, quæ proinde inconsiderate admodum cum reliquis Menandri verbis miscens, haud vocem lectori cinnu propinat. Menandri versus ante confusi legebantur, quos nos in hac Edit. distinximus et in ordinem redegitimus." Kusterus. At ante Kusterum sic distinxerat et in ordinem redegerat Stephanus noster.

³ Sic Tollius et Pauw. pro αβρα. Sic quoque Albertius apud Hesych. v. Ἀβραι. In utroque Pollucis loco ἄβρα pro αβρα restituit Kuhnus, et sic in suo Codice scriptum invenerat Jungerm. "Optime hæc inter se," notante Lederlino ad J. Poll. iv. 151. "ne confunderentur, distinxit in suo Lexico Phavorinus, ita nimirum: Αβρα. ἡ πνοή, α. v. Ἀβρα δὲ ἡ δούλη, α. καὶ β. [Quod unde depromserit Phavor., nescimus.] Videatur idem in Ἀβρα, ubi Etymologum descripsit. Idem fecit quoque Suidas." Imo ex Etymologo sua non summisit Suidam, satis patet et tibus Menandri locis, quibus caret Etymologus. Exempla permutationis literarum β et ν larga manu dedit Dorvillius ad Charit. I. c. Causam vero hujusce confusionis docte explicavit Stephanus noster in Paralipom. Gramm. Gr. non longe ab initio, Jungermanno laudatus ad J. Poll. iv. 151. "In Pollucis MS. β scribitur simile prorsus Latino u, quod adnexum alii literæ facile non accurate insipientibus speciem Græci v de se præbens fallit; expresse enim pro vulgato αβρα, in MS. ἄβρα, taliter β scripto, ac si Latinn u esset, ut solere in MS. dixi. Idem dictum velim de hac voce infra s. 154. Non tamen negamus ejusmodi διττογραφείσθαι etiam, et insigniter id docuit Casaub. ad Athen. xii. 10. ubi quidem exemplum habes ex Epiphano in eodem hoc ipso vocabulo, et quidem contrarium ei quod hic contingit. Legendum itaque hic ἄβρα, quod vocabulum delicatæ ancillulæ mirum quam convenit." Jungerm. ad J. Poll. iv. 151.

L. S. v. 42., inquit, “*הַנְּוֹת* sunt ancillæ honoratiores, quas Galli vocant *Filles d'honneur*, Græce, nisi fallor, *ἄβρας* vocant.”] “*Ἀβδης*, apud Hippo-
“nactem pro *μάστιξ*, Scutica seu Flagellum, teste
“Hesych.” H. St. Thes. Ind. [“Flagrum procul dubio
initio sic dictum, quo in servos animadvertabant,
Hebraica origine, quibus *עֶבֶד* est servus, et *עֲבֹדָה*,
servitus. Unde et ex vicinitate duarum inter se
similium literarum (ד et ר) defluxisse videtur Græ-
corum *ἄβρα*, quo licet Menander ipsè, et alii quo-
que usi sint, recte tamen esse *ἐθνικὸν* Eustathius ob-
servat.” D. Heinsius ap. Albertium. Cf. Grotius
ad Judith. viii. 33.]

“*Ἀβρόβιος*, ου, ὁ καὶ ἦ. Mollem et delicatam
“vitam agens, Molliter et delicate vivens: idem
“cum *ἀβροδίαυτος*. Dionys. De Situ Orbis (v. 968.
“Ὄν ὡς *ἀβροβίων* Ἀράβων γένος, ubi Eustath.
“*Ἀβροβίων* πλουσιών.”) H. St. Thes. Ind. [Plut.
Demetr. ii. p. 7. 25.: “*Ἡδιστος γὰρ ὦν συγγενέσθαι*
σχολάζοντι περὶ πότους καὶ τρυφᾶς καὶ διαίτας ἀβρο-
βιώτατος βασιλέων.” J. Pollux vi. 27. *Ἀβρόβιος*, B
ἀβροδίαυτος.]

“*Ἀβρογάστηρ*, V. L. afferunt pro Mollis, Effæ-
“minatus: non nominato autem auctore, nec allato
“exemplo. Si itaque niendo caret vox illa, proprie
“significat habens ventrem effæminatum et delica-
“tum, vel etiam cujus venter mollibus et delicatis
“assuevit cibis. (Hoc vocabulum Schneiderus post
“Hedericū in Lexicon suum non recepit.) At
“*Ἀβρογάστης* proprium nomen viri est, quem Ar-
“bogastum vocant Latini: de quo multa apud
“Suid. et Eustath. (ad Il. E. p. 513. 20.) apud
“quem perperam scriptum est *Ἀβροβάστης*.”¹ H.
St. Thes. Ind. [Cf. Zonaras p. 6.]

“*Ἀβρογάδος*, Molles gemitus et mollia lamenta
“edens, Æschylus.” H. St. Thes. Ind. Locus est in
Persis v. 547. ed. Blomf.: *Αἰ δ' ἀβρογάδοι Περσίδες*,
ubi Blomfieldius, cuius hæc sunt verba, *ἀβρογάδοι*
edidit:—“Vocem *ἀβρόγοι*, [*ἀβρόγοι*, ex Attico-
rum atque adeo Æschyli scriptura,] quam exhibent
libri, obelo notavit Porsonus; nec stare potest,
cum brevi intervallo sequatur *ἀβροχίτωνες*. Pauwius
correxerat *ἀκρόγοι*. In simillimo loco v. 140.
Περσίδες dicuntur * *ἀκροπενθεῖς*. Contrario vitio,
nisi fallor, peccatum est in Eurip. Phœn. 1531. *Ἐλά-
τας ἀκρόκομοις ἀμφὶ κλάδοις*. Imo *ἀκρόκομοις*. Iph.
T. 1099. *Φοῖνικᾶ θ' ἀβρόκομον*. Ion. 920. *Φοῖνικα*
παρ' ἀβρόκομον. [In locis, quæ vir doctus ex Iph.
T. 1099. et Ione 920. laudavit, pro *ἀβροκόμαν*, ut in
omnibus, quod sciamus, editionibus legitur, *ἀβροκό-*
μον reponit. At * *ἀβροκόμος* nec in Euripide, (qui
tamen Iph. A. 759. habet, *Χλωροκόμῳ στεφάνῳ*), nec
in ullo vetustiore scriptore legitur. Si quid igitur
in Phœn. 1531. mutandum sit, saltem scribi debet
ἀβροκόμοις pro *ἀκρόκομοις*.² Scholia, *Κλάδοις τοῖς*
κατ' ἄκρον κομῶσιν.] Qui *Ἀβροκόμας* vocatur in Xe-
noph. Anab. I. iii. 20. perperam scribitur *Ἀκροκό-*
μας in Isocrat. Paneg. 39. [“Harpocrat. et Suid.

et Phavorin.: *Ἀβροκόμας* οὗτος σατράπης ἦν Ἀ-
ταξέρξου του Περσῶν βασιλέως. Hesych. etymolo-
gice exponit, ὁ τὴν κόμην φαίδραν ἔχων. Sed tum
scribi debet *Ἀβροκ*.” Sturzius in Lex. Xenoph.
Fallitur vir doctus, quod ad Suidam attinet. In
Kusteriana enim Suidæ editione scribitur *Ἀβροκ*
Atticos scripsisse *ἀβρός*, cum *Ἑλληνικῶς* scriberetur
ἀβρός, supra demonstravimus. Addit hæc Stur-
zius:—“Et sane Habrocomas memoratur in titulo
quodam vetere. In marg. Steph. ut apud Isocr.
Paneg. 39. scribitur *Ἀκροκόμας*, quam scripturam
veram dicit Maussacus ad Harpocrat. Cf. Interpp.
ad Hesych.” In J. Poll. vi. 27. pro *ἀβρόβιος*, *ἀβρο-*
δίαυτος, Salmas. MS., teste Kuhnio, præbet, *ἀκρό-*
βιος et *ἀκροδίαυτος*, i. e. accuratio in victu et diæta,
Hujusce confusionis causam dedit Bastius in Epist.
crit. p. 92., cujus hæc sunt verba:—“Antig. Ca-
ryst. Hist. Mirab. c. 141. p. 190. *Διὸ καὶ τὸν Φιλό-*
*ξενον οὐδεὶς * ἀνεικοτολαβεῖν εἴποι, λέγονθ' οὕτως*,
Codex *ἀν εικοτολαβεῖν*, sic quoque Xylander; patet
vero, librarium primo posuisse *ἀν εικοτολαβεῖν*,
eumque delevisse superiorem literæ κ partem, ut
fieret β. Lectorem ad tabulam jam commemora-
tam reduco, ut sentiat levem, quæ est inter κ et β,
ex Codicis nostri scriptura, differentiam. L. Hol-
stenius pro litera κ recepit literam β, in loco Arriani
de Venatione, quem hic jam indicio, cum nemo
offensus eo sit. Cap. vii. legitur, *Καὶ τὸ βάδισμα*
κοῦφον, καὶ πυκνὸν, καὶ ἄκρον. Codex *ἀβρόν*, quod
restituendum est. *Ἀβρόν* egregie ad *βάδισμα* quadrat.
Suidas: *Καλπάζειν τὸ ἀβρόως βαδίζειν*. In Apol-
lonii Dyscoli Excerptis p. 554. ed. Sturz. occurrit,
Παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ ἐν Ἐκδόμῳ. Hoc vero vox est
nihil. Sturzius proponit ἐν Ἐνδυμῶνι. Litera κ in β
mutanda est, et legendo Codex sequendus, qui ex-
hibet, ἐν ἐβδόμῳ.” Suidas: *Ἀβρικέστερον* τὸ ἀλη-
θέστερον. “Forte hæc vox errore librariorum cor-
rupta est ex *ἀκριβέστερον*,” Kusterus. Zonaras p.
10.: *Ἀβρικέστερον* τὸ ἀληθέστερον. “Hesych.
ἀβρικέστερον, ad quem vide Interpretes. Kusterus
suspicabatur legendum esse *ἀκριβέστερον*. Cyrill.
MS. *ἀβρικέστερον*,” Tittmannus. Ante Kusterum sic
conjecerat Stephanus noster. “*Ἀβρικέστερον*, Va-
“rin. affert pro *ἀληθέστερον*, verius, procul dubio
“ex Hesych. (imo e Suida.) apud quem tamen
“*ἀβρικέστερον* legitur. Utrumque vero pro *ἀκριβέ-*
“*στερον*, ut videtur, facta μεταβολὴ aut μεταθέσις
“*τῶν στοιχείων*.” H. St. Thes. Ind. “Glossæ:
“*Ἀκριβέστατος* verissimus. Cf. Vers. Vulgat. Act.
Apostol. xxvi. 5. coll. xxii. 3. Æschines Dial. iii.
13. *Ἡμεῖς δὲ ἴσμεν ἀκριβέστερον, οἱ διὰ πείρας*
ἴοντες.” Albertius.] In Callimacheis Fr. cvi. pro *σὺν*
εὐδόμοις * *ἀκραλιπῇ στεφάνοις* eleganter, [probanti-
bus Brunckio in Poët. Gnostic. et Schneidero in
Lex.] conjecit Valckenaerius *ἀβρά λιπῇ*. Ceterum
similia fere composita sunt *ἀκρομαῖν* in Herodot.
v. 42. et *ἀκράχολος* ap. Athen. x. p. 432. c. [In
Epinici Comici versu, ad quem respicitur, *Νασμόν*]

¹ “Eustath. ad Il. E. p. 513. locum hunc de Abrogasto, quem *Ἀβρογάστην* [imo, *Ἀβροβάστην*] vocat, ex Suida. (nomen enim ejus ibi reticet,) ἀπολαβεῖν descripsit.” Kusterus. In Zonara p. 6., quem vide, ut et in Phavorino, est *Ἀβρογάστης*.

² “Laudatur femininum * *ἀκρόκομη* J. Poll. ii. 38. e Comicis antiquis.” Fr. Passow. ap. Beckii Acta Seminarii Reg. et Societ. Philolog. Lips. V. i. p. 104. Fallitur vir doctus. Locus est, *Καὶ μὴν ὀπισθοκόμοι μὲν ἔβροον, ἀκρόκομοι δὲ ὄρεον λήνται*, ubi *ἀκρόκομοι* est ab *ἀκρόκομης*, ut vidit Stephanus noster Thes. ii. p. 328. f. Idem ibid. h.: “*Ὀπισθοκόμος* s. *Ὀπισθοκόμης*, Herodot. *Ὡς ὀπισθοκόμοι Εὐβοεῖς καὶ ἀκρόκομοι Θράκες*.” Herodoti locum, ad quem nos remittit Steph. cum Lexicis ante Thesaurum Græcæ Linguae vulgatis, frustra quærivimus. Au respexerunt ad Pollucis verba? Obstat tamen ὥς, pro quo in Pollucis loco legitur καὶ μὴν. Auctor epitheti, *ἀκρόκομοι* s. *ἀκρόκομαι*, quo ornati sunt Thraces, est Homerus, qui in Il. Δ. 533. *Θρήκες ἀκρό-*
κομοι, inquit, *δολίχ' ἔχουσ' ἄκρ' ἔχοντες*. V. Eustath. p. 505. 19. 1862. 37. Hesych. et Zonar. p. 101. At quævis, ut *εἰρη-*
δικίμους, forma * *ἀβροκόμος* nec in Euripide, nec in ullo vetustiore scriptore reperitur, eam tamen Schneiderus ex sua Hederi-
ciani Lexici editione non debuerat expellere; occurrit enim, auctore G. Wakefeldio in Notis MSS., apud Manil. ii. 446.—
ἀβροκόμῳ Κυθερείῃ, et in Nonno xlii. 126. Iterum Manil. vi. 723.—*ἀβροκόμοιο Κυθήρης*.

Non concoquo vocem *εἰμόν*; non enim apes, sed mel, videtur intelligere. Ea voce servata, γλυκὺν scribendum, non γλυκύν, et ita Excerpta, ubi est *ἀκράχολου*, pro *ἀκρολόχου*. Casaub. “Et γλυκύν et ἀκρολόχου et εἰμόν habent ambo nostri Codd. Fiorilli, Obs. in Athen. p. 97., sive ingenio sive diligentiae debemus felicissimam vocabuli, nullo modo hic ferendā, εἰμόν correctionem, quam quidem a nemine ante eum propositam reperimus. De melle hic agi quis dubitare possit? Atque νασμόν μελισσῆς γλυκύν poetico stylo, (utique non historico,) percommode mel dici, perfacile autem a libraris νασμόν in εἰμόν detorqueri potuisse, nemo non videt.” Schweigh. “Felicissima emendatio Jacobsio debetur, qui primus eam in Animadv. in Eurip. p. 114. proposuerat, coll. Eurip. Hecub. 154. et Hippol. 653. tum Meleag. Epigr. 30. (in Brunckii Anal. T. i. p. 11.) ut γλυκύν νῆμα μελίσσων, et Antiophil. Epigr. 29. (Anal. T. ii. p. 177.) ubi et *ῥεύμα μελισσῶν* et *νῆμα*. Eodem modo μελισσῶν νῆματα Antiphanes dixit ap. Athen. x. 449. c. et Sopater ap. eund. xi. 784. b. (T. iv. nostræ edit. p. 224.) Sed etiamnum claudii-
cæte versum, *Νασμόν μελισσῆς τῆς ἀκρολόγου γλυκύν*, comiter (ut omnia) nos admonuit Censor Halensis. Et ille quidem νασ-
γλυκύν proposuit; commodissimum vero fuerit fortasse, si τὸν γλυκύν scripseris.” Idem in Addendis T. xiii. p. 485. Porro quidem in Adversariis p. 105. ed. Lips. εἰμόν intactum reliquit; at, nostra sententia, Jacobsii emendatio certissima est; Epi-
nicus enim, ut notat Casaub., non apes, sed mel intelligit.

(vulgo 'Εσμὸν) μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκύν, Schweigh. edidit ἀκρολόγου. Edd. cum Ms. A. ἀκρολόχου, Ms. Ep. ἀκροχόλου. In Æschyli versu olim conjeceram αἱ λαβρόγοι. Quidnam in suo exemplari invenerit vetustior e Scholiastis, conjectura assequi nequeo, nisi forte αἱ δακνόγοι: explicat enim, αἱ τοῖς γόοις δακνόμενοι [δακνόμεναι]. Rem in medio relinquimus." Blomfieldius:

"'Αβρόδαις (sic Schæferus in Mss. at Schneiderus in Lex. 'Αβροδαῖς), Mollibus dapibus, seu cibis delicatis instructus. (Archestratus ἐν Γαστρονομίᾳ) apud Athen. (i. p. 4. e.) Πρὸς δὲ μὲν πάντας δειπνεῖν ἀβρόδαισι τραπέζῃ." H. St. Thes. Ind.

["'Αβροκόσμητος, ὁ, ἡ, Molli ornatu condecoratus. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 536. Καὶ τὴν ψυχὴν ὑπέβαινε χάρισι λαμπομένην. Ὡς νύμφην ἀβροκόσμητον, ὡς τρυφερόχροον κόρην.]

"'Αβρομίτης, ου, ὁ, Molli delicataque redimitus "mitra. Hesych. ἀβρομίτας exponit * λαμπροζώνους, splendido cinctu decoros." H. St. Thes. Ind. [Vocabulum ἀβρομίτης prætermisit Schneideri Lex.]

["'Αβροπέδιλος, quo vocabulo caret Schneideri Lex., legitur, notante Schæfero in Mss., in Meleagri Epigr. xxi. Anal. T. i. p. 9. 'Αβροπέδιλος Ἔρως γυμνὸν ὑπεστόρεσεν.]

'Αβρόπηνος, ὁ, ἡ. "'Αβροπῆνους πέπλους dixit "Lycophron molli et subtilissimo stamine contextos peplos." H. St. Thes. Ind. [Locus est v. 863. Μῆθ' ἀβροπῆνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους Κάλχη φορυκτοῖς. Tzetzes: 'Αβροπῆνους * τρυφεροστήμονας, * πλουσιούφεις, σπρικούς. Κάλχη φορυκτοῖς * πορφυροβεβαμμένους κυρίως, νῦν δὲ τοὺς ἀπλῶς βεβαμμένους διὰ πολλῶν βαφῶν, καὶ πεποικιλμένους, καὶ * πλουμαρικούς λέγει.] V. nos infra v. 'Αβρότιμος.⁴

'Αβρόπλουτος, (ὁ, ἡ). "'Αβρόπλουτος χαίτη apud Eurip. [Iphig. T. v. 1148., Χαίτας ἀβροπλούτοιο

"'Ες ἔριν ὀρνυμένα, ubi J. Marklandus legit, Χλιδᾶς "δ. "Ες τ' ἔ. ὁ., addens, ' χλιδῆμα hoc est Iph. Aul. "v. 74. significat cultum et elegantiam in vestibus,] "Coma molli et opulento ornatu decorata." H. St. Thes. Ind. [G. Wakefieldius in Notis Mss. conferri jubet Pindari Pylh. iii. v. 195. Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἀβρόν ὀρέξαι, 'Ελπίδ' ἔχω κλέος εὐ-Ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω. Vide ejusdem Silv. Crit. iii. Append., a Schæfero in Mss. laud.]

["'Αβρόπους, οδος, ὁ, ἡ, vide nos supra p. 43. not. 1.]

'Αβροσταγῆς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Mollitie diffuens, ex ἀβρόν et στάζω. Quidam ἀνώνυμος apud Suidam (v. 'Αβρός), Καὶ ἀβρόσταγὲς ἔχων αἰετὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους. [Hæc a Suida repetuntur ad v. Ἀναδούμενος, ubi, pro ἀβροσταγὲς, melius, ut, cum Kustero et Schneidero in Lex., putamus, μυροσταγὲς, i. e. unguentis madens. Vide nos supra ad Lex. Vocce. peregr. p. cccvii. b.] In vulg. Lex. exponitur ἀβροσταγῆς, crapula diffuens.

["'Αβρόσιτος, ὁ, ἡ, De mensa laute instructa. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 541.: Ἐντεῦθεν * τρυφερόπεπλον περιβολὴν ἐστυγεῖ, Καὶ τράπεζαν ἀβρόσιτον φλεγμαίνουσαν τὰς ὄψεις, Καὶ κλίνην * πορφυρόστρωτον, καὶ * μαργαροφορίας.]

["'Αβροστόλιστος, ὁ, ἡ, Delicate vestitus. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 476.: Ὡς εἰ τις ἀβροστόλιστον ἀποκοσμήσει νύμφην, Καὶ γραῦν τινα τρικώρων ὡς κόρην ὠραῖσει.]

["'Αβρότιμος, ὁ, ἡ. Æschyli Agam. v. 699. Ἐκ τῶν ἀβροτίμων Προκαλυμμάτων, "e delicatis thalami ornamentis," Stanley vertit. "'Αβροπῆνων Salmas. ad Solin. p. 78. monente Heath. qui dubitat utrum ex conjectura, an ex fide codicum. Idque receperunt Pors. Schutz. 2. "'Αβρομίτων Æschylum dedisse censet G. Wakefield. S. S. §. 22. cujus glossam extitisse ἀβροπῆνων. Et λεπτόμιτον adducit ex Eurip. Androm. v. 833. Sed, ut erat semper fere festinus, vir cl. non animadvertit peultimam

¹ "In Epinicii (Epinici) Fr. claudicanti metro sic fere succurri posse putabam: Νασμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκύν, * Συγκυρκανήσας, [in Schweigh. Ed. per errorem Συγκυρκανήσας scriptum est.] Vulgo τῆς ἀκρολόγου, quæ est Cod. Veneti lectio, quam Epitomator non imperite mutavit in ἀκροχόλου. Sed quum in hac quoque lectione metrum vacillet, scripsi ἀκροχόλου, quod est in Aristoph. Eqq. 42. δεσπότης Ἀγροίκος ὀργή, κυμωτὸρὲ, ἀκράχολος, et in ejusd. Fr. cxxxi. καὶ κίων ἀκράχολος. Hesych. Ἀκράχολος ἡ πρόχειρος ὀργή. Jam hoc epitheton elegantem facit antithesis cum γλυκύν νασμὸν." Jacobsonii Aditamenta Animadversionum in Athen. p. 235. "Epinicus, Ed. Ald. Ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκύν. Lege cum Epitome, ἀκράχολον γλυκύν. Corruptus Ed. Casaub. ἀκρολόχου. Ἀκροχόλου γλυκύν citat Wesseling. ad Herod. ii. 69." Porsonus Advers. p. 105. Nostra quidem sententia, lectio ἀκράχολου, cui patrocinantur Jacobsonius et Porsonus, nullo modo hic ferenda est, utpote quæ epitheton faciat otiosissimum et a te, de qua agitur, alienissimum, (quanquam Jacobsonius elegans videatur antithesis τοῦ ἀκρολόγου μελίσσης cum γλυκύν νασμὸν): proculdubio enim poeta in animo non erat loqui de ape in iram prona, sed de ape florilega ad νασμὸν illum γλυκύν extrahendum, atque adeo cum H. Stephano, Schweigh. et Schneidero in Lex., lege ἀκρολόγου, et metro claudicanti consule legendo vel πάγγλυκυν, vel τὸν γλυκύν. "Ἀκρολόγος, ου, ὁ, Qui summa tantum colligit "et manu carpit. Epinicus ap. Athen. x. (p. 432. c.) μελίσσης τῆς ἀκρολόγου; sic enim repono pro ἀκρολόγου: constat enim "apem snmmis insidentem floribus, (sive floribus insidentem, qui sunt in arborum et aliarum plantarum summitate," Schweigh. l. c.) melleos inde elicere et colligere succos. Sic verbum Ἀκρολόγος significat In summitate carpo sen lego, vel summitatem "aut summa lego: ἀκρολογεῖν στάχυν in Anthol. Epigr. (lxxx. Philippi Thessalonicensis, in Brunckii Anal. T. ii. p. 234. Λιμὸν ὀκρυρὴν ἀπαμυνόμενῃ * πολύγηρως Νικᾶ, σὺν κούραις ἡκρολόγει στάχυν.) Lascaris exposuit Post messores legere spicas: "quum potius sonet Summas spicas carpere seu colligere." H. St. Thes. Ind. "Ἠκρολόγει, summa quæque decerpens, spicas igitur. Verbum ἀκρολογεῖν an alibi occurrat, ignoro. Theocr. iii. 32. ποιολογεῖν de eadem re usurpavit. Vulgare est σταχυολογεῖν." Jacobs. Ut vero ad ἀκρολόγους redeamus, "simillime sane composita nomina sunt σπερμολόγος, σπερματολόγος, ριζολόγος, * χρυσολόγος, et id genus alia. [Χρυσολόγος Schneiderus in Lex. affert ἀμαρτύρος: verb. * χρυσολογέω legitur in Luciani Somnio vi. T. ii. p. 713. Παῦς, ὁ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν.] Vocabulum ἀκρολόγος non hic modo, sed etiam infra xiii. p. 608. e. restitueundum Athenæo et poetis ab eo citatis, acute vidit Fiorillo in Obs. in Atheu. p. 97." Schweigh. ad L. x. p. 432. c. Cf. notas ejusdem ad L. xiii. p. 608. e., cujus loci emendatio doctissimo Editori, quem secundæ cogitationes certiorum fecerant, laud perinde certa et in liquido posita visa est.

² Μῆθ' αὐροπῆνους, teste Sebastiano, Vat. 1307. habet. De permutatione nominum ἔβρα et αἶρα s. αἶρα supra monuimus. Pal. 139. exhibet, teste eodem, ἀβροπῆνους. "Vit. 3. ἀβροπῆνους, vitiose, ut sæpius; nam πῆνη, non vero πῆνη dicitur." Mullerus. Librarius vero, scribendo ἀβροπῆνους, sui sæculi scripturam, non veterem, secutus esse videtur; alibi enim in scriptoribus citerioris Græcitatatis pro η reperitur. Sic σησαμῖς, σισαμῖς: σῆσαμος, σίσαμος, sesamum, sisamum: v. nos supra ad Lex. Vocum peregrinarum p. cccxlii. a. b. Schol. ad Aristoph. Pac. 869.: Ἰπποκράτης δὲ καὶ μήκωνες, καὶ σησάμβρια, φύλλα οἷς στεφανοῦνται οἱ νυμφίοι. In Suida, qui locum exscripsit, rectius legitur σισάμβρια. Sic librarii recentiores, pro veteri scriptura per ε, (σεμίδαλις) σεμίδαλις scribunt, de qua re jam monuimus l. c. p. cccxli. in nota 2. Nunc vero nobis addeie liceat Bastii observationem, in Appendice ad Aristoph. Plut. a T. Hemsterhusio edit., p. 539. Glossæ Codicis Par. n. 2827. v. 673.: Ἀθάρας σεμίδαλις. "Notanda hæc forma," inquit Bast., "nisi Glossator, ut vulgo, σεμίδαλις scripsit." Imo recte se habet σεμίδαλις, quæ est recentioris scriptura, ut e Glossis Labbeanis satis constat. Ut posteriores σεμίδαλις pro σεμίδαλις ponebant, sic contra σέλιγνις pro σίλιγνις scribebant: v. nos l. c. p. cccxlii. a.

³ "Pro πλουσιού V. 1. et Ciz. bene πλουσιούφεις, sc. vestes auro et argento intextas. Abest hoc voc. a Lexicis nostris. Πορφυροβεβαμμένους Vitt. 2. et 3. pro πορφύρα βεβαμ. Adjectivum πορφυροβάπτως exhibent Lexica, sed verbum πορφυροβάπτειν adhuc ignorant. Vit. 1. et Ciz. πλουμαρικούς, vitiose. Vopisc. in Carino c. 20. "Vestis plumandi difficultate pernobilis:" cfr. ibi Salmas. p. 849. sqq." Mullerus.

⁴ Schæferus in Mss. landat Wessel. Probab. v. p. 47. cnjus hæc sunt verba:—"Hesych. Χρυσοπῆνην τὴν διὰ χρυσοῦ ἐργασμένην. Refingi jubet χρυσοπῆνην, non male, et est id in tragici nostri Oreste v. 838. Sed quid ni minore molimine * χρυσοπῆνην? Multa hujus generis vocem constabunt: εὐπῆνος ὑφᾶς memorat Iphig. in Tanris v. 814. * πολύπηννα φάρεα dabit Electra v. 191. ἀβροπῆνους πέπλους Lycophron v. 863." In Hesychii loco Cod. Ven. habet: Χρυσοπῆνην τὴν διὰ χρόνον ε. "Corruptela oritur ex χ, quod, ut alibi monui, et χρόνος et χρῶσις significat: eundem errorem mox infra inveniēmus." Schow. Vide nos in Lex. Vocum peregrinarum p. cccxlii. not. 5. G. Wakefieldius in Silv. Crit. i. p. 41. ex J. Poll. vii. 45. adfert, Καὶ ὁ παρὰ Κρατίνῳ * εὐπῆνης: quæ voce caret Schneideri Lex.

αὐτε καὶ ἀβρῶς διαίτασθαι μεμαθηκότες, ἐποίουν. Idem Iv. 9. et lvi. 27. 'Αβρότερον διῆγον. Vide nos supra p. 41. B. et cf. Boissonad. ad Philostr. p. 326. "Eustath. ad Hom. II. O. p. 1035. 27. 'Ἐν σκυθρωποῖς ἀβρῶς λαλεῖν Homerum dicit, ubi is sententiam tristem et gravem, figuris quibusdam suavitatem habentibus, v. c. παρισώσσει, velut exhilarat, quæ ibidem φραστικὴ χάρις appellatur: cf. quæ dicta sunt ad voc. 'Δαρὸν." Ernestius in Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 1. Lucianus in Rhet. Præc. xii. T. iii. p. 13. dicit, "Αγροικον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς ἀβροῦ καὶ ἐρασμοῦ ῥήτορος.]

'Αβρότης, ἡτος, ἡ, Mollities, Deliciæ, Luxus, (Nimius deliciarum amor.) Xenoph. K. II. viii. (8. 8.), Τῇ δὲ Μήδων στόλῃ καὶ ἀβρότητι. (Sturzio in Lex. Xenoph. videtur de vestitu explicandum esse per hendiadyn. Leuncl. elegantia.) Ibidem ἀβρότητα, θρήψιν (θρύψιν,) τρυφήν, μαλακίαν pro eodem usurpat. Dion Hist. p. 67. τρυφήν et ἀβρότητα conjungit, [xxxix. 37. Καίπερ ἐς πᾶν αὐτοὶ καὶ τρυφῆς καὶ ἀβρότητας προκεχωρηκότες. Idem lxxii. 10. Καὶ οὐτ' ἀρχὴν τῶν τοιούτων τι αὐτῷ ἔμελεν, οὐτ' εἰ καὶ σφόδρα ἐπεφροντίκει, διαθέσθαι γε αὐτὰ ὑπὸ τῆς ἀβρότητας καὶ τῆς ἀπειρίας ἐδύνατο. Max. Tyr. Diss. iii. 3.: Τὰ δὲ ὑπὸ τῶν σοφιστῶν θρυλλόμενα ἐς αὐτὴν, i. e. τὴν ἡδονήν, ἡ Σαρδαναπάλου τρυφή, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἀβρότης, καὶ τράπεζαι Σικελικαὶ, καὶ ὀρχήσεις Συβαρικαὶ, καὶ ἐταῖραι Κορίνθιαι, κ. τ. λ. Vid. Boissouad. ad Philostr. p. 276. Plut. in M. Antonio lxxii. p. 138. Οὐδέν τι λειπομένην ἐκείνης ἀβρότητι καὶ τρυφαίς καὶ πολυτελείαις. Idem in Camillo ii. p. 286. Πλούτῳ δὲ καὶ βίῳ ἀβρότητι καὶ τρυφαίς καὶ πολυτελείαις ἀγαλλομένην. Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 4.: 'Ἀπαλὸι θερμολουσίαις, ἀβροὶ μαλθακευνίαις ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀβρότητας διαρρέοντων, ἀβρόν δὲ σημαίνει τὸ τρυφερόν. Cf. Συναγωγὴ Αἰέξων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν ibid. p. 415.] Significat et magnificentiam sive splendorem. [Hesych. Phavor. et Suidas: 'Αβρότητι * τρυφερότητι, ἀπαλότητι. Etym. M. p. 4. 51.: 'Αβρότης ἀπαλότης, τρυφερότης. Συναγωγὴ Αἰέξων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: 'Αβρότητι τρυφερότητι. Zonaras p. 8.: 'Αβρότης τρυφερότης, ubi Cod. D. 'Αβρότητι τρυφερότητι. Respicitur, ut putamus, ad Eurip. Iphig. Aul. v. 1343. Οὐκ ἐν ἀβρότητι κείσαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα. Idem in Bacch. v. 966. 'Αβρότητ' ἐμὴν λέγεις. Pindari Pyth. xi. 51. 'Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένα πυρῶθέντων Τρώων ἔλυσσε δόμους ἀβρότατος, pro τὴν ἀβρότητα δόμων, opes evertit domus. Idem ibidem viii. 126. 'Ὁ δὲ καλὸν τι νέον λαχὼν, 'Αβρότατος ἐπὶ Μεγάλας ἐξ ἑλπίδος πέταται Ὑποπτέροις ἀνο-Ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου Μέρμναν. J. Pollux v. 95. 'Αβρότης, θρύψις. "Αβρότης λόγόν, suavitas, dulcedo quædam elocutionis, Hermog. Id. Lib. ii. p. 254. Non multum ab illa differt ἡ γλυκύτης et ὥρα τοῦ λόγου, sed videtur de ea oratione in primis dici, quæ in his fere modum excedit. Itaque cum Menander Rhetor Περί Διαιρ. Ἐπίδ. p. 576. ed. Ald. ὥραν et κόσμον iis

commendasset, qui hymnis et invocationibus Deorum uti velint, hoc præceptum, tanquam cautionem quandam, addit, Μῆτε ἡ περὶ τὴν κατασκευὴν ἀβρότης ὑπερφθέγγοιτο τὴν συγγραφὴν, h. e. 'Non adsit tantus ornatus, quantus non deceat scriptionem prosaicam.' Alio loco, ubi de λαλιᾷ * προπεμπτικῇ exponit, ait: Καίρει ἀβρότητι καταποικίλλεσθαι, χαίρει διηγημάτων ἡδέων χάρισι. Porro ἀβρότης dicebatur Sophistis quædam pronuntiandi mollities, et grata dulcedo: vid. Philostr. in Scopel. et T. Hemsterh. Præf. ad Polluc. p. 28." Ernestius Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 1. 'Αβρῶς λαλεῖν Eustath. supra ad voc. ἀβρῶς laudatus, dixit. Dionis Hist. lxxix. 13. Γυμνός τε αἰεὶ ἐπὶ τῆς θύρας αὐτοῦ ἐστὼς, ὥσπερ αἱ πόρναι, καὶ τὸ * σινδόνιον² χρυσοῖς κρῖκοις ἐξηρημένον διασεῖων, τοὺς τε παρόντας ἀβρᾶ καὶ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ προσεταιριζόμενος. "Ἐπιστροφή τοῦ λόγον, quoddam dictionis robur, et gravitas, quæ opponitur τῇ ἀβρότητι, molli venustati. Philostr. in Vita Scopel. p. 519.: 'Διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου σὺν ἀβρότητι, ὅτε δὲ ὀρθὸς διελέγετο, ἐπιστροφήν τε εἶχεν ὁ λόγος, καὶ ἔρρωτο." Ernest. l. c. p. 127.]

'Αβροσύνη, ἡ, Idem quod ἀβρότης, sed magis poeticum est hoc quam illud. ('Αβρότης bis in Pindaro bisque in Euripide legi, supra ostendimus.) Eurip. in Oreste (v. 343.) de Menelao, — πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ Δῆλος ὀρᾶσθαι, Τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὢν.³ Ubi pro magnificentia et splendore poni videtur. (Sunt qui interpretentur mollem et elegantem cultum et incesum, de quo ἀβρὰ βαίνειν Troad. v. 820. Vide Dionis Chrys. Orat. ii. de Regno p. 27. C. qui Euripidis locum laudavit.) Ab Hesychio, (qui addit, τρυφή,) et Suida (et Zonara p. 10. et Grammatico S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.) φαιδρότης etiam exponitur. [Athen. xv. p. 687. a. e. Clearcho ἐν γ'. Περί βίων: Ὑμεῖς δ' οἶεσθε τὴν ἀβρότητα χωρὶς ἀρετῆς ἔχειν τι τρυφερόν; καὶ τοι Σαπφῶ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὔσα, καὶ ποιήτρια, ὅμως ἡδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἀβρότητας ἀφελῖν, λέγουσα ὡς: 'Ἐγὼ δὲ φιλημι ἀβροσύναν, καὶ μοι τὸ λαμπρὸν Ἔρος ἀέλω καὶ τὸ καλὸν λέλογκε.⁴ φανερόν ποιούσα πᾶσιν, ὡς ἡ τοῦ Ἰῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ, ταῦτα δ' ἐστὶν οἰκεία τῆς ἀρετῆς. "In his ultimis poetrix verba apposite illustrantur. Voluit Sappho dicere, se, vitæ amore adductam, splendidum atque honestum cupere; innuit ergo, eas tantum delicias sibi placere, a quibus decus non absit. Λέλογκε h. l. active dictum, Quasi sorte mihi tribuit, proprium mihi reddidit, verbis simplicioribus, Ego tota dedita sum cæt." H. F. M. Volgerus ad Sapphus Fragmenta p. 88. Xenophanes in Elegiis apud Athen. xii. p. 526. a. de Colophonijis: 'Αφροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Αὐδῶν, Ὅφρα τυραννίης⁵ ἦσαν ἐπὶ στρυγερῆς, Ἦεσαν εἰς ἀγορὴν * παναλουργέα φάρε' ἔχοντες, Οὐ μέλους ἤπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν.⁶ Pro ἀφροσύνας leg. ἀβροσύνας, ut jam vidit Schneiderus in Lex. T. ii. p. 682. Alibi ἀφροσύνη et ἀβροσύνη inter se confunduntur. Stephanus enim noster supra ἀβροσύνη pro ἀφροσύνη, ut olim exhibebatur, Hesychio restituit.

¹ "Πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα. Bene, ut Æschylus Pers. 803. Sed cum Codd. A. B. habeant πεπτωκότα, ita edidi, ut Hippol. 718. Electr. 639. Plutarch. ad Apollon. p. 112. E. unde patebit metaphora." J. Markland. "Interpretatur Musgravius, 'Non in eo statim es, qui pudorem nunc delicatum postulet.' Lectioni etiam receptæ idem patrocinatur, ex Platone p. 755, A. citans, "Ὅσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι." Gaisford.

² De vocabulo * σινδόνιον pauca monuimus supra ad Lex. Vocce. peregr. v. Σινδών p. cclxxv. b., hujus tamen loci inmemores. "Illustrat Casanbonus ad Suet. Ner. c. 27. ex Juvenalis Sat. viii. 167.—Lateranus ad illos Thermarum calices inscriptione lintea vadit: ubi Scholiastes, 'Pictis velis popinæ succedit.' Nam popinæ erat velum oppansum, orbiculos quosdam habens, ut adduci et rednci facilius posset, sicut ex hoc loco discimus." Reimar. p. 10.

³ "Prope omnes Mss. cum Aldo, πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ, unde si ἀναξ ejicies, quod omittit Dion Chrys. Or. ii, p. 27. facies, sed dnrissimis numeris, Μενέλαος, πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ. Huic lectioni favere videtur J. sed in hoc loco adeo turbatus est, ut nihil certi statuere audeas. Ego ex v. l. Ms. apud Musgraviū πολλὴ δ' ἀ. edidi post alios. Neque ἀναξ temere ejiciendum. Æschylus Pers. 5. οὐς αὐτὸς ἀναξ ἑρέης βασιλεὺς. Mox δῆλος ὀρᾶται Dion, et pro var. lect. Harl. in textu L. de quo v. infra 659. minus bene. Deinde τοῦ Τανταλιδῶν Dionis editio prima." Porsonus. Musgravius legendum conjicit, πολλὰ δ' ἀβροσύνη, i. e. κατὰ πολλὰ δῆλος. Soph. Philoct. v. 254. ὦ πόλλ' ἐνὶ μοχθηρόις.

⁴ "Locus corruptus; sed vestigia choriambici tetrametri facile quis deprehendat." Blomfieldius ad Sapphonis Fragmenta. Veritus in ordinem redigendos alios relinquitur (vid. Volgerus p. 89.); at locum nou esse corruptum, satis patet e Clarchi pæne ad verbum interpretatione.

⁵ "Cum in vocab. τυραννίης penultima brevis sit, quam hic longam desiderabat metrum, * τυραννίης videtur scriptum oportuisse; formato nomine a verbo τυρᾶννεω, quod perinde ac τυραννέω in usu erat." Schweigh. Miramur Maltbium τυραννίης in Morelliano Lex. Gr. Prosod. p. 993. intactum reliquisse.

⁶ "Tenuimus editam scripturam ἡπερ, et εἰς ἐπίπαν. Sed pro eo quod veteres membranæ habent ὥσπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν, malueram equidem ἡπερ χίλιοι ὡς ἐπίπαν. Vereor sane, ne istam dictionem εἰς ἐπίπαν non agnoscat Hellenismus." Schweigh.

Vide notas ad Eurip. Hippol. 163. ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας, ubi Marklandus dubitat, an non legendum sit ἀβροσύνας: male; vulgatæ enim lectioni satis patrocinator præcedens illud ὠδίνων, quod melius τῷ ἀφροσύνας, quam τῷ ἀβροσύνας, convenire omnes vident.]

¶ Ἀβρύνω, fut. νῶ, ut (ἀπαλύνω ab ἀπαλός, ἐλαφρύνω ab ἐλαφρός, ἱλαρύνω ab ἱλαρός, κακύνω a κακός,) καλλύνω a καλός, (λαμπρύνω a λαμπρός, λεπρύνω a λεπρός, λεπτύνω a λεπτός, μακρύνω a μακρός, μαλακύνω a μαλακός, μικρύνω a μικρός, ὀμαλύνω ab ὀμαλός, σεμνύνω a σεμνός, σκληρύνω a σκληρός, σμικρύνω a σμικρός, σφοδρύνω a σφοδρός, φαιδρύνω a φαιδρός,) Orno, Splendidum reddo. Æschylus Agam. p. 204. (v. 927.) Καὶ τὰλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρώποις ἐμέ "Αβρυννε, ubi Schol. exponit καλλώπιζε. [Stanleius: Ne me ad morem muliebrem delicate tractes. Philostratus Vit. Soph. ii. 3. p. 567. de Aristocle: "Ὁν δὲ ἐφιλοσόφει χρόνον, αὐχμηρὸς δοκῶν, καὶ τραχὺς τὸ εἶδος, καὶ δυσπινής, τὴν ἐσθῆτα ἤβρυννε, καὶ τὸν αὐχμὸν ἀπετρίψατο, i. e. molles induit vestes, et squalorem detersit. Photius p. 41.: "Ἡβρυνόμην" διεχέομην.¹ "Leonid. T. vii. Aristoph. Fragm. 286." Schæf. in Mss.] Ἀβρύνομαι, Ornor, Nitesco, Cultum mihi comparo, Gall. *Je me brague de quelque chose*, vel *Je me fay braguard*, κοσμοῦμαι, λαμπρύνομαι, Hesych. [Deliciis indulgeo. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἀβρύνεται *τρυφερεύεται.² Συναγωγή Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν ibid. p. 322., Suidas, et Zonaras p. 11.: Ἀβρύνεται κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται. J. Pollux v. 95. de muliebris mundi nominibus, Ἀβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, ἀβρότης, θρύψις.] Cum dativo rei, Athen. xii. (p. 522. d. ex Clearcho de Tarentinorum luxuria,) Ἐφόρουν δέ, φησι, καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες, οἷς³ νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἀβρύνεται βίος. ["Ὁ βίος, quum dicunt Græci, sæpe non vitam, i. e. actum animæ in corpus, intelligunt; neque etiam victum et τὰ ἐπιτήδεια, quæ est altera vocis βίος nota vulgo significatio; sed ipsos viventes sive mortales, et genus hominum: ὁ τῶν γυναικῶν βίος, hoc est, αἱ γυναῖκες." Casaub. ad Athen. xv. p. 675. d.] Item Glorior, Insolesco, Mihi placeo, Magnifice me et laute infero, σεμνύνομαι, Hesych. [Glossæ Labbeanæ: Ἀβρύνομαι Delicior, Glorior, E. Æschylus Agam. v. 1214. Ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὐπράσσω πλέον. Sophocles Œd. Col. v. 1339. "Ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ τὰλας ἐγὼ, Κοιῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται. Euripides Iphig. Aul. v. 857. Αἷ. Τίς ὁ καλῶν, πύλας παροίξας; ὡς τεταρβηκῶς καλεῖ. ΠΡ. Δούλος. οὐχ ἀβρύνομαι τῷδ' ἢ τύχη γάρ μ' οἶκ' ἐξ. Mark-

landus vertit: Non insolesco hoc nomine, sed Heath. Non quoad hoc delicatum ago, circumlocutione scilicet, ad decipiendum utendo, aut mendacio. Xenophon Ages. ix. 2. rex Persarum ἤβρυνε τῷ βραδέως διαπράττειν: paulo post in laudem dicitur ἔχαιρεν.] Plato Apolog. (iv. p. 66. ed. Forster.), "Εγὼγ' οὖν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἤβρυνόμην ἂν, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα, i. e. Budæo interprete, Ego quoque, si hæc scirem, nitide eleganterque me haberem, et gloriarer, inihique ipsi placerem. [L. C. Valck. in notis Mss. ad Scapulae marginem affert e Clearcho Solensi ἐν τοῖς Ἑρωτικοῖς ap. Athen. xii. p. 554. b.: "Ἡ πάντες οἱ ἐρώντες οἶον ἐκτρυφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὠραινόμενοι, τοῖς ὠραίοις ἀβρύνονται. HINC *Ἀβρυντής, οὗ, ὁ Deliciis indulgens, Nimii cultus studiosus. Adamantii Physiognomon. Lib. ii. 20. p. 366. ed. Franzii, Altenburgi 1780. 8.: Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τὸ ἕτερον τῶν βλεφάρων ἐπιβάλλοντες, καὶ ἀνατρεπόμενοι ἄμα ὑγρότητι, πρῶως τε καὶ μαλθακῶς βλέποντες, ἀβρυνται, καλλωπισταί, μοιχικοί. "Polemo habet φανταστὴν, et procul dubio ibi restituendum est ex nostro ἀβρυντήν: nam hoc verbum cum sequenti passim conjunctum reperies v. c. apud Platonem in Apol. l. c." Franzius.]

"Ἀβρυννα Hesychio Συκάμυνα, Mora: ut Parthenius quoque apud Athen. ii. (p. 51. e.), "Ἀβρυνά, φησι, συκάμυνα, ἃ καλοῦσιν ἐνιοὶ μόρα. "Σαλμώνιος⁴ δὲ τὰ αὐτὰ ταῦτα βάτια. Ubi nota "scribi spiritu aspero, (ut et in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 224.) contra quam apud Hesych. Forsan "autem fructus iste sic nominatur παρὰ τὴν ἄβροτητα, καὶ ἀπαλότητα." H. St. Thes. Ind. ["Pro βάτια Galenum plurimis locis constanter βάτινα dixisse adnotavit Casaubonus, ubi intelligendum substantivum συκάμυνα, vel μόρα," aut legendum esse βάτια, "monuit H. St. Thes. Ind. v. βάτος." Schweigh.] "Βατία, Hesychio ὁ τῆς καλᾶμης καρπός, quem et Ἀβρυννα et Μορέα vocari tradit. "Sed suspectum est illud καλᾶμης: nam βατία "proprie sunt τὰ βατώδη μόρα, mora sylvestria, "quæ rubi ferunt, ut Athenæus quoque docet Lib. ii. (l. c.), apud quem tamen proparoxytonos "scriptum Βάτια. Quin et pro μορέα apud Hesych. "reponendum μόρα ex Athenæo." H. St. Thes. Ind. [Pro καλᾶμης Sopingius legit συκαμίνου, quod Albertio placuerat, et sic scribitur in Lex. Rhetor. apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 224. Vide Ruhn. in Auct. Emendd. ad Hes. Etym. M. p. 191. 50.: *Βάτεια.—λέγεται δὲ καὶ τῆς συκαμίνου ὁ καρπός *ὀποβάλαμος καὶ μόρα. Athen. ii. p. 51. e.: Φανίας δὲ Ἑρέσιος, ὁ Ἀριστοτέλους μαθητὴς, τὸν τῆς ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν μόρον καλεῖ. Vid. ibi Casaub. et

¹ "Recte e habet hæc glossa, de cujus vera lectione aliquamdiu dubitaveram. Διαχέομαι enim est ἡδομαι, χαίρειν, interpreti Hesychio, (Phavor. Διαχέομαι ἡδομαι, εὐφραίνομαι, ὅθεν διαχυσίς ἡ τέρψις,) luxu et mollitie diffuso. Sic Latinorum diffusio usus patitur, v. c. apud Ovid. de Arte Amandi i. 218." Schlensner.

² Verbum hocce, quod Schneiderus agnoscit, legitur in Hesychio, teste G. Wakefieldio in Mss., qui tamen nullum ex eo adfert exemplum. Extat quoque in Suida, ab eodem laudato: *Ἐμπλατειάσασα τρυφερευσαμένη. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 532.: Ὡς κόρη *χρυσοσπάταλον, ὡς *μαργαροφοροῦσαν, Ὡς ἀβροχίτωνα, τρυφήν, ὡς τρυφεροῦσα μένην. Hesych. Βαυκίσματα: *τρυφερώματα. "Lex. Rhetor. Ms. *τρυφερώματα habet pro τρυφερώματα." Ruhn. in Auctario Emendat. in Hesych. Locus legitur in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 225.

³ "Vel ἡ scribendum pro οἷς, vel ita potius concipienda sententia, ἐφόρουν καὶ παρυφὴν διαφανῆ, πάντα τε, οἷς νῦν." Casaub. "Vulgatum tnetur uterque noster Codex Mstus. Operam autem ludere mihi videtur, qui stylum, quo Clearchum delectari jam sæpius observavimus, corrigere adgreditur. Sed hoc quidem loco ne admodum quidem insolens videri debebat id quod Casaubonum offendit: haud incommode enim οἷς intelligas, quo genere rerum vel vestimentorum. Possis etiam conjectare, præter istud παρυφὴν διαφανῆ, aliud aliquod vestimenti genus hic nominasse Clearchum, cujus mentionem facere neglexerit Athenæus: nec vero displiceret, καὶ πάντα οἷς etc. si addicerent libri. Sed possit etiam pluralis numerus οἷς simul ad istum vestium luxum, simulque ad id quod proxime dictum erat de cutis degloratione referri, ut perapposite οἷς dixerit auctor, i. e. quibus rebus. Ceterum, quid dicat παρυφὴν διαφανῆ, explicantem vide Spanh. ad Callim. p. 42. Διαφανῆς non modo pelucidum sonat, sed et splendidum; quod hic cum Spauhemio de purpura potissimum intelligendum videtur. Ab illo Tarentinorum usu, vestis talaris splendido ejusmodi limbo ornata Ταραντίνον vocatur apud Nostrum xiv. 622. b." Schweigh.

⁴ "Salmonium, sive Grammaticum, sive Medicum, e quo dein vocabulum βάτια citatur, nusquam alibi commemoratum reperi. Notandum vero, in utroque nostrorum codicum terminatione plurali scribi nomen, Salmonii, vel Salammonii; quasi populus aliquis vel incolæ oppidi nescio cujus designarentur. Est et quidem Salmone oppidum Pisatidis in Peloponneso: inmemoratur item Salmonium (aliis Sammonium) promontorium Crete insulæ. Possis etiam de Salaminis cogitare; sed parum probabile videtur, tam notum nomen in tam obscurum mutasse librariorum. Medici nescio cujus, sive fæminæ quæ de rebus ad medicam artem pertinentibus scripsit, cui Salamine nomen, ex Serapione meminit Fabricius Bibl. Gr. T. xiii. p. 386. itemque Salomoms archiatri, nisi corruptum nomen, ad quem Galenus scripsit libellum Περὶ Εὐπορίστων, ibid. p. 390." Schweigh. Mirum est virum doctissimum prætermisisse Ruhnkenii notam in Auct. Emendd. in Hes.:—"Glossa sine labe conservata est in Lex. Rhetor. Ms. (Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 224.): Βάτια: (sic) συκαμίνου ὁ καρπός, ὑπὸ Σαλαμίνων, καλεῖται δὲ καὶ ἄβρυννα καὶ μόρα. Feliciter, ut solet, Sopingius conjectando assecutus est συκαμίνου. Quod addit in Lex. Ms. ὑπὸ Σαλαμίνων, nos quasi inann ducit ad sanandum locum Athenæi ii. p. 51. F. Nusquam gentium fuit iste Salmonius. Repone: Σαλαμίνιοι, cujus scripturæ leve etiam vestigium apparet in Epitome Athenæi Ms. quam Parisiis in Bibliotheca Regia contulimus. Nam pro Σαλμώνιος habet Σαλαμίνιοι, ut eo minus de hac emendatione dubitandum videatur."

Salmas. iu Solin. p. 931. Is. Vossius in Epist. Barnab. p. 312. legit: Βάτινα· ἡ τῆς ἀκάνθης καρπός. κ. δ. κ. α. καὶ μῶρα. Schol. Pind. Olymp. Od. vi. 90. Βάτιαν εἶπε τὴν βάτον, ὃ ἐστὶν ἀκάνθης εἶδος. Eustath. in Il. B. p. 351=266. 44. Τινὲς δὲ Βάτειαν φασί, πῶλιν Τρωϊκὴν παρονομαζομένην ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν βάτων, αἵπερ καὶ βάτειαι *τρισυλλάβως λέγονται, ὡς ὁ Πίνδαρος δηλαῖ ἐν τῇ εἰς τὸν Ἀγχιόαν ᾠδῇ.]

Ἐναβρύνω, idem quod Ἀβρύνω, et Ἐναβρύνομαι idem quod Ἀβρύνομαι. Dion Hist. p. 154. (xliii. 43.) Τῇ τε γὰρ ἐσθῆτι χαυνότερα ἐν πᾶσιν ἐνηβρύνετο, καὶ τῇ ὑποδέσει καὶ μετὰ ταῦτα ἐνίοτε καὶ ὑψηλῇ καὶ *ἐρυθροχρῶ, κατὰ τοὺς βασιλέας τοὺς ἐν τῇ Ἀλβη ποτὲ γενομένους, ὡς καὶ προσήκων σφίσι διὰ τὸν Ἰούλον, ἐχρήτο. Pro quo paulo ante κοσμεῖσθαι dixit. [Epicteti Fragm. clxx. T. iii. p. 117. ed. Schweigh. Ἐπικτήτος, νεανίσκου τινὸς ἐν θεάτρῳ ἐναβρυνόμενον, καὶ λέγοντος, ὅτι, Σοφὸς εἰμι, πολλοῖς γὰρ ὠμίλησα σοφοῖς, εἶπε· Κἀγὼ πολλοῖς πλουσίοις, ἀλλὰ πλούσιος οὐκ εἰμί. Charito viii. 1.: Καὶ πάντα ἀκριβῶς διηγῆσατο, ἐναβρυνόμενος τοῖς κατορθώμασι. Lucianus de Saltatione ii. T. ii. p. 266.: Ὁηλυδρίαν ἀνθρωπον ὄρων, ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ᾄσμασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον.] “Dionysius Epist. ad Pomp. 2. p. 760. de Platone, Σχημασί τε ποιητικοῖς ἐσχατὴν προσβάλλουσιν ἡδῖαν, καὶ μάλιστα τοῖς Γοργείοις, ἀκαίρως καὶ *μειρακιωδῶς ἐναβρύνεται, Figuris poeticis lascivit, et gloriatur inepte: vid. voc. ἀβρότης.” Ernestius in Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 105. Cf. Dionys. Hal. de Admir. Vi dicendi in Demosth. p. 966. 16. ed. Reisk. Africanus apud Euseb. H. E. i. 7. vocem hanc usurpavit, notante Routhio ad Hederici marginem. G. Wakefieldius in Notis Mss.: “Zosim. p. 377. et Schol. Soph. Aj. v. 829.: ‘Ῥητέον οὖν, ὅτι ἰδίωμα τῶν ἀνθρώπων, τὸ μὴ βούλεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ἐναβρύνεσθαι αὐτοῖς.” Glossæ Labbeanæ: Ἐναβρύνεσθαι. Insolescere, P. Hesych. Ἐναβρύνεσθαι· ὠραῖζεσθαι, ἢ ἐντρυφᾶν· ἀβρός γάρ, ὃ τρυφερός. Ἐναβρύνεται· μεγαλοφρονεῖ, ἐντρυφᾶ, σεμνύνεται, λαμπρύνεται. Zonaras p. 740.: Ἐναβρύνεται· ἐντρυφᾶ, ἐγκανχᾶται. Suidas: Ἐναβρύνεται· μεγαλοφρονεῖ, κανχᾶται. Etym. M. p. 337. 12.: Ἐναβρύνω· ἐξ οὗ ἐναβρύνεσθαι, μέγα φρονεῖν, κανχᾶσθαι· τοῦτο παρὰ τὸ ἀβρός ὁ κουφός. Idem p. 749. 5. Ταῶν· πόθεν; παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐρὰν, τὸ γὰρ ῥῶν ἐναβρυνόμενον τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, τοῖς ὀρώσι τὴν οὐρὰν ἐξαπλοῦν ἀποδεικνύει. Schæferus in Mss.: “Ad Mœrin 76. Brunck. ad Æsch. Pers. 873.” Ἀβρίζομαι, Idem quod ἀβρύνομαι, Plesych. “Ἀβρίζομαι, sive Ἀβρίζομαι, Delicato cultu utor, “Delicate me orno; nam ἀβρίζεσθαι Hesychio est

“ἀβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι: ab ἀβρός, sive ἀβρός, “derivatum est.” H. St. Thes. Ind. [Albertius ceterique interpretes ad Hesychii glossam omnino silent. In Cod. Ven., teste Schowio, pro ἀβρύνεσθαι, quæ est Musuri correctio, legitur ἀβράβεσθαι: recte vero ἀβρύνεσθαι correxisse virum doctum patet e sequenti voce καλλωπίζεσθαι. Hesych.: Ἀμβρίζειν· θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς. “Ἀμβρίζειν, pro ἀβρίζειν positum, notat θεραπεύειν, ut ἄβραι, vel ἄβραι potius, sunt θεράπαινοι.” Albertius. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. v. Ἀμβρήs p. cccviii. a.] “Ἀβριστής, οὗ, ὁ, Verbero, “Mastigia. Hesych. enim ἀβριστὴν affert pro μαστιγίαν.” [Is. Vossius ad Hesychii sui marginem adscripserat: ‘Ἀβριστής, i. e. plagis malacissatus.’ Vide nos supra v. Ἀβδης. “Glossæ Græco-barb. Ἀβδης· μαστιγί, *βούνευρος, μούνεβρος, σκουρτζιά: alibi, Ἀβριστὴν· μαστιγίαν, ἐκεῖνον ὅπου δέρει τοὺς πταιομένους μετὰ τὸν βούνευρον, ὃν ἄλλοι μούνευρον λέγουσι.” Ducanigius in Gloss. Gr. Vide Bast. ad Gregor. Cor. p. 598.] “Videtur tamen ἀβριστής “esse verbale ab ἀβρίζομαι significante ἀβρύνομαι, “καλλωπίζομαι, ideoque significare debere καλλωπίζομαι, Qui delicatius et mollius sese ornat, Qui “cultu corporis utitur delicatior et mollior.” H. St. Thes. Ind. [Guyetus apud Albertium ad Hes.: Ἀβρός, ἀβρίζω, ἀβριστής.]

“Ἀβριάχομαι, Orno me, et delicate vivo. “Hesych. enim ἀβριάχεται affert pro κοσμεῖται, “θρύπτεται, pro quo perperam in V. L. ἀβιάχομαι,” H. St. Thes. Ind. [Guyetus: Ἀβριάχομαι, ab ἀβρός, ἀβριάω. Ἀβριωχεῖται coniecit Pergerus. Ex ordine literarum Is. Vossius ἀβρίσχεται correxit. “Schneiderus Lex. Gr. v. Ἀβρίζομαι in Hesychio videtur ἀβρίσχεται, pro ἀβρίσκειται, uti addit, præferre,” Schæferus ad Gregor. Cor. p. 599. “Genuinum præstare audeo Ἀβρίσδεσθαι, Dorice pro ἀβρίζεσθαι. Suo loco Plesych. Ἀβρίζεσθαι· ἀβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι.” Kænus ad Gregor. Cor. l. c. Schæferus in Mss. citat L. C. Valck. ad Theoc. Adonias. p. 290. ubi loquens de Laconicis, in ἄδδω et in ἰδδω desinentibus, affert hæc, de quibus silet idem Schæferus in not. ad Gregor. Cor.: “Apud Hesych. ex serie literarum, mihi quoque placuerat Λαδδοῖατο, ut Kænio ad Gregor. p. 281.: pro Ἀβριάχεται κοσμεῖται, θ. correxeram, Ἀβρίδδεσθαι κοσμεῖται, θρύπτεται. Non ἀβρύνεσθαι tantum, sed et in usu fuit ἀβρίζεσθαι.”]

“Ἀβρότονον, sive Ἀβρότονον, Abrotonum: herba seu planta perpetuo virens: quam sic nominatam aiunt διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἀβρὰν καὶ ἀπαλὴν,³ quod aspectu sit mollis et tenera: sy-

¹ Edd. priores et M. ἐναβρυνόμενον habebant, sed recte μ delevit M. du S. cujus hæc sunt verba: “Commodius legeretur, ἐναβρυνόμενον, quod et apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4.” “Quod sæpe occurrat ἀμβρύνω pro ἀβρύνω, nemo mirabitur, qui reminiscatur, quoties litera μ inseratur frustra. Diximus quædam L. v. 2, 81. 25. et quidem ἐμψυχος pro ἔμψυχος: unde apud Platon. Phædro 246. B. forte ἐμψυχος factum. Hinc apud Demosth. in Neæram 866. C. in Cod. ἐμψυχαῖνα pro *ἐμψυχαῖνα, sive potius *ἐμψυχαῖνα: vide Hesych. et Meursium de Populis Atticis.” Dorvillius ad Charit. l. c.

² Hocce vocabulum, quod non agnoscit Schneideri Lex. legitur et in Hesychio, ubi *βούνευρον τό: “Κίσσηρις Hesychio est βούνευρον,” H. St. Thes. Ind. Zonaras p. 1212.: Κίσσηρις· βούνευρον ἢ εἶδος *δμαλιστήριον. Pro δμαλιστήριον, ut et legitur in Lex. Reg. Ms. ap. Albert., Cod. K. habet δμαλιστρον, rectius, ut putamus. Hesych. Δίστρον· ξυστήρ, σκαφίον, πτόον σιδηροῦν, δμαλιστρον, ἐνίοι *ἐδαφιστήριον, (H. Stephano Thes. Ind. v. Δίστρον est *ἐδαφιστήριον. Neutrum vocabulum in Lexicon suum recepit Schneiderus.) Glossæ: *Ὀμαλίστρα· Hostorium, O. “Sic etiam Hesych. ad quem laudatur Lex. Reg. Ms. totidem verbis. Sed quomodo κίσσηρις sit βούνευρον, non intelligo. Toupius Emendd. in Hesych. il. (iii.) p. 490. excitat versum Alexidis apud Grotium p. 577. [Ὅσπερ κίσσηρις λήψεται διεξόδους, ita legendum, addit Toupius, non δι' ἐξόδους,] sed nihil facit ad rem.” Tittmannns. *Κίσσηρις· Nicolao Damasceno p. 430. est punice lævigare: Τούτρον, εφη, ἄπαγε καὶ ἐνρήσας τὸ δλον σώμα καὶ κίσσηρις πλὴν κεφαλῆς, δις τῆς ἡμέρας λούει καὶ σμήχει ἀπὸ λεκίδου. Βούνευρον vero est flagellum e nervis bubulis, ut exponit Suicerus in Thes. post Meursium et Du-Congue in Glossar. Vox passim obvia, præsertim in Vitis et Martyrii Sanctonum, occurrit apud Cedrenum p. 498. Achmetem in Onirocrit. c. 17. 90. 221. et Constantinum Manassem p. 70. Menologium mense Septembri: Βουνέυροις τυπτεται, et mox, Βουνέυροις τυπτόμενος. Lectionale apud Meursium in Gloss.: “Jussit beatum quidem Sergium mitti in custodiam, beatum vero Bacchum extendi, et crudis bubulis nervis a quatuor vicissim sibi succedentibus cædi.” Palladius in Hist. Laus. c. xix. p. 388. in Mensii Opp. T. viii.: Παραγίνεται ὁ δαίμων ἐν νυκτὶ, ταυρεάν κατέχων, ὡσπερ οἱ δῆμιοι, σχῆμα ἔχων στρατιάτου βασιλεὺς, ψόφους ἐργαζόμενος τῇ ταυρεῖ. “Hallucinatur vehementer Hermetus in interpretatione. Nam *ταυρεῖα nihil aliud est hoc loco, quam scutica e nervo taurino, quæ Græcis recentioribus βούνευρος dicitur.” Meursius ad Palladii H. L. c. In S. Athanasio Epist. ad Solitar. legitur *ταυρία: Καὶ ποιήσαντες εἰς τὰ νύκτα ταυρία ἴσα θανάτω κατακοιμήται. Juvenal. vi. 492. taurea punit Continuo flexi crimen facinusque capilli: Tertull. ad Martyr. c. penult., Alii inter venatorum taureas scapulis patientissimis inambulaverunt. Vide Ducangium Gloss. Gr. v. Ταυρία. Idem Ducangius ibid. v. βούνευρον: “Μούνεβρος, μούνευρος, pro βούνεβρος, seu βούνευρος,” deinde affert e Glossis Græco-barb. Ἀβδης· μαστιγί, βούνευρος, σκουρτζιά. At μούνεβρος, pariter ac βούνεβρος, falsa est lectio pro μούνευρος s. βούνευρος. De permutatione literarum v et β supra monuimus ad voc. ἄβραι, nbi vide notata. Βούνεβρος vero usurpari non potest de flagello s. taurea e nervo taurino, sed tantum notat *randem hinnulum. “Βούνεβρος, (δ,) Magnus hinnulus, Grandis et ad-

³ Schol. ad Nicandri Ther. 66.: Ἀβρότονον δὲ ἀνόμαστα, διὰ τὸ πρὸς ὄψιν ἀβρὰν καὶ ἀπαλὴν φαίνεσθαι, ἕλως τε καὶ διὰ τὸ δύσπρουν εἶναι. Sic edidit Schneiderus. Sed pro ἄψιν, quod est, ut videtur, vitium typographicum, lege cum Stephano nostro ἄψιν, et postrema verba sic cum St. Bernardo, a Schneidero laudato, corrige: Διὰ τὸ δύσπρουν εἶναι χρῆσιμον, comparatō

"nonymos vocatur ἀβρόκαρον. Nicander in Ther. (66.) Ναι μὴν ἀβροτόνιο (ἀβροτόνιο legitur in Schneideri Edit.) τὸ τ' ἄγριον οὔρεσι θάλλει Ἀργεννῇ ὑπὸ βήσσαν. Ubi Schol. aunosat duo esse abrotoni genera: alterum, κηπεύσιμον, sativum: alterum, montanum, quod reperitur ἐν ἀργεννέσσει τοῖς, ideoque poetam dixisse ἀργεννῇ ὑπὸ βήσσαν: hoc autem montanum sativo præferri ut efficacius.¹ Vide et Theophr. Hist. Plant. vi. 7. (Sprengelio Hist. Rei Herb. T. i. p. 102. Theophrasti abrotonum est Santolium Chamæcyparissus), et Diosc. iii. 29. Plin. (xxi.) 21. Apud Theophr. Hist. Plant. vi. annotant legi etiam ἀβρότειον pro hoc ἀβρότονον. [Hesych. Ἀβρότονον· πῶς τίς. Etym. M. 183. 25.: Ἀψίνθιον· εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἀβρότονον. Suidas et Zonaras: Ἀβρότονον· εἶδος βοτάνης θαμνώδους.² Ἔστι δὲ πικρότατον, θερμαῖνον καὶ ξηραῖνον κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστασιν.³ *διαφορικῆς⁴ τε καὶ τμητικῆς ὑπάρχον δυνάμει· ἀνατριβόμενον δὲ σὺν ἐλαίῳ δι' ὅλου τοῦ σώματος τὰ κατὰ περίοδον ῥίγη ὑγιάζει καὶ τὸ κεκαυμένον μᾶλλον τοῦ ἀκαυστοῦ· ἀλωπεκίας ἰαταὶ σὺν τινὶ τῶν λεπτομερῶν ἐλαίων. Loccus, notante Pearsono ad Suid. e Paulo Aegin. iii. 7. depromptus est. Nicander in Ther. 91. Ψήχεο δ' ἐν στέρνῳ προβαλὼν *μυλῶντι θυεῖς Ἐσθλοῦ ἀβροτόνιο δὴ κομῶντας ὀράμους Καρδάμῳ ἀμμίγδην: v. 574. Μηδὲ σύ γ' ἀβροτόνου ἐπιλήθεο. Idem in Alex. 46. Σὺν δὲ καὶ ἀβροτόνιο ταμῶν ἀπὸ κανλίας θαμνοῦ. Epiphanius adv. Hæc. 51. p. 422. ed. Dionys. Petav., a Routhio ad Hederici marginem laudatus: Ἀνεφύη τῷ βίῳ Αἴρεσις ἑτέρα, ὥσπερ ἐρπετὸν ἀσθενὲς, μὴ δυνάμενον ἀντισχεῖν πρὸς τὴν ὁσμὴν τῆς δικτάμνου, ἥτοι στύρακος, ἥ *λιβανίδος,⁴ ἥ τῆς ἀβροτόνου, ἥ τῆς ὁσμῆς τοῦ ἀσφάλτου, ἥ τοῦ θυμιάματος, ἥ τοῦ λίθου τοῦ Γαγάτου, ἥ τοῦ κέρατος τῆς ἐλάφου· φασὶ γὰρ οἱ ἐν συνθηθεία γεγονότες, καὶ διὰ πείρας τούτων, ταῦτα τὰ εἶδη *ἀπελαστικά εἶναι ἐρπετῶν καὶ ἰοβόλων· καὶ τὴν μὲν δικτάμνον τινες καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ τὸς παῖδας τῶν ἰατρῶν κεχρησθαι ταύτῃ εἰς τὴν τῶν τικτουσῶν γυναικῶν βοήθειαν. Ubi nota τῆς ἀβροτόνου, pro τοῦ ἀβροτόνου. Forma vero ἡ ἀβρότονος in nullo Lexicorum, quod sciamus, reperitur. Probam tamen esse hanc formam, satis

patet e Latinis scriptoribus, quibus in non est abrotonus. Lucret. iv. 122. Præterea, quæcunque suo de corpore odorem Exspirant acrem, pauaces, absinthia tetra, Abrotonique graves, et tristia centaurea. Lucan, ix. 921. Et latices, fumoque gravem serpentibus urunt Abrotonum, et longe nascentis cornua cervi. Glossæ iatricæ ap. Tittmannum ad Zonaram p. cxviii.: Ἀβρότονος ἢ *μελιτηνῆ. In Bernardi nota ad Theophr. Nonni cap. 125. et in ejusdem Reliquiis Medicis Criticis p. 9., a Grunero editis Jenæ 1795. ubi extant Glossæ illæ iatricæ,⁶ e Codice Membræ naceo, quem Bernardo utendum dederat Dorville, descriptæ, est *μελιτηνῆ. Sed quid sibi velit vox ista μελιτηνῆ, qua caret Du-Cangii Glossarium, quamque frustra quæsimus in Lexicis, nescimus.] Derivantur porro hinc Ἀβροτόνιος et Ἀβροτονίτης, ambo significantia Confectus ex abroto: ut ἀβροτόνιον ἐλαιον, sive Ἀβροτόνιον μύρον, apud Dioscor. i. 61. Unguentum ex abrotono Oleum abrotoninum. Et ἀβροτονίτης ὄνως, apud eundem, v. (62.) Vinum ex abrotono, seu vinum abrotono conditum, Vinum abrotoni sapore et odore imbutum: de quo et Columella, xii. 35. [Diosc. iii. 29. de abrotono: Μίγνεται δὲ καὶ εἰς τὴν τοῦ ἱρινοῦ ἐλαίου σκευασίαν. In olei irini compositio: nem nusquam, quod sciam, recipitur abrotonum. Idcirco ἀβροτονίου, aut σαμψυχίνου, legendum censuerim; his enim oleis seu unguentis abrotonum, non item irino, inseritur." Saracenus.] || Ἀβρότονον, est et meretricis seu ἐταίρας nomen apud Athen. xiv. (576. c. Οὐ καὶ αὐτὸς Θεμιστοκλῆς ἐξ ἐταίρας ἦν γεγεννημένος, ὄνομα Ἀβροτόνον; ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ Ἐνδόξων Ἀνδρῶν συγγράμματι· Ἀβρότονον Θρήϊσσα γυνὴ γένος, ἀλλὰ τεκέσθαι τὸν μέγαν Ἑλλήσιον φασὶ Θεμιστοκλέα.) quam Themistoclis fuisse matrem ait. Meminit ejusdem et Plut. in Vita Themist. (initio.) Diminutive et ὑποκοριστικῶς apud Luc. (Dial. Meretr. i. T. iii. p. 280.) legitur etiam Ἀβροτόνιον, ut *Γλυκέριον, *Λαίδιον, et similia: (Τὸν στρατιώτην, Θαί, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον ἔχει, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρκην λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, αἰσθῆ αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλῃσαι τὸν ἄνθρωπον;) H. St. Thes. Ind.

Aliano H. A. ix. 33. Plinio xxi. 11. Dioscoride iii. 29. Vide eundem Bernardum ad Theophr. Nonni cap. i. 25. Lexicon de Spiritibus Dictionum, ex operibus Tryphonis, Chærobosci, Theodoriti etc. selectum, a Valck. editum, p. 207.: Ἀβρός, ἀβρότης, ἀβρότονον, ἀ πάντα ἀπὸ τοῦ ἀβρός γίνεται. At si ἀβρότονον descendit a v. ἀβρός, annou scribi debet ἀβρότωνα? Apud Latinos quidem legi abrotanum, testatur Forcellinus in Lexico.

Hanc "differentiam abrotoni κηπεύσιμον et ὀρεινὸν ignorat Dioscor. et Theophr." inquit Schneiderus ad Nicandri Schol. p. 182. Sed falsus est vir doctus, ut nobis videtur. "Duo veteres agnovere abrotoni genera; alterum marem, alterum feminam vocat Dioscor. Nicander domesticum et sylvestre nominat. Schol. τοῦ ἀβροτόνου δύο γένη εἰσὶ, τὸ μὲν *κηπεύσιμον, τὸ δὲ ὀρεινὸν καὶ ἐν *ἀργεννέσσει τόποις εὐρισκόμενον. Διὸ εἶπεν, ἀργεννῇ ὑπὸ βήσσαν. Τοῦτο δὲ προκρίνει τοῦ κηπεύσιμου, ὡς πρακτικώτερον. Ex hoc, vel alio Græco auctore, Plinius (xxi. 21.): 'Abrotonum duorum traditur generum, campestre ac montanum; hoc feminam, illud marem intelligi volumus.' Mas ergo campestre, montanum femina. Theophrastus quoque duo genera novit, ut ex scriptis ejus colligi potest. Nam hoc capite, ubi de urbanis agit coronariis, de domestico agit abrotono, et ab C. P. vi. 24. sylvestris meminit, uti viris suminis placet. Quanquam qui loca paulo diligentius examinarunt, de uno tantum abrotoni genere eum agere contendunt." Bodæus ad Theophr. p. 684. b. Et Vegetius Art. Veter. iv. 3. 10, abrotani hortensis meminit.

² Deest θαμνώδους in Zonara, apud quem mox δι' ἐλαίου male legitur pro σὺν ἐλαίῳ, quod notare debuerat Tittmannus.

³ "Si Codex mendo caret, jam τὸ διαφορικὸν idem est, ac τὸ διαφορτικόν, quod a Medicis passim usurpatur. Διαφορτικὰ φάρμακα, medicamenta discussoria, quæ discutiendi vim habent. Διαφορτικὴ δύναμις, discussoria vis, quæ vapores, flatus, humores, ac tumores discutere ac dissipare potest. Consule Œconomiam Hippocraticis. Ἀπόστασιν vero vocant Græci medicamentorum viribus et facultatibus verba facient, quod Latini Medici gradum appellant, ut, quum dicunt primo, secundo, tertio gradu calidum, vel frigidum etc." Pearson.

⁴ Lege Λιβανώτιδος, de qua herba Dioscor. iii. 87.: Αἱ δὲ ῥίζαι ξηραὶ σὺν μέλιτι ἔλκε ἀνακαθαίρουσι, καὶ σπρόφους ἰστανται, καὶ θηροδίκτοις ἀρμόζουσι ἐν ὀνύφῃ πινόμεναι, et Nicander Ther. 850. Ἀμμιγὰ *καρχρυφόρῳ λιβανώτιδι.

⁵ Sensus postulat τὴν ὁσμὴν.

⁶ Tittmannus eas vocat "Scholia in Librum Medicum ex Cod. Aug." Titulus, quem, ut videtur, Cod. Aug. exhibet, est: Λέξεις ἱατρικοῦ βιβλίου καὶ ἐρμηνεῖαι βοτανῶν. Idem est titulus Codicis Dorvilliani, nisi quod ὑψίστερ a librario sic scriptum exhibetur: Λέξεις ἱατρικοῦ βιβλίου, ἐρμηνεῖα βοτανῶν.

⁷ Locus est: "Vinum absinthiten, et byssopiten, et abrotoniten, et thymiten, et *marathriten, et glechoniten sic condire oportet." "Abrotonites, æ, est gen. m. et 1. decl. sed figurate neutro generi jungitur, ut vinum abrotonites: eaque figura a quibusdam recentioribus Grammaticis appositio dicitur; Græce est ἐπεξήγησις, et πρόσθεσις, ut docet Voss. de Arte Grammatica. vii. 2. Est autem a Græco ἀβροτονίτης, ου, ὅ, quod primas est declinationis: estque substantivum adjectivi vim habens, et jungitur cum altero substantivo vinum ea ratione, qua dicimus urbs Athenæ, urbs Philippi, urbs Lugdunum, etc. Sic μυρτίνον vinum, absinthites, *scyllites (*scillites), et alia quamplurima, quæ genitivum habent in æ, accusativum in εν. Quod si maneat, hujusmodi voces abrotonites, scyllites, (scillites), etc. esse adjectiva, dicendum erit, Lat. scriptores Latine hæc vertendo utramque loquendi rationem omnino retinuisse. Græce autem ἀβροτονίτης ὄνως dicitur, cum ὄνως sit masculinum. Eadem ratione Mareotis lacus dicitur a Plin. v. 10. qui Græce Μαρῶτις λίμνη." Forcellinus in Lexico.

⁸ "Epigramma in Abrotonum legitur etiam in Brunnkii Analectis T. iii. p. 283. n. 623. Ante Brunnkium ex Antiochicis tunc inedita primus ediderat Rubink. ad Longin. c. 3. Ac multo quidem commodius in Anthologia sic scriptum exhibetur Epigramma: Ἀβρότονον Θρήϊσσα γυνὴ πέλον· ἀλλὰ τεκέσθαι τὸν μέγαν Ἑλλήσιον φημὶ Θεμιστοκλέα, i. e. Abrotonum Thirensa τὴν ἄτταμεν peperisse magnum Græcis autumo Themistoclem. Editam apud Nostium scripturam tenet Ms. Codex uterque. Apud Plutarchum vero, priore quidem versu γένος, ut hic, vulgo legitur, sed posteriori versu φημὶ, non φασί." Schweigh.

“*Ἀβραμίας*, nomen βόλου κυβερνητικοῦ, jactus tessera-
“ rarii, teste Hesych.” H. St. Thes. Ind. Vide
Meurs. de Ludis Græcorum in Opp. T. iii. p. 1017.
ubi jactuum nomina docte recensentur. J. C. De
Pauw de Alea Veterum p. 141. legendum censet
“*Ἀβρα-Μίας*, i. e. *Μυίας*, pedissequa *Μυιᾶς*, mere-
triciis. “Qua interpretatione nihil exoletius viderat”
Dorvillius Crit. Vann. p. 292. cujus hæc sunt ver-
ba:—“Ab ἄβρος [ἄβρος,] ἄβραμης, piscis, quam vo-
cem animadvertit Senftlebius, et inde ἄβραμίας, ut
α πηλός, πηλαμής, θριξ, τριχός, τριχίς, τριχίας: item
piscis nomen, quod etiam citat laudatus modo vir.
Ita ab ξαίνω fit ξανθός, ut a ξύω fit ξυστός, hinc ξυσ-
τίς. Sic a ξανθός, * ξανθίς, et inde ξανθίας, et alia
productione * ξανθιμίας, forte etiam ξανθίμος, ut
κάλλιμος, dictum fuerit vel dici potuit. Eandem
formam in his sæpe habemus, ut ipse animadvertisti
ex aliis. “*Ἀρμα*, * *ἀρματίας*. * *Κυνόρχος*, vel potius
* *κυνόρχης*, *κυνόρχίας*.” Ab adjectivo ἄβρος posse
fieri ἄβραμης, negat Pauwius Præf. ad Phrynichi Ecl.
“*Πηλαμής* a substantivo πηλός,” inquit, “aliud.
Unde vero apparet, id factum esse ab uno πηλός?
Grammaticus in Etym. M. p. 669. 42.: *Πηλαμής*
παρά τὸ ἐν τῷ πηλῷ μένειν. *Πηλαμής* ille pro *πηλαμής*,
aliter de etymo sentiens, quam Dorvillius. Et sane
vix ac ne vix credo, ita Græcos formasse vocem, ut
a πηλός sit *πηλαμής*. Aliud latet, si Grammaticum
istum non audiamus. Visne suspicionem? *πηλαμής*
dictum, ut *σκωραμής*: *σκωραμής*, vas in quo σκῶρ, *πηλα-*
μής, vas, in quo πηλός. Illud nomen autem datum
minori thyngo, quia moratur et pascitur in luto. Ad
rem apprime Plinius ix. 15.: “Thynni mares sub
ventre non habent pinnam. Intranit e magno mari
Pontum verno tempore gregatim, nec alibi fœtificant.
Cordyla appellantur partus, qui fœtas redeuntes in
mare autumno comitantur. Limosæ vero a luto
pelamides incipiunt vocari, et cum annum excrescere
tempus, thynni.” *Limosas* nomen Græcum
pulcre exprimit, et piscem denotat, qui ex luto quasi
conflatus est, ideoque *vas luti* dicitur non illepide.
Hoc quisque sentit. “*Ἀβραμής* similiter dictum esse
pro ἄβρα-μής de pisce Nilotico, neutiquam mihi fit
probabile. Quare nomen illud semper pro peregrino
et Ægyptiaco habui: quod cum a ludo Græco sit
remotius, levissima mutatione ἄβρα *Μυίας* scripsi, et
sic barbara cum Græcis commutavi.” Pauw. l. c.
“*Ἀβραμής* vocem esse originis Ægyptiacæ, opinatur
Jablonskius: vide supra p. cci. b. In Athenæo vero

editum est ἄβραμης, quomodo scribunt H. Steph. et
Jablonskius; at Pauwius et Dorvillius, rectius for-
san, ἄβραμης s. ἄβραμής. Schneideri Lexicon, quod
mirum est, de hoc vocabulo, ut et de voce ἄβραμίας,
prorsus silet. “*Ἀβραμής*, ἰδος, ἡ. ein Seefisch.
Halieut. i. 244. wovon Xenocrat. 36. p. 104. Franz.
das Deminutivum τὰ * ἄβραμίδια hat. Athenæos. vii.
p. 312. b. fuhrt die ἄβραμης, proparoxytonisch, als
Nilfisch an.” Fr. Passowius in Libro, cui titulus,
Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer
Wörterbücher, Berolini, 1812. p. 75.
“*ΑΓΑΝ*, Nimis, Immodice, Supra modum, ut ἄγαν
λυπεῖσθαι apud Plat. (in Epitaphio), quod Cicero
(Tusc. v. 12.) vertit, Nimis mœrere. Vide Cicero-
nianum Lexicon Græco-Lat. p. 7. interpretationum.
|| Ponitur et pro Valde, Vehementer. Xenoph. K. Π. i.
(6, 19. p. 77.), Περὶ ἀφροδισίων οὐ διελεγόμεθα πρὸς
τοὺς ἄγαν νέους. Jungitur et superlativum in hoc
Chrysostomi περὶ τῆς Ἰερωσύνης loco (p. 272. ed.
Cant. 1712.) Πρὸς τοὺς ἄγαν πολεμικώτατος. Utram-
que porro significationem habere videtur ἄγαν in
his (Alphei) versibus (Anthol. Gr. T. ii. p. 116.):
Οὐ στέργω βαθυλήτους ἀρούρας, Οὐκ ὀλβον πολύχρυσον,
οἷα Γύγης. Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρίν· Τὸ μὴδὲν
γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει. [At contra Aristoteles
Rhetor. ii. 21.: Οὐκ ἀρέσκει δέ μοι τὸ λεγόμενον,
Μὴδὲν ἄγαν· δεῖ γὰρ τοὺς γε κακοὺς ἄγαν μισεῖν.
Eurip. Hippol. 263. Οὕτω τὸ λίαν ἡσσαν ἐπαίνω Τοῦ
μὴδὲν ἄγαν, Καὶ ξυμψήσουσι σοφοί μοι. Pindarus ap.
Plut. T. ii. p. 116. D. et Hephæst. de Metris p. 91.
ed. Gaisf.: Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μὴδὲν ἄγαν ἔπος αἰνεῖσαι
περισσῶς. Palladas lxii. Anal. T. i. 420. Μὴδὲν
ἄγαν τῶν ἑπτα σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν.”] “*Ἀγαν* in
utraque significatione eleganter præfixum articulum
habet, et tum nominis adjectivi formam induit pro
Nimius sive Immodicus, et pro Vehemens. Fre-
quentius tamen pro Nimius sive Immodicus. Plut.
Περὶ Ἠθικῆς Ἀρετῆς (p. 452. B.), Τὸν φόβον οὐκ
ἀφείλεν, ἀλλὰ τὸν ἄγαν φόβον. Plat. Polit. viii. (p.
564. A.), “*Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία εὐκτεν οὐκ εἰς ἄλλο τι*
ἢ εἰς [τὴν] ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτη καὶ
πόλει. Sic ἡ ἄγαν πλησμονή, Nimia expletio. Apud
eundem αἱ ἄγαν σπουδαί, et αἱ ἄγαν φιλονεικίαι,
Vehementiores contentiones, Bud.

[“Additur ¶ 1) adjectivis, Π. 1, 6, 19. p. 77.
τοὺς ἄγαν νέους. Σ. 4. 37. ἄγαν χαλεπῆς νόσου. Ιπ.
1. 4. 9, 12. 12, 1. ¶ 2) adverbii, ut Πο. 5, 6.
ὡμῶς ἄγαν δόξασα προστατεύειν. ¶ 3) verbis, ut

¹ Harduinus edidit: Limosæ vere, aut e luto. “Hoc est, verno tempore. Thynnulus, inquit, quum primum æstate nasci-
tur, usque ad ver proximum, cordyla dicitur; inde pelamis usque ad exactum annum; insequenti vero anno, thynnus. Ita
Sostratus de Anim. L. ii. apud Athen. vii. p. 303. Dicitur porro πηλαμής, vel πηλαμής, ἀπὸ τοῦ πηλῶ, i. e. a luto in quo nas-
citur, ut ait Festus: vel, παρὰ τὸ ἐν τῷ πηλῷ μένειν, quod in cæno se occultat.” Harduinus.

² Schol. Platon. p. 41. Μὴδὲν ἄγαν· ἐνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀποφθεγμα, ὅμοιον τῷ, Μὴδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Plin. vii. 32.: Rursus
mortales oraculorum societatem dedere Chiloni Lacedæmonio, tria præcepta ejus Delphis consecrando, aureis literis, quæ
sunt hæc, Nosse se quemque, et nihil nimium cupere, comitemque æris alieni atque litis esse miseriam. Varro ap. Nonium
in Medioximmo: Quid aliud est quod Delphice canat columna literis suis, Μὴδὲν ἄγαν, quam nos facere ad mortalium modum
medioxime, ut quondam patres nostri loquebantur? Clem. Alex. Strom. v. p. 672. 26.: Ἀλλὰ καὶ Διονύσιος ὁ Θωρὴς ὁ Γραμματι-
κός, ἐν τῷ Περὶ τῆς ἐμφάσεως τοῦ περὶ τῶν τροχίσκων συμβόλου, φησὶ κατὰ λέξιν· Ἐσήμερον γοῦν οὐ διὰ λέξεως μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ
συμβόλων ἐνίοι τὰς πράξεις διὰ λέξεως μὲν, ὡς ἔχει τὰ λεγόμενα Δελφικὰ παραγγέλματα, τὸ Μὴδὲν ἄγαν, καὶ τὸ Γνωθὶ σαυτὸν, καὶ τὰ
τοῖσι τοῖσι-ἄμωια· διὰ δὲ συμβόλων, ὡς δὲ τε τὸς δὲ στρεφόμενος ἐν τοῖς τῶν θεῶν τεμένεσιν, εἰλκυσμένος παρὰ Αἰγυπτίων, καὶ τὸ τῶν θαλλῶν
τῶν διδομένων τοῖς προσκυνούσι. Idem ibid. i. p. 351. 18.: Πάλιν αὖ Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀναφέρουσι τὸ, Μὴδὲν ἄγαν· Στράτων δὲ
ἐν τῷ Περὶ εὐρυμῶν, Στρατοδῆμω τῷ Τεγεατῇ προσάπτει τὸ ἀποφθεγμα· Δίδυμος δὲ Σόλωνι αὐτὸ ἀνατίθων. Diog. L. in Solonis Vita i.
63.: Ἀπεφθέξατο δὲ, φασὶ, Μὴδὲν ἄγαν. Cf. eundem ad L. i. 41. Schol. ad Eurip. Hippol. 263.: Καὶ μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοί,
εἴπου ἐνὸς τῶν ζ' Σοφῶν· ἐστὶν ἀποφθεγμα τὸ Μὴδὲν ἄγαν, ὅπερ Χίλωνι ἀνατιθέσθαι, ὡς Κρίτας καὶ Πίνδαρος· οἱ δὲ Σωδᾶμω, ὡς τὸ ἐν
Τεγεᾷ ἐπιγράμμα δηλοῖ· Ταῦτ' ἔλεγεν Σωδάμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν, Μὴδὲν ἄγαν, καὶρὸς πάντα πρόσσεστι καλὰ. Ὁ Θεόφραστος, ὡς
τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πυθίως, οἷον Μὴδὲν ἄγαν, μὴδὲ δίκην δικάσης. (De proverbio, Μὴδὲ δίκην δικάσης, πρὶν ἢν ἀμφοῖν μύθον
ἀκούσης, vide Aristoph. Vesp. 725. Platonem in Demodoco suspecto, 737. C. Plutarchum de Stoic. Repugn. p. 1034.
E. Lucianum T. iii. p. 137. Calum. non tem. cred. cum Scholiis, Brnck. ad Phocylidem Pseudonymum v. 82. et 190. et E.
H. Barkerm in Epist. ad Gaisfordium in Class. Journ. xxv. p. 173.) Menagio ad Diog. L. i. 41. e Clementis loco legendum
videtur Στρατοδῆμω: “Σωδάμος tamen,” addit, “etiam ap. Schol. Pindari, teste Casaub.” Si vero Στρατοδῆμω Scholiastæ resti-
tuamus, Στρατοδῆμος in Epigrammate reponendum erit. Sed recte se habet vulgata lectio, quam Epigramma illud confirmat.
Ceterum Clementi Alex., qui hoc scitum Stratodemo Tegeatæ tribuit, cum Euripideo Scholiastæ, qui Sodamum, (Tegeatam,
ut videtur,) facit auctorem, conveniet, modo statuamus vel Sodamum post Stratodemum, vel Stratodemum post Sodamum id
adoptasse. Et quidem omnis veterum discrepantia in hoc dicto diversis auctoribus tribuendo facile componetur, si dicere
nobis liceat præceptum, quod Chilo Lacedæmonius primus enūgaverat, mox Stratodemo, Sodamo, aliisque adeo in deliciis esse,
ut tandem aliquando a posteris dubitaretur, quis sapientum ejus auctor esset. Chiloni certe tribuit Aristoteles Rhetor. 11. 12.
nbi de juvenum moribus agit: Καὶ ἅπαντα ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ σφοδρότερον ἀμαρτάνουσι, παρὰ τὸ * Χειλῶνιον· πάντα γὰρ ἄγαν πρᾶ-
τουν· φιλοῦσι τε γὰρ ἄγαν, καὶ μισοῦσιν ἄγαν, καὶ πᾶντα πάντα ὁμοίως. Eadem tribuit quoque Auctor Epigrammatis, quod in
Anthol. T. iv. p. 225. Jacobs. extat: Ἦν Λακεδαιμόνιος Χέλων σοφός, ὅς τὰ δ' ἐλεξε· Μὴδὲν ἄγαν, καὶρὸς πάντα πρόσσεστι καλὰ.
Jacobsius in nota, male ut putamus, hoc Epigramma cum Sodami Epigrammate, quod in Tegea extabat, confundit. Vide
Erasmii Adag. Chil. i. Cent. 6. p. 228. ed. 1533.

³ Συναγωγὴ λέξεων χρησίων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336.: “*Ἀγαν* τείνειν· ἀντι-
τείνειν καὶ * ἀντιπράττειν καὶ μὴ εἶκειν κατὰ μὴδὲν τρόπον, ἀνθαδίζόμενον, * συγγραφικὴ ἡ φωνή.” (Plato Phæd. 50.: Καὶ ἅμα μειδιά-
σας, Ἐοικα, ἔφη, καὶ * συγγραφικῶς εἶρην, ἀλλ' οὐν ἔχει γέ πως ὡς λέγω.) Ibid. p. 336.: “*Ἀγαν* ἐγκείσθαι τῷδε· ἀγαν ἐναντιῶσθαι

Λ. 2, 7. ὡς μὴ ἄγαν πιέζονται. Ιπ. 6, 9. ὁ χαλινὸς ἄγαν πρὸς γνάθοις, nimis incumbens maxillis,—ὁ δ' ἄγαν εἰς ἄκρον τὸ στόμα καθιέμενος. ¶ 4) substantivo. Ιπ. 11, 12. μήτε τῷ ἄγαν τάχει, μήτε τῷ ἄγαν βράδει. 5, 9." Lexicon Xenophontum. Æschyli Pers. 832. Ζεὺς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν Φρονημάτων ἐπεστίν, εὐθυνος βαρύς. "Suspicio Æschylum dedisse τῶν ἄγαν ὑπερκόπων, quem verborum ordinem mutavit, ut opinor, librarius quidam, qui in suo exemplare invenerat τῶν ἄγαν ὑπερκόπων. Eurip. Heracl. 388. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων Ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφόρων." Blomfield. Vide Stobæum Serm. xxii. Apostol. Prov. Cent. xiii. pr. 1. qui ad Eurip. Heracl. l. c. ut putamus, respexerunt, quamvis Heathio, et Beckio, quibus addas Stanleium ad Æschyli locum, non constiterit, e qua fabula sumtus sit versus, Ὁ Ζεὺς κ. τ. λ. Hesych. "Ἄγαν" πάνν, πολὺ, μνώδης, μεγάλης, λίαν. * "Εἰσάγαν, Procop. de Æd. v. 3. p. 98. : Ὁ μέγας δὲ ποταμὸς οὗτος, ὃν περ Σάγγαριν καλοῦσι νῦν, σφοδρῶ μὲν κατιῶν ἐσάγαν τῷ ρείθρῳ. "Eleganter Herodoti verba, vi. 125. in iambum transtulit Tzetz. Chil. i. ii. Χιτῶνα περιδύς * εὐρύκολπον εἰσάγαν," G. Wakef. S. Crit. iv. 52. Toup. Opusc. i. p. 217." Schæf. in Mss.]

"Ἄγαν iu compositione aliquando v amittit, aliquando in aliam literam mutat, ut ἀγακλεῖς, ἀγάρροος, etc. quæ omnia simul in Indice, singula autem suis locis in hoc opere habes.

* "Ἀγάθεος, vide Ἠγάθεος," Coraius² in Mss.

"Ἠγάθεος, (ἡγαθέης), Hesychio ἄγαν θεῖος, Admo—" dum divinus, Ζάθεος, pro ἀγάθεος, ex ἄγαν et "θεός, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν τὴν α metri causa. Hom. "Od. Ζ. (imo, B. 308. Δ. 702.) Ἐς Πύλον ἡγαθέην." H. St. Thes. Ind. ["Est fere idem quod ἀγαθός, ejusdemque originis ab ἀγαστός, nisi quod peculiariter locis hæc vox jungi solet, sic ut simul notio τοῦ θεῖου inesse possit. Ἐν Πύλῳ ἡγαθέη, Hom. Il. A. 252., in illa præstantissima urbe, τῇ ἀγαστῇ. Sic Il. B. 722. Λήμνον ἐν ἡγαθέῃ: Φ. 79. Ἀἴμον ἐς ἡγαθέην: Ζ. 133. Κατ' ἡγάθεον Νυσηΐον: Od. Δ. 599. Ἐν Πύλῳ ἡγαθέη, Θ. 80. Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ, i. e. Delphis. Pindari Pyth. ix. 126. ἀγαθέα ἐν Πυθῶνι, Nem. vi. 59. Nam Diores amant τὸ α, sicut οἱ Ἴωνες τὸ η. Notat ergo, præstans, egregius." Dammius in Lex. Epigramma e Codice Vaticano, qui Epigrammata Græca a Constantino Cephala aliisque collecta continet, apud Jacobs. Exerc. crit. in Scriptt. vet. T. ii. p. 177. notante Schæfero in Mss.: Λήμνον ἐς ἡγαθέην. "Wassenb. ad Homer. p. 41. Heyn. Hom. v. 208." Schæf. in Mss. Orphei Argonaut. 44., Μέμφιν ἐς ἡγαθέην, Hymn. xlvii. 4. Τρωῶν ἐς ἡγάθεον. Hesych.: Ἠγαθέοισι τοῖς πάννυ θεοῖς. Ἠγάθεον ἄγαν θεῖον, εὐδαιμον, μακάριον. Ἐσηγάθεον ἄγαν θαυμαστόν. Adr. Heringa Obs. xxv. p. 216. a Schæfero in Mss. laudatus:—"Nihil in hac glossa est mysterii, si modo distinxeris, Ἐς ἡγάθεον ἄγαν θαυμαστόν: namque Ἠγάθεον infra etiam exponitur ἄγαν θεῖον. Præpositio vero ἐς in explicatione omittitur, ut et alibi." Suidas: Ἠγαθέη ἢ ἄγαν θεία. Zonaras p. 973.: Ἠγαθέη ἢ ἄγαν θεία καὶ θαυμαστή. Etym. M. p. 407. 9.: Ἠγάθεος ὁ ἄγαν τῆς θείας μετέχων, ὁ θαυμαστός. Ibid. p. 417. 53.:—"Ἠγάθεον" τὸ θεῖον καὶ θαυμαστόν. παρὰ τὸ ἄγα-

μαι, ἀγάθεον. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὴν θεάν, οἰοῦντο ἀξιοθέατον. Ἠγαθέην θείαν, θαυμαστήν. παρὰ τὸ ἄγamai, ἀγάθεος, καὶ ἡγαθέη ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ θεῖον, ὁ δηλοῖ τὸ θαύμαστόν.]

ἈΓΑΝΑΚΤΕΩ, τω, F. τήσω, P. τηκα. (Proprie est corporis, et notat) Doloris sensu afficior. B. (Dolorem in aliqua corporis parte sentio.) Dioscor. v. 76 (locus ibi non legitur, saltem in Saraceni Edit. quæ una nobis ad manum est, quanquam Schneiderus et Schleusnerus in suis Lexicis sic citant.) Ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει. Sic (et Ἀγανακτέω) et Ἀγανακτήσις verbale a Platone usurpat de dentibus itidem loquente, ut videbis paulo post. [Vid. Heindorf. ad Plat. Phædr. 266." Schæferus in Mss. Hinc "Ἀγανακτεῖν, Ægrotare, apud Syropulum in Historia Concilii Florent. Sect. vi. cap. 13. Idem s. vii. cap. 12.: Ἐπεὶ ἐκεῖνος εἰς ἕτερον ἐκείτω κελλον, ὡς ἀγανακτῶν. Cap. 14.: Καὶ ἐζήτησαν ἰδεῖν τὸν Πατριάρχην, ὁ δὲ ὡς ἀγανακτῶν παρεσδυσσάμενος ἔδωκεν αὐτοῖς. Adde sect. viii. cap. 13. 14. sect. xi. cap. 3." Du-Cangius. Hinc metaphorice ad animum transfertur, ita ut significet]

Indignor, Stomachor, Ægre fero. Item conqueror. Æschines in Ctesiph. (p. 537. 8.), Ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανώθησεται, ἀγανακτεῖ. Itidem cum his particulis εἰ μὴ, usus est Isocr. de Pace, (T. ii. p. 198. ed. Auger.) Ἀγανακτούμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοισι τιμὴν ἔχομεν [ἔχομεν. Plato in Phædone cap. xii. p. 379. H. ab Abreschio Lectt. Aristæ. p. 266. laudatus, Γελοῖον ἂν εἴη, ἄνδρα παρασκευάζοντ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι, οὕτω ζῇν, καπεπὴ ἤκοντος αὐτῷ τούτου, ἀγανακτεῖν. Idem ibid. cap. 7. Τὸ γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμωτάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας, ἐν ἣ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν, οἴκτω ἄριστοι εἰσι τῶν ὄντων ἐπιστάται, θεοὶ, οὐκ ἐχειλόγον. Iterum in eod. cap., Τοὺς μὲν γὰρ φρονίμοι ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέπει, τοὺς δὲ ἄφρονες χαίρειν. Ἀγανακτεῖν apud Demosth. p. 966. Reisk. de injuria sibi oblata in foro ad judicem queri, Παρ' αὐτὰ τὰ δικήματα μάλλον ἢ χρόνον ἐγγεγεννημένον ἀγανακτεῖν. Sic absolute adhibetur in N. T., Matth. xxi. 15. xxvi. 8. Marc. x. 13. Sequentē ὅτι legitur Luc. xiii. 14., Ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς. Item Herodian. iii. 2. 6., Ἀγανακτουντα, ὅτι δὴ, διάδοχος αὐτοῦ γενόμενος τῆς ἐν Συρίᾳ ἀρχῆς, ἐμελλεν ἐσεσθαι κρείττων, ἀτε βασιλεὺς καὶ δεσπότης, ubi vid. Irmisch. Idem v. 8. 10., Οἱ δὲ στρατιῶται ἐπεζήτουν τε αὐτὸν, καὶ ἡγανακτοῦν, ὅτι ὅτῃς ἀρχῆς παραλυθείη. Sequentē εἰ legitur in Æschlinis Dial. ii. 21., Ἀγανακτῶν, εἰ φαίνοντο μάτην τοῖς θεοῖς εὐχόμενος. "Sic apud Plat. Criton. l., Καὶ γὰρ ἂν, ὡ Κρίτων, πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικούτων ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν, ubi verbo ἀγανακτεῖν opponitur formula ῥαδίως καὶ πρῶτος φέρειν." Fischlerus in Indice.] Sæpe etiam dicitur ἀγανακτεῖν ἐπὶ τινι, ut ab Isocr. in Busiridis Encomio (T. ii. p. 388. ed. Auger.), Ἀλλ' οὐκ ἐπὶ γε τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις οὕτως ἀγανακτῆσειεν. Idem in Paneg. (T. i. p. 246. ed. Auger.), Ἀγανακτῆσαι ἐπὶ τοῖς παρούσι. [Phavor.: Ἀγανακτῶ δυσχεραίνω, εἰ καὶ δοκοῦσιν αἱ λέξεις ἐνεργητικαί, ἀλλὰ τὸ πάθος ἔχουσιν. Ἀγανακτῶ ἐνίοτε μεταβατικῶς σὺν προθέσει, ὡς τὸ ἀγανακτῶ ἐπὶ τοῖς γινομένοις, καὶ ἀγανακτῶ ἐπὶ τούτοις σοι, καὶ

καὶ ἀποτείνεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέσιν (v. 309.). Οἷδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα, οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῶν αἰτίους τῶν πραινυμάτων. Suidas: Ἀγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε ἄνθρωπῳ, ἢ τῷ τῷδε ἔργῳ, ἢ τῷ τῷδε πράγματι.

* "Favor. πάνν, μάλιστα, πολὺ." F. Gronov. "Cf. infra v. Αἰῶνες (Αἰῶνι οὐρανῷ, καὶ χαλεπῶς, καὶ λίαν, ἢ μάλιστα.) In Disc. sept. c. Th. 817. Schol. ἐνδικαὶ παρὰ τῷ." Abresch. "Pro μνώδης Is. Vossius l. κομῆς. Oudendorpius σφόδρα παύει. Vid. infra λίαν, (λίαν σφόδρα, πολὺ, πάνν, ἄγαν.) Crediderim illud μνώδης huc irrepsisse ex inferiori voce κρημνώδης, cujus pars trunca sit μνώδης hoc: præsertim quum illud Ἀγαν ex serie locum esset, (et forte olim locum fuit,) autē Ἀγαν. Certè hoc malim, quam Ἀγαν, * ἀπηνώς, ex Schol. Eurip. Androm. 364. quod conjecit V. D. in Misc. Obs. Vol. v. T. i. p. 82. Postquam dudum ita conjeceram, (ut patet ex Notis meis ad Gloss. N. T. p. 145.) reperi eandem conjecturam in Kusteri enartis. En ipsa verba: "Vox hæc, μνώδης, vel potius terminatio vocis, nihil significans, per oscitantiam librarii huc translata videtur ex artic. seq. Ἀγανός, ubi legitur, ἄγαν κρημνώδης." Hactenus Kuster. cujus consensum mihi gratulor." Albertius. * Lego: Ἀγαν πάνν, δεινός, πολὺ. Hesych. δεινός πάνν. Toupius Emendatt. in Hesych. T. iii. p. 454. Vide et eundem ibid. p. 510. et T. iv. p. 172. ubi sunt hæc:—"Forsan, πάνν, κομῆς, Hesych. Κομῆς ἄγαν, πάνν. Vel legendum, δεινός, quod forsitan verum." Sed verum videntur Albert. et Kust. Du-Cang. exhibet suo loco voc. Μνώδης, e Gloss. Gr. Barb.: Ἀγαν πάνν, πολλὰ, μνώδης, πολὺ, μεγάλης, λίαν. Bekkeri Δέξ. Πηγορ. T. i. p. 209. Ἀγαν ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου καὶ λίαν.

* Obiter nobis liceat notare, quod Coraius in Schedis illis locum Antigoni Carysti, de quo egregia quædam habet Basinius Epist. Crit. p. 93. (vide nos supra p. 48. A.) sic levissima mutatione facta sanitati suæ restituerit: "M. Schneider a mis ce mot dans les Addenda du 2d volume de son Lexique p. 687. edit. 1806. Mais il faut le retrancher comme un mot qui a été fondé que sur cette mauvaise leçon d'Antigonus de Caryste cap. 141.: Διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδεὶς ἀνεκτολαλεῖν εἶποι κ. τ. λ. Il me paroît presque certain qu'il faut lire—οὐδεὶς ἂν ἀπεικῶτα λαλεῖν εἶποι."

εἰκότως ἀγανακτεῖ δυστυχῶν. [Quod unde depromserit Phavor., nescimus.] Jungitur et dativo sine præpositione, ut apud Plat. Phædo. p. 32. (cap. viii.), Ἡδίκουν ἂν, οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ. [Xenophon Hist. Gr. v. 3. 3., Ἀγανακτῆσας τῇ τόλμῃ αὐτῶν : v. 3. 11., Ἀγανακτῆσασα δὲ τούτοις τῶν Φλιασίων ἡ πόλις.] Dicitur et ἀγανακτεῖν ὑπὲρ τινος et περί τινος, cum genitivo rem itidem significante. Isocr., Ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἀπαγῆς ἀγανακτοῦμεν. Plat. Epist. vii. (T. xi. p. 147. ed. Bipont.), Πολλὰ περὶ τῶν τότε πεπραγμένων, [imo πραχθέντων, πεπραγμένων tamen habent Wetstenius ad Matth. xx. 24. et Schleusnerus in Lexico,] ἡγανάκτει. Idem præpositioni διὰ cum accusat. junxit in eodem Phædonis loco, Ὡστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ. Invenitur et ἀγανακτεῖν πρὸς τινα, et κατὰ τινος, sicut et ἀγανακτεῖν τι. [Herodian. viii. 2. 5. ἀγανακτῆσας πρὸς τοὺς στρατηγοὺς, iratus ducibus : vii. 9. 7., Πρὸς ταῦτα ἀγανακτῆσας, ea re indignatus.] Plut. in Camillo, Ἠγανάκτουν πρὸς αὐτοὺς, Cum ipsis expostulabant. Lucian. in Timone (xviii. T. i. p. 128.), Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν ; [Idem in eodem tractatu xiii. T. i. p. 122., Ἄλλοτε δὲ τούναντίον ἡγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων.] || Rarior autem præcedentibus constructio est in eadem Phædonis Plat. p. 32. (cap. ix.), ubi accusativo rei jungitur, Ἡκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ, ἀγανακτεῖν ὁ πάλαι προῦθυμούντῳ τε καὶ ἐπετῆδενον, ubi Bud. exponit Ægre ferre, vel Queri.

[Συναγωγὴ Αἰδέων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: Ἀγανακτῶ σου' καινὸν τὸ σχῆμα. τὸ μὲν γὰρ θαυμάζω σου καὶ ἀγαμαί σου καθωμίληται· τὸ δὲ ἀγανακτῶ σου καινὸν καὶ σπάνιον. * χρηστὸν δὲ τῷ σχήματι διὰ τὴν καινότητα, φησὶν ὁ Φρύνιχος. Dicitur et de rebus inanimatis, notante G. Wakefieldio in Mss. qui e Plutarchi Sympos. viii. Quæst. 10. T. viii. p. 929. ed. Reisk. affert : Οὐ γὰρ τὸν οἶνον εἰκὸς ἐστὶ μόνον ζεῖν καὶ ἀγανακτεῖν, οὐδὲ τοῦλαιον, ἂν ἡ νεουργόν, ἐν τοῖς λυχνίοις ψόφον ἐμποιεῖν, * ἀποκυματιζούσης τὸ πνεῦμα τῆς θερμότητος. Cui exemplo addi potest Hippocr. de Humidorum Usu v. p. 602.: Εἰκότως ἄρα καὶ αὐτὸς ὁ θώρηξ, καὶ αὐτὴ ἡ κοιλίη, κρατούμενη ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ, μάλιστα ἀγανακτεῖ καὶ θανατοῖ, ὅτι μάλιστα ἀήθεα, καὶ πλεῖστον ἀπέχει τοῦ παθεῖν. Τούτου γὰρ ἐγγύτατα τοῦτο τὸ δεῖσθαι. Εἰκότως ἄρα ποτὶ ψυχρῷ ἡδεταί. Οὕτω ὁμολογέει ταῦτα πάντα. Ὅτε δὲ μάλιστα πάντα τὰ ἀποσύρματα καὶ τὰ ἐπικαύματα ἐπιπολῆς, οὐ μάλιστα εἰθισμένα ἐν σκέπη, μάλιστα ἐν ψυχρῷ ἀγανακτεῖ, εἰκότως τὰχιστα γὰρ κρατέεται. Sap. v. 22., Ἀγανακτῆσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, effervescet, excandescet, et respondet Hebr. 𐤒𐤒, Habac. iii. 20., notante Bretschneidero in Spicilegio Lex. in Interpret. Gr. V. T. p. 18.]

Ἀγανακτῶ, Gemo, στένω, apud Platonem, inquit Hesychb. [et Phavor. Etym. M. p. 7. 14.: Ἀγανακτεῖν ἂντὶ τοῦ στένειν παρὰ Πλάτωνι. Συναγωγὴ Αἰδέων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: Ἀγανακτῶν τίθεται παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐπὶ τῶν λυπουμένων. Scilicet qui rem aliquam ægre ferunt, sæpe in lamentationes gemitusque et fletum cum singultu effunduntur. Respicitur vero ad Plat. Phædo. cap. 66.: Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ

ἀγανακτῶν, οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλανε τῶν παρόντων, πλὴν γε αὐτοῦ Σωκράτους. Apollodorus, mollissimi homo animi, vid. Fischer. ad cap. ii. not. 22. dolorem et luctum, ἀγανακτῶν, declarabat clamando, vociferando, lamentando.]

Ἀγανακτῆσασθαι etiam dicitur voce media pro ἀγανακτῆσαι, unde participium ἀγανακτησαμένης, Luciano in Somnio [iv. T. i. p. 7. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός. "Neminem fore credo, cui J. Brodæi conjectura, ἀνακτησαμένης, blandiatur," T. Hemsterh. Thomas Magister p. 416.: "Ὡς περ ἐγεννησάμην ἂντὶ τοῦ ἐγέννησα, καὶ ἐθρεψάμην ἂντὶ τοῦ ἐθρεψα λέγομεν, οὕτω καὶ ἡγανακτησάμην ἂντὶ τοῦ ἡγανάκτῃσα. Αὐοικιανὸς ἐν τῷ Ἐνυπνίῳ Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός. Ὡσαύτως καὶ ἐθαψάμην ἂντὶ τοῦ ἐθαψα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, cap. 117. Καὶ εἶδον δι' ἐκείνων καὶ ἐθαψάμην. "Gronovius p. 830. docet non verbo medio, sed activo, uti Herodotum, velut iii. 62. vi. 30. vii. 117. Possit tamen, si opus foret, ἐθαψάμην intelligi Sepeliendum curavi, sed vulgatum tenent omnes libri, nisi quod ἐθαψάν μιν Pd. habet." Schweighbæuserus. Schæferus in Mss. e Palæphato xli. 7. affert : Ὀδυρομένου δὲ Ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκῆσιδος, ἀγανακτησάμενος Ἡρακλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἀκάστῳ, καὶ τὴν στρατιάν αὐτοῦ διαφθείρει. Vide Fischerum in nota, Indice, et Prolus. iv. 4. p. 64.]

[Quod vero ad etymologiam hujus verbi attinet, sic formatur, si Schneiderum in Lexico audias : Ἀγαν, ἄγω, ἄζω, ἄκτος, ἄκτέω. At Schleusnero in Nov. Lex. ad N. T. derivandum videtur ab ἄγαν, valde, et ἄχθος, dolor. "Ex ἄγαν et ἄχθουμαι, more Ionico, qui literas non fert aspiratas. Est autem Attica dialectus ex Ionica nata, ut in scholis meis sæpe docui. Sic enim ex λεία etiam Atticum λήϊζω factum est, quia Iones pro λεία dicunt λήϊα. Sic ἐξάπινα, ἐξαπινάιως etc. sensim in ἀφανῶς, ἐξαίφνης, αἰφνῆς, commutata sunt. Errant enim qui Poetis unis tribuunt ista. Unde enim poetæ habent, nisi e vetustate linguæ Græcæ seu Ionicæ? Hippocrat. Prædict. ii. 16. p. 499., Οἱσι δὲ τῶν παιδιῶν ἐξαπίνης οἱ ὀφθαλμοὶ διεστράφησαν, et cap. extr. p. 522., Οἱσι δὲ ἐγένετο τούτων τί πολὺ τε καὶ ἐξαπίνης. Idem de Morb. ii. 20. p. 51., Καὶ ἰδρῶς ἐξαπίνης καίριος τελέθει, et 21. ead. pag., Ἐξαπίνης ὑγιαίνοντα ὀδυνὴ ἐλαβε τὴν κεφαλὴν. Quare Xenophon etiam Memorab. iv. 3. 9. habet. Adde Hippocr. Prænot. p. 583., Νεφρῶν ἐξαπιναῖον ἄλγος μετ' οὐρον ἐπισχέσιος, et de Vict. Acut. xv. p. 279. Ἡ εἰ τις ἐξαπίνης μεταβάλλοι ἐς ἄλλο κρέσσον. Ergo cur de dolore dentium ἀγανακτέω interdum dicatur, apparet. Sed ea non est propria significatio." J. C. Schwarzius Comment. crit. et philolog. Ling. Gr. N. T. Vide Maittairium Gr. Linguæ Dial. p. 133. B. et Lexicon Xenophontum v. ἐξαπίνης.]

[Huc referri potest verbum Ἀγάνημαι, quod unus Hesychius cum Phavorino conservavit.] "Ἀγάνημαι, Hesychio ἀσχάλλω, ἀγανακτέω, Indignor, "Ægre fero, Succenseo." H. St. Thes. Ind. [Vulgo legitur ἀσχάλω, pro quo Heinsius ἀσχαλῶ reponit. Ἀσχάλω in Codice Veneto legi testatur Schowius, pro quo Musurus, ut Noster, ἀσχάλλω scripsit, quod Aldinum typothetam effugit, notaute eodem Schowio.]

Ἀγανάκτησις, εὖς, ἡ, Dolor, Doloris sensus [iū

¹ Fallitur vir doctus; phrasis enim est elliptica: ἀγανακτεῖν (sc. αὐτῷ, ἐπὶ αὐτῷ, vel διὰ αὐτὸ) ὁ πάλαι προῦθυμούντῳ τε καὶ ἐπετῆδενον. Sic recte locum intellexit Abreschius Lectt. Aristæ. p. 266., a Schæfero in Mss. indicatus. Lucianus Prometh. xlii. T. i. p. 196., ab eodem Schæfero in Mss. indicatus, ex emendatione Hemsterhusii: Τούτῳ γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥς περ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. Vulgo legitur οὕτω. Idem Deor. Dial. xv. 1. T. i. p. 242., Τούτῳ καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ. Idem in Timone xvii. T. i. p. 228. Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ. Idem in Nigrino xiv. T. i. p. 64., Καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ. Demosth. p. 1261. 25. Reisk., Χαλεπῶς ἐφ' οἷς πέπονθα ἐνηνοχῶς, οὐχ ἦπτον τοῦτ' ἀγανακτῆσαι μὲν. In his omnibus locis præpositio διὰ subintelligitur. Plene vero dixit Plato in Phædonis loco a Nostrō supra laudato. De hoc verbo varie constructo hæc habet Abresch. l. c. p. 266.:—"Ecquis dubitabit, quin recte dicas ἀγανακτεῖν τι, ἐν τι, ἐπὶ τι et τι, περὶ, ac ὑπὲρ τινος, τι, διὰ, κατὰ, et πρὸς τι." Exemplum tamen formulæ, ἀγανακτεῖν ἐν τι, ut et formulæ, ἐπὶ τι, nondum vidimus. De posteriore idem ibid. p. 97. scribit:—"Structuram τῆς ἐπὶ cum quarto casu quum abunde ostenderim in Adnotat. ad Luc. xxiii. 28. non pntabam facile in dubium amplius vocatum iri; et tamen vidi virum cl. nuper suspicioni illi de mutando in Ἄλιαν, ἀγῶνα εθεσαν ἐπ' αὐτῶν, in αὐτῷ denuo subscrispsisse; non alia, quantum ex his, quæ scribit, colligo, ratione ductus, quam quia toties legamus alibi ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπὶ τινί. Verum ignoscat mihi, si dixerō, rationem hanc admodum esse infirmam; quum uno illo Xenophontis loco ibidem producto habeatur γελᾶν ἐπὶ τινί. Et, si hoc pluribus ostendi posset, quis id præstiterit in similibus? ut εὐδοκίμειν et ἀγανακτεῖν ἐπὶ τινί, et, quod nunc addam, μέγα φρονεῖν ἐπὶ τι in Aristoph. Acarn. 985. aut illo Libanii Orat. viii. ult. ἐπ' ἐλευθερίαν βασι-

aliqua corporis parte.] Plato in Phædro (xxxii. p. 251. C.): Ζεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλῃ καὶ ἀναγκάζει, καὶ ὅπερ τὸ τῶν ὀδοντοφυούτων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται, ὅταν ἄρτι φύωσι, * κνησίς¹ τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα, [pruritu et dolore gingivarum vexantur,] ταυτὸν δὲ πέπονθεν ἡ τοῦ περοφύειν ἀρχομένου ψυχῇ. Ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερὰ. [Pro ἀγανακτεῖ Piersonus ad Mærin p. 41. conjicit ἀδακτεῖ, sine causa, ut arbitratu Fr. Astius, quem vide ad hunc locum.]

Ἀγανάκτησις, Indignatio, Stomachatio. [Hesych. et Phavor.: Ἀγανάκτησις· μανία, θυμὸς, πόνος, ἄλγος, λύπη. Zonaras p. 24.: Ἀγανάκτησις· βάρος, ἄχος. 2. Cor. vii. 11., Ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, imo indignationem, sc. de incestuoso.] Thucydides (ii. 41.), Καὶ μόνη οὔτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν² ἔχει ὑφ' οἷων κακοπαθεῖ. [Συναγωγὴ Ἀέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: Ἀγανάκτησις· ἐπὶ τύχης. Θουκυδίδης· Οὔτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει. Pro πολέμῳ repono πολέμῳ. Plut. in Comparat. Pelopidæ cum Marcello T. ii. p. 477. 12. Reisk.: Χρὴ δὲ ταῦτα μὴ κατηγορίαν εἶναι τῶν ἀνδρῶν νομίζειν, ἀλλ' ὡς ἀγανάκτησιν τινα καὶ παρρησίαν ὑπὲρ αὐτῶν ἐκείνων πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀνδρείαν αὐτῶν, εἰς τὴν τὰς ἄλλας καταβάλωσαν ἀρετὰς, ἀφειδήσαντες τοῦ βίου καὶ τῆς ψυχῆς, ὥσπερ εἰαυτοῖς, οὐ ταῖς πατρίσι μᾶλλον καὶ φίλοις καὶ συμμάχοις, ἀπολλυμένων. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. xi. 31., Πολλὴ δὲ κραυγὴ καὶ ἀγανάκτησις ἐκ τοῦ περιεστηκότος ὄχλου τὸ βῆμα. J. Pollux vi. 178. de nominibus criminum habet, Ἀγανάκτησις γνῶμης. Ἀγανακτεῖσθαι, In offensionem alicujus incidere. Theophrastus An. 34. Justiniani, Ζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως, καὶ μὴ ἀποδειχθείσης ἡγανακτήθη ὁ Εὐγένιος, καὶ ἐδημεύθη ὁ οἶκος αὐτοῦ. Chronicon Ms. Symeonis Logothetæ in Cod. Justiniano, Καὶ ἀκούσας Βελισάριος μεγάλως ἐλυπήθη, καὶ γέγονεν ὑπὸ ἀγανάκτησιν τοῦ Βασιλέως. Du-Cangius Glossar. in Addendis p. 5. Jul. Rufinianus de Fig. Sent. et Eloc. xi. p. 205.—Ἀγανάκτησις, indignatio, quæ fit maxime pronunciatione. Ennius in Iphigenia: Menelaus me objurgat; id meis rebus regimen restat.³ Virgilius, Ecl. iii. 25., Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera Juncta fuit? Cicero pro Sylla, xvi., Fero ego te, Torquate, jam dudum fero. Vide J. C. T. Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 2.]

Ἀγανακτῶς, ἡ, ὄν, Indigne ferendus, Querendus. Plato, Οὐκοῦν καὶ τοῦτο ἀγανακτητόν. Bud. [Respicitur ad Platonis Gorg., a Schæfero in Mss. laud., T. iv. p. 139. ed. Bipont. ubi locus sic legitur: Οὐκοῦν τοῦτο δὲ καὶ τὸ ἀγανακτητόν.]

[* Ἀγανακτῶς. "Reiz. Belg. Græc. p. 629." Schæferus in Mss. Vide locum Grammatici S. Germ. infra ad v. Ἀγανακτικὸς laudandum.]

Ἀγανακτικὸς, ἡ, ὄν, Querulus, Qui facile conque-ritur et ægre fert casus incommodos, ὀργίλος. Plat. Polit. x. (cap. 6. p. 293. ed. Astii): Οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλῃν ἔχει τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος, παραπλήσιον ὃν αἰεὶ αὐτὸ αὐτῷ. Bud. [Iterum in eod. cap.: Ὅδῃ μιμητικὸς ποιητῆς δῆλον, ὅτι οὐ πρὸς τὸ τοιοῦτον τῆς ψυχῆς πέπηγέ γε, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ τούτῳ ἀρέσκειν πέφυκεν εἰ μέλλει εὐδοκίμῃσιν ἐν τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγανακτικόν τε καὶ ποικίλον ἦθος διὰ τὸ * εὐμίμητον εἶναι. Συναγωγὴ Ἀέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: Ἀγανακτικόν καὶ Ἀγανακτῶς· τὸ μὲν ἐν Πολιτείᾳ, τὸ δὲ ἐν Ἐπιστολαῖς⁴ Πλάτων εἶπεν. Clem. Alex. Pædagog. ii. p. 172., Πάλιν ἐκ δευτέρου φωνὴν ἀγανακτικὴν. Elianus H. A. xiv. 25., Τῇ οὖν μὲν στερεῖς οὐσίᾳ καὶ ἀγανακτικῇ τὴν μὲν ἀρχὴν ἐξῆψε μέσῳ τῶν ζώων τοῦ ζυγοῦ. "Ita edidit Gronovius: reliquæ editiones ἄγαν * ἀκτικῇ habent omnes, quod æque corruptum est." Schneiderus. Ἀγαν ἀκτικῇ J. Staekhousius in notis Mss. exponit, validæ ad trahendum. Sed voc. ἀκτικὸς Lexica non agnoscunt. Quanquam Προακτικὸς suo loco exhibet Hesych. et * Ὑπακτικὸς extat in Athenæo iii. p. 92. b. et viii. p. 357. f. Nihilominus tamen verum vidit Valckenærius ad Eurip. Hippol. p. 245. a Schæfero in Mss. laudatus, f. l. inquit, ἄγαν ἐλκτικῇ, ut xvii. 6.: Ἀμώμητος δὲ φησιν ἐν τῇ Αἰβύη πόλιν εἶναι τινα, ἐν ᾗ τοὺς ἱερεῖς ἐκ τινος λήμνης ἐπαοιδίᾳ καταγοητεύονται εὐ μάλα ἐλκτικαῖς ἐξάγειν κροκοδειλῶν πηχῶν ις.].

[* Ἀγανακτικῶς, Irate, Ægre. M. Antonius xi. 13.: Τὰ εἶσω γὰρ δεῖ τοιαῦτα εἶναι, καὶ ὅτῳ τῶν θεῶν βλέπεσθαι ἀνθρώπον πρὸς μηδὲν ἀγανακτικῶς διατρίβειν, μηδὲ δεινοπαθεῖν.]

[* Ἀγανακτέω, Vicissim indignor, Eus. P. E. i. p. 257." G. Wakefieldius in Mss.]

Ἀγανακτέω, ὦ, Perægre fero, Indignor." H. St. Thes. Ind. [Plut. in Timoleonte xv. T. ii. p. 197. Reisk.: Τὶ γάρ; εἶπεν ὁ Διογένης, οἷε με σοὶ συναγεῖν, οὐ διαγανακτεῖν, ὅτι τοιοῦτον ἀνδράποδον ὦν, καὶ τοῖς τυραννεῖσι, ὥσπερ ὁ πάτηρ, ἐπιτήδειος ἐγγράσας ἀποθανεῖν, ἐνταῦθα παίζων καὶ τρυφῶν διάγει μετ' ἡμῶν; Reiskius, οὐδ' ἀγανακτεῖν. Idem de Adulæ et Amici Discr. T. vi. p. 274.: Καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως διαγανακτοῦντος. Usurparunt quoque et Diodorus Sic. xiv. p. 395. 4. ed. H. Steph. 1559. notante Scotto in Appendice, et Eusebii vit. Const. ii. 17. a Boissonadio in Mss. laudatus.]

[* Διαγανάκτησις, εὖ, ἡ, Indignatio vehemens.

¹ De hoc vocabulo vide Sallierii notam ad Mærin p. 39. "In Glossis est," inquit Piersonus, "Prurit. κνήφει. Leg. κνήφει." In Labbæi Glossis est κνήφει, non κνήφει. Sed recte se habet verbum illud, a Critico Summo suspectum. Nam eadem Glossæ exhibent: Κνήφη Prurigo, P. Κνήφη vero Labbæus tanquam mendosum sine accentu edidit. Sed extat in Codino de Origg. CPol. in Meursii Opp. T. vii. p. 601. quem locum laudavit Suidas vv. κνήφη et Ἀφροδίτη: Ἐπειδὴ συνέβη ποτὲ τοῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξὶ κνήφην λοιμώδη γενέσθαι. Teste autem Stephano nostro Thes. T. ii. p. 277. D. Κνήφη item urtica, pro quo κνήφος alibi dicitur. Hesych.: Κνήφαι· σκνήφαι, πῶς τις. Recte Bielius reposuit αὐτὴν κνήφαι.

² "Mihi simplicissimum videtur, comparari Latino, admirationem habere, i. e. mirabilem esse, habere, quod mirentur homines: cui similia plura Livius habet. Ita et hic, ἀγανάκτησιν ἔχει, habet (in se, in sua natura et conditione,) de quo indignentur victi et subiecti; quasi indignabilitatem, causam et materiam indignandi. Ita ἔχειν proprie accipitur: ὑφ' οἷων κακοπαθεῖ sic bene cohæreat. Queri aut indignari non potest, a quibus, i. e. quod a talibus viris, afficiatur malo; nos sumus ii hostes, a quibus vinci, quibus cedere, non sit indecorum: ut Ovid. Metam. ix. 7. xii. 81. v. 191. et hic Ciesam, et alibi in Met. [x. 604.]. A tanto [non] indignabere vinci, quod et Hannibal de Scipione prædicat, apud Liv. xxx. 30. init., Bayer. Omnino vide quæ de hoc loco scripsit Vigerus de Præcipuis Græcæ Dictionis Idiotismis p. 120. ed. Lips. 1813. ubi Hoogeveenius hæc notavit:—"Hic observa plurasin, ἔχω σοὶ ἀγανάκτησιν, poni pro παρέχω, nec esse vertendam, Ego indignor tibi, sed, Indignationis causam præbeo. Sic ἔχω φόβον verbatim, Habeo timorem, non est, Timeo, sed potius, Timeor, vel κυριολέκτως, Habeo aliquid terribile in me, quod alicui timorem incutit. Vide Dukerum ad Thucydidis locum, et Nostrum cap. v. sect. 7. reg. 12." "Sæpe miratus sum, cur philologi tantum operæ consumant in demonstrandis iis rebus, quæ demonstrari nequeunt. Ἐχεν pro παρέχεν nullus Græcorum nec dixit unquam, nec dicere potuit, sed commentum hæc est interpretum, figuras quam simplicem et apertam veritatem captare amantium. Quod quis habet, id cum eo, qui habet, conjunctum est: ita fit, ut ἔχειν sæpe significet cum aliqua re conjunctum esse. Quod si quid eo modo e. c. φόβον ἔχειν dicitur, id sane quidem etiam φόβον παρέχει, sed qui propterea ἔχειν significare vellet παρέχειν, is eodem jure posset contendere, idem verbum etiam ποιεῖν significare in illo Καναχὴν ἔχει. Et omnino quid non? In Lysia quidem verbis [ap. Gregor. Cor. p. 4.] recte dicitur γλῶσσαν νοῦν ἔχειν, cum intelligentia conjuncta esse. Et sic in ceteris locis, quos viri docti attulerunt, omnibus, nisi si quid prorsus inepte allatum est, ut a Brunckio illud Aristophanis Vesp. 712. χωρεῖθ' ἅμα τῷ τῶν μισθῶν ἔχοντι. Ibi enim non δ παρέχων τῶν μισθῶν, ut ille vult, commemoratur, sed is, qui habet mercedem, ideoque dare potest. Non rectius idem ad Æschyli Sept. ad 778. πατρίδος δόμου ἐλόντες sic dici putat, ut ἐλόντες significet διελόντες. Nimirum non putabat de Eleocle dici ποιεῖν, sed patrem hæreditatem dicatur?" Hermannus ad Gregor. Cor. p. 863. Cf. Schæf. in Ind. p. 983.

³ "Reiz. magnus Bentleius Ep. ad Millium p. 43. emendat: Menelaus me objurgat; id meis rebus regimen restituit." Rnhnkenius.

⁴ Locum in editis Epistolis frustra quæsimus.

⁵ Annon intelligi debet Euseb. Præp. Evang.? Sed nobis hæc scribentibus liber ad manum non est.

Plutarchus in Mario xvi. T. ii. p. 831. Reisk.: Ὡς φωνὰς καὶ διαγανακτήσεις τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὸν Μάριον ἐκφέρεσθαι. Philo V. Mosis L. iii. T. ii. p. 178. a Schæfero in Mss. indicatus: Ζέων καὶ πεπωρωμένος ὑπὸ τῆς νομίμου διαγανακτήσεως.]

[* “Ἐξαγανακτέω, Succenseo, Joseph. A. J. iv. 2. 1., “Ἐξαγανακτέω καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα,” G. Wakef. in Mss.]

“Ἐπαγανακτέω, Indignor ob.” H. St. Thes. Ind. [Josephus de B. J. ii. p. 177. 6. et p. 203. §. 3. 3. f. ed. Haverc. in Scotti Appendice laud. Clemens Alex. Pædag. iii. p. 296. 16., a G. Wakefieldio in Mss. indicatus: Τὸ δὲ μὴ ἐπαγανακτεῖν τοῖς ἀκολασταίνουσιν, σαφές γίνεσθαι τεκμήριον γνώμης εἰς τὸ ὅμοιον ἐκτρεπομένης. Plutarchus in Alcibiade xiv. T. ii. p. 26. Reisk., “Ἐπαγανακτεῖ δ’ ἡ βασιλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐχαλέπαινε: et in Agesilao xix. T. iii. p. 659., “Ὁ Δικαί-αρχος ἐπαγανακτῆσεν.”]

[* Προσαγανακτέω, ὦ, Indignor, Indignor insuper s. ultro. Joseph. Ant. iv. p. 227. 29. de Bello i. p. 82. §. 6., in Scotti Appendice laud. Dionys. Hal. i. 621. 14.: “Ὁ δὲ ὅπως ἡγάπησε τηλικαύτης τιμῆς τυχῶν, ἀλλὰ προσαγανακτῆσας εἶπεν. Hippocrates Epist. ad Damaget. p. 1285. 20. = 927., Πολλοὶ δὲ τῇ ἰδίᾳ φύσει προσάψαντες, ἐχθαίρουσι τὸν εὐεργετήσαντα, μικροῦ δὲ προσαγανακτεῦντες, εἰ νομίζονται χρειοφειλέται. Jamblichus de V. Pythag. xxviii. p. 302. ed. Kiessling.: “Ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦτο ἡγεῖτο μᾶλλον καὶ εὐγνώμων, τὸ μὴ ἀντιτελεῖν καὶ προσαγανακτεῖν τῇ θεῷ προνοίᾳ, Scitius enim hoc rectorisque judicii existimabat, non repugnare divinæ providentiæ. Appianus de Bell. Civ. i. 46. T. ii. p. 66.: Μάρσοι μὲν δὲ, δίκην θηρίων, τῷ πταίσματι προσαγανακτοῦντες, αὐτοῖς ὠπλίζοντο. Uterque locus a G. Wakefieldio in Mss. indicatus est.]

Συναγανακτῶ, Condoleo. Bud. [“Συναγανακτεῖν est causam afflicti suscipere et illatam injuriam animo iniquo ferre, non secus, ac si sibi facta esset,” Casaub. ad Dionys. Hal. Antiqq. Rom. vii. 45. a Schæfero in Mss. indicatus. Porro idem vir doctus consuli jubet Toup. Opusc. i. p. 82. et ex eodem Dionysio ibid. i. 81. affert: Παρὼν γὰρ ἐτύγχανε συναγανακτῶν τοῖς πελάταις. “Tollenda est σιγῇ post ἐτύγχανε: vox enim συναγανακτῶν referenda est ad Numitorem, qui forte tunc aderat tanquam patronus, ut causam clientium defenderet. Ex Dionysii igitur sententia Numitor apud fratrem non suam, sed clientium causam agit, iisque ipse συναγανακτεῖ: et apud Plutarchum vice versa Amulius suam, non τῶν χαριτῶν causam agit, eique adsunt συναγανακτοῦντες οἱ ἐν Ἀλβῇ, ut ipse loquitur.” Casaub. Plutarchi lo-

cus legitur in Romulo cap. vii. T. i. p. 88. Reisk. Idem in Lycurgo c. xi. T. i. p. 182., Προπέμψαι μέχρι τῆς οἰκίας συναγανακτοῦντας: in Othone c. 3. T. v. p. 655., “Ἡδὴ συναγανακτεῖν καὶ συγκολάζειν: de Fraterno Amore T. vii. p. 914., “Ἀμελουμένη δὲ συναγανακτεῖν, χαλεπαίνουσιν δὲ πρᾶννειν, ut uxori fratris neglectæ rationem habeat, irritatam demittiget. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. ix. 39., Οἱ μὲν γὰρ πατρίκιοι τοῖς ὑπάτοις ὡς καταλυομένης αὐτῶν τῆς ἐξουσίας συναγανακτοῦντες. Legitur, teste G. Wakefieldio in Mss., et in Synes. 187. Joseph. 501, 23. Menandri Fragmentum, Emend. Bentl. p. 94., a Schæfero in Mss. indicatum: Καὶ γὰρ ἐποδύρασθαι τι μὴ γελώμενον Καὶ συναγανακτοῦνθ’ ὅπότεν οἰκείως ὀρᾷ “Ἐκαστος αὐτῶν τὸν παρόντα, παύεται τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ * δυσφρονεῖν.]

Συναγανακτήσις, (Indignatio communis,) Condolentia, Budæus apud Aristot. [Schæferus in Mss. e Dionysio Hal. Antiqq. Rom. vii. 45. affert: Καὶ τὰ μὲν ἤδη πεπονθότες δεῖν, ὦ Βουλῇ, τὰ δ’, εἰ μὴ τὸ πλεῖον ὑμῶν μέρος ἐμποδῶν ἐγένετο, παρὰ σχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν, ἅρα εἰκότως ἀγανακτοῦμεν, καὶ βοηθείας τινὸς οἰόμεθα δεῖν οὐκ ἄνευ τῆς ὑμετέρας συναγανακτῆσεως τυχεῖν, ἐπὶ δὲ αὐτὸν ἴσῃ καὶ νόμιμον, ὦ Βουλῇ, προκαλούμενοι, περὶ ἣν ἅπαντα ἡ πληθὺς μερισθεῖσα κατὰ φυλὰς, λόγου δοθέντος τοῖς δεομένοις, ἐνορκον ἐποίησε τὴν ψῆφον. “Rectius abesset οὐκ.” Port. “Fallitur eo, quod συναγανακτεῖν est causam afflicti suscipere, et illatam injuriam animo iniquo ferre, non secus, ac si sibi facta esset.” Casaub.]

[* Ὑπαγανακτέω, Subindignor, Clam s. Supra modum indignor. Herodian. ii. 7. 4., ubi egregia quædam notavit Irmisch., et Dionys. H. T. vi. p. 1119. 10. ed. Reisk. De vi augendi aliquando particulæ ὑπὸ tributa v. Zeun. ad Viger. p. 673. ed. 1813.]

Ὑπεραγανακτῶ, Supra modum indignor, Vehementer stomachor, vel conqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τούτου, pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου. [“Toup. Opusc. ii. p. 38.” Schæferus in Mss. Elianus Var. Hist. viii. 9., “Ὅτε δὲ ἄλλω συνώκισε τὴν παῖδα, ὑπεραγανακτῆσας διέφθειρε τὸν Ἀρχέλαον. “Josephus 452, 15. 482, 38. 494, 34.” G. Wakefieldius in Mss. Plutarchus Consol. ad Apollon. T. vi. p. 441. Reisk.: “Ὁ οὖν ἡ αὐτὸς μέλλων ἀποθνήσκειν, ἡ τέκνων ἀποθνήσκοντων, ὑπεραγανακτῶν, πῶς οὐ καταφανῶς ἐπιλέλησται, οἷ καὶ αὐτὸς ἀνθρώπος ἐστὶ, καὶ τὰ τέκνα θνητὰ ἐγέννησεν;]

ἈΓΑΠΑΩ, ὦ, F. ἡσώ, P. ἡσώ, Amo, Diligo. Quidam scripserunt ἀγαπῶ, minus esse quam φιλῶ, ut Diligo³ minus quam Amo: sed ut hæc apud Latinos, ita illa apud Græcos differentia, [quamvis sæpe

¹ Jamblichus Pythag. Vita xxxi. p. 404, ed. Kiessling. (Lipsiæ 1815.): “Ὡς εἶδε τὸν τε ἐπίτροπον καὶ τοὺς ἄλλους οἰκέτας οὐκ εἶ τῶν περὶ τὴν γεωργίαν ἐπιμελείας πεποιημένων, ἀλλὰ μεγάλῃ τιμῇ κεχρημένους ολιγωρίας ὑπερβολῇ, ὀργισθεὶς τε καὶ ἀγανακτῆσας οὕτως, ὡς ἂν ἐκεῖνος, εἶπεν, ὡς εἰκοί, πρὸς τοὺς οἰκέτας, ὅτι ἐτύγχευον, ὅτι αὐτοῖς ὀργιστῶν εἰ γὰρ μὴ τούτο συμβεβηκὸς ἦν, οὐκ ἂν ποτε αὐτοὺς ἀθώους γενέσθαι, τηλικαύτῃς ἡμαρτηκότας. Locus corruptus ita corrigatur, si legamus: ὀργισθεὶς τε οὕτως ὡς ἂν ἐκεῖνος, ἡγανακτῆσας, ὡς εἰκοί, εἶπεν πρὸς τοὺς οἰκέτας, Atque iram concipiens, eam nimirum iram, quam tantæ virtutis homo concipiat, indignatus est, ut par erat, ita reprehendens servos verbis etc. Ita Wyttenbach. in Mahnii Diatr. de Aristoxeno p. 48. G. Wakefieldius, in Sylv. Crit. iv. p. 33. a Schæfero in Mss. indicatus, pro ἐπιμελείας reposuit ἐπιμελείαν, deinde, omissis istis, ὀργισθεὶς τε, legit ἐπαγανακτῆσας pro ἡγανακτῆσας, quod antea legebatur. Ἐπὶ pendet ex ὅτι, et verba ὀργισθεὶς τε καὶ ἀγανακτῆσας οὕτως, ὡς ἂν ἐκεῖνος, hanc vim habent, Tanta ira et indignatione concepta, quantam talis vir concipiat.” Kiessling. In Olympiodori Vita Platonis p. 8, 8. ed. Etwalli legitur, “Ἐπὶ τούτων οὖν ὁ Διονύσιος ἡγανακτῆσας. Lege, ἐπὶ τούτοις: nusquam enim alibi reperitur verbum ἀγανακτέω cum præpos. et genitivo.

² “Δυσανακτέω πρὸς τὴν θάλασσαν, e Plut. Rom. affertur pro A mari abhorreo. Sed puto scribendum potius δυσανακτέω, “vel δυσανακτέω, quod erit /Egre fero, Succenseo.” H. St. Thes. Ind. Respicitur ad Plutarchi Romulum init. T. i. p. 77. ed. Reisk. ubi tamen est: Τὰς δὲ γυναῖξιν αὐτῶν ἀπορούμεναις ἤδη καὶ δυσανασχετοῦσαις πρὸς τὴν θάλασσαν.

Obiter nobis liceat errorem notare, in quo est Fr. Aug. Guil. Spohnius Comment. de extr. Odysseæ Parte Lips. 1816. 8. p. 181.:—“Enstathius p. 1968, 24., “Ἐκλήσας δὲ ἡ ἄγαν λήθη, κατ’ ἐπίτασιν προθέσεως, καθὰ καὶ * ἐκσίγησις * Πυθαγορικῶς ἡ ἄκρα σιγῇ. “Ἡ ἄγαν λήθη e modo loquendi senioribus Græcis usitato, ita apud Eustath. p. 1962, 44. ἡ ἄγαν συντομία, p. 1963, 18. τὸ ἄγαν σφόδρον, p. 1967, 59. ἡ ἄγαν δριμύς. Tzetz. in Schol. ad Lycophr. T. ii. p. 570. ed. Müller. ἡ πᾶν λεπτότης.” Fallitur vir doctus, hunc loquentem modum Græcis tribuere, tanquam si Atticis et vetustioribus scriptoribus in usu non sit, cum exempla e Platone sumta Noster suo in Thesouro supra laudavit. L. C. Valckenaerius in Mss. e Sophoclis Antig. 1235. ed. Lobebeck. affert ἡ ἄγαν σιγῇ: cf. v. 1240., Καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἐστὶ πον σιγῆς βάρος. “Ἄγαν præponitur interdum vocabulis ita, ut cum illis arete copulandum, et dno istæ pro uno habenda et proferenda sint, ut in illo, Τούτους τῆς ἄγαν—κολακείας ἐπισχέσετε, 1128, 16. tanquam ἄγαν sit præpositio, ut sunt illa Latiorum præ et vā (vægrandis), Ei μὴ ταύτην τὴν ἄγαν ἐξουσίαν σχήσετε, 428. 22.” Plutarchus in Indico Demetriano ἀπομνηστικῷ p. 4. Exempla præpos. cum superlativo affert Jacobus in Appendice ad Porsoni Advers. p. 313.:—“Ἐθανὶ H. A. xi. 10., Τούτω γὰρ ὅτι φασὶν οἱ θεραπεύειν τε καὶ ἱερεῖς λυσιστελεῖν δεῖ, Νηλεὺς πῆρην, ὅτι ἀπὸ πῆρην καὶ γὰρ γλυκὺ τούτου τοῦ δόματος, καὶ εἰς οὐκὸν σπαικὸν ὄντος ἄγαθον. Nisi in postremis aliquid ad sensum implendum excidit, scribendum videtur, Ὡς ἄγαν γλυκυτάτου τοῦ δ. καὶ εἰς δ. σ. ὄντος ἄγαθου. In his saltem γλυκυτάτου verum, quod cum ἄγαν conjunctum ab Eliani consuetudine non abhorret. L. i. 38., Κῶνας ἄγαν ἀγριατάτους. [Locum hunc citat Abreschius Animadv. ad Eschylum l. 20. p. 133. quem vide.] L. viii. 13., Ὀφθαλμοὺς ἄγαν βραχίλους. Agath. in Anthol. Pal. p. 120. nr. 216., Καὶ * κατακαυχᾶσθαι τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων, ubi frustra tentavi ἀντιροδάμην. Conjunctionis ὥς cum kal permutatæ exempla sunt ubique obvia. Vide notas ad Gregor. Cor. p. 24. et 201. et Bastinm in Comment. Paleogr. p. 717. 781. et 816.

³ “Diligere aliquem est, propter virtutes ejus a nobis cognitatas magni facere; cum Amare contra sit, suavi illo sensu moveri amoris, qui non tam ex virtutibus alterius atque a certo judicio proficiscitur, quam a sensu; unde interdum distinguuntur Diligere et Amare.” Ernestius in Clave Ciceroniæ. “Diligere interdum plus est, quam Amare: nimirum quando

servetur, sæpe tamen] confunditur. Et fuerunt qui contra putaverint ἀγαπῶ plus esse quam φιλῶ. [Nam, ut apud Latinos Amare plus est quam Diligere, contra autem alia ratione plus est Diligere quam Amare, quid impedit, quominus dicamus Ἀγαπῶ modo plus, modo minus esse, quam φιλῶ? Vide Forcellinum in nota laudatum. Plato Lysid. T. v. p. 235. ed. Bipont., Ὁ δὲ μὴ του δεόμενος, οὐδὲ τι ἀγαπήνῃ οὐ γὰρ οὖν. Ὁ δὲ μὴ ἀγαπήνῃ, οὐδὲ φιλοῖ. Οὐ δὲ μὴ φιλῶν γε, οὐ φίλος; Sed Ἀγαπῶν hoc loco est Expetere, ut Latina versio habet. Iterum in Lyside p. 246. Plato, Καὶ οὕτω δὴ ἂν τότε γένοιτο κατάδηλον, inquit, ὅτι διὰ τὸ κακὸν τὰγαθὸν ἡγαπῶμεν καὶ ἐφιλοῦμεν, ὥς φάρμακον ὃν τοῦ κακοῦ τὸ ἀγαθόν, τὸ δὲ κακὸν, νόσημα. Hic quoque verbi ἀγαπῶν idem est sensus: 'Atque ita jam manifestum fieret, quod propter malum, bonum quæsiverimus amaverimusque, quasi bonum sit mali remedium, malum vero morbus.' Psalm. xxxiii. 12., Ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθὰς, Desiderans dies videre bonos: xxxix. 22., Οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου, Expetentes salutem tuam. Vide Biel. in Nov. Thes. Philolog. v. Ἀγαπάω. Schol. C. D'O. ad Aristoph. Plut. 642., a Schæfero in Mss. laudatus: Προθύσα, ἀγαπούσα, "quam formam," inquit T. Hemst., "non semel adhibuit pro ἀγαπῶσα: explicatio vero, si usum Græcæ linguæ castigatum attendas, non satis commoda." Sed criticum summum sic scribentem falli ex exemplis supra laudatis satis patet. Platonem igitur Wetstenius ad Jo. xi. 3. agens de differentia inter ἀγαπῶ et φιλῶ, citare non debuerat. Sed recte e Dione xlv. p. 175. affert, Ἐφίλησατε αὐτὸν ὡς πατέρα, καὶ ἡγαπήσατε ὡς εὐεργέτην. Cui exemplo addi potest Xenoph. Memorab. ii. 7. 9., Ἐὰν δὲ προστάτης ἦς, ὅπως ἐνεργοῖ ὦσι, σὺ μὲν ἐκείνας φιλῆσεις, ὥρων ὠφελίμους σεαυτῷ οὖσας, ἐκείναι δὲ σὲ ἀγαπήσουσιν, αἰσθημένοι χαίροντα σὲ αὐταῖς: at sect. 12. inverso ordine, Αἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, ὁ δὲ ὡς ὠφελίμους ἡγάπα. Utrumque tamen verbum sine ulla differentia in universum notat, inquit Schleusnerus in Lex., benevolentia aliquem complecti, amare ita, ut paratus sis ad hanc benevolentiam, quovis modo et tempore demonstrandum. Unde Christo

interroganti, Jo. xxi. 15. Ἀγαπᾷς με πλέον τούτων; respondet Petrus, Ναί, Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε.] Isocr. in Hel. Encomio (T. ii. p. 342. ed. Auger), Ἦν ἐπιδείκνυμεν τοὺς ἀγαπήσαντας καὶ θαυμάσαντας ἐκείνην, αὐτοὺς τῶν ἄλλων θαυμαστοτέρους ὄντας, Xenoph. K. Π. vii. (5. 18. p. 447.), Ὡστε μονοῦν ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιεφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες, (i. e. prae amore.) Idem Memorab. i. (5. 4.) de honesto et inhonesto amore usurpavit simul, scribens, Τας πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἐταίρους. Hinc etiam ὁ ἀγαπῶμενος et ἡ ἀγαπώμενη, pro ὁ ἐρώμενος et ἡ ἐρωμένη, ut dicitur infra. [V. Damm. in Lex. p. 150. qui primariam verbi hujus notionem esse amatoriam censet.] Usurpatur etiam de amore rerum inanimatarum, ut Isocr. ἀγαπῶν τὸν πλοῦτον, amare divitias, dixit. Plato Polit. ii. (i. 4.)² ἀγαπῶν τὰ χρήματα et ἀσπάζεσθαι, pro eodem ponit: ut Latine dixeris, Amare pecunias, vel amplecti pecunias, pro Pecuniarum studio vel amore teneri. Dicitur autem aliquando, Ἀγαπῶ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, vel Ἀγαπῶ τοιοῦτο πρὸ ἐκείνου, pro, Præfero hoc illi, Antepono hoc illi, ad verbum, Amo hoc pro illo vel loco illius, et, Amo hoc præ illo. Demosth. Pro Corona (p. 263. 6. Reisk.), Οὐτ' ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς τὰ Φιλίππου δῶρα καὶ τὴν ξενίαν ἡγάπησα, ἀντὶ τῶν κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων. Plut. in Camillo, Ἀγαπήσαι τὴν ἡσσαν πρὸ τῆς ἐλευθερίας. Jungitur et cum μᾶλλον: ut, Ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα, Amo magis gloriam quam pecunias, pro, Præfero gloriam pecuniis. [Jo. xii. 43., Ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢ τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ: iii. 19., Καὶ ἡγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς. Matth. vi. 24., Τὸν ἕτερον ἀγαπήσει,³ Alterum præferet. Jo. xiii. 23., Ὁν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς, quem præ ceteris Apostolis amabat Jesus. Rom. ix. 13., Τὸν Ἰακώβ ἡγάπησα, Jacobum prætuli. "In quibus omnibus locis," inquit Schleusnerus in Lex., "ὑπὲρ vel μᾶλλον omisum videtur, quod additur Jo. iii. 19. xii. 43." Il. cc. E contrario formula, οὐκ ἀγαπῶν, est Postponere, Minus curare, et Negligere. Apoc. xii. 11., Καὶ οὐκ ἡγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.] Item cum infinitivo,⁴ ut Amo apud Latinos, [Horat. Od. ii. 3. 9. iii. 16. 9. Epod. viii. 15. Plin-

verbum Amare ad æstum libidinis refertur, a quo abesse possit vera benevolentia. Catnii. 73. ad Lesbiam:—Dilexi tunc te, non tantum ut vulgus amicam, Sed pater ut gnatos diligit et generos. Nunc te cognovi. Quare etsi impensius amor, Multo mi tamen es vilior et levior. Qui potis est? inquis. Quod amantem injuria talis Cogit amare magis, sed bene velle minus." Gesnerus Thes. L. L. Cicero in Lælio 100. c. xxvii.: Amare nihil aliud est, nisi enim ipsum diligere, quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæsita. Nonius v. 3.: "Inter Amare et Diligere hoc interest, quod Amare vim habet majorem, Diligere autem est levius amare." "Differunt Amare et Diligere, quod Amare est ex appetitu, Diligere ex ratione. Hinc Amare dicuntur etiam bruta animalia, Diligere soli homines. [Vide Cic. de Fin. Bonorum et Malorum iii. 5.] Hinc etiam Amare plus est quam Diligere: quia appetitus amans ardentius, vehementiusque fertur in rem amatam, quam ratio, quæ cantius, ut ita dicam, et lentius. Cic. ad Brut. Ep. 1. Clodius valde me diligit, vel, ut ἐμφατικώτερον dicam, valde me amat. Id. ix. Fam. Ep. 14.: Quis erat, qui putaret, ad eum amorem, quem erga te habebam, posse aliquid accedere? tantum accessit, ut mihi nunc denique amare videar, antea dilexisse. Id. Fam. xiii. Ep. 47.: Eum a me non diligi solum, verum etiam amari. Id. in Fragm. apud Non. c. iv. n. 78. et c. v. n. 3.: Me aut amabis, aut, quo contentus sum, diliges. Contra alia ratione plus est Diligere, quam Amare, hoc est æstimabilius. Nam diligimus propter virtutem; amamus propter voluptatem: diligimus ratione, ut dictum est, et quasi delectu adhibito, unum præ alio amplectimur, [Cic. Fam. i. 9., Eum non solum beneficio, sed amore etiam et perpetuo quodam judicio meo diligebam:] amamus impetu quodam et cupiditate. Cic. Verr. vi. (iv.) cap. 23., Archagathus [Archagathus] homo nobilis, qui a suis et amari, et diligi vellet. Id. Fam. xv. Ep. 7., Te semper amavi dilexique. Terent. Eun. 1, 2, 16., Non quo quenquam plus amem, aut plus diligam, eo feci." Forcellinus in Latinistis Lexico. Plin. Ep. iii. 9. 7.: Quem ego cum olim mutuo diligere, ex hac officii societate amare ardentius cœpi.

¹ De forma Ἀγαπῶ Schæferus in Mss. affert e Fischeri Animadv. ad Gram. Gr. Velleri i. p. 56.:—Omnino Iones, ut Diores, vocalem α mutarunt in vocalem ε ante vel post consonantes λ et ρ, v. Hemsterh. ad Thom. M. v. ἁλός p. 862. et in verbis in syllabas αω desinentibus, ut Ἀγαπῶμεν, Archytas Fragm. p. 675. Gal. 2."

² Initio libri secundi, (p. 35. ed. Astii,) ἀγαπᾶν et ἀσπάζεσθαι pro eodem ponuntur: τί δέ; ὁ αὐτὸ τε αὐτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων; οἷον αὐτὸ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ δρᾶν καὶ τὸ ὑπαίναν τὰ γὰρ τοιαῦτα πῶς δι' ἀμφοτέρω ἀσπάζομεθα. Cum h. c. loco conferendus est locus in Gregorii Naz. Invect. in Julianum p. 31. ed. Ettonæ 1610., Ὅ γε ἄλλοις φιλόσοφοι καὶ φιλοσοφῶντες πρὸς τὸ καλὸν οἰκείωσιν ἀγαπῶντες δὲ αὐτὸ τὸ καλὸν, οὐ τὰς ἀποκειμένας ἐντεῦθεν τιμᾶς. Vide locum e Platonic Lyside T. v. p. 246. ed. Bipont. supra laudatum.

³ Luc. xiv. 26., Εἴ τις ἔρχεται πρὸς με, καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ, καὶ τὴν μητέρα, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέσσα, καὶ τοὺς ἀδελφούς, καὶ τὰς ἀδελφάς, ἐπὶ δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται μου μαθητὴς εἶναι, ubi τὸ μισεῖν, vero Hebraismo, est ἐν δευτέρῳ ἔχειν, quod ab iis fit qui aliquem secundo loco habent aut postponunt alteri: et ita plerunque. Tale est illud, Οὐδὲς δύναται ἑσθὶ κυρίου δουλεύειν ἢ γὰρ τὸν ἑνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, apud Matth. et Luc.: μισήσει, ἐν δευτέρῳ ἔχει, alteri postponet, loco secundo habebit, ἀγαπήσει autem, μᾶλλον ἀγαπήσει. Neque aliter interpretatus est Matthæus (x. 37.), qui, Ὁ φιλοῦν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ. Ita Lea μισεῖσθαι dicitur, cui altera præfertur, Genes. xxix. 31., Ἰδὼν δὲ κύριος ὅτι μισεῖται Λεία. Neque aliter locum Deut. xxi. 15., περὶ τῆς ἡγαπημένης καὶ μισουμένης γυναῖκος, acceperim, quod Latine, de dilecta et posthabita uxore, dicas: Ἐὰν δὲ γένωνται ἀνθρώπων δύο γυναῖκες, μία αὐτῶν ἡγαπημένη, καὶ μία αὐτῶν μισουμένη, ubi μισουμένη, ἐν δευτέρῳ εἶσα, ut et deinceps. Hic autem recte, Et non postponit, dicas. Quid, quod Euripides ad enndem fere modum Alcestidē [v. 546. Monk.], Οἷός τε πένθος οὐκ ἐτίθειον τόδε, Ἄλλ' ἐς τ' ἂν οὐδὲς ἀντέχῃ, γύναι, Στυγίαν μὲν ἢ μ' ἐτίθει, ἐχθαίρων δ' ἐμὸν Πάτερ' λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ, φίλοι. Ubi στυγῶν, Minus amare quam alim. Quomodo μισεῖν parens dicitur, qui minus amat, aut qui alium, ut Christum, præfert. Quod Tertulliano scrupulum iniecit, affectumque ut locum illum, "ἢ γὰρ τὸν ἑνα μισήσει etc., Quia alterum offendi sit necesse, alterum defendi, redderet." D. Heinsii Observv. Sacr. p. 167. ed. Cant. 1640.

⁴ etiam cum participio: nam Schol. C. D'O. ad Aristoph. Plut. 645. apud T. Hemsterh. ad v. 641. φίλεις δρῶσα exponit per ἀγαπᾷς ποιοῦσα, quod ita damnat T. H., ut "explicationem, si usum Græcæ linguæ castigatam attendas, non satis commodam" putet. An sibi voluit vir magnus ἀγαπᾶν sic positum pro solere nou satis Græcum esse? Sic tamen loquuntur Aristoteles Econ. ii. a Nostro laudatus, et Jerem. xiv. 10. et Os. xlii. 7. a Bielio in Thes. citati, alique plures. Sed forte ei in animo erat negare ἀγαπᾷς ποιοῦσα dici posse pro ἀγαπᾷς ποιεῖν. At, tametsi in locis ex Aristotele, Jerem. et Os. prolatis infinitivum

ius xiii. 4., Palma toto anno bibere amat. "Φιλέω, A ut notavit etiam Quintilian. ix. 3. eadem ratione usurpatur: et videtur quodammodo reduci ad verbum Soleo, quia quæ amantur facimus, sæpe facimus." Forcellinus in Latinitatis Lex.] Aristot. Econ. ii., Τὸς Λυκίους ὁρῶν ἀγαπῶντας τρίχῳμα φέρειν. ["Jerem. xiv. 10., Ἠγάπησαν κινεῖν πόδας αὐτῶν, Amant h. e. solent, consuescunt movere pedes suos: Os. xiii. 7., Καταδυναστεύειν ἡγάπησε, Amat b. e. solet opprimere." Bielii Thes. h. v.] || Significat etiam, Amice et hilariter accipio. Odys. Ψ. 214., Οὐνέκα σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὥδ' ἀγάπησα. Ubi Eustath. (p. 1946, 1. ed. Rom.) significare dicit ἐφιλοφρονησάμεν, et ita sumi ut ἀμφογαπά-ζειν. Videtur autem hic uno verbo complecti voluisse Penelope illa beuevolentiae et amoris signa, quæ Ulyssi exhibuerat, manus collo injiciens, et caput deosculans. [Vide Dammii Lex. p. 150.] Unde Auctor brevium Scholiorum ἀγάπησα exponit hic περιεπτύξαμεν, Amplexata sum, expansis ulnis. || Ἀγαπᾶν, item pro Osculor, ut ait Eustath. (p. 1935, 35.), qui exponens hæc verba e fine Od. X. (499.), Καὶ κύνειον ἀγαπαζόμεναι, scribit hinc videri sumsisse Homeri posteros usum verbi ἀγαπᾶν pro φιλεῖν, et ἀγάπην pro φίλημα.

Ἀγαπᾶν, Contentum esse, Cicerone (de Univ.) interprete: quod enim Plato (in Timæo T. ix. p. 304. ed. Bipont.) dicit, Ἄλλ' ἐὰν ἄρα μηδεὶς ἦττον παρεχόμεθα εἰκότας, ἀγαπᾶν χρῆ, interpretatur, Contentique esse debetis, si probabilia dicentur. Vide Cic. interpret. p. 14. in Lex. Ciceroniano. [Glossæ: Ἀγαπῶν Contentus, O.] Sic Isocr. in Panegyrico (T. i. p. 258. ed. Augeri) dixit, Ὡστε καὶ τοὺς ἀφροσύνας μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾶν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὁμῶν ζητεῖν ἐπάρχειν, i. e. Non jam libertate contenti essent, Non sat haberent esse liberi, Non boni consulerent libertatem. Non male exponitur in vulg. Lexicis, Ut non jam amplius libertatem affectarent. Sic in Πρεσβευτ. Libanius, Ἀγαπᾶν τοὺς ἀρχαίους ὄρους, Contenti esse antiquis finibus. Thucyd. vi. (18.), Οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. Demosth. Phil. ii. (p. 70. ed. Reisk.), Οὐδ' διὰ μὲν πλεονέξαι τὰ παρόντα ἀγαπήσειν οἶεται, Contentos fore præsenti rerum statu. Pro eodem sæpe etiam dativo jungitur, ut significationem, ita et constructionem habens verborum ἀρκουμαι et στέργω.³ Sic apud Lysiam (Orat. Funeb. super Humatis in Ceramico p. 82. Reisk.), Ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς, οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλ' ἐλπίζων καὶ τὴν Εὐρώπην δουλώσεσθαι. [Locum hunc et Phavor. laudavit. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 129.: Ἀγαπῶ, δοτικῇ. Ἀσίας ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ Ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς, οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς. Καὶ πρὸς αἰτιατικὴν. Demosth. Or. in Bæot. de Nom. p. 1002., Οὐκ ἀγαπᾶ Βοιωτὸς τούτοις, Bæotus his non contentus est.] Non raro et cum particula ei, vel ἦν, sive ἐάν, (sive

ἀν,) jungitur. Isocr. (Or. Areopag. T. ii. p. 146. ed. Augeri, Μηδ' ἀγαπᾶν, εἰ κακοδαιμονησάντων καὶ μανέντων ἀνθρώπων νομιμώτεροι γεγόναμεν. Idem Or. ad Phil. T. i. p. 322., Μὴ καὶ δόξω τισὶν ἀγαπᾶν· εἰ χαριέντως αὐτοὺς ἡμυνάμεν. Idem,) Οὐδ' ἐν τούτοις τοῖς κακοῖς ἡγάπησα, εἰ τοὺς οἰκείους τοὺς ἐμῶν διασῶσαι δυνηθείην. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. ii., Οἱ τε ἀγαπῶντες καὶ τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν εἰδότες, εἰ τις αὐτοὺς εἰα τὴν ἐαυτῶν ἔχειν ἀσφαλῶς, i. e. Et qui boni consulebant, vel, Et qui præclare secum agi putabant, ac magnam Diis gratiam habebant, si etc. Xenoph. K. Π. viii. (2. 4.), Καὶ ἀγαπᾶν ἦν καὶ οὕτως ἱκανοὺς αὐτὸν τρέφειν ἐργοδότας λαμβάνειν. [Isocr. Epist. T. i. p. 418. 5., Ὡστ' ἀγαπᾶν ἦν τὴν χώραν τὴν αὐτῶν ἔχουσιν. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. viii. 47. T. iii. p. 1614. 8. ed. Reisk., Ἄλλ' ἀγαπᾶν, ἐὰν τὰ ἐαυτῶν ἔχειν τις αὐτοὺς ἐᾷ. Demosth. Olynth. iii. p. 37, 2. Reisk., Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνευρισμένοι καὶ περηρημένοι χρήματα, καὶ συμμάχους, ἐν ὑπέρητον καὶ προσθήκης μέρει γεγέννησθε, ἀγαπῶντες ἐὰν μεταδιδῶσι θεωρικῶν ὑμῖν, ἢ βοῖδια πέμψωσιν οὗτοι. Lysias Accus. Dardaniorum p. 722. 6., Ἄλλ' ἀγαπῶμεν ἂν ὁποσοῦντινοσούν πριάμενοι παρ' αὐτῶν ἀπέλθωμεν.] Nonnunquam etiam cum infinitivo. Herodian. (ii. 15. 8. ubi vid. Irmischius,) Ἀγαπήσας ἄνευ μάχης καὶ κινδύνου λαβεῖν ταῦτα. [Idem iv. 15. 20., Ἀγαπῶν τε τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὰ χρήματα ἀναιμῶτι ἀπολαβεῖν. Vide Zennium ad Vigerum c. v. s. 4. p. 221. Lucianus Dial. Mort. xii. 4. T. i. p. 386. 49., Οὐκ ἤξιωσα, τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπόσων ὁ πατήρ κατέλιπε, Indignum existimavi, si, soli Macedonum regno incubans, contentus essem imperio, a patre mihi relicto. Theophrastus de C. P. iii. 2., Ὅσοι δὲ καὶ τὸ θεωρεῖν μᾶλλον ἀγαπῶσιν.] Sæpe cum participio. Luc. in Timone, Ἀγαπῶ ἀποφέρων τέτταρας ὀβολοὺς, [cap. 12. T. i. p. 121. 13., Ἀγαπᾶτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες.] Idem alibi, Ἀγαπῶ συνὼν μιᾷ, [Dial. Mort. xxii. 4. T. i. p. 272, 8., Ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. Demosth. Περί Συντάξεως p. 175. 2., Νῦν δ', ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾶ κατασκευάζουσα, καὶ κρήνας, καὶ κοινάματα, καὶ λήρους. Isocr. in Panathenaico T. ii. p. 428. ed. Augeri, Τούτων ἀπάντων μοι συμβεβηκότων, τῶν μὲν * ὑπερβαλλόντως, τῶν δ' ἐξαρκούντως, οὐκ ἀγαπῶ ὥν ἐπὶ τούτοις. Sequentia loca laudavit Schæferus in Mss.: Dionys. H. Antiqq. Rom. vii. 49. T. iii. p. 1420. Reisk., Οὐκ ἡγάπησε ταύτης τυχῶν τῆς χάριτος, Alciph. i. 5., Ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγκαίων εὐπορίαν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ποριζόμενος, ubi vid. Berglerus, i. 38., Ἄλλ' ὑπὸ τούτῳ ἡγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τοῦτο καὶ δημοτικόν, iii. 61., Ἄλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι τὴν πατρώαν ἀποβαλὼν οὐσίαν, ἀγαπῶ τῇ γαστρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων.⁴ Cum particula ὅτι apud Hom. Odys. Φ. (289.), Οὐκ ἀγαπᾶς, ὅθ' ἐκὼς ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι;

habeamus, participium tamen pro eo usurpari posse, minime dubitamus, præsertim cum φιλεῖν, solere, et cum participio, (ut in Aristophanis loco, φιλεῖς δρᾶσα,) et cum infinitivo, (ut in Luciani Adv. Indoctum xviii. T. iii. p. 114., Ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν ξυνοῖσι προχωρεῖν ἐς μήκος λόγων,) jungatur. Sic Anglice dicimus, 'I love doing so,' 'I love to do so.'

¹ Ἀγαπᾶν scribendam sine i subscripto, non ἀγαπᾶν. A veteribus enim Græcis hujusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ἂν ἀπαρέμματα οὐκ ἔχει τὸ προσγεγραμμένον ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὴν ἀνεκφώνητον, h. e. Infinita in ἂν desinentia non habent i subscriptum, quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quicquam non prolatum. Quicquid enim in verbis præcedit ν plene profertur, quod exemplis patet: nt, τυπτεῖν, ἐτύφθην, ἐτύπην, τυφθείην, τυπείην, ποιεῖν, ἐποίηον—ἐποιοῦν, ἐβόαν—ων, ἐβοήθην, βοήθειην, etc. Sic Etymologus [p. 201. 50.], eumque secutus Urbanus, alique Grammatici, quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur." Vir doctus hæc notavit ad Vigerum de Præcip. Gr. Dict. Idiotism. p. 220. ed. Lips. 1813. Irmischius ad Herodiani Indicem v. Ἀγαπᾶν Vigeri ipsi verba ista tribuit. Sed eum falli, satis patet ex Hoogeveenii præfatōne, ubi legitur p. xxi.: "Retinui quæ a viro quodam docto addita in Leidensi Editione his signis [] inclusa inveniuntur."

² Καὶ in Angeri Editione non legitur.

³ Dinarchus p. 63. T. iv., * Στεργεῖν εἴη τοῖς συμβαλόνουσιν. Etymologus v. Στέργω p. 725. 55. de constructione verbi στέργω prænicipit, Εἰ μὲν συντάττεται, inquit, μετὰ δοτικῆς, σημαίνει τὸ ἀρκουμαι, εἰ δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνει τὸ ἀγαπᾶν καὶ φιλεῖν. Phavorinus: Ἀγαπᾶν τὸ φιλεῖν, αἰτιατικῇ συντάσσεται, ὅλον, Ἀγαπᾶν τοὺς φίλους, Ἀγαπᾶν σε πλὴν τούτων. Ἀγαπᾶν δὲ τὸ ἀρκουμαι, δοτικῇ, ὥς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ Ἀσίας: Ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς οὐκ ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλὰ ἐλπίζων τὴν Εὐρώπην δουλώσεσθαι (δουλώσεσθαι), ἐστὶ πενήτηντα μυριάδας στρατιᾶν. Sed uterque fallitur; nam, ut ex exemplis a Nostro landatis satis patet, et στέργειν et ἀγαπᾶν, cum pro ἀρκεῖσθαι ponantur, modo dativum, modo accusativum comitem habent. Vide Fischeri Animadv. ad Gram. Gr. Velleri iii. p. 409-10. Ceterum Phavorinus his verbis, Ἀγαπᾶν δὲ τὸ ἀρκουμαι, δοτικῇ, ὥς παρ' Ὁμήρῳ, splendide erravit. Homerus enim nusquam ἀγαπᾶν τὸ ἀρκουμαι usurpavit. Sed ecce iterum Crispinus ille: Ἀγαπᾶν φιλεῖν, ἀσπά-ζομαι, στέργω, πείθω, ἐρῶ ὑπερ' Ὁμηρῶς ἐπέισε τοὺς ὕστερον ἐπὶ τοῦ ἀρκεῖσθαι τιθέναι, δ καὶ μετὰ δοτικῆς ἐκείνοι συντάσσουσιν, ὥς φάσαντες εἴπομεν. Imo in loco, ad quem nos hic remittit, dixerat Homerum ipsum verbum ἀγαπᾶν dativo junxisse. Cf. Eustath. p. 1910, 30.

⁴ "Scriptum ἐκπορίζειν. Potest et ἐκπορίζόμενος, ut supra." Bergler. "Quem locum Alciphronis alium in mente habuerit Berglerus, non habeo dicere. Ad sensum similis est Lib. i. Ep. 13., Ἀγαπητῶς ἐκπορίζοντα, non ἐκπορίζόμενον." Wagner.

fatendum, diligendi vocabulo fere uti Vulgatum interpretem, v. g. Deut. vi. Rom. vii. 1 Jo. iv. etc." Gesnerus Thes. L. L.]

[Ἀγαπήν, πρὸς ἀγαπᾶν, habet Callicratidas apud Stob. S. lxxxiii. p. 486. 42. "Hæc infinitivi forma, Atticis et Ionibus non infrequens, Doriensibus quoque valde fuit usitata," inquit Kœnius ad Gregor. Cor. p. 228.]

Suidas: Ἀγαπήν εὐκτικῶς. [Etyim. M. p. 6, 5.: Ἀγαπήν ῥῆμα εὐκτικόν. Ἀγαπάω ἀγαπῶ, ἀγαπάοντος ἀγαπῶντος, ἀγαπάοιμι ἀγαπῶμι τὸ τρίτον, ἀγαπᾶμι ἀγαπῶ. Καὶ οἱ Ἰωνες ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν εἰσθάσιν *ἐπεντιθέναί τὸ ἦ καὶ ἀναλόγως πάλιν τὸ πρῶτον γίνεται ἀγαπήν. Κανὼν γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων, πᾶν τρίτον πρόσωπον εἰς ἡ λῆγον προσθήκη του s ποιῇ τὸ δεύτερον, καὶ τροπῇ του s εἰς ν τὸ πρῶτον. Idem p. 413, 39.: Τὸ εὐκτικόν, Ζάοιμι Ζῶμι τὸ δεύτερον, Ζάοις, Ζῶς Ζάοι, Ζῶ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ οἱ Ἀττικοὶ προστιθεῖσι τὸ η, καὶ γίνεταί Ζῶη. Ἀπὸ δὲ τρίτου ποιοῦσι τὸ δεύτερον, προσθέσει τοῦ σ, Ζῶης καὶ τροπῇ τοῦ s εἰς ν, τὸ πρῶτον, Ζῶην, ὡς ἀγαπήν. Respicitur forte ad Xenophontis K. Π. iv. 3. 4. p. 131.: Νῦν μὲν γὰρ ἐγωγε ἀγαπήν, ἐξίσου τῷ θεῖν ὁρμηθεὶς ἀνθρώπῳ, μόνον τῇ κεφαλῇ προσχῶν, ἂν τε θηρίον παραθέον ἰδὼν δυνηθῶ διατεινόμενος φθάσαι, ὥστε ἀκοντίσαι ἢ τοξεύσαι πρὶν πάνυ πρόσω αὐτὸ γενέσθαι. Alii mollius legunt, ἀγαπῶ, ἦν—προσχῶ. Idem K. A. i. 1. 4., Ἀγαπήν δ' ἂν, εἰ τοῦ ἑαυτοῦ ἔθνους ἀρχὼν διαγένοιο, Præclare secum agi putet, si suæ genti imperare possit. Vide locum supra e Plat. Lyside citatum. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφορῶν σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 325.: Ἀγαπήν ἂν ἀγαπητόν μοι ἦν ἂν.]

Ἀγαθοίμαι, ὦμαι, Passivum, Amor, Diligor. Aristot. Rhetor. i. (11. 17. p. 125. ed. Buhlei.) Τὸ δὲ φιλεῖσθαι ἀγαπᾶσθαι ἐστὶν αὐτὸν δι' αὐτόν. [Pindari Isthm. vi. 102., Ἕνων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται, Amatur ob benefacta in hospites. Xenoph. K. Π. viii. 73. p. 545., Ὑπὸ τῶν γονέων ἀγαπῶμενοι. Plato in Phædone lix., Ὡν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι ταῦτα τὰ ἀγαπῶμενα μόρια, σάρδιά τε καὶ ἰάσπιδας, καὶ σμαράγδους, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. "Τὰ λιθίδια τὰ ἀγαπῶμενα sunt lapides pretiosi, cari, qui magni aestimantur, nempe gemmæ." Fischerus. Plut. in Romulo xix. T. i. p. 119. Reisk., Τοιαῦτα μὲν ἡγαπήθημεν ὑπὸ τούτων, τοιαῦτα δὲ ὑφ' ὑμῶν ἐλεοῦμεθα. Sir. xlvii. 1., Ἥγαπήθης ἐν εἰρήνῃ, Carus fuisti in pace tua. Rom. ix. 25., Καὶ τὴν οὐκ ἡγαπημένην καλέσω ἡγαπημένην, Neglectos hucusque insignibus ornabo beneficiis. Cf. Luc. vii. 5. Jo. xiv. 21, 23. Apoc. xx. 9. "Hinc in Epist. Paull. qui Dei singulari benignitate ad religionem Christianam adducti sunt, κατ' ἐξοχὴν dicuntur ἡγαπημένοι, Coloss. iii. 12. et ἡγαπημένοι ἀπὸ Θεοῦ, 1 Thess. i. 4." Schleusnerus in Lex.] || Nonnunquam et de amore venereo: unde participia Ἀγαπῶμενος et Ἀγαπωμένη, quæ tanquam nomina usurpantur pro ἐρώμενος et ἐρωμένη, i. e. amasius et amasia, seu amica. Luc. in Nigrino (vii. T. i. p. 45.), Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἐργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐκαπατώσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφισὶ τῶν ἀγαπωμένων. Idem

(Dial. Mar. iii. 2. T. i. p. 297.), Χῶρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. [Idem in Jove Tragædo ii. T. ii. p. 644., Εἶτα βουλευέσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γερόμενον, ῥῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης. J. Poll. iii. 71., Ἐρώμενος δ' ἂν φαίης, καὶ ἐρωμένη, παιδικὰ, στεργόμενος, στεργομένη, φιλούμενος, φιλνυμένη, ἀγαπῶμενος, ἀγαπωμένη.] [Zonaras p. 38.: Ἀγαπᾶν ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἀγάπης. "Est pro ἀγαφῶ, ab ἄγαν, valde, et ἀφῶ, contingo, compositum; applico quasi me valde ad aliquid, suscipio quid amplexu meo. Prima notio est amatoria." Dammius in Lex. p. 150. "Ab ἀγῶ, ἀγάπῳ, sic Oppiani Cyneg. iii. 96. ἀγάσαντο pro ἡγάπησαν." Schneiderus in Lex. Locus Oppiani est hic:—Ἐξοχα δ' αὖ τὰδε φύλα φίλην ἀγάσαντο γενέθλην, Admirari solent, et, ex adjuncto, amare: sic ἀγαμαι, ut Schneiderus ipse in voce scribit, ponitur pro Amo, in sensu morali, apud Xenoph. Sympos. viii. 29., Ζεῦς τε γὰρ, ὅσων μὲν θνητῶν οὐσῶν μορφῆς ἡράσθη, συγγενέμενος, εἰὰ αὐτὰς θνητὰς εἶναι ὅσων δὲ ψυχὰς ἀγασθείη, ἀθανάτους τούτους ἐποίει. Herod. iv. 75., Οἱ δὲ Σκύθαι ἀγάμενοι τῇ πυρὶ ὠρόνται, Suffitu hoc delectantur et ululant. J. Poll. v. 113.: Φιλῶ τὸν δεῖνα, ὑπερφιλῶ, στέργω, *ὑπερστεργῶ, ἀγαπῶ, ὑπεραγαπῶ, ἀγαμαι, καὶ τοῦτ', εἰ βούλει, μετὰ τῆς ὑπέρ. Hemsterhusius ad J. Poll. x. 21. p. 1164. b., a Schæfero in Mss. laudatus; "vestigia veteris verbi πάω conspicit in ἀγαπάω, quod dictum quasi ἄγαν πάω, summo opere curam alicujus gero."]

Ἀγάπημα, Dilectio, ἀγάπησις. || Item, Res seu Persona quæ diligitur. Crates (Thebanus) in quodam Epigr. (apud Brunckii Anal. i. p. 186.), Χαίρε θεὰ δέσποινα, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα, Εὐτελής, κλεινῆς ἐκγονε Σωφροσύνης Σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσι, Virorum bonorum amor, ut Virg. (E. vii. 21.), Nymphæ, noster amor, Libethrides, τὸ ἡμέτερον ἀγάπημα. Sic Cicero Phil. vi. (12. c. 5.) dicit Antonium amores deliciasque suas. [Idem Att. xvi. 6., Piliæ salutem dices, et Atticæ, deliciis atque amoribus meis. Sic Titus Vespas., Sueton. i., vocatur Amor ac Deliciæ Generis humani. Idem Suetonius de Illustr. Grammat. c. iii.: Pretia Grammaticorum tanta, mercedesque tam magnæ, ut constet Lutatium Daphnidem, quem Lenæus Melissus, per cavillationem nominis, Πανὸς ἄγνημα dicit, ducentis millibus nummum Quinto Catulo emtum ac brevī manumissum. "Ubi alii Πανὸς ἄγνημα, alii Πανὸς ἄγαλμα, alii aliud. Sed omnes perperam. Editio Mediolan., Panosagasema. Scribendum omnino, unius literæ mutatione, Πανὸς ἀγάπημα, Pan's delight. Quo allusum ad Daphnidem, pastorem illum Siculum, qui Pani in deliciis fuit. Hesych.: Μέλημα οὗ τινος ἂν τις φροντίζῃ, ἀγάπημα.—Huc accedit Axionicus Comicus apud Athen. viii. p. 342., Ὀσφογάων καὶ λίχνων ἀνδρῶν ἀγάπημα. Quod festive admodum λίχνευμα vocat Sophron in Mim. Muliebr." Toup. Emendd. in Suid. iii. p. 154., a Schæfero in Mss. laudatus. "Legit T. H. in præf. ad J. Poll. Πανὸς μέλημα, eleganter, sed verius, puto, ἀγαλμα: recte tamen ἄγνημα, ab ἀγαμαι, Admiror." Toup. l. c. iv. p. 212.]

Ἀγάπησις, (ἡ) Dilectio, pro ἀγάπῃ, Atticorum² est: ut πρέσβενσις pro πρεσβεῖα, ut inquit Corinthus

¹ "Locus Sophronis, qui apud Athenæum [iii. p. 86. e.] et Demetrium Phalerenum [clii. p. 88. ed. Fischeri] admodum depravatus est, ita legendus et distinguendus est: Τίνας δ' ἐπὶ ποτα, φίλα, ταῖς τοι Μακρὴν ἐργῆαι; B. σωλῆνες τοῖσι γὰ * γλυκυκρέαν κογχύλιον, Χῆραν γυναικῶν λίχνευμα." Toup. In Athenæi edit. Ven. et Ms. A. legitur θῆν post σωλῆνες, et sic edidit Schweigh. Pro χῆραν, quod enim editis tenuit Toupus, χῆραν penacite dedit codex Schweigh. uterque, quod probum judicavit Schweigh., quoniam adjectivum h. l. non substantivum nomen est. * Γλυκυκρέων per o in fine scribit Ms. A. et sic Demetr. Phalerenus, (ut notare debuerat Schweigh.), sed γλυκυκρέων per ω tenet Ms. Ep. "Ad ambiguitatem, in qua ludit poeta, pertinet quod Hesych. v. Σωλῆνες adnotavit, τᾶσσαι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορῶν, sc. τῶν τοῦ ἀνδρὸς αἰδολῶν, ut jam olim interpretatus est Gesnerus de Aquat. p. 1036." Schweigh. "Solenes, inquit Plinius, pisces sunt testacei generis, quorum conchæ instar tubuli oblongæ sunt. Hinc est, quod Σωλῆνες ἐπὶ μορῶν τᾶσσαι, ut vult Hesych., non quidem muliebrium, ut credit Victorius, sed virilium. Atque adeo sub hac metaphora latet obscenum quiddam; et lateat. Σωλῆνας Epicharmus apud Athen. [iii. p. 85. d.] * μακρογογγύλλους [* μακρογογγύλους Ms. A.] vocat, quod ipsum ea, quæ dixi, multum confirmat." T. Galeus.

² Gregor. Cor. p. 50.: Τὴν πρεσβείαν πρέσβενσις, καὶ τὴν καταβολὴν καταβόρην, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν, καὶ μᾶλλον ὁ Θεοῦ κτίδης. "Hæc, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν, non pnto a Gregorio Cor. profecta, sed a lectore libelli addita esse; cuiusmodi addimenta multa, imprimis in Cod. c., interdum plane aliena illa a consilio nostri scriptoris reperiuntur. Omnino in scriptis Grammaticorum, qualis Gregorius est, haud raro maxime cavendum, ne, quo quis plura liber tenet, eo plus auctoritatis illi tribuendum putet." Bast. Quod neque in Thucydide, neque in nullo Attico scriptore, nec in Schol. ad Thucyd. i. 73., unde sua forte sumserit Gregorius Cor., vox ἀγάπησιν reperiatur, Bastii sententiam evidenter confirmat. At, dices, legitur in Plat. Definitionibus p. 413. b. Legi quidem ibi concedimus. Sed libellus iste, a Diog. L. non memoratus, Platoni adjudicandus videtur: Platoni tamen tribuitur ab Ammonio in Παιδείῃ, ubi L. C. V. hæc notavit:—"In Platonis Definitionibus legitur, Παιδεία,

de Attica Dialecto' (p. 50. ed. Schæferi.) Plut. in Pericle (xxxv. T. i. p. 639. ed. Reisk., Φαίνεται μέντοι μᾶλλον ἐρωτική τις ἡ τοῦ Περικλέους ἀγάπησις γενομένη πρὸς Ἀσπασίαν), ἀγάπην ἐρωτικὴν vocat dilectionem amatoriam, i. e. ex sagittis cupidineis provenientem. [Idem in Comparatione Thesei cum Romulo T. i. p. 154., "Ἐπειτα τῇ μετὰ ταῦτα τιμῇ καὶ ἀγαπήσει καὶ δικαιοσύνῃ περὶ τὰς γυναῖκας ἀπέδειξε τὴν βίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀδικίαν, κάλλιστον ἔργον καὶ πολιτικώτατον εἰς κοινωνίαν γενομένην. Idem in Coriolano xxxvii. T. ii. p. 155., Μάλιστα δὲ τῇ περὶ τὰς γυναῖκας ἀγαπήσει καὶ τιμῇ τῆς τε βουλῆς τοῦ τε πλήθους ἅπαντος, ἐνδηλος ἦν ἡ χαρὰ τῆς πόλεως. Idem in

A Septem Sapientum Convivio T. vi. p. 561, Ἀλλὰ πρὸς φίλαν καὶ ἀγάπην ἀλλήλων προτρέπεται παρακαλεῖ τὸν βίον. Idem in Amatorio T. ix. p. 50., Ἡ δ' ἀπὸ ταύτης ἀναβλαστάνουσα καὶ ἡμέραν ἡμέραν καὶ χάρις καὶ ἀγάπησις ἀλλήλων. Jamblichus de Pythag. Vita xi., Ἐπειτα, εἰ παρέπεταί τις αὐτοῖς ἀγάπησις καὶ σωφροσύνη πρὸς τὰ διδασκόμενα. Pseudo. Plato in Definitionibus p. 413. b., a Routhio ad Hederici marginem laudatus, Ἀγάπησις, ἀπόδειξις παντελής. Cf. Diog. L. vii. 116. Suid. v. Εὐπάθεια, Andronicum Rhod. de Animi Affectionibus ed. Oron. 1809. p. 526. et Clem. Alex. Strom. ii. p. 451, 9, ubi v. Potterus, qui pro ἀπόδειξις legendum conjicit

δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς. Παιδεύσις, παιδείας παράδοσις. Eadem prostant sub nomine Speusippi Platonici: Fabricius Bibl. Gr. L. iii. c. i. §. 4. super auctore harum Definitionum disquirat, quas non dubitanter veterum auctoritate Platoni vindicat Casaub. ad Theophr. c. iii. p. 115. [Imo c. ii. Verba sunt hæc: "Non enim iis assentiri debemus, qui temere et contra auctoritatem vetustissimorum scriptorum illum librum a Platone abjudicant." Casaubonum sequitur Menag. ad Diog. L. iii. 68. et iv. 5.] "Opus etiam conscripsisse perhibetur præceptor Platonis Archytas." Hactenus Valck. Sub Speusippi nomine Definitiones istas edidit Latine a se translata Marsilius Ficinus. Equidem Speusippum "Opus scripsisse testatur Diog. L. iv. 5.: "hæ sunt, opinor, Definitiones," inquit ibi Sambucus ap. Menag., "quæ falso Platoni adscribuntur." Fabricio l. c. non a Platone scriptas, sed e Platone collectas esse videtur. At quomodo fieri potuit, ut Plato voc. ἀγάπησις, quod scriptoribus tantum, qui post Platonem floruerunt, præsertim Alexandrinis, in usu fuisset, ex exemplis supra laudatis satis constat, unquam usurparit? Quominus vero libellum istum Platoni tribuamus, deterret farrago vocabulorum, quæ frustra et in genuinis Platonis operibus quæsimus, et in ceterorum Græcorum scriptis. Talia sunt * ἀνεκπληξία (p. 412. c. * ἀνεκπληξία διὰ κακοῦ παρουσίαν): * αὐτοκράτεια, (p. 412. c. * Ἐλευθερία, ἡγεμονία βίου, αὐτοκράτεια ἐπὶ παντί): * ἀφιλοσοφία, (p. 415. e. * Ἀφιλοσοφία, εἰς καὶ ἢν ὁ ἔχων, μισολόγος ἐστί, sed ἀφιλόσοφος legitur in Platonis Phædro c. xxxvii. p. 256. notante doctissimo Routhio ad Hederici marginem): * εἰσαγγελσις, (p. 414. c. Αἰσθησις, ψυχῆς φορὰ, τοῦ κινήσις, ψυχῆς διὰ σώματος εἰσαγγελσις εἰς ὥρας ἀνθρώπων, ἀφ' ἧς γίνεταί ψυχῆς ἔλογος δύναμις γνωριστικὴ διὰ σώματος): * εὐλαβητικὸς, (p. 411. e. * Ἐξίς καὶ ἢν ὁ ἔχων, αἰρετικός ἐστί καὶ εὐλαβητικὸς ὡν χρή): * κρατητικός (p. 414. a. Νίκη, δύναμις κρατητικὴ πρὸς ἀγωνίαν): * εὐκρίνεια κρατητικὴ τοῦ λογιζομένου, Glossæ Labbeanæ, Κρατητικός Tenax): * προδηλωτικός, (p. 414. b. Μαντεία, ἐπιστήμη προδηλωτικὴ πράξεως, ἔνευ αποδείξεως): * σπουδαϊότης, (p. 412. e. * Ἡθους σπουδαϊότης, eandem phrasin G. Wakefieldius in Mss. affert e Diod. Sic. i. 93., τὴν ἐπιείκειαν καὶ σπουδαϊότητα τῶν ἡθῶν): * ὑποληπτικός, (p. 414. c. Δύναμις ὑποληπτικὴ περὶ τινὸς ἢ τινῶν). Sunt quoque alia vocabula in eodem libello ubique obvia, quæ ignorat Plato; extant quidem in Græcis scriptoribus, sed iis tantum, qui post Platonem vixerunt. Hujusmodi sunt hæc: Ἀυτοπραγία, * εὐαγωγία, ἀνέμπτωτος, φραστικός. P. 411. e., Σωφροσύνη—αὐτοπραγία κατὰ φύσιν. P. 413. b., Εὐγένεια, ἀρετὴ εὐγενεὺς ἥθους, εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις: hoc vocabulum e Themistio et Plutarcho affert Schneider in Lex. P. 412. C., Ἀλυσία, εἰς καὶ ἢν ἀνέμπτωτος ἔσμεν εἰς λόγους. Ἀπάθεια, * εἰς καὶ ἢν ἀνέμπτωτος ἔσμεν εἰς πάθη. P. 414. d., Λόγος, φωνὴ ἐγγράμματος, φραστικὴ (Cod. Reg. φραστικός) ἐκάστου τῶν ὄντων: H. Steph. Thes. Ind. e Diog. L. v. 4. i. affert, Schæferus in Mss. Marcellum de V. Thucyd. p. xix. ed. Bipont. et Toupium ad Pseudo-Longin. p. 336. laudat. Vide Ernestii Lexi. Technol. Gr. Rhetor. p. 376. Legitur et in Eustathio ad Od. O. p. 1035, 28. Quæ cum ita sint, Platoni, elegantiarum Atticarum studiosissimo, abjudicandæ sunt istæ Definitiones, quæ ejus auctoris sint, viderint alii, sed Stoicum plane sapiunt, quippe Stoicorum dogmatum et Stoicorum dictionum ubique plenæ et refertæ sunt, ut cuius patebit, qui eas cum Zenonis Vita a Diog. L. conscripta contulerit. Stoicorum sunt voces αὐτοπραγία, et ἀνέμπτωτος, v. Diog. L. in Zenone, c. 117. et 121. Jam vero etiam vox ἀγάπησις Stoicorum est, teste Diog. L. l. c. sect. 116., Καθὰπερ οὖν ὑπὸ τὰ πρῶτα πᾶσι πᾶσι τινὲς, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὑπὸ τὰς πρῶτας εὐπάθειας: καὶ ὑπὸ τὴν βούλησιν, εὐνοίαν, εὐμένειαν, ἀσπασίαν, εὐπῆσιν. Locum exscriptit Suidas v. εὐπάθεια. Andronicus Rhodius Peripateticus in libro de Animi Affectionibus p. 526. ed. 1809., Εὐνοία μὲν οὖν βούλησις ἀγαθῶν, αὐτῶν ἔνεκεν ἐκείνων, εὐμένεια δὲ εὐνοία ἐπίμονος, ἀσπασμὸς δὲ, ἀδίστατος ἀγάπης. Andronico illi et Platoniarum Definitionum auctori cum Zenone maxima est similitudo et decretorum et dictionum, adeo ut fieri non possit, quin uterque mutatis mutandis e Zenone sua mutuatus sit. Platonice istæ Definitiones: Εὐνοία, αἰρεσις, ἀνθρώπου πρὸς ἀνθρώπου ἀσπασμός· Οἰκειότης, ταυτοῦ γένους κοινωνία: Ὁμόνοια, κοινωνία τῶν ὄντων ἀπάντων, συμφωνία νοημάτων καὶ ὑποληπμάτων: Ἀγάπησις, ἀπόδειξις παντελής. Huc respexit Clem. Alex. Strom. ii. p. 451, 9.: Στέρξις δ' αὖ, τήρησις ἐστὶν εὐνοίας, ἡ ἀγαπήσις εὖς ἀγάπης δὲ, ἀπόδειξις παντελής: καὶ τὸ ἀγαπᾶσθαι, ἀρέσκεισθαι τῷ ἡθεῖ, ἀγόμενον τε καὶ ἀπαγόμενον ἔχονται, δὲ εἰς * ταπρότητα δὲ ὁμόνοιαν, ἐπιστήμην οὖσαν κοινῶν ἀγαθῶν καὶ γὰρ ἡ * ὁμογνωμοσύνη, συμφωνία γυνῶν. Vide Andronici Rhod. Ethicorum Nicolaich. Paraphr. ix. 7. p. 444. "Forte scribendum ἀπδοξίς: nam amoris est amatos παντελῶς ἀποδέχεσθαι, δοκιμάζειν καὶ συναίνειν, et, ut sequitur, ἀρέσκεισθαι τῷ ἡθεῖ." Potter. Verb. ἀγαπᾶν pro ἀποδέχεσθαι sumi, supra ostensum est. Sed nom. ἀπδοξίς Lexica non agnoscunt. Favet tamen emendationi, quod ἀπδοξίς, ut vulgo legitur, sensu prorsus careat. Ubi enim est genitivus nominis rem declarantis, cujus demonstrationem perfectam ἡ ἀγάπησις significet?

"Corruptissimus est Schol. Thucydidi ad L. i. 73., "Ὅτι ἡ πρέσβευσις, ἡ καταβολήσις, καὶ τὸ καταβολή, παρὰ Θουκυδίδην ἰδῶς. Equidem e Nostro suspicor legendum, "Ὅτι ἡ πρέσβεια πρέσβευσις, καὶ ἡ καταβολήσις καταβολή π. Θ. i. [H pro ἡ reposita est H. Steph.] Certe πρέσβευσις et καταβολή Thucydidea sunt, tanquam nimis poetica notata Dionysio Halic. Vid. Interpr. ad l. c. [Καταβολή legitur in Thucyd. viii. 85. et 87. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 104.: Καταβολή· Θουκυδίδης· ὁρῶν. J. Poll. ii. 126., Καὶ ὡς Θουκυδίδης, καταβολή: v. 160., Καταβολή, ὡς Θουκυδίδης. "Steph. de Dionysii Imitat. Thucyd. p. xxvii. Duk., Dionys. Hal. ii. 1137. iii. 1344. 1511. Spald. ad Quintil. iv. p. 162. a." Schæferus in Mss. Vide Hesych. et Suid. qui locum e Menandro, in Excerptis Hoeschelii p. 122. affert: cf. Toup. Emend. in Suid. T. i. p. 314. a Schæfero in Mss. laudatum.] Καταβολήσις est in Epist. Themistoclis xi. [et in Philone adv. Flaccum T. ii. p. 537. 23. notante Schæfero. Idem in Artemidoro l. 24. et Plutarcho T. iii. p. 843; 7. T. vii. p. 637, 13. ed. Reisk. notante G. Wakefieldio in Mss. "Ad D. S. ii. 138., Schæferus in Mss. Item in Hesychio, Καταβολή· καταβολήσις: (male editur in Albert. Edit. καταβολήσις,) κραυγή. Extat et in Glossis.] Ut idem cum Scholiaste emendato Noster tradiderit, mutandus paulum est ordo: τὴν πρέσβειαν π. καὶ τὴν καταβολήν κατὰ βολήν, modo ipse sibi Grammaticus constiterit." Kœn. Egregie fallitur vir doctus. Gregorii enim locus sanissimus est. Nam Atticis scriptoribus, vel potius Thucydidi uni ex Atticis peculiarem esse tradit terminationem in εὖσις et οῖσις, ut πρέσβευσις pro πρέσβεια, et καταβολήσις pro καταβολή. E Gregorii mente verba recte se habent. Quod vero ad Schol. Thucyd. attinet, hic quoque locus, et Gottlebero suspectus, nulla eget emendatione, nisi quod ἡ pro ἡ ante καταβολήσις, ἡ pro τὸ ante καταβολή, reponendum est. Teste enim eodem Gottlebero, in Aug. Cod. est, "Ὅτι πρέσβευσις καὶ καταβολήσις καὶ καταβολή οὐ λέγεται, εἰ μὴ ἰδίᾳ παρὰ Θουκυδίδην: in Cass. οὐ λέγεται—, ut in Aug. Sed dubio procul et Gregorius et Scholiasta ingens falsum de v. καταβολήσις dixerunt. Nam nec in Thucydide, nec in ullo Attico scriptore reperitur. H. Stephanus de Dial. p. 21., a Schæfero in Mss. laudatus:—"At illud prius, nimirum quædam Attica esse tradi, et exemplo Thucydidi confirmari, quum alioqui non tam Atticæ linguæ generaliter quam veterum Atticorum linguæ peculiariter adscribi debeant, probari a me possit fortassis articulo xvi., ubi tradit Corinthum Thucydides πρέσβειαν appellare quod alii πρέσβειαν, et καταβολήν quod alii καταβολήν. Horum enim utrumque ap. Thucyd. extat, (si ejus Scholiastæ credimus,) ac, si Dionysio Hal. fidem adhibere volumus, utrumque poeticum esse existimandum est. Apud eum enim in Opusculo quod ad Ammæum Περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων scripsit, [T. vi. p. 794. ed. Reisk.] pro καταβολή potius καταβολήσις quam καταβολή reponendum esse arbitror, si Thucydidem illo quoque usum esse verum sit. Siquidem καταβολή aperte mendosum est, quippe quod tale sit ut poeticum potius quam oratorium vocari non queat. [Pro καταβολή in Dionysii Cod. Reg. 2. est καταβολή.] Et tamen apud ipsum etiam Corinthum edd. typographicæ priores scripturam illam retinuerunt: habent enim, τὴν πρέσβειαν, πρέσβεισιν καὶ τὴν καταβολήν καταβολήσιν. At posteriores errorem auverunt quum pro una voce mendosa duas mendosas nobis dederunt, scribentes, καὶ τὴν καταβολήν, καταβολήσιν, Quam lectionem valde suspectam mihi fuisse fateor: quum tamen et properandum esset, et loco Thucydidi non recordari, eam et ipse in mea edit. sequutus sum. Porro quum utrumque ap. Thucyd. extare dicatur, nimirum et καταβολήσις et καταβολή, ut tamen Plutarcho καταβολήσις potius quam καταβολή scripsisse existimem, eo impellor quod καταβολή analogiam sequatur potius quam καταβολήσις, quippe quum a simpliciter βοῶ habeamus βοή, non βόσις, Plut. nihilominus in libello de Def. Oiac. [T. vii. p. 657. 13. Reisk.] καταβολήσις quam καταβολή maluisse dicere fateor. Sed quocumque modo se res habeat, quod a lectionem illam attinet, sciendum est scholiastem ipsius Thucydidi mihi assentiri. Quippe qui non linguæ Atticæ hæc vocabula adscribit, ut a Corinthio adscribuntur, [Imo ipse Corinthus Thucydidi peculiariter esse potius quam Atticis scriptoribus communi in usu esse tradit, Καὶ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης, v. Toup. Emend. in Suid. T. i. p. 274. et Bast. ad Gregor. Cor. l. c.] πρέσβευσις, et καταβολήσις, ac καταβολή, sed Thucydidi peculiariter esse dicat: ἡ πρέσβευσις, inquit p. 24. mea edit., ἡ καταβολήσις, καὶ τὸ [ἡ] καταβολή, παρὰ Θουκυδίδην ἰδῶς." Mirum est hunc insignem locum Kœnii diligentiam effugisse.

* ἀπάδει. "Jerem. xxxi. 3., Ἀγάπησιν αἰώνιον ἡγάπησά σε. Hab. iii. 4., Ἔθετο ἀγάπησιν κραταῖαν ἰσχύος αὐτοῦ. Sir. xlviii. 11., Ἐν ἀγάπῃσει κεκοσμημένοι." Biellii Nov. Thes. philolog. Vide Suidam, Phavor. et Grammaticum S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324. mox citandos. Recentiores pro ἀγάπῃ ἀγάπησιν usurpasse, notat T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 127., a Koenio ad Gregor. Cor. l. c. et Schaefero in Mss. laudatus.]

Ἀγαπησμός, ου, ὁ, Idem quod ἀγάπησις, sive ἀγάπη. Suidas ait ἀγαπησμόν seu ἀγάπησιν dici etiam τὴν φιλοφροσύνην. [Locus est: Ἀγαπησμός. Ἀγαπησμόν λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην. Συναριστώσαις Μένανδρος—καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν, οἷος ἦν. Etym. M. p. 8, 52., Ἀγαπησμός, ἀγάπησις. Zonaras p. 22.: Ἀγαπησμός ἡ φιλοφροσύνη. Phavorinus: Ἀγαπησμόν καὶ ἀγάπησιν οἱ παλαιοὶ ἐλέγον τὴν φρόνησιν καὶ τὴν φιλοφροσύνην. Unde hæc depromserit Phavor., nescimus, sed certe in eo fallitur, quod dixerit ἀγαπησμόν et ἀγάπησιν dici etiam τὴν φρόνησιν, pro quo φιλοφρόνησιν scribere debuerat. Συναγωγή Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, iu Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγαπησμός λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφρόνησιν. Συναριστώσαις Μένανδρος—καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν, οἷος ἦν.] Apud Hesych. per ι scribitur ἀγαπισμός. [Reponendum est ἀγαπησμός, ut vidit Tittmannus ad Zonaram p. 22. Berglerus ad Alciph. i. 22., a Schaefero in Mss. citatus:—"Μελλισμοῦς. Ita scripsi audacter ex Ms. Vaticano pro vulgato μελισμοῦς." Quod divisionem hic membratim factam non opportune importat, cum tantum de mora et dilatione agatur. Videtur autem hæc vox viris eruditissimis non valde obvia fuisse, nisi in Lexicographis Græcis. Certe Jungermannus in J. Polluce libenter videtur eam muniturus fuisse testimonio scriptoris alicujus more suo, si in promptu fuisset. Et H. Steph. in Thes. his tantum defungitur: "Μελλισμός itidem, ut μέλλησις, pro Cunctatio et Tarditas, adfert autem ex Polluce Budæus." Non autem plaue indicta est. Occurrit apud Dionys. Hal. Antiqq. (vii. 17. p. 1353. ed. Reisk.), Οὐ γὰρ ἐδόκει τὸ πρᾶγμα ἀναβολῆς δεῖσθαι οὐδὲ μελλισμοῦ, et ap. Pausan. iv. 21. Τοῖς μὲν γὰρ ἡ ἀπειρία τῶν τόπων καὶ ἡ τόλμα Ἀριστομένους παρεῖχε μελλισμόν.² Ubi Sylburgius etiam hæc tantum addnotat: "Hartungus mavult μελλισμόν, reperitur tamen itidem ὀδαξισμός ab ὀδαξέω,³ et alia nonnulla, epenthese τοῦ σ, ut ὀρχησμός, ἐπενθέσει τον θ." Nec saltem contra Hartungi illius μελλισμόν, vocem nihili, mutire

ausus est. Illud de epenthese recte. Sic *λοιδορησμός apud Aristoph. Ran. 770.⁴ ut recte ed. Ven. Farrei, (et edd. Ald. Juutæ et Brub.) et *πατησμός apud Æschylum in Agam. 972. Quæ voces H. Stephano ignotæ, nisi quod ex Thoma Magistro adfert λοιδορισμός, quod vitiosum est; non enim extat verbum *λοιδορίζω,⁵ sed λοιδορῶ, uti nec μελλίζω, sed μέλλω, μελλήσω, nec πατίζω, sed πατῶ. Sic cum nec ὀρχέζομαι extet, sed ὀρχομαι, ab isto et ὀρχησμός apud Æschylum in Eumen. 372., non ὀρχισμός. Ita cum nec ἀγαπίζω sit, sed ἀγαπῶ, hinc ἀγαπησμός, non ἀγαπισμός.]

Ἀγαπητός, (ῆ, ὄν,) Dilectus, Carus, (Amatus,) vel Amabilis. Aristot. Ethic. Nicomach. ix. 12., Ἀρ' οὖν ὥσπερ τοῖς ἐρῶσι τὸ ὄρῃν ἀγαπητότατόν ἐστι, i. e. gratissimum. [Xenoph. Memorab. ii. 1. 32., Ἡ ἀρετὴ—ἀγαπητὴ συνεργὸς τεχνίταις: 33. ejus cultores sunt φίλοι θεοῖς, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις. S. Paulus in i. Epist. ad Tim. vi. 2., Καὶ ἀγαπητοί, Et digni, qui diligantur: idem ad Philem. v. 16.: Ἀγαπητόν, μάλιστα ἐμοί, πόσω δὲ μάλλον σοί. Vide Schleusneri Lex. Pindari Nem. viii. 6., Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-Ta πρὸς ἔργον ἕκαστον, Τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι, i. e. Optabile, jucundum est.] || Hieronymus annotat ἀγαπητόν magis sonare diligibilem, dignum qui diligatur, quam dilectum, i. e. ἡγαπημένον. Sed in mentem venisse debuit Hieronymo, quemadmodum γνωστόν pro ἐγνωσμένον, et κτιστόν pro ἐκτισμένον, item χριστόν φάρμακον pro χριόμενον capitur, ita ἀγαπητόν pro ἡγαπημένον vel ἀγαπώμενον sumi. Suidas quoque ἀγάπητόν exponit ἡγαπημένον. Idem ἀγαπητὰ ἔθη [leg. ἦθη, sed et in Kusteri edit. exstat ἔθη] exponit τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ, i. e. pulchra sive honesta et bona, ideo, opinor, quod consequens sit ut quæ talia sunt, sint amabilia. [Zonaras p. 31.: Ἀγαπητὰ ἦθη καλὰ καὶ σπουδαῖα καὶ ἀγαθὰ. Συναγωγή Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγαπητὰ ἦθη τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ. Locus e Xenoph. Memorab. iii. 10. 5. depromptus est: Ἰλότερον οὖν, ἐφη, νομίζεις ἢ διον ὄρῃν τοὺς ἀνθρώπους, δι' ὧν τὰ καλὰ τε καὶ ἀγαθὰ καὶ ἀγαπητὰ ἦθη φαίνεται, ἢ δι' ὧν τὰ αἰσχροὶ τε καὶ πονηρὰ καὶ μιστὰ;] || Idem addit, ἀγαπητόν, τὸ ἡγαπημένον ἢ τὸ μονογενές. [Zonaras p. 14., Ἀγαπητός ὁ ἡγαπημένος ἢ καὶ ὁ μονογενής.] Plut. de Def. Orac. (T. vii. p. 667, 5. ed. Reisk.) conjungit μονογενῆ et ἀγαπητόν, sic: Αὐτὴ δὲ φησι (imo, Ταῦτα δὲ φησι, sc. Πλάτων, ut in edit. Reisk.), δοκεῖν ἓνα τοῦτον εἶναι μονογενῆ τῷ Θεῷ καὶ ἀγαπητόν. At Hesych.⁶ ἀγαπητόν exponit μονογενῆ, κεχαρισμένον, i. e. unigenitum, gratum, quod vide-

¹ "Quod etiam est in Cod. Vind. A." Wagnerus.

² Ad finem notæ Berglerus addit:—"Occurrit vox et apud Donatum in Comment. ad Hecyram Terentii Act. ult. Sc. ult. ubi hanc orationem: Quid donem? quid? quid? necio, dicit esse μελλισμόν, nempe figuram orationis, cum dubitando alicui rei inbaretur." De figura μελλισμός omnino silet Ernestius in Lex. Technol. Gr. Rhetor.

³ Imo ab ὀδαξέω, ut a κνέομαι κνησμός. "Ab ὀδαξέω, et non ab ὀδαξίσθαι, ut H. Steph. Thes. i. p. 1082. [1081.] statuit, derivatur nomen ὀδαξισμός, pruritus, ut a κνέομαι κνησμός etc. pro quo, et alibi sæpissime, [vide H. Steph. Thes. l. c.] et apud Philon. Jud. de Special. Leg. Op. ii. p. 301. 12. male scribitur ὀδαξισμός per ι. Hesychii glossæ conjungendæ sunt, et legendum per η: Ὀδαξισμός τριμύς ὀδόντων, ὀδηγμός, κνησμός. V. Suidam. Δαξισμός sua quidem serie legitur apud Suid., sed pntidus istius hominis error est. [Vide H. St. Thes. Ind. h. v.] Ὀδαξιστικός scriptum est apud Pollucem ii. 110. verum et illic rectius per η legetur." Pigeonius ad Mærin p. 40. Vide-Schneideri Lex. v. *Ὀδαξιστικός. Ὀδαξισμοῦ pro ὀδαξισμοῦ, quomodo antea libri vitiose habebant, Artemidoro v. 69. restituit Reiffius. V. Schneideri Lex. v. Ὀδαξισμός.

⁴ Sic tres Codd. cum primariis Edd. Perperam Kusterus λοιδορισμός, quæ prava est etiam Cod. mei scriptura et Thomæ Mag., cujus observationem (λοιδορισμός μὴ ἐπὶ πρῆς, ἀλλὰ λοιδορία,) hic ipse locus refellit. In hujus formæ verbalibus sæpe peccarunt librarii pro η scribendo ι. V. quæ notavi ad Æsch. S. c. Theb. 563." Brunkius. Uñs tamen ea voce et Philostratus de V. S. ii. p. 617., Καὶ τὸν Ἰππόδρομον ἐγκαταλέξαντος τῷ λοιδορισμῷ τοῦτω. Schæferus in Mss. citat hæc Dorvillii ad Charit. i. 9. p. 18.: "Θαυμασμῷ τε ἄμα καὶ σεβασμῷ. Hæc forma aliquando Grammaticis displicuit. λοιδορισμός improbat. Thomæ Magistro. Sed vid. Kuster. ad Aristoph. Ran. 770. ubi tamen Bergler. ad Alciph. i. 22. p. 88. merito mavult λοιδορησμός, qui et approbat πατησμός ex Æschyli Agam. 770. quem versum addidit Canterus, Stanleyus, Abreschius recte legerunt. Σελασμός nostræ formæ ex *σελάξω, vel σελάω, apud Maneth. iv. 33., Zeus δ' ἐπὶ γεινομένοιςιν θῆαν *κυδῶσκαπον ἔρην Εἰσλεῖσθαι φαέθοντι πυρὸς θερμῷ σελασμῷ. Ubi recte Gronovius φαέθοντι simpliciter splendido accipit. Et eodem libro v. 201., Ζῆνα δ' ἔθαν φαέθοντα βαλὴ *λαμπραγέσι ἀκτίς: et v. 415., Ἀκτίσιν φαέθοντι βάλῃ *λαμπραγέσι κόσμου. Quamvis ex eodem libro quis suspicari posset legendum φαίνοντι, versu enim 171. legitur, (nisi potius ibi φαέθοντι malis),—ἦν ἡ καὶ Zeus Εἰς ἀκτίνα βαλὴ Ἀρεῶς φαίνοντι σελασμῷ. Σελάω ex Nicandri Ther. v. 46. affertur. Σελασμός et *σελάγισμα apud Maneth. iv. 189. non animadversa."

⁵ Schæferus in Mss. citat hæc Hemsterhusii verba ad Aristoph. Plut. p. 193.:—"Ἐπιστομηθεῖς] Kusterus ad oram sui libri: Rectius ἐπιστομηθεῖς itaque restituit contra priores Edd. nec dissentio: quanquam memini formam utramque multis in verbis promiscue sæpius usurpari, λοιδορεῖν, λοιδορίζειν, ἀπολογίζεσθαι, ἀπολογίζεσθαι: sed ἐπιστομίζειν perpetuæ consuetudinis auctoritatem habet: vid. Aristoph. Eq. 841. et Suicer. Thes." Sed onde verbum λοιδορίζειν sumserit vir magnus, nobis non liquet. Probum tamen id esse atque adeo in Lexica admittendum, ex eo patet, quod Hesych., a G. Wakefeldio in Mss. laudatus, habeat vocabulum *λοιδοριστής, quod a v. λοιδορίζω proculdubio descendit: Κόβειρος* γελοιαστής, σκώπτης, λοιδοριστής. Ceterum in Aristophanis loco λοιδορησμός, cum Berglero, Doryillio, et Brunkio legere mallems; nam hæc forma est magis Attica quam altera λοιδορισμός, quam recentiorum esse propriam arbitramur: hinc Philostrato λοιδορισμός, et Hesychio λοιδοριστής. Suidas tamen (e quo sumsit Phavor.) suo in Aristophanis exemplari legisse videtur λοιδορισμός, non λοιδορησμός: huc enim respexisse putamus ejus glossam, λοιδορισμός ἢ λοιδορία.

⁶ "Ἀγαπητός, Multis et insignibus beneficiis affectus et ornatu, κεχαρισμένος, uti Hesych. interpretatur, et κατ' ἐξοχήν is.

licet filius qui unicus est, magis diligatur. [Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., 'Ἀγαπητόν' κεχαρισμένον ἢ μονογενῆ. Συναγωγή Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, ibid. p. 324., 'Ἀγαπητόν' τὸ ἡγαπημένον καὶ μονογενές: et p. 336., 'Ἀγαπητός' ἀγαπητός παῖς ἐρεῖς, καὶ ἀγαπητός πατήρ, καὶ ἀγαπητόν δὲ τέκνον ἀντὶ τοῦ μόνον, καὶ ἐπὶ κόρης ἀγαπητή. J. Poll. iii. 19., Καλοῖτο δ' ἂν υἱὸς ἀγαπητός, ὁ μόνος ὦν πατρὶ, ἢ μητρὶ ὥσπερ καὶ ἀγαπητὴ θυγάτηρ, καὶ¹ μονογενῆς, καθ' Ἡσίοδον² τηλύγετος δὲ παρὰ ποιηταῖς, εἴτε ὁ ἀγαπητός,³ εἴτε καὶ ὁ ὀψίγονος, ὅποτε πρὸς τῷ γήρα γένοιτο.] Plut. de Amicorum Multitudine (Γ. vi. p. 351. ed. Reisk.) dicit ab Homero vocari ἀγαπητόν υἱόν, μούνον, τηλύγετον, natum parentibus alium nec habentibus, nec habituris, Τουτέστι, μὴ ἔχουσι ἕτερον γονεῦσι, μήτε ἔξουσι γεγεννημένον. Locus Homeri, (qui legitur in Od. B. 365.) est hic: Πῇ δ' ἐθέλεις ἵεναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν, Μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός;³ unde apparet distinguendum esse apud Plutarchum post μούνον, nec coniungendum cum τηλύγετον. [Il. Z. 400., Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς ἔκτορ' ἰδὼν ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, ubi Pseudo-Didymus et Schol. Ms. Lips. teste Ernestio: 'Ἀγαπητόν' μονογενῆ. Odyss. Δ. 727., Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητόν ἀνηρεῖψαντο θύελλαι Ἀκλέα ἐκ μεγάρων: 817., Νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητός ἔβη κοίτης ἐπὶ νηὸς Νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδώς, οὔτ' ἀγοράων. "Des endroits cités d'Homère il n'y a que le second, Odyss. Δ. 817. où il pourroit signifier *unique*. Demosth. adv. Midiam p. 567, 23. ed. Reisk. paroît l'avoir employé dans le même sens: Οὐ μὴν Νικήρατος γε οὐχ οὕτως, ὁ τοῦ Νικίου, ὁ ἀγαπητός,⁴ ὁ ἀπαις, ὁ παντάπασιν ἀσθενὴς τῷ σώματι." Coraius in Mss.] Sic apud Xenoph. Παῖς ἀγαπητός et παρθένος ἀγαπητή, (K. Π. iv. 6. 2. p. 258., Τὸν ἀριστον παῖδα τὸν ἀγαπητόν: antea erat, τὸν μόνον μοι καὶ φίλον: §. 4., "Ἔστι δέ μοι θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητή.) Aristot. quoque Rhet. i. (7. T. iv. p. 93. ed. Buhlei,) eleganter unicum oculum appellat ἀγαπητόν. [Locus est hic: Καὶ τὸ ἀγαπητόν⁵ καὶ τοῖς μὲν μόνον, τοῖς δὲ μετ' ἄλλων⁶ διὸ καὶ οὐκ ἴση ζημία, ἂν τις τὸν ἑτερόφθαλμον τυφλώσῃ, καὶ τὸν δὲ ἔχοντα⁷ ἀγαπητόν γὰρ ἀφῆρηται. Luciani Catapl. x. T. i. p. 631., Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανάδου, εἰ βούλεσθε δὴ, καὶ ἀντανδρὸν ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν, ubi vid. J. M. Gesner. Lysias Orat. xxxii. p. 506., a Schæfero in Mss. indicatus, Λαβεῖν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ἥπερ ἦν αὐτῷ μόνῃ. Cf. Sophoclem in Philoct. 424. ab eodem Schæfero ibidem laudatum, ἐπεὶ θανὼν Ἀντίλοχος αὐτῷ φρουδός, ὅσπερ ἦν μόνος. Genes. xxii. 2., Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, Sume filium tuum unicum, unice dilectum: Aquila ibi habet μονογενῆ. In iis præsertim locis Novi Testamenti, in quibus de Christo, Dei filio, sermo est, hoc sensu usurpatur, v. Schleusneri Lex.: Matth. iii. 17. xiii. 8. Luc. ix. 35. xx. 13. Sine dubio ex usu vers. Alex. in qua ὡς promiscue vertitur et ἀγαπητός, Genes. i. c. Jerem. vi. 26. Amos. viii. 10. Zach. xii. 10., et μονογενῆς, Ps. xxii. 21. Marc. xii. 6., "Ἐστὶ οὖν ἓνα υἱὸν ἔχων, ἀγαπητόν αὐτοῦ. "Quod interpretatur locum, ostenditque quis sit ἀγαπητός. B. Hieronymus, Filius carissimus et novissimus, unigenitus est." D. Heinsius Exerc. S. p. 109, 51. Vide eundem ibid. p. 62, 5. 94, 43. 191, 29. et Bielii Nov. Thes. philolog.]

[“Ἀγαπητοὶ ap. Græcos vocabantur viri, qui

cum Diaconissis habitabant, sed remoti postea, ut Meursius in Gloss. observat, a Justiniano Novell. vi. c. 6. ut est in Nomocan. Joannis Antiocheni tit. xlv T. ii. Biblioth. Jur. Canon. p. 630., Βουλόμεθα καὶ αὐτὰς τὰς ἐπὶ τὴν χειροτονίαν ἀγομένας διακόνους, εἴτε ἐκ χηρείας, εἴτε ἐκ παρθενίας, μὴ τινὰς συνόντας ἔχειν ἐν τάξει δῆθεν ἀδελφῶν, ἢ συγγενῶν, ἢ τῶν καλουμένων ἀγαπητῶν: Volumus autem ipsas etiam Diaconissas, quæ sive ex viduis, sive ex virginibus ordinantur, nullos secum habere habitantes, nempe veluti fratres, sive cognatos, vel qui vocantur ἀγαπητοὶ, Dilecti. Eadem Photius habet in Nomocanone, tit. viii. c. 14. p. 99., Μὴ ἐχέτωσαν αἱ διακόνισσαι συνόντας αὐτοῖς τινὰς ἐν τάξει δῆθεν ἀδελφῶν, ἢ συγγενῶν, ἢ τῶν καλουμένων ἀγαπητῶν: Ne habeant Diaconissæ secum habitantes quosdam, veluti fratres, aut cognatos, aut qui vocantur ἀγαπητοὶ. Julianus Antecessor Nov. vi. c. 29.: Nulla autem facultas Diaconissis tributa est, habere quosdam secum veluti fratres, sive cognatos, vel quos dicere solent agapetos, vel dilectos. Consuli possunt Annibalis Fabroti Notæ ad Balsamonis Constitut. Eccles. Collect. ad L. iii. tit. i. p. 1417." Suicerus in Thes. Eccles. Vide Du-Cangii Glossar. Gr. h. v.]

[“Ἀγαπηταί, alias adoptivæ sorores, dictæ sunt virgines, quæ cum Monachis cælibatum professis, non sine Ecclesiæ offensione, in iisdem commorabantur ædibus, eodem modo, quo Ἀγαπητοὶ cum Diaconissis, quasi spirituali amore essent conjunctæ. Horum meminit Epiphanius contra Antidicomarianitas, Hæresi lxxviii. p. 440., ubi, postquam dixisset, B. Virginem a Christo in cruce commendatam et traditam fuisse Joanni, subjicit, Ἀλλὰ μὴ τοιοῦτο στραφῇ εἰς βλάβην τισι, καὶ δόξῳσιν ἐν τοιούτῳ λαμβάνειν πρόφασιν, συνεισάκτους, καὶ ἀγαπητὰς ἐπικαλομένας ἑαυτοῖς ἐπινοεῖν, διὰ κακομήχανον ὑπόνοιαν: Sed ne hoc quibusdam noceat, ut existiment, se inde occasionem arrepturos sibi ipsis excogitandi, prava quadam opiione ductos, extraneas et dilectas dictas mulieres. Easdem intelligit Theodoretus, quando ad v. 2. Epist. ad Philemonem sic scribit, Ὁ μακάριος Παῦλος ἀγαπητὴν ἀνόμασε τοῦ Φιλήμονος τὴν ὁμόζυγα, ὡς τῇ πίστει κοσμουμένην. Θαυμάζετω δὲ μηδεὶς, εἰ καὶ προσπίπτουσι νῦν τινες τῷ προσήματι τούτῳ. Οἱ γὰρ κακῶς κεχρημένοι τῷ πράγματι, τῇ προσηγορίᾳ τὴν λοιδορίαν προσήψαν⁸· πάλαι δὲ σεμνὸν τὸ ὄνομα καὶ δξέπαινον ἦν. "Beatus Paulus dilectam appellavit Philemonis conjugem, ut quæ fide esset ornata. Nemo autem miretur, si nunc aliqui hoc verbo offenduntur. Qui enim re male usi sunt, effecerunt ut male audiret vocabulum: erat autem olim nomen honestum et laude dignum." De iisdem etiam agere videtur Gregor. Naz. Carm. iii. p. 57. ubi de Diaboli dolis ita inter alia: Πολλὰκι μὲν συνέγειρεν ὁμόφρονas ἀλλήλοισι Πνεύματι, καὶ φάος ἦλθεν, ἐπωνυμίην τέ γε σεμνήν, Τὴν ἀγάπην καλέουσιν, ἐπὶ λυθεν, "Sæpe animis et mente pares collegit in unum, Et lucis speciem præ se tulit, atque decorum Cognomentum Agapes subiit." Ita ergo rei turpissimæ honestissimum imponebant nomen. Hoc enim loco per ἀγάπην, foeda illa significatur συνείσαξις, qua Monachi quidam, aut alioqui cælibatum professi, fæminas sibi contubernales adjungebant, ac turpissimam hanc vitæ societatem, ἀγάπην appellare non verebantur. In hanc consuetudinem graviter innovehitur Hieronymus, Epist. xxii. ad Eustod. de Custod. Virginit.:—"Unde," inquit, "in Ecclesiis Agapetarum pestis introiit, unde sine nuptiis illud nomen

qui insigni Dei beneficio est ad religionem Christianam adductus, in Epp. Paull. vulgo κλητός, ἅγιος dici solitus. Rom. i. 7, Πᾶσι τοῖς ὄντι ἐν Ῥώμῃ ἀγαπητοῖς Θεοῦ." Schleusnerus in Lex.

¹ Cod. A. teste Kuhnio pro καὶ exhibet ἢ, quod in textum admitti debuerat. "Phavorinus, qui eadem habet in v. Ἀγαπητός, et, ni fallor, ex eodem, pro καὶ rectius habet ἢ." Bielii in Nov. Thes. philol. Sæpe confunduntur ἢ et καὶ, v. nott. ad Gregor. Cor. p. 384. 410. 419. 623. 717. et 815.

² Versio Latina; Aut dilectus, aut sero natus. Imo sensus est: Aut solus et unicus, aut sero natus.

³ "Ubi apparet, nilum sic dici ut fructum amoris conjugalis, ut ergo notio τοῦ μονογενοῦς non necessario adhaereat hinc vocat." Dammius in Lex. p. 151.

⁴ "Ulpianus exponit, ὁ ὁμοῖος τῷ πατρὶ, ubi fortassis legendum ὁ μονογενῆς τῷ πατρὶ, Unicus filius." Wolfius. Imo, cum Reiskio, repone μόνος, quod facilius et verius. "Demosth. adv. Mid. p. 365. ed. Par. trimeter nobilis nec opinantem elapsus est, ὁ ἀγαπητός, ὁ ἀπαις, ὁ παντάπασιν ἀσθενὴς τῷ σώματι. ubi certo certius ita scribi debet Scholium, ut in margine, ὁ ἀγαπητός, ὁ μόνος τῷ πατρὶ." G. Wakefield. in Sylv. Crit. v. p. 86., a Schæfero in Mss. laudatus. Idem Schæferus consuevit jubet Corn. N. p. 596. 2. Heyn. Hom. 5, 271. 556. Bast. Lettre 186. Heindorf. ad Gorg. p. 243.

uxorum? Imo unde novum concubinarum genus? Plus inferam: unde meretrices? Et paulo post: 'Unde meretrices univiræ? Eadem domo, uuo cubiculo, uno sæpe tenentur et lectulo; et speciosos nos vocant, si aliquid extimemus.' Vocantur alias ἀδελφαὶ et συνείσακτοι." Suicerus in Thes. Eccles.¹]

'Αγαπήν ἔστι, cum infinitivo, Satis esse putandum est, (Acquiescendum est, Nil amplius desiderandum est,) Non respuendum est, Boni consulendum est, ["Cupide amplectendum et tenaciter retinendum, ut si maguam et insperatam prosperitatem adeptus sis, cujus Deo gratias ingentes debeas," Reiskius Ind. Græcit. Demosth.] Xenoph. K. Π. iii. (3. 18. p. 187.), 'Ἄλλ' ἀγαπήν, εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι. [Idem in (Econom. vii. 6., Οὐ γὰρ ἀγαπήν σοι δοκεῖ εἶναι, εἰ μόνον ἤλθεν ἐπισταμένη, ἔρια παραλαβοῦσα, ἱμάτιον ἀποδείξει, καὶ ἑωρακῖα, ὡς ἔργα ταλάσια θεραπαίνας δίδονται; et cum εἶν, ibid. viii. 16., Ἐὰν δὲ μόνον μὴ ἀπολέσῃ τοὺς μὴ ἀμαρτάνοντας, πάνν ἀγαπήν. Demosth. Olynth. iii. p. 36, 28. ed. Reisk., Καὶ ἀγαπήν ἦν παρὰ τοῦ δήμου τῶν ἄλλων ἐκάστω καὶ τιμῆς καὶ ἀρχῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος μεταλαβεῖν. Eadem fere verba leguntur in Orat. Περί Συντάξεως, p. 175, 14. Idem in Proæmiis p. 1436. 6., Ἔστι δὲ ἄνθρωπον ὄντα ἀγαπήν τῆς αὐτοῦ διανοίας λόγον ὑπέχειν.] Aristot. Ethic. ii. (imo, i. 3.), Ἀγαπήν δὲ περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας, παχυλῶς καὶ τύπω τάληθες ἐνδείκνυσθαι, i. e. Satis igitur fuerit ostendere. Quod Erasmus male interpretatus est, Gratum igitur fuerit, in proverbio, Tenuiter diducis. Idem Aristot. ix. (10.), Ἀγαπήν καὶ φίλους ὀλίγους εὐρεῖν, i. e. Bene nobiscum agi putandum est, si vel paucos amicos invenire possimus. Vel, Boni consulendum est quod etc. [Ponitur et pro eo, quod vix fieri potest, apud Alciph. i. 23., Ἐπειτα οὐκ ἐπιπολῆς, ἄλλ' εἰς ὕψος ἤρτο τῆς νηφάδος χύμα ἄμπολον, ὡς ἀγαπήν εἶναι τὸ θυρίον ἀνοίξαντα τῆς οἰκίας τὸν στενωπὸν ἰδεῖν, Ut vix posses, ostium aperiens domus, angiportum videre.]

'Αγαπήν, Adverb. Grate, Amabiliter. Plut. de Fort. Rom. (T. vii. p. 273, 15. ed. Reisk.,) Οὐ πάντως ἀγαπήν οὐδ' ἀλύπως διεβίωσαν, i. e. Bud. interprete, Haud omnibus usquequaque voto competentibus, (Vel potius, Vitam non admodum ex animi sententia et citra molestiam exegerunt.) Interdum, Cupide et libenter,² (imo, Vix et ægre). Demosth. (de Fals. Leg. p. 409. 7.), Εἴτα τὴν εἰρήνην ἐποιήσασθε ἀγαπήν, [ubi Reiskius Ind. Græcit. Demosth. et Berglerus ad Alciph. i. 13. rectius vertunt, vix, ægre. Aristides i. 516., Διεσώθημεν ἀγαπήν καὶ μόλις.³ Schæferus in Mss. ex Alciph. i. 13. affert, Πόθεν γὰρ ποτε εἰς ἀλῖα δύστηνον ἀγαπήν τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφήν ἔρως ἐνέσκηψε, i. e., interprete Berglero, quem vide, Vix, ægre, ita ut præclare mecum agi putem, si modicum inveniam: et ex eodem iii. 25., Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ τῆς Σύρας ἀγαπήν τὰ παῖδια βουκολοῦσα, ubi recte, ut et Bernardo ad Palladium de Febr. p. 21. et Wagnero videtur, βαυκαλῶσα reposuit L. C. V. ad Ammon. p. 46. Heliodorus i. p. 86., Ἀγαπήν γὰρ ἂν καὶ οὕτως ἀντιστοιχῇ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων. Polyænus p. 94. ed. Coraui, Οἱ δὲ ἀγαπήν ἐξέφυγον, Ἀθηναῖοι μὲν ἄπιστοι γινόμενοι, Λακεδαιμονίοις δὲ

δόξαντες. Consuli jubet Schæferus in Mss. Heindorfium ad Platonis Lys. p. 40. et Segaar in Daniel. p. 94. Idem vir doctus laudat Xenoph. Ephes. v. 1, p. 86.: Οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος, καὶ ἀγαπήν αὐτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης, ubi v. Loella p. 258. Dio Cass. xliii. 6., Καὶ τὴν τροφὴν ἀγαπήν ἤρπαζε: xlii. 4., Ἄνθρωπος ἀγαπήν ἐκ τε τοῦτων καὶ ἐκ τῶν πλυνῶν διατρεφόμενος. "Quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere," J. Fr. Reitzius ad Luciani Amor. xxxiii. T. ii. p. 433.] Demosth. (de Fals. Leg. p. 403, 22.), Τὰ τελευταῖα δ' ἐναγχος ἐν χορηγίῳ ἀλλοτρίῳ ἐπὶ τῷ τριταγωνιστῇ ἀγαπήν παρατρεφόμενος, (vix, ægre,) i. e. Ita ut præclare tecum agi putares quod etc. [Huc respexit J. Poll. iii. 111., Ἀγαπήν παρατρεφόμενος, εἰς ἀλλοτρίας χεῖρας ἀποβλέπων, βωμολοχῶν, ἀπορούμενος. || Satis, ut apud] Herodian. (vi. 2. 10.), Ἀγαπήν δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, Unumquemque suis rebus contentum esse, pro ἀγαπᾶν ἔχειν τὰ ἐαντοῦ, ubi vide Irmischium. Idem vii. 8. 8., Πέρσαι τε, οἱ πάλοι Μεσοποταμίαν κατατρέχοντες, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπήν ἔχοντες τὰ ἐαντῶν. "Sæpenumero adhibetur de eo, qui bene secum agi existimans, contentus est, velut e. c. apud Dion. Cass. lxxi. 22. p. 1189-90. Ἀγαπήν εἰς τὴν τῆς Αἰγύπτου ἡγεμονίαν ἐξ ἐμπειρίας ῥητορικῆς προχωρήσαντος, quod bene ibi convertitur, Qui satis habuerat, quod—pervenisset." Locella ad Xenoph. Ephes. p. 258.]

"Ἐπιαγαπήν, Carissimus, Perquam carus. V. "L." H. St. Thes. Ind. ["Ἀξιαγάπητος, ὁ, ἡ, Amore dignus. "Clementis Epist. i. §. 1.," G. Wakefieldius in Mss. Clemens Alex. Strom. iv. p. 612. 6., Τὸ ἀξιαγάπητον ἦθος τῆς ἀγνείας, φησὶν, ἐνδείξασθωσαν. Schæferus in Mss. laudat Coraium in Mus. Oxon. Consp. p. 12., qui Hippocrati de Corde p. 269., pro vulgato ἀξιαγαπήν τὸν ἀξιαγαπήν, i. e. ἀξιαγαπήν τὸν ἀξιαγαπήν res-tituerit. Vide locum infra ad voc. Ἀξιαφήνητος citandum.]

'Αγαπήν, οὐ, ὁ, [imo, ἡ, ὁν,] Vim diligendi habens. Habes apud Hesych. in Ἀγαπήν, ubi tamen videtur esse mendum. [Phavor. pro ἀγαπήν, ἀγαπήν habet. Plut. in Solone vii. T. i. p. 325. 7., Ἐχούσης γὰρ τι τῆς ψυχῆς ἀγαπήν ἐν ἐαντῇ, καὶ πεφνκίας, ὥστερ αἰσθάνεσθαι καὶ διανοεῖσθαι καὶ μνημονεύειν, οὕτω καὶ φιλεῖν. Clem. Alex. Pædag. i. p. 123. 14., Παρθένος δὲ ἄμα, καὶ μήτηρ ἐστίν, ἀκήρατος μὲν, ὡς παρθένος, ἀγαπήν, δὲ, ὡς μήτηρ, i. e. Amans, ut mater: Idem Strom. ii. p. 429. 19. notante G. Wakefieldio in Mss., Διαδέχεται δὲ εἰκότως τοὺς γενναίους τῶν φιλοσόφων ἐλεγχος ἀγαπήν τοῦ βίου τε αὐτῶν, καὶ τῆς εὐρέσεως τῶν καινῶν δογμάτων, et iv. p. 614. 10., Κἂν ψυμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, φησὶν, οὐ κατὰ τὸν τῆς κοινωνίας τῆς ἀγαπήν λόγον. Thom. M. p. 896., a Schæfero in Mss. laudatus: Ἡ τινὸς ἀπλῶς πρὸς ὄντιν οὖν φιλία καὶ διάθεσις ἀγαπήν. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 179., Τὸν ἀγαπήν ἐρωτα.]

["Ἀγαπήν Adverb. Amanter, Benevole. Clem. Alex. Strom. vi. p. 768. 15., Ἀγαπήν καὶ *φιληνικῶς διατεθεῖσα πρὸς τὴν σοφίαν, καὶ πάντα πράττουσα ἐνεκα τὸν τυχεῖν αὐτῆς. Idem ibid. iv. p. 597. 20., Ὅλον ἐαυτὸν ἐπιδούς διὰ τὸν Θεόν, οἷον παρακαταθήκην εὐγνωμόνως καὶ ἀγαπήν ἀποδιδούς τὸν ἀπαιτού-

¹ "1 Cor. ix. 5., Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν; Sensum hunc esse volunt Græci: Cum alii ex Apostolis non operentur manibus, sed aliorum (quos erudiunt nimirum) sumtibus, opē, ac ministerio sustineantur, (quales sunt quos sanctæ et ætate jam provectæ comitantur fæminæ, quæ et de suo iis aliquid suppeditant,) quidni idem mihi liceat ac Barnabæ? nisi forte id quod ἀδιάφορον in aliis vocatur, aliud in nobis et illicitum dicatur. Idem voluit Chrysostomus cum dixit: Οὐδὲ πίνομεν παρὰ τῶν μαθητευομένων λαμβάνοντες, καὶ τοὶ ἐξουσίαν ἔχοντες τοῦ λαβεῖν, Non comedimus nec bibimus eorum sumtu quos docemus, cum id nobis liceat. De his matronis Græci: Αἱ εἰσποροὶ γυναῖκες ἡκολούθουν ἐνίοις τῶν ἀποστόλων, εἰς τὸ ἀναγκαίως αὐτῶν χρεῖας χορηγῆσαι ὡς αὐτοὺς λοιπὸν ὄντας ἀμερίμους περὶ τούτου, μόνῃ τῷ κηρύγματι ἀποσχολεῖσθαι, Matronæ opulentes quosdam sectabantur ex Apostolis, quæ in necessariis subveniebant illis, ut de his quæ vitæ sustinendæ faciunt securi, soli postea ministerio vacare possent. Ex qua opinione ac interpretatione loci pessimus sensus mos invaluit, quem et damnat Epiphanius, qui fæminas ejus ut συνείσακτοι, ita ἀγαπήν dixit." D. Heins. Exerc. Sac. vii. 6. p. 365.

² "Ἀγαπήν, Libenter, legitur in prolog. Sir. qui est in edit. Compl." C. G. Bretschneideri Lexici in Interpr. Gr. Vet. Test. maxime Scriptores Apocryphos Spicilegium p. 18. Locus est hic:—Ἐξ αὐτοῦ τοῦ τῆς σοφίας ὀνόματος ἀγαπήν μᾶλλον ἔχειν τὸν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν αὐτῆς τῆς βίβλου μέγεθος ἐπισημασμένον. Vide Locellum ad Xenoph. Ephes. p. 258.

³ "Aristides duo adverbia similia significatione per copulam καὶ conjungere solet. Sic e. c. Vol. i. p. 202., Διεσώθημεν ἀγαπήν καὶ μόλις. Hanc phrasin si meminisset Gronovius ad Ælian. N. A. xvi. 12. in his, Ἐκ τοῦ εὐλογίου ὕδατος ἀγαπήν καὶ μόλις ἀποζῶντας, non suspicatus esset legendum οὐκ ἀγαπήν. Schneiderum miror hanc conjecturam non confutasse. Cum formula, ἀγαπήν καὶ μόλις, confèras simillimam, ἀκριβῶς καὶ μόλις, qua utitur Plutarchus V. Alex. c. 16., Τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς καὶ μόλις ἀντέσχεν. Male Interpres: Probe quidem, sed ægre tamen. Rectius Vigerus de Idiot. p. 376. s. Veritas; Vix ac ne vix quidem." Schæferus ad Grægor. Cor. p. 169—170.

μενον ἀνθρώπων, ubi G. Wakefield. in Mss. vertit, *Æquo animo paratoque*. Idem *Pædag.* i. 3. p. 102. 33., Καθήκει δ' ἡμῖν ἀνταγαπῆν μὲν τὸν καθηγούμενον ἀγαπητικῶς ἀρίστου βίου.]

"Αγαπητός, Amandus. Plato *Polit.* ii. init., "Ο καὶ δ' αὐτὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτοῦ, ἀγαπητέον τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσσεσθαι, [i. e. Expetendum. De v. ἀγαπῆν, Expetere, multa diximus supra.] Item, 'Αγαπητέον, sub. ἐστὶ, interdum dicitur pro 'Acquiescendum est, Contentum esse oportet." H. Steph. *Thes.* Ind.

"Αγαποσύνη, ης, ἡ, Dilectio. V. L." H. Steph. *Thes.* Ind.

'Αγάπη, ης, ἡ, Dilectio, Caritas, (Amor, Benevolentia.) Plut. *Sympos.* vii. (6. T. viii. p. 835.), "Αποπον δὲ καὶ τὸ πρὸς ἀγνώτα κομιδῇ καὶ ἀσυνήθῃ βαδίζειν, ἂν μὴ τις ἢ διαφέρων ἀρετῇ, καθάπερ εἰρηται, καὶ τοῦτο φιλίας ποιησόμενος ἀρχὴν καὶ ἀγάπης· ὡν τὸ ῥαδίως καὶ ἀφελῶς ἀφικέσθαι σὺν ἐτέρῳ πρὸς αὐτόν. [Αγαπήσων recte scripsit Wytenbachius sola sententiæ auctoritate pro vulgato ἀγάπης· ὦν. Sic et Reiskius conjecerat. 2 Reg. xiii. 15., "Οτι μέγα τὸ μῖσος ὃ ἐμίσησεν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ἀγάπην ἣν ἠγάπησεν αὐτήν. Plura vide in Schleusneri Lex.]

'Αγάπαι, (ὦν, αἱ,) Communia Christianorum convivia, sic vocata quod (partim) retinendæ mutuæ caritatis et conjunctionis causa, (partim propter alimoniam Clericorum et pauperum,) essent instituta. Judas Apost. (v. 12.), Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπλάδες, (Hi piorum apud vos conviviorum maculæ sunt turpissimæ.) In his autem conviviis sacra etiam Domini cæna solebat usurpari. Tertull. in *Libro Adv. Gentes* (c. xxxix.), 'Cæna nostra de nomine rationem suam ostendit: vocatur 'Αγάπη, id quod Dilectio penes Græcos est.' Plura de his apud eundem. || In vulg. Lexx. citatur ex lib. Concil. sacr. ἀγάπας ποιεῖσθαι, pro Convivia pauperibus dare. [Vide Clem. Alex. *Pædagog.* ii. p. 165. 14. cum Poterterii nota, et D. Heinsii *Exerc.* S. xx. 3. p. 595. Item, Clem. Alex. *Strom.* iii. p. 514. 15. vii. p. 892. 38.]

[* Αὐτοαγάπη, Andr. Cr. 58., Abr. Kall. in Mss.]

Ἀμφαγαπάω, Deamo, Valde amo, Carissimum habeo, περισσῶς ἀγαπῶ, præpositione ἀμφὶ augente significationem. Poeticum est. Hesiodi Opp. (i. 58.), 'Εὐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. [Ab Hesiodo sumit Tryphiodorus v. 135., a G. Wakefieldio in Mss. laudatus: Τρῶες ἀταρβήτοιου θεῆς ἀπατήνορα τέχνην· Ἴλιον * εἰσινάγῳσιν, ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.] Hesych. tamen ἀμφαγαπῶντες exponit simpliciter ἀσπαζόμενοι, i. e. amplexentes. Vide Ἀμφαγαπαζόμενος. [Etym. M. p. 88, 33., 'Αμφαγαπῶντες· ἡγουν περιθάλλοντες, περισσῶς ἀγαπῶντες. Hymnus Homericus in Cererem v. 439. a Schæfero in Mss. indicatus: Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἀγνῆν. Sed recte Matthiæus post Mitscherlich. versum hunc tanquam spurium ejiciendum monuit.]

[* Ἀνταγαπάω, Redamo, Vicissim amo. Clemens Alex. *Pædag.* i. 3. p. 102. 33., notante G. Wakef. in Mss., Καθήκει δ' ἡμῖν ἀνταγαπῆν μὲν τὸν καθηγούμενον ἀγαπητικῶς ἀρίστου βίου, et Philo J. ii. 8.]

Περιαγαπάω, Valde amo, unde Περιαγαπαζόμενος voce mihi apud Hesych., sed hoc mihi suspectum est. [Locus, qui, ut nobis videtur, recte se habet, est hic: Ἀμφαγαπαζόμενος· * ὑπερβαλλόντως περιαγαπώμενος καὶ περιγαπαζόμενος. Verb. περιαγαπάω, teste G. Wakefieldio in Mss., legitur et in Eunapio, p. 56, 4. ed. Commel. 1616.]

[* Συναγαπάω, Amore communi prosequor, Polyb.

A i. 14. 4.]

[* Ὑπαγαπάω, Amo, Valde amo, inquit. Lexicon Ernestinum, sed ἀμαρτύρως. Ὑπὸ tamen in compositione perraro pro Valde ponitur. D. Scottus in Appendice Josephi Antiq. Jud. xii. 4. 6. laudavit, sed rectius ibi legitur ὑπερηγάπησε. Vide Schneiderum in Lex.]

Ὑπεραγαπάω, Idem apud oratores, quod ἀμύαγαπάω apud poetas, (Vehementer amo.) Herodiani i. (17. 6.), Ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ δ' Κόμοδος, [ubi v. Irmischius: iv. 7. 5., Τούτοις δὲ χαίροντες οἱ βάρβαροι, ὑπερηγάπων αὐτόν. Luciani *Deor. Dial.* xv. 2. T. i. p. 242., Οὗς μάλιστα ὑπερηγάπησα. Idem in *Toxari* xxv. T. ii. p. 535., Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντῃ ὡς ὁρᾷς περιηγόμενος αὐτήν. Idem in *Dial. Meretr.* xii. T. iii. p. 312., Πλὴν ἀλλ' εἶγε χρῆτάληθες εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. Demosth., *Περὶ Συντάξεως*, p. 172. 15. ed. Reisk., Ἐκεῖνοι Θεμιστοκλῆα τὸν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν στρατηγήσαντα καὶ Μιλτιάδην τὸν ἡγούμενον Μαραθῶνι, καὶ πολλοὺς ἄλλους, οὐκ ἴσα τοῖς νῦν στρατηγοῖς ἀγαθὰ εἰργασμένους, οὐ μὰ Δί', οὐ χαλκοῦς ἴστασαν, οὐδ' ὑπερηγάπων. Vide eund. in *Aristocr.* p. 686, 9. ubi eadem fere verba leguntur. Aristæneti *Epist.* i. 19., Ὑπερηγάπα δὲ τὸ βρέφος. Plut. in *Cimone* ix. T. iii. p. 187, Διὰ τί τοίνυν τὸ Κίμωνος ὑπερηγάπησαν ἔργον; Josephi Antiq. Jud. xii. 4. 6., Ἐλθόντα δ' ὁ πατὴρ ὑπερηγάπησε τοῦ φρονήματος. Constantini Manassis *Ann.* in Meursii Opp. T. vii. p. 393., Ἐως περὶ τὸν ὁ Πάτροκλος, ὃν περ ὑπερηγάπα. J. Poll. v. 113., Ἀγαπῶ, ὑπεραγαπῶ.]

¶ Ἀγαπάω, ap. poetas pro ἀγαπῶ, i. e. Amo. Item, Comiter et blande atque hilariter aliquem excipio, Benevolentiae signa exhibeo alicui, Amplexor seu amplexor, Hom. *Od.* Π. circa principium, (v. 17.), Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπᾷ, Ἐλθόντ' ἐξ ἀπῆς γαῖης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, ubi Didymus ἀγαπάει exponit περιπτύσσεται, i. e. amplexitur, brachia collo circumdans. V. sup. ἀγάπησα ex Homero. Gall. uno verbo *Caresser*. [Il. Ω. 464. Ἀθάνατον θεὸν ὡδε βροτοῦς ἀγαπαζέμεν ἄντην, Sic palam caros habere: *Od.* H. 32., Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται, Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι, Neque benigne excipiunt et tractant hospites: P. 35. Φ. 224. X. 499., Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους, Osculabantur amplexentes, et id faciebant ancillæ et servi domino. Apollonii Lex. Hom. p. 17., Ἀγαπαζόμεναι· ἀγάπῳσαι, --- Κύνεον ἀγαπαζόμεναι.³ Hinc ἡ ἀγάπη recentioribus sæpe est τὸ φίλημα, osculum, et ἀγαπῶν sæpe est φιλεῖν, osculari, notante Eustathio p. 1935, 35. De v. ἀγάπη pro osculo, quod *pacis* vocabat, vide loca quæ laudavit Du-Cangius *Glossar.* Gr. p. 6. Pindari *Isthm.* v. 69., Ἐν δ' ἐρατεινῷ Μελίτι καὶ τοιαῖδε τιμαὶ Καλλίνικον χάρι' ἀγαπάζοντι, Verum hæc quoque decora, quæ e certaminibus proficiscuntur, poscunt hymnum: Pyth. iv. 428., μελιχίους τε λόγους Ἀγαπάζοντο, Excipiebant eum blande. Oraculum apud Eunap. in *Ædesii Vita* p. 46. ed. 1568, Εἰ μὲν πολίεθρ' ἀγαπάζεις. Orphei *Argonautica* v. 385. a Schæfero in Mss. indicata, Χείρῳ γ' ἔδωκεν Ἴδ' καὶ ἐπισταμένως ἀγαπαζέμεν ἠδ' ἀντιάλλειν. Valck. *Epist.* ad Rov. p. lxii., a Schæfero ibid. laudatus, "Ἀγαπάσαι et γελάσαι scripserunt Dors.: p. lxx., "Supersunt de rarioribus Ἀγαπάσαι, Ἐρπύσαι, Ὅπωρίζασθαι, quorum primum Callicratidas apud Stob. p. 487. v. 16. secundum Pempelus adhibuit p. 461.

¹ "Αγάπαι, Agapæ, Love-feasts, fuerunt convivia publica in conventibus Christianorum sacris instituta, conjuncta in primitiva et apostolica Ecclesia cum celebratione festiva cænæ Dominicæ, ita dicta, quod Christianæ caritatis symbola essent ac tessera. Fuerunt autem epulæ maxime frugales, non inluxuriose convivia, conferentibus ditioribus Christianis ad eas necessaria: quibus oblationibus non solum pauperes, qui cum divitibus promiscue discumbabant, fruebantur (1 Cor. xi. 16—34.), sed etiam absentes et ægrotantes sustentari solebant. Concilium Laodicenum hunc morem, qui tamen ad quartum usque sæculum duravit, ob luxum et lasciviam, in quæ successu temporis abierat, abolendum judicavit, et canon. xxviii. vetuit ἐν κυριακαῖς ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰς λεγόμενας ἀγάπας ποιεῖν. Confer præter Tertull. *Apolog. adv. Gentes* c. xxxix. [Suiceri *In not. Eccles.* D. Hemen *Exerc.* S. xx. S. Poterterii ad Clem. Alex. *Pædagog.* ii. p. 165. 14. Schneusneri *Lex.* L. Gr. p. 281. Casaub. *Exerc.* Antioch. xvi. p. 367. et C. M. Pfaffium de Orig. *Jur. Eccles.* p. 68.] Schleusnerius in Lex.

² "Αμψιέχεται, coll. v. 21. πάντα κύσειν περιφύς: ut ergo ex hoc loco a v. 17—21. maxime pateat vis τοῦ ἀγαπᾶν et ἀγαπᾶν. Dammius in Lex.

³ Apollonii Lex. Homer. p. 17.: Ἀγαπαζόμεθα. Ἠλιόδωρος, ἂν προσεκείμεθα, Ἄλλ' ὅτε δὴ πάντες ἀγαπαζόμεθ' ἐξερόντες. Sic legitur versus apud Homerum *Od.* K. 249., Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερόντες. Nota discrimen. Villoissonis. Eiusdem loci tertiam varietatem habet Schol., Ἀγαζόμεθα, ὀργιζόμεθα. Tollius.

v. 10. Doricum *οπωρίζεσθαι* legitur p. 408. v. 47. in Dii fragmento, multis partibus mendoso." Eurip. Phoen. v. 1337., a Schæfero in Mss. indicatus, Νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμῶν. "In Scholiis ἀγαπάζων redditur ἐπιμελουμένος, περιέπων, atque id ipsum significare verbum ἀγαπᾶν dudum monuit T. Hemsterh. ad J. Poll. x. 20. n. 3. Quoniam tamen Tragicis ἀγαπάζειν in usu non est, neque solet Eurip. consecrari rariora, si quando Codex vetustus vicinis congruum aliud quid subministrabit, hinc illud poterit amoveri." L. C. Valck. Cf. Jacobsii Animadvv. in Eurip. p. 20. a Schæfero in Mss. indicatas. Schneidero in Lex. ἀγαπάζων in Euripidis versu verendum videtur, Contentus habere: an recte, viderint alii.]

Ἀμφαγαπάζω, idem quod ἀμφαγαπάω. Dicitur et Ἀμφαγαπαζόμεαι voce media, Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεὶ θ' εὖν νιδὸν ἐόντα, Vehementi amore prosequens, Omnia amoris signa exhibens, [Hom. II. Π. 192., ubi Schol. φιλοφρονούμενος, ἀγαπῶν: Ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγαπαζον, Ego illum cum amore tractabam, Od. Ξ. 381., ubi Schol. ἐφιλοφρονούμην. Hesych. ad II. Π. 192. respiciens, Ἀμφαγαπαζόμενος: πᾶν φιλοφρονούμενος: Ἀμφαγαπαζόμενος υπερβαλλόντως περιγαπώμενος καὶ περιγαπαζόμενος. Apollonii Lex. Homer. p. 114., Ἀμφαγαπαζόμενος περισσῶς ἀγαπώμενος, ubi Villosionus mallet ἀγαπῶν. Sed et in Hesychio est περιγαπώμενος, i. e. vi mediū verbi retenta, Alienum pariter in oculis gerens, ac si suus filius esset. Ἀγαπώμενος περισσῶς in Apollonio et περιγαπώμενος in Hesych., quæ sunt mediæ vocis participia, optime et ἐμφατικῶς explicant Homericum ἀμφαγαπαζόμενος, quod ipsum et mediæ vocis participium est. Phavor.: Ἀμφαγαπάζω φιλῶ καὶ φιλοφρονούμαι. Apollon. R. iii. 257., ὡς δὲ καὶ αὐτοὶ Μητέρα δεξιῶντο, καὶ ἀμφαγαπαζον ἰδόντες Ἰηθύσσοι: 1167., Οἱ δέ μιν ἀμφαγαπαζον, ὥπως ἔδον, ἐκ τ' ἐρέοντο. Oppianus Cyn. ii. 306., a G. Wakefieldio in Mss. indicatus: Ἐξοχα δ' αὖ τὸδε φυλὸν εὖν δόμον ἀμφαγαπάζει. * Ἡθαλέας τ' εὐνὰς φιλιόν τε νάπαισι μέλαθρον, Mirifice istud genus suam domum amat, consuetaque cubilia, carumque in sylvis tectum. Hymnus Homericus in Cer., a Schæfero in Mss. indicatus, v. 289., Ἀγρόμεναι δέ μιν ἀμφίς ἐλουρον ἀσπαίροντα, Ἀμφαγαπαζόμεναι: et v. 435., Πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμὸν ἱαίνον. Ἀμφαγαπαζόμεναι.]

[* Περιγαπαζώ, v. Hesychii locum supra citatum. Oppianus Hal. i. 385., a G. Wakefieldio in Mss. laudatus, Περὶ γάρ σφε Ποσειδάων ἀγαπάζει, ubi Schneiderus, ut vulgo, περι edidit. Schol.: Περὶ περισσώτερον.]

ἈΓΑΩ, γῶ, F. ἦσω, P. ηκα, et Ἀγάομαι, ὦμαι, Demiror, Cum stupore vel ad stuporem usque miror, Stupeo. Item, Invideo. Item, Odio prosequor. Homerus Odys. II. (202.), Τηλέμαχ', οὐ σε εἴκοι φίλον πατέρ' ἐνδον ἐόντα οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὐτ' ἀγάσθαι, ["Non te decet tuum patrem neque mirari supra modum neque obstupescere, sc. eam ob causam, quod tandem domi est: neque debes putare, quasi Deus aliquis tibi sub ejus nomine appareat. Ergo ibi est primus significatus, e contextu." Dammius in Lex.] Ubi Eustath. (p. 1800. 29.) "Ἐστὶ δὲ, inquit, τὸ ἀγάσθαι, τοῦτέστιν ἐκπλήττεσθαι, ἐπίτασις τις τοῦ θαυμάζειν. Hesiod. Theog. v. 619., Ἥγορέην ὑπέροπλον ἀγόμενος ἡδὲ καὶ εἶδος καὶ μέγεθος. [Huc respexerunt Etymol. p. 15. 41. et Zonaras p. 36.] Tzetzes vult esse pro θαυμάζων, ἡ φθονῶν, ἡ ἐκπληττόμενος. Apud eundem Homerum itidem pro φθονῶ vel μέφομαι, Eustathio teste (p. 1527. 33.), Odys. E. (v. 119.), Οἷτε θεαὶς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν ἐνθάδεσθαι, (ubi Pseudo-Didymus, φθονεῖτε,) et duobus versibus interjectis, Τόφρα οἱ ἡγάσθε θεοὶ ρεῖα ζῶοντες, (ubi iterum Pseudo-Didymus, ἐφθονεῖτε,) et statim post (v. 129.) pro eodem ponit ἀγασθε, (Ὡς δ' αἶ νυν μοι ἀγασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρῆναι,) quod etiam notat ibi Eustath. Unde miror eum alibi ita distinxisse, ut ἀγᾶσθαι esset idem quod ἀγαίειν, i. e. φθονεῖν, ἀγασθαι autem, ἐκπλήττεσθαι, (p. 734, 64. Ἐστὶ δὲ ἀγαίεσθαι μὲν, φθόνου, ἀγάσασθαι δὲ, ἐκπλήξεως.) Idem in illud Odys. E. (v. 119.) locum

(p. 1527. 36.) annotat ex veterum auctoritate, ἀγάσθαι tria significare, Admirari, Invidere, Odisse: et ab ἀγάω derivatum esse ἀγαίω: quum tamen alibi scribat, ut modo dictum est, ἀγάσθαι non esse simpliciter θαυμάζειν, sed indicare ἐπίτασιν τινα τοῦ θαυμάζειν, pro ἐκπλήττεσθαι. Quod, vel ipso tacente, ex illo Homeri loco et aliis colligi posset. Tertium addam de hac eadem voce in quo non satis sibi constare videtur hic alioqui grammaticorum facile princeps. Quum in Odys. Θ. (p. 1599. 4.), non aliunde quam ab ἀγάζω deducat ἀγαστὸν, et abjecto σ, mutataque tenui in aspiratam, ἀγάθον, sicut a γελᾶζω inusitato themate, γελαστὸν, et ab ἐράζω, itidem inusitato, ἐραστὸν et ἐπέραστον: et quum in II. Ψ. (p. 1321. 40.) itidem ἀγαστὸν ab ἀγασσάμενοι derivet: addit tamen, posse etiam ab ἀγασθαι proparoxytono fieri ἀγαστὸν. Ut autem hic discrepat dissentitque a seipso in iis quæ de hac voce tradit, ita et in aliarum plurimarum derivatione vel expositione non solum hunc a seipso, sed ceteros quoque a seipsis, multo vero etiam magis ipsos inter se dissentire sciendum est. Quod quum ita sit, cogitet lector, ubi aliquid apud eos leget non per omnia consonum iis quæ in hoc opere a me scripta fuerint, me diversorum opiniones, et ejusdem etiam diversos eadem de re locos, inter se contulisse, et ad illam collationem aliqua etiam argumenta a meipso allata, aut certe conjecturas, addidisse: atque ita adhibito tanto quantum in hujusmodi rebus adhiberi a me potuit iudicio, pauca quædam multis rejectis excerptisse: atque hoc in toto opere meminere. Vide et quod annotavi initio verbi Ἀγαμαι de ejus formatione. [Apollonii Lex. Homer. p. 16.: Ἀγάσθαι ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν. Ὡς σὲ γυναι ἀγαμαι τε, τέθηπά τε, δεῖδιά τ' αἰνῶς, Od. Ζ. 168. Ἐπὶ δὲ τοῦ φθονεῖν. Ἐξείπω, καὶ μήτι κότῳ ἀγάσθηθε ἕκαστος, II. Ξ. 111. Ἐπὶ δὲ τοῦ ζηλοῦν. Ὡς δ' αὖ νυν μοι ἀγάσθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρῆναι. V. Valck. ad Herod. vi. 61.] Ἀγῃ, ης, ἡ, Admiratio, Stupor, Obstupefactio. Etymol. vel ab ἀγῶ vel ab ἄζω deduci vult, sed ab ἀγῶ deduci constat, (p. 8. 35., Σημαίνει δὲ τὴν ἐκπλήξιν καὶ τὸ θαῦμα, γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄζω ἢ ἀγῶ τὸ θαυμάζω. οἱ γὰρ ἐκπληττόμενοι, εἰς τι ὑπερένουν ἀγονται.) Hom. Od. Γ. (227.), Αἶψα γὰρ μέγα εἶπες ἄγῃ μ' ἔχει: i. e. θάμβος, vel ἐκπλήξις, Hesych. et Etymol. Sic loquitur Homerus et Od. II. (243.) Sed in vulg. editt. quæ meam præcesserunt, legitur perperam ἀγῃμ' utrobique conjunctim, quasi esset ἀγῃμα ἔχει, non ἀγῃ με ἔχει. [II. Φ. 221., Ἀλλ' ἀγῃ δὴ καὶ ἔασον' ἀγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν: Pseudo-Didymus, Ἀγῃ ἐκπλήξις. θαῦμα. "Ubi loquitur numen fluvii ad Achillem; et id huic valde honorificum, si et dii eum admirantur, admixta tamen simul est indignationis alicujus significatio, ob occisos multos, quos illud numen adjuvandos suscepit." Dammius in Lex. p. 4. Apollonii Lex. Homer. p. 17.: Ἀγῃ θάμβος καὶ κατάπληξις. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia dicitur. "Ἀγαῖς pro ζηλώσειν. affert Hesych. ex "Æschyli Thressis. In qua fere signif. accipit "Ἀγα Varinus. Ab ἀγαμαι." H. Steph. Thes. Ind. Etymologus p. 8. 49, Ἀγαί, — λέγονται δὲ καὶ αὖ ζηλώσεις. Suidas: Ἀγῃ, ("Ἀγῃ") θαῦμα, χαρὰ, ἀπιστία, ζηλος. Παρ' Ἡροδότῃ, βασκανία. Παρ' Ὀμήρῳ, ἐκπλήξις. Πληγῇ, θρᾶνσις, κλάσις, ἀπώλεια. "Ἐνιοὶ ἱερεῖα. Ἀγῃ μὲν οὖν παροξύνοντως, ἢ ἐκπλήξις: ἀγῃ δὲ ἢ κλάσις τοῦ κύματος. Cf. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326. et Etym. M. p. 9, 1. ubi pro vulgato Ἡρωδιανῶ reponendum esse Ἡροδότῳ, ut in Suida et Grammatico S. Germ. legitur, docuit L. C. Valck. Diss. de Schol. in Hom. ined. p.

120. Ms. Codex, teste eodem, clare exhibet ἡγο. Vide eundem et Wessel, et Schweigh. ad Herodoti vi. 61., Ὡς φθόνῳ καὶ ἀγῃ χρεώμενος, ubi genuinæ vocis locum in editionibus occupaverat ἀγῃ. Sed ἀγῃ restituit idem Valck. "Nec longe ab instaurato recedit ἀγῃ duorum Codicum," inquit Wesseling. Imo ἀγῃ et ἀγῃ idem. Alexandrini enim Græci EI pro H scribebant, v. Sturzios de Dial. Maced. et Alexandr. p. 119 = clxxix. Sic θίβει in Exodi ii. 6, Vat. pro

θίβη, v. nos supra p. cccli. a. Hinc explicari possit Chrysostomus in Ghislerii Catena p. 427. in Jerem. iv. 30., Τὸ δὲ, Ἐὰν χρίσῃς στίβει, τὸ μέλαν λέγει, ᾧ ἐπιχωρῶννύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰώθασιν αἱ γυναῖκες. Illud στίβει non est, ut olim arbitrati sumus, v. nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccl. a., forandum a v. Στίβος, τὸ, quod nusquam alibi legitur, sed ex Alexandrinorum scriptura positum est pro στίβη, ut ἄγει pro ἄγη. "Pindari de fraudulentō et δολίῳ cive, Pyth. Od. ii. 151., ὅμως μὰν Σαίων ποτὶ πάντας ἄγαν Πάγχυ διαπλέκει, huc adplicuit Reiskius; verti enim debere *invidiam*, non *valde*, ut vulgo solet." Wessel. ad Herod. l. c. "Adulando omnibus invidiam usquequaque neccit. Heynius de v. ἄγαν ita scribit:—"Ἄγαν metro adversatur; prima debebat esse longa: enervis quoque et exilis est sententia; quid enim διαπλέκει? et ἄγαν, valde, nil nisi interpretamentum est τοῦ πάγχυ." Dehinc corrigit, ἄταν. Sed hæc interpretatio cum ipsa emendatione concidit, si verum est ἄγαν h. l. non esse *valde*, sed accusativum vocis ἄγη, quæ primum admirationem, deinde ortam ex hoc fonte invidiam significat. Archilochi Fragm. x. Anal. Brunck. T. i. p. 42., Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἰλέ πω με Ζήλος, οὐδ' ἀγαίωμα Θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος. Hinc invidia ipsa *admiratur* apud Propertium ii. El. 17. 11=ii. El. 13. 67. ed. Burm., Quem modo felicem, Invidia admirante, ferebant, Nunc decimo admittor vix ego quoque die. Quem locum pessimis conjecturis inquinaverunt viri docti, in his Burmannus, quanquam hunc in viam reduxit Casaub. ad Theophr. Charact. p. 153. Est autem propria in hac re dictio, διαπλέκειν ἄγαν, φθόνον, δόλους, non item διαπλέκειν ἄταν. Hinc ἀντιδιαπλέκειν eodem sensu, absolute etiam, posuit Æschines c. Ctesiph. T. ii. p. 376. Atque hanc interpretationem aptissimam esse carmini Pindarico nemo non intelligit. Objiciat tamen aliquis, ἄγαν, invidiam, obtreactionem, æque metro adversari, atque ἄγαν, valde. Sed hæc quæstio non est hujus loci." Hactenus Imm. G. Huschke Diss. de Fabulis Archilochi in Matthiæ Misc. Philolog. V. i. p. 34—6., a Schæfero in Mss. laudatus. Idem Schæferus ibid. citat Coraium in Thucydide par Levesque iii. p. 261. Wesselingii Diss. Herod. p. 67. et Valck. Diatr. p. 234.]

"Ἀγη apud Tragicos, Honor, Veneratio: Hesych. Παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς, τιμὴ, σεβασμός. [Ἀγη, ἡ, hoc sensu apud Tragicos et Comicos, qui extant, nusquam legitur, et revera est nihili vox, quæ ex Hesychii glossa male intellecta ortum habuit. Miramur tam crassum errorem ex Hedericiano Lexico et in Schneideri migrasse. Vide Valck. Diatr. p. 234. Cum Hesychius ἄγη exponat ἡ τιμὴ, ὁ σεβασμός, dubio procul respicit τὸ ἄγος s. ἄγος, ἄγη s. ἄγη in plur. Ipse Hesych. alibi, "Ἄγος τιμιώτατον. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 212., Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱερεῖαι ἀναγεῖς, καὶ ἄγη τὰ μυστήρια, καὶ ἄλλα τινά, ubi pro ἀναγεῖς reponendum videtur παναγεῖς. Συναγωγή Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν ibid. p. 330., Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ ἱερεῖαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά. Idem articulus in Suida legitur, ubi est παναγεῖς. Similiter, cum "Ἀγη a Suida, Etymologo, et Grammatico S. Germ. locis supra laudatis exponatur ἱερεῖα, respicitur non ἄγη ἡ, sed ἄγος τὸ, plur. ἄγη. Hesych.: Ἀγέων ἄγνισμάτων, ἱερῶν. Ἄγος ἄγνισμα θυσίας, Σοφοκλῆς Φαίδρα. "Prima potestate ἄγος est mundities, quæ venerationem parit. Hesych. Ἄγος ἄγνισμα θυσίας, Σοφοκλῆς Φαίδρα," Ruhnck. ad Timæi Lex. p. 13. Sicque glossam citat Brunckius in Lexico Sophocleo. Sed de phrasi, ἄγνισμα θυσίας, hoc sensu, dubitare nobis liceat, dum res exemplis satis confirmetur. Punctum interim post ἄγνισμα ponendum, et θυσίας in θυσίαν mutandum esse arbitramur, duce Grammatico S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 330., qui Ἄγος exponit καὶ ἄγνισμα καὶ θυσίαν.] || Ab Hesychio exponitur μίasma. ["Quando addit, μίasma, respicit τὸ ἄγος, quod Suid. μίasma explicat. Cf. in Ἐναγί-

ζειν. Et forte hic μιάσματα in plur. legendum. Sic paulo ante: Ἀγέων μιασμάτων." Albertius, Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 212., Ἄγος μίasma. Ubi legitur, Ἄγος μίasma, μύσος. Vide Ruhnck. ad Timæi Lex. p. 13. Harpocration, et ex eo Suidas et Photius, a Schæfero in Mss. laudati. Προστρόπαιον ἄγος, μίasma.]

Ἀγαῖος, οὐ, ὁ, Admirabilis. Item Invidiosus. [Etym. M. p. 8. 50., Ἀγαῖον ἐπιφθόνον ἢ θανμαστόν.] Suidas ab ἀγαίωμα deducere videtur, scribens, Ἀγαίωμα, φθονοῦμαι καὶ Ἀγαῖος, ὁ ἐπιφθόνος. || Ego malim cum Hesych. et Etym. ab ἄγη deducere. Esset tamen magis regularis deductio, meo judicio, si ab ἄγη oxytono deduceretur, ut apud illos Ἀγαῖ, Ζηλώσεις, et Ἀγαῖος, simul ponuntur: esset enim Ἀγάω, ἄγη, ἀγαῖος, ut Ἀράω, ἀρή, pro ἱρά, ἀραῖος. Verum hi ipsi alibi ἄγη scribunt in significatione admirationis sive stuporis: et Suidas hoc nominativum dicit, Ἀγη μὲν οὖν παροξυνόσους, ἢ ἐκπλαγίστους Ἀγη δὲ ἡ κλάσις τοῦ κύματος. Unde apparet mendose apud eum scriptum esse paulo ante, Ἀγη, θαῦμα, &c. [Sic et Kusterus edidit. Sed in Grammatico S. Germ. apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326. et Etymologo p. 9. 1. recte legitur Ἀγη. Glossæ Labbæi: Ἀγαῖος Invidus, E. Legitur in Manethone v. 137. αὐτὴ δ' ἀγαῖῃσιν Δέρκεται κερδέσσαν ὑπ' ἀκτίνεσσι σελήνῃ, Sed recte Dorvillius ad Charit. viii. 8. p. 674=775, a Schæfero in Mss. laudatus, ἀγανῇσιν reposuit.] In Lexico Ernestino exponitur Elegans, sicut Dorvillius l. c. exposuit, sed exemplum hujus significationis desideratur.]

"Ἀγημα, atos, τὸ, Idem pro Stupor, annotatur in vulgar. Lexicis: sed natus fortasse est error ex illis Homeri locis perperam lectis, de quibus modo dictum est. Quin tamen ab ἀγῶ formari possit ἄγημα, minime dubium est, niuium a prima persona præter. passivi: ut ἀγητός, quod proxime sequitur, a tertia formari constat. || Ἀγημα autem significans apud Macedones τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὀπλιτῶν, quod et ipsum Eustath. (p. 1236, 16. 1399, 62. 1877, 60.) ab ἀγῶ deduci posse existimat, διὰ τὸ ἀγητὸν εἶναι, vide post Ἀγῶ.

Ἀγητός, οὐ, ὁ, (ἡ, ὄν.) Admirabilis, Stuporem excitans, vel, Cujus præstantia obstupefacit, ["Ad invidiam usque magnus vel laudabilis. Est adjectivum verbale, ortum ex præter. pass. ab ἀγάζομαι." Dammius in Lex.] Hom. Iliad. E. (787. et Θ. 228.), Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοῖ, [ubi Pseudo-Didymus, Τῷ ὁραθῆναι μόνον θαυμαστοί, καὶ οὐκ ἐπὶ ἔργῳ, Schol. Ven. Τῷ εἶδει μόνον θαυμαστοί, His locis est probum in eos, qui rebus ipsis non sunt θαυμαστοί, sed specie sola. II. X. 370., Οἱ καὶ θηήσαντο φῆν καὶ εἶδος ἀγητῶν, ubi Pseudo-Did. θαυμαστὸν, i. e. Spectabant cum admiratione statueram et stupendam formam Hectoris, jam occisi: Ω. 376., Οἷος δὲ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός, ubi Pseudo-Did. θαυμαστός, i. e. Qualis tu es admirabilis figura corporis et vultu.] Od. Ξ. 177., Φρένας καὶ εἶδος ἀγητῶν, [i. e. Mente et forma admirabilem. Eustath. p. 663. 28., Ἀγῶ καὶ τὸ θαυμάζω, ὅθεν καὶ εἶδος ἀγητοῖ οἱ ἀξιοθέατοι. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326., Ἀγητός θαυμαστός. Zonaras p. 15., Ἀγητός ὁ θαυμαστός. Etym. M. p. 10. 7., Ἀγητοῖ θαυμαστοί, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ τὸ θαυμάζω, ἀγὸς ἀγητός, εὐδαίμων, ἀμειπτος, περίβλεπτος, καὶ οὐδέτερον, ἀγητῶν. Manetho ii. 223. ex emendatione Dorvillii ad Charit. viii. 8. p. 648=732. et 333=220., a Schæfero in Mss. indicatus, Ὁμητοῖς λαοῖσι καὶ ἐν πολλέσσιν ἀγητοῖς, ubi vulgo ὁλλοῖσι. Idem Manetho ii. 351. λαοῖσιν ἀγητοῖς. Hymnus Homericus in Apoll. v. 198., a Schæfero in Mss. indicatus, Ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγῆτης. "Pro ἀγητῇ Cod. Moscov. ἀγανῇ, præter Homeri consuetudinem, apud quem ἀγανός non pertinet ad formam, sed ἀγητός," Aug. Matthiæus Animadv. ad H. in Apoll. p. 147. Cf. Ruhnkenii Epist. Crit. i. p. 14. In Theocriti Idyll. i. 126., pro, Τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστὸν, ut Valck. et Gaisfordius ediderunt, vera lectio est ἀγατὸν, Dorice pro ἀγητῶν. Ἀγῆτον, A. Q. S. e. k. Junt. ἀγατὸν D. E. G. H. K. L. M. P. T. V. X. Z. Γ. 6. 7. 9. Ott. Lips. a. d. f. tres

Caesar. apud Brunck. ἀγῆθον C. ἀγαθόν¹ 4. ἀγαθόν a. m. s. 8." Gaisfordius. "Ἀγαστόν, Mss. alii ἀγῆθον, alii ἀγαθόν, nihil interest, recte Schol. ὁ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστὶ θαυμαζόμενον, Hesych. Ἀγαστός· θαυμαστός, Suid. Ἀγαστός· θαυμαστός," Toupius Append. in Theocr. p. 4. a Schæfero in Mss. indicatus. Observationem hanc, ut videtur, Hemsterhusio debet Toupius; sic enim ille de inscripto Hyperanthi monumento Epigrammate ad Xenoph. Ephes. p. 220. ed. Locellæ: "Ἀγαστόν scribatur, an ἀγαθόν, nihil interest; ἀγαστός enim, secunda correpta, poetæ non refugiuat, qui ceteroquin efferre nou verentur θαυματός, ἀδάματος, pro θαυμαστός, ἀδάματος, v. Casaub. ad Athen. i. 19." Adde Albertium ad Hesych. v. Ἀγαστά, et Rubnk. Epist. Crit. i. p. 26. Imo hoc inter ἀγαστός et ἀγῆτός discrimen est, quod ἀγῆτός solis poetis sit in usu, cum ἀγαστός non tam apud poeticos, quam apud prosaicos scriptores reperitur. V. nos infra ad v. Ἀγαστός. Ἀγαστός vero et ἀγῆτός alibi inter se confunduntur, ut satis patet ex Eustathio ad Il. Ψ. p. 1321. 40., Τὸ δὲ ἀγαστάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες, ὅθεν καὶ ἀγαστόν εἶδος, τὰ ἐπίφθορον. Respicit ad Il. X. 370. ubi ipse Eustathius p. 1274. 12. ἀγῆτόν εἶδος habet, sicque vulgatur in omnibus Homeri editionibus. Ἀγαστόν igitur vitiosæ Eustathii memoriæ debetur.] || Legitur apud Hesych. non solum Ἀγῆτοί· θαυμαστοί, sed etiam Ἀγετοί· θαυμαστοί, ἐνδοξοί, λαμπροί, [minus emendate, iudice L. C. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 360. De v. Ἀγῆτός consulantur Coray in Thucydide par Levesque iii. p. 261. et T. Hemsterh. ad Lucian. i. p. 205., a Schæfero in Mss. laudati. Sed ad quamnam Hemsterhusii notam respexerit vir doctissimus, nescimus; in Reitzii enim editione, quæ una nobis hæc scribentibus ad manum est, nihil de v. Ἀγῆτός legitur in T. i. p. 205. Porro Ἀγῆτός et Ἀριστος confundi idem Schæferus in iisdem Mss. ex Heynii Homero, V. 147. docuit.]

[* Πανάγητος, Omnino venerabilis, Admodum venerabilis. Manetho ii. 435. ex emendatione Dorrillii ad Charit. viii. 8. p. 648—731. a Schæfero in Mss. laudati, Ἐξομένους ποίησε βίους λαοῖς πανάγητους, ubi vulgatur Ἐξομένους—μάλα.]

¶ Ἀγέομαι, idem quod ἀγάομαι, Admiror. Ἀγεόμενοι· θαυμάζοντες, Hesych. ["Refer ad Ἀγαμαι. Hesych. Ἀγάμενοι· θαυμάσαντες." Kusterus. Sed pro Ἀγάμενοι Hesychius vel scripsit, vel scribere debuerat Ἀγασάμενοι, ut satis constat e θαυμάσαντες, nisi potius statuamus θαυμάσαντες pro θαυμάζοντες irrepsisse. In Suida enim et Zonara p. 34. legitur: Ἀγάμενος· θαυμάζων. Etymologus p. 6. 19., Ἀγασάμενοι· θαυμάσαντες, παρὰ τὸ ἀγάζω τὸ θαυμάζω. Zonaras p. 38., Ἀγασάμενος· θαυμάσας, καὶ ἀντὶ τοῦ φθονήσας.]

¶ Ἀγανός, οὐ, ὁ, (ῆ, ὄν,) ab eodem ἀγάω, pro ἀγᾶος, interjecto Ἄολice υ, secundum alios tamen a γαίω, [v. Etym. M. p. 6, 24. et Zonaras p. 13. Eustath. p. 919. 28., Αἰολικὴ δὲ ἡ τοῦ υ ἐπένθεσις ἐν τῷ αὐλάχοι, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀγάω, ἀγᾶος, ἀγανός, καὶ ἀγαυ-

ρός,²] Admirabilis, Præclarus, Illustris. Hesych. [Ἀγανοί· λαμπροί, ἐνδοξοί, ἐπιφανείς. Ἀγανόν· λαμπρόν, θαυμαστόν. Etym. M. 6. 24., Ἀγανός· ὁ λαμπρός καὶ ἐνδοξός. Zonaras p. 13., Ἀγανοί· οἱ ἐνδοξοὶ καὶ λαμπροί.] Item σεμνός, Eustath. (p. 1444, 6.) Venerandus, Veneratione dignus. Addit idem Eustath. (l. c.) et καλός, λαμπρός, κόσμος, ex veterum auctoritate. [Apollonii Lex. Homer. p. 25., Ἀγανόν· καλόν, ἐπιφανές, θαυμάσιον, ὁ δὲ Ἀπίων, καλός,³ σεμνός, ἀπὸ τοῦ πολλαχῶς γαίειν, ὃ ἐστὶ γαυριῆν. ποτὲ δὲ σημαίνει καὶ ἔθνος * ὀνοματικῶς οὕτω λεγόμενον· Καὶ Ἀγανῶν⁴ ἱππημολγῶν, Il. N. 5., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγαν καλοῦ· Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῦ, Od. E. 1. Cf. Hesych.] || Ἀγανοὶ μνηστῆρες apud Hom. (Odys. B. 209. 247. Δ. 681. Ε. 180. P. 325. Σ. 98. Τ. 488. 496. Φ. 174. 213. X. 171.) i. e. proci Penelopes, Superbi, sive Arrogantes, a quibusdam exponitur, [sed male. Pseudo-Didymus ad Odys. B. 209., Ἀγανοί· νῦν ἀντὶ τοῦ εὐγενεῖς, λαμπροί. "Nam erant juvenes honestissimis natalibus orti ex circumjacentibus regionibus; et poeta maledicere non solet. Semper in optimo sensu et in laude ponitur. Ἀγανός Ἀχιλλεύς, Il. K. 392. Τυδεύς, E. 277. Ἴλιονεύς, Ε. 501. Ἰδομενεύς, M. 117. Παντοίδης, O. 446. Ασαμέδων, E. 649., Z. 23. Τελαμών, P. 284. Τιθωνός, A. 1. Νέστωρ, Σ. 16. Ἀντήνωρ, Φ. 579. Ὀδυσσεύς, Odys. B. 308. Νεοπτόλεμος, Od. Λ. 491. Νηλεὺς ἀγανότατος⁵ ζῶντων, Gloriosissimus, excellentissimus, Od. O. 229. quos si revolvās in Reali, reperies aut reges, aut certe regum genus omnes. De Τιθωνῷ est et epitheton idem, Odys. E. 1. Μέγαν περ ἔόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγανόν, sc. τὸν Θάνατα, Od. Δ. 534.: eadem verba de Ajace Telamonio, Il. E. 625. Ἀγανὴ Περσεφόνεια, Suspicienda et reverenda, Od. Λ. 212. 225. 634., ἀγανοὶ Φαίηκες, Nobiles, Od. N. 120. 304., Z. 55. nam cum plebe eorum nihil ei negotii fuit. Τρώες, Il. H. K. 563. Il. 103. nam his locis de principibus Trojanorum sermo est. Θεράποντες ἀγανοί, Nobiles ejus administri, Il. T. 281. κήρυκες, Γ. 268. Od. Θ. 418. nam et ii erant homines honesti. Πομπῆες ἀγανοί, Deductores nobiles, qui præerant remigibus, Od. N. 71. Φοίνικες, Od. N. 272. Ἐξ ἀγανων Αἰολιδᾶν, Ab uno illustrium Ἄολι nepotum, Pindari Pyth. iv. 127." Dammius in Lexico Homer. p. 7. Vide Heyn. Hom. 4. 506. 652. 5, 187. 6, 107. 114. 367. 368. a Schæfero in Mss. laud. Pindarus in Fragm. iv. ex Threnis apud Plat. in Menone T. ii. p. 81. B., Βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένοι κραιπνοί, σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες. Orphei Argonautica v. 475., ἀγανᾶς Αἰημιιάδεσσιν: Hymn. xliii. 6. xlv. 5., ἀγανὴν Φερσεφόνειαν: lxxvii. 2., Ἡὼς * λαμπροφάης, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον, Ἀγγελίεια θεοῦ μεγάλου Τιτῆνος ἀγαυοῦ: Lithica v. 298., Σεμνοτέρους τ' ἰδέειν καὶ τοι σέβας ἔσσειται αὐτῶν. Αἴψα γὰρ ἡρώων σφὶν ἐπέρχεται εἶδος ἀγανόν,⁶ Οἳ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσιν. Semel legitur in Æschylo, sc. Pers. 979., Πέρσαις ἀγανοῖς Κακὰ * πρόκακα λέγεις, ubi Schol. B. Ἀγανοῖς· θαυμαστοῖς. Sed versus hos Schutzius et Hermannus, notante Blomfieldio, spu-

¹ Ἀγαθόν et ἀγαστόν confunduntur in Xenoph. Ικ. ii. 9., "Ἔστιν ὁ μετεωρίζων ἑαυτὸν ἵππος καλὸν, ἢ θαυμαστόν, ἢ ἀγαθόν, ubi Steph. recte emendat ἀγαστόν. Quid vero mirum ἀγαθόν et ἀγαστόν confundi, cum ex Eustathii mente ejusdem sint originis? P. 98. 11., Ἐκ τοῦ ἀγᾶ ἀγάζω, ὅθεν ἀγαστός, ἀφ' οὗ ἀγαθός. P. 1321. 42., Καὶ δύναται καὶ ἐξ αὐτοῦ (ἄγασθαι) γίγνεσθαι τὸ ἀγαστόν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀγαθόν. P. 1599. 4., Ἀγᾶ ἀγάζω, ὅθεν τὸ ἀγαστόν· καὶ ἀποβολὴ τοῦ σίγμα καὶ τροπὴ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, ἀγαθόν.

² "Tzetis observatio ad Hesiodi Opp. et D. 666.: Οἳ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ἡ φωνὴν, προστιθεσὶ τὸ ν' οἶον ἀπὸ αἰθρᾶς αὐτῆς, ἀγᾶς ἀγανός, (sic fortasse scribendum pro ἄγιος αἰγιος, ex Etym. M. p. 6, 26.) ἀάτην etc. paucis mutatis tota extat in Etym. Leid. Ms. v. Κανέλας." Kænienus ad Gregor. Cor. p. 612. "Quem Kænienus citat locum Etymologici M. p. 6, 26., sumtus est ex Orione, ubi hic legitur articulus: Ἀγανός, παρὰ τὸ ἄγασθαι ἀγᾶς, καὶ πλεονασμῷ Αἰολικῇ τοῦ υ ἀγανός· ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγανός οὐκ Αἰολικῶς ὡς ναῦς (corr. ναός), ναός." Bastius ad Gregor. Cor. l. c.

³ "Lege καλόν, σεμνόν. Hesiod. in Theog. v. 461., "Ἴνα μὴ τις ἀγανῶν οὐρανόων." Villosotus. Hesiodus et in Theog. v. 632. vocem hancce usurpavit: Οἳ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀρθύος Τιτῆνες ἀγανοί. At neutro in loco ponitur pro καλός: significare videtur Gloriosissimus, Excellentissimus.

⁴ Scholia Veneta p. 307.: Ἀγανοί, βρομα ἔθνους· ἵππους δὲ ἀμέλγοντες οὗτοι τὸ γάλα ἐτρέφοντο. Δημήτριος δὲ ἀγανούς, τοὺς εὐεῖ-
δεις. Pseudo-Didymus: Λαμπροὶ καὶ ἐνδοξοὶ ἱππημολγῶν, ἢ βρομα ἔθνους οὕτω καλούμενων, Ἀγανῶν.

⁵ Huc respexit Hesych. Ἀγανότατον· μέγιστον: et Etymologus p. 6. 41., Ἀγανότατον· μέγιστον, ἐνδοξότατον.

⁶ "In Liticiis Orphei tributis vulgo legitur v. 300., Οἷτε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέουσι. Hermannus nuper edidit, Οἳ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσιν. Sed neque οἷτε, neque οἳ κε patitur a sede nominis, ad quod refertur, sive expressi illius, seu, ut hic, ελλείποντος, tam longa intercapedine dnumi, quod mimis etiam licet, si præcedunt prænomina, qualia hic adτῶν, σφιν, ad idem nomen referenda. Id Gesnerus videtur sensisse, ὅτε vertens et hi. Scribendum levissima mutatione, Εἴ γε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέουσι. Sæpius confusa ei et oi. Vid. Schneider. ad Xenoph. K. II. ii. 2. 10. ad Memor. iv. 3. 13. Ibidem v. 299. malim Ὀμηρικῶς, Αἴψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγῆτόν. Vulgo ἀγανόν. Homerus Il. 22, 370. 24, 376. Od. 14, 176. Il. 5, 787. et 8, 228. [Vide nos supra ad v. Ἀγῆτός.] Sufficere hæc videantur ad conjecturam illam in

rios judicant. Et huic conjecturae omnino favet, quod vox *ἀγανός* nec alibi ab Aeschilo, nec semel quidem a Sophocle, Euripide, aut Aristophane usurpetur. Φυλῆος ἀγανού meminit Theocritus Idyll. xxv. 55. Vide L. C. Valcken. ad Idyll. vii. 5. Adonias. p. 360. et Pierson. Verisim. p. 36. a Schæfero in Mss. citatos. Hesiodi Theog. 462., "Ἴνα μή τις ἀγανῶν ουρανίωνων, et v. 632., Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρύος Τιτῆνες ἀγανόι. In omnibus his locis vox in laude ponitur, et nusquam sumitur pro Superbus, Arrogans, ut falso tradit Lex. Ernestinum, atque ex eo Schneiderianum.] || 'Αγανός Hesiobio est etiam φωτεινός, i. e. Lucidus. [Sic in re astrologica usurpatur. Respicitur ad Arati Phænom. v. 71., Αὐτοῦ κάκεινος Στέφανος, τὸν ἀγανὸν ἔθηκε Σημ' εμεναι Διόνυσος, ἀποικομένης 'Αριάδνης, Νωτῷ υποστρέφεται κεκμηκότος Εἰδώλοιο. Scholia: Το δὲ, 'Αγανός ἔθηκεν, ἐάν μὲν ἀγανός ἀναγνώμεν, ὁ Διόνυσος ἂν εἴη· ἐάν δὲ ἀγανὸν, τὸν Στέφανον δεῖ νοεῖν, ἵν' ἡ τὸν τῆς ἐρωμένης Στέφανον ἀγανὸν καὶ εὐδοξον καὶ ἐπίσημον καὶ λαμπρὸν ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ· πέντε γάρ εἰσι λαμπροὶ ἀστέρες, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν Στέφανον. Scholia Theonis: 'Εάν μὲν ἀγανός ἀναγνώμεν, ὁ Διόνυσος, ἐάν δὲ ἀγανὸν, τὸν ἐπίσημον σημαίνει, καὶ τὸν εὐδοξον, ὅτι τὸν τῆς ἐρωμένης Στέφανον ἀγανὸν, ὅς ἐστι λαμπρὸς, ἐποίησε· πέντε γάρ εἰσι λαμπρότατοι ἀστέρες, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν Στέφανον. "Αγανὸν, ita Basil. 1534. Grot. et Bandin. Idem expresserunt Cicero et Germanicus: Manil. i. 326., At parte ex alia claro volat orbe corona. 'Αγανὸν habet Schol. Apollon. R. iii. 996.: Cod. Vratisl. et alii edd. ἀγανός, inter quas Oxon. Idem reperi ap. Alex. Aphrodis. in Aristot. Meteorol. ii. fol. 103. ed. Ven. 1527. Cf. Heyne ad Virg. Georg. i. 222. J. Th. Buhle. Manetho ii. 129., Ζωδιακὸς δ' ὡς περ τε καὶ οὐρανὸν ἐπλετο πάντων Εὐτροχάων κύκλων μάλ' ἀγανότατος καὶ ορατός, i. e. Maxime persplendens et conspicuus. Horum locorum notitiam debemus G. Wakefieldio in Mss. Hinc * Διαγανός, Admodum splendidus, ap. Maneth. ii. 13. a Schæfero in Mss. laudatum, Πέντε δ' ἀρ' ἀστέρες οἱ διαγανότατοι διὰ κύκλου Ζωδιακοῦ πλάζονται αμειβόμενοι κατὰ κόσμον.] "Αγανή, una ex filiabus Cadmi, [Eustath. p. 1543. 35. Hesiodi Theog. 975., Κάδμω δ' Ἀρμονίῃ θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης, Ἰνῷ, καὶ Σεμέλῃ, καὶ Ἀγανῇ καλλιπάρῃον, Γέλνατο.] Item Nereis quædam dicta παρὰ τὸ ἄγαν αἶναι διὰ τοὺς θαλάσσιους ἤχους, ut vult Eustath. (p. 1130. 50. Hesiodi Theog. 246., Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Ἐδλιμένη, καὶ Ἀγανή.) H. St. Thes. Ind. 'Αγαύομαι, Admiror. Oppiani Hal. iv. (138.), Εἶδος ἀγανόμενοι πολυήρατον, i. e. ἀγάμενοι, vel poetice ἀγόμενοι, sive ἀγαζόμενοι. [Schneiderus e Mss. edidit ἀγαίόμενοι, in nota contentus dicere, "Αλλοι ἀγανόμενοι," Vide eund. in Lex. v. 'Αγαύομαι.] 'Αγαυρός, quod ab illo ἀγανός quidam deducunt, vide in Γαῦρος.

¶ 'ΑΓαίω, ex ἀγῶ, ut κεραίω ex κεράω, pro θαυμάζω, i. e. Admiror, inquit Eustath. (p. 746. 48.) Idem alibi exponit ἐκπλήττω, i. e. Obstupefacio, vel Perterrefacio, (p. 848. 4.) || Idem ubi significare dixit θαυμάζω (p. 746. 48.), addit et μέμφομαι, Succenseo, Indignor.

Orphicis tuendam. Sed magis etiam, opinor, eam probaveris, si scias, exemplum confusionis vocum *αγανός* et *αγανός* in hac ipsa locutione reperiri in Hymno Homer. in Apoll. Pyth. v. 20., Ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγανῆ. Hic Cod. Mosc. *αγανῆ*, præter Homeri consuetudinem, ut perspecte monuit Ruhnk. Epist. Crit. i. p. 14." Schæferi Meletem. Crit. in Dionysii Art. Rhetor. p. 90.

Suid. φθονῶμαι, καὶ, 'Αγαίος· ὁ ἐπιφθονός. 'Αγαίος quoque extat, ut supra vidimus, in Hesychio, et Etymologo, quibus addas Zonar. p. 14.: 'Αγαίος· ὁ ἐπιφθονός. At συναγωγῇ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ βητόρων πολλῶν καὶ

p. 334. habet 'Αγαίος, ut supra notare debueramus: "Αγαιὸν ἐπιφθονόν, οἱ δὲ θαυμαστὸν, οἱ δὲ φθονερόν. "Ad sensum explicandum plane faciunt illa Horatiana Ep. i. 6. 1. ad Numiciū: "Nil admirari prope res est una, Numici, solaque, quæ possit facere et servare beatum. Hunc solem et stellas et decedentia certis Tempora momentis, tant qui toimidine nulla Imbuti spectant. Quid censēs munerā terræ? Quid, maris extremos Arabas ditantis et Indos? Ludicra quid, plausus et amici dona Quiritis?" Hæc adeo cum illis Archilochiis consentiunt, ut Horatius, dum hæc scribebat, ea in animo habuisse videatur. Habes ibi τῶν θεῶν ἔργα, hic solem et stellas etc. ibi divitiās Gygæ, hic Arahū et Indorum; ibi potentiam tyrannorum, hic honores a Quiritibus collatos. Virum igitur animi constantis et ita compositi se præ-

sentis Archilochus, ut affectu admirationis, huiusque comitum invidia, cupiditatis, et timoris non perturbetur, nonne, si quid melius sua spe videtur, defixis oculis, ut idem Horatius ait, animoque et corpore torpeat." Liebelius ad Archilochi Fragm. p. 61. an recte verba, Θεῶν ἔργα, intelligat vir doctus, viderint alii. Certe G. Wakefieldius Sylv. Crit. ii. p. 10. in Mss. indicat, ea aliter interpretatus est. "Act. Apost. vii. 20. ἀστέρας τῷ θεῷ, i. e. Exceedingly comely.

Sic et Eurip. Phæn. 899. et Theocr. i. 32. Θεῶν δαίδαλμα, i. e. Divini plane artificis, ut locutus est Theocritus interpres antiquus. Ubi autem divini opus Alomedontis. Neque aliter Archilochus quam de picturis et imaginibus, summo artifice elaboratis, debet accipi, quæ solis divitiis solent contingere. Ex quibus patebit quam infauiste Moses Solanns mutasse verbum Lucianum de Parasito sect. 58." Huc facit Horat. l. c.: I nunc, argentum et marior vetus, araque et artes Suscipe.

'Αγαίωμα usitatus est quam ἀγῶ, ut ἀγῶμαι magis est in usu quam ἀγῶ, et inter cetera significat etiam Admiror, θαυμάζω, inquit Etym. M. (n. 5, 15.) Et apud Hom. Od. γ. (16.), "Ὡς ῥα τοῦ νλακτεῖ ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, brevium Scholiorum auctor exponit ἄγαν θαυμάζοντος, ἢ χαλεπαίνοντος [Apollonii Lex. Hom. p. 31., 'Αγαιομένον· καταπλησσομένον.] || 'Αγαίωμα, pro Succenseo, Indignor, vel Invideo, cum dativo personæ, Hesiodi Opp. et D. (331.), Τῷ δὲ τοι Ζεὺς ἀντὶς ἀγαιέται, ἐς δὲ τελευτὴν ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν, i. e. inquit Etym. M. (l. c.) βασκαίνει, ἀργιζέται, χολοῦται. Eustathius autem (p. 1881. 17.) in illo Homeri loco, quem modo protuli, ἀγαιομένου exponit μεμφομένον, atque ita ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, erit, Succensentis et indignantis ob facta improba. Sic et in illo Hesiodi loco ἀγαιέται exponitur etiam μέμφεται, item οργίζεται. Illud autem ἀγαιομένου κακὰ ἔργα exponi in brevibus scholiis non solum ἄγαν θαυμάζοντος, sed etiam χαλεπαίνοντος, modo dixi. [Eustath. l. c., "Ὅτι δὲ τὸ ἀγαιομένου καὶ ἀγαιομένου γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγῶ ἀγῶν τὸ βλάπτω οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι κριτικοί. Quo modo et legitur apud Etym. M. p. 162. 16.] "Αγῶ, Obstupescō, seu Stupeo, h. e. Cum stupore admiror. Etym. "mologo θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, afferenti hoc "hemistichium, in quo tamen passivæ tantum vocis "exemplum est, ἀγαιομένου κακὰ ἔργα." H. St. Thes. Ind.

'Αγαίωμα, Invideo, φθονοῦμαι, Suid. [et Zonaras p. 35. Ex nimio enim admirationis affectu, sæpe oritur invidia, v. Valck. ad Herod. vi. 61. et J. D. Lennep. Etym. L. Gr. v. Ἀγῶ p. 17. ed. 1808. Eustath. p. 734. 63., Ἔστι δὲ ἀγαιέσθαι μὲν φθόνον, ἀγῶσθαι δὲ ἐκπλήξεως.] 'Αγαιομένον participium Hesych. exponit Invidiosum, Admirabile, item Invidum. [Eustath. in Il. Ω. p. 1501. 1. scriptis, Ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας, Herodoti respiciens locum viii. 69., quo dicuntur Persæ ἀγαιομένοι τε καὶ φθονέοντες τῇ Ἀρτεμισίῃ." L. C. Valck. l. c. Archilochi Fragm. x. p. 291. ed. Gaisf., Ὅ μοι τὰ Γυνέω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οἶδ' εἰλεῖ πω με ζῆλος, οὐδ' ἀγαιομαι Θεῶν ἔργα. Ign. Liebelius p. 61. hic ἀγαιομαι pro θαυμάζω sumi censet. Apoll. R. iii. 1015., a Schæfero in Mss. indicatus, Καὶ νυ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθῶν ἀρυσσασα Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαιομένη χατέοντι. Brunckius e quinque Regg. Codd. ἀγαλλομένη reposuit. "Cum vox ἀγῶ semper fere de indignatione ponatur, lectionem hanc omnino amplector," Maltbius in Lex. Gr. Prosod. p. 4.]

'Αγῶν, onos, ὁ, Sol, ἥλιος, V. L." H. St. Thes. Ind. [Sic Lex. Ernestinum, sed ἀμαρτυρῶς.]

ΑΓΑΜΑΙ, itidem ut præcedentia, et ut sequens ἀγάζομαι, pro Admiror, etc. sed illa themata poetica sunt, hoc prosæ scriptoribus cum poetis commune est. Deducitur autem ab ἀγῶ inusitato, ut ἔραμαι ab ἔρημι. Eustathius tamen existimat potius ἄγαμαι passivum esse præteritum perfectum, incremento carens, eodem modo factum quo ἔραμαι ab ἔρω: εἰπεῖν γὰρ, inquit, ὡς προϋπάρχει αὐτῶν τὸ ἔρημι καὶ τὸ ἄγῶ, ὁμοίως τῷ ἔστημι, ἀμάρτυρον ἐστὶ. Hæc Eustath. in Il. ζ. (p. 989. 53.), qui tamen in Il. I.

utramque derivationem ut æque probabilem nobis proponit. Hom. Od. Z. [168., ubi Pseudo-Didymus, θαυμάζω,] "Ὡς σε, γύναι, ἀγαμὰ τε, τέθηπά τε, qui locus videri fortasse possit pro iis facere, qui ἀγαμαι præter. perfect. esse putant, quod copulatum sit cum ejusdem temporis verbo. [Odyss. Ψ. 174. Δαίμονι, οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, οὐτ' ἀθερίζω, Οὐδὲ λην ἀγαμαι, i. e. Neque despiciō, neque nimis miror.] Xenoph. K. Π. iii. (1. 9.), Εἰ μὲν ἀγασαι τοῦ πατρὸς ἢ ὅσα βεβούλευται, ἢ ὅσα πέπραχε, [hoc loco ἀγασαι est Probas, v. Lex. Xenoph. p. 16. de qua significatione mox agetur.] Isocrates ad Phil. (T. i. p. 406. ed. Augeri,) Καὶ γὰρ ἐκείνων ἀγάνται μᾶλλον τὴν ἡτταν τὴν ἐν Θερμοπύλαις, ἢ τὰς ἄλλας νίκας. Plat. Polit. ii. (10. p. 367.), 'Αεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαυκῶνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἡγάμην. [Xenoph. Sympos. viii. 8., 'Αεὶ ἡγάμην τὴν σὴν φύσιν. Plato Theætet. p. 114. C., Πάνυ ἀγασθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν.] Et in infinit. 'Αγασθαι. Xenoph. (Memorab. ii. 6. 34.), Διὰ τὸ ἀγασθαι αὐτοῦ, καὶ εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτόν. [A Xenophonte interdum distingui a verbis amandi, notatur in Lex. Xenoph. Sic Sympos. viii. 16., 'Αγαταί τε καὶ φιλεῖ τὸν ἐρώμενον, item cum genit. Memor. ii. 6. 30., 'Αγασαί τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι.] Idem Econ. iv. 21., Ταῦτα θαυμάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, πολὺ δὲ μᾶλλον ἀγαμαι τὸν καταμετρήσαντος, ubi Cicero (de Senect. c. xvii.) interpr. Miror. Vide p. 44. mei Lex. Cicer. [Hic tamen videtur plus esse quam θαυμάζειν. Vide Lex. Xenoph. Timæi Lexicon p. 8.: 'Αγαμαι ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326.: 'Αγασθαι ἀποδέχεσθαι, θαυμάζειν ἄγαν. Similiter dixit Plato Phæd. xxxviii., Καὶ μὴν, ὦ Ἐχέκρατες, πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη, οὐ πόποτε μᾶλλον ἡγάσθην, ἢ τότε παραγενόμενος, ubi iudice Fischero Comment. in Xenoph. K. Π. p. 145., θαυμάζειν et ἀγασθαι sunt synonyma. Et Malchus quoque simili phrasi usus est in Excerptis editis ab Hæschelio: Τό τε σῶφρον τοῦ βίου θαυμάσας, καὶ τῶν λόγων ἡγάσθη, cum quo conferendus est Aristoph. Av. 1743., Ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ὠδαῖς, 'Αγαμαι δὲ λόγων, et Acharn. 489., Τόλμησόν, ἴθι, χώρασον, ἀγαμαὶ κάρδιος. "Festive sibi atque animo suo applaudit homo facetissimus, *Be bold; go on; I commend my valor; what a heart I have!*" Toupus Emendd. in Suid. T. i. p. 13. Suidas et Zonaras p. 34.: 'Αγαμαι κάρδιος Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω. Ad Aristophanis locum respexit. Lexicon S. Germ. apud Ruhnck. ad Timæi Lex. p. 8.: 'Αγαμαι τούτου, 'Αγαμαι κεραμεῖων, Ἐμπολὶς καὶ Ἀριστοφάνης. Locus extat in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 335., ubi legitur κεραμεῖ pro κεραμεῖων. Mæris Attic. p. 1.: 'Αγαμαι Ὑπερβόλου, Ἀττικῶς 'Αγαμαι Ὑπερβόλου, Ἑλληνικῶς. "Hoc fragmentum e veteri Comico videtur derivasse Mæris. Hyperbolus enim istè, uti notum, homo fuit pessimus et flagitiosissimus, qui cum ex infimo Athenis loco ad summos honores pervenisset, tandem, Nicia auctore, testarum suffragiis, exilio mulctatus est. Ejus autem improbitatem veteres Atticorum Comœdiæ perpetuo notarunt." Pierson. Orion apud Etym. M. p. 5. 8.: 'Αγαμαι τὸ παθητικόν, 'Αγαμαι αὐτοῦ, καὶ τοῦτο μᾶλλον οὕτως συντάσσουσι καὶ τὸ θαυμάζειν, πολλάκις ἀπογνῶναι δὲ αὐτοῦ καὶ αὐτόν, ὁμοίως καὶ τὸ κρατῆσαι αὐτοῦ, καὶ τὸ ἀφελέσθαι, καὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαι, ἐπιλαθέσθαι, ποθεῖν. Libellus de Constructione Verborum apud Hermannum Gram. Gr. p. 409.: Ἀπὸ δὲ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ταῦτα: 'Αγαμαὶ σε τοῦ φρονήματος, καὶ Θαυμάζω σε τῆς συνέσεως, καὶ Ἐκπλήττομαι καὶ Ἐπαινῶ καὶ Ἐγκωμιάζω καὶ Ζηλῶ καὶ Ὀλβίζω καὶ Εὐδαιμονίζω καὶ Φιλῶ καὶ Ἀγαπῶ καὶ Ἀποδέχομαι. Ὁμοίως καὶ Μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, καὶ Στιγνῶ καὶ Βδελύττομαι, καὶ Ἀποστρέφωμαι καὶ Ταλαινίζω καὶ Κακίζω καὶ Μέμφομαι. Νοεῖται γὰρ ἐν ἅπασιν ταῦτοις τὸ ἐνεκα, οἷον 'Αγαμαὶ σε ἐνεκα τοῦ φρονήμα-

τος. Τοιοῦτόν ἐστὶ καὶ τὸ Αἰτιῶμαί σε τῆς ζημίας, καὶ Ἐλεῶ καὶ Οἰκτεῖρω σε τῆς τάλαιπωρίας, καὶ Θρηνῶ καὶ Κλαίω καὶ Ὀλοφύρομαι σε τῆς συμφορᾶς, καὶ Δακρῶν σε τῆς ἀναισθησίας. Ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσεται, οἷον, 'Αγαμαὶ σου τὸ σῶφρον, καὶ Θαυμάζω, καὶ Ἀποδέχομαι σου τὸ γενναῖον. Phavorinus: 'Αγαμαι θαυμάζω. 'Αγαμαι, ἀγάσομαι, ἡγησάμην, καὶ 'Αγαμαὶ σε τοῦ φρονήματος, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνεκα τοῦ φρονήματος. Ἀττικοὶ γὰρ ἔξωθεν λαμβάνουσι τὸ ἐνεκα. Λέγουσαι, i. λέγουσι, καὶ ἀντιστρόφως, 'Αγαμαὶ σου τὸ σῶφρον. Quod unde depromserit Phavorinus, nescimus. Suidas: Ἀγαμαι κατὰ περιποιήσιν, γενικῇ. Τὸν φίλον ἀγαμαι τῶν τρόπων καὶ τοῦ χρηστοῦ ἥθους ἑκατὶ. Αἰτιατικῇ δὲ Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι. Ὅταν ἐχῇ τὴν σε αἰτιατικὴν, καὶ ὅταν ἐξακούηται τὸ ἐνεκα, γενικῇ συντάσσεται. In verbis, Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι, respicitur locus Isocratis in Panegyri. Orat. T. i. p. 218., jam supra laudatus, e quo Lexicographus ille sic corrigendus et supplendus est: Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον τούτον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Toupus l. c. ex Rheso v. 245. affert, 'Αγαμαὶ λήματος. Philostr. Heroic. p. 42., 'Αγαμαὶ σε τοῦ ἑταίρου, ubi hæc notavit Boissonadius p. 380., a Schæfero in Mss. laudatus:—"Schol. μακαρίζω σε, Editt. σου, ABCEFGI σε, et sic Morellus invenerat, cujus in margine legitur, γρ. σε. Σου stare quidem potest; nam sic Euripides Epist. 3. duobus genitivis cum ἀγαμαὶ usus est, Οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἡγάσθη τέ σου τῆς φιλανθρωπίας. Sed hic se prætuli a pluribus Codicibus datum, et rationi, quam sapius secutus est Philostratus, magis adcommodatum." "Quando autem cum genitivo personæ construitur, contemptum plerumque indicat, et ἐπὶ κατηγορίας ponitur. Vid. H. Steph. Add. de D. A. p. 122., collato Suida v. Θαυμάζω: Θαυμάζω ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει, πρὸς δὲ αἰτιατικὴν, τὸ ἐπαινῶ. Plato Hippiæ Maj. p. 100. B., Καὶ νῆ τὴν Ἡρὰν ἀγαμαὶ σου. Herodotus vi. 76., 'Αγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίλου οὐ προδιδόντος τοὺς πολιήτας. Atque ita procul dubio in Mæridis loco sumi debet." Piersonus ad Mær. p. 1.] Ἀγαίμην ἂν, Pla. 189. ["Plat. T. iii. p. 129: E., Ἀγαίμην ἂν ἔγωγ', ἔφη, θαυμαστῶς," L. C. Valck. ad Scapulæ sui marginem], Mirarer. [Sequentia loca indicavit Ruhnck. ad Timæi Lex. p. 8. Plato Menon. p. 22. F., Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἀγαμαι: Parmen. p. 58. C., Τοῦτό γε σου καὶ πρὸς τοῦτο ἡγάσθην: Protæg. p. 203. G., 'Αεὶ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἀγαμαι: p. 214. D., Πολὺ μάλιστα ἀγαμαὶ σε: Euthyd. p. 216. H., Ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν: Gorg. p. 295. F., Καὶ ἔγωγε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἀγαμαι Πῶλον.] Et partic. ἀγάμενος. Xenoph. Memor. [ii. 1. 19. "de iis, qui ipsi sese delectantur, qui meritis suis acquiescunt et virtute nituntur sua," Lex. Xenoph.], Ἀγάμενος μὲν ἑαυτοῦ, ἐπαινουμένους δὲ, καὶ ζηλουμένους ὑπὸ τῶν ἄλλων. [Idem in Apolog. v., Ἰσχυρῶς ἀγάμενος ἐμάντον. Synesius Epist. i., a Schæfero in Mss. indicatus, Ὡς περ ἀγάλασιν ἐνατενίζεῖν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. Hesych.: Ἀγάμενοι θαυμάσαντες. Glossam hanc sine corruptelæ suspitione affert Fischerus ad Platonis Phæd. xxxviii. p. 373. Sed legendum vel Ἀγασάμενοι, ut Hesych. alibi Ἀγασάμενοι θαυμάσαντες, φθονήσαντες, vel potius, Ἀγάμενοι θαυμάζοντες. Vide nos supra ad v. Ἀγέομαι. Suidas et Zonar. p. 34.: Ἀγάμενος θαυμάζων Ἀγάμενοι τοῦτον τῆς εὐψυχίας ἐποχοῦσι τῷ ἴππῳ. Cujus sit fragmentum illud, nobis incertum est.] ["Ἀγαμαι, Suspicio, Magni facio. Xenoph. Ier. v. 1., Τοῦτους ἀντὶ τοῦ ἀγασθαι φοβούνται. Cum dat. Suidas: Ἀγασθῶ τινί ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Locus est K. Π. ii. 4. 8. p. 130. ubi Edd. vett. habent vitiose ἀγαθῶ. Steph. et Wells. edidere, Ὅταν τινὰ ἀγ,

* Locus vulgo sic legitur, neque aliter Schæferi in nupera editione extat: Ἀγαμαι αὐτοῦ καὶ τοῦτο μᾶλλον οὕτως συντάσσουσι καὶ τὸ θαυμάζειν πολλάκις. Sed, cum Piersono ad Mær. p. 1., dele punctum post συντάσσουσι, Sensus enim est hic, Ἀγαμαι ἐπὶ αἰτίας, ut θαυμάζω, cum genitivo jungi.

Sed videtur præferendus esse dativus. Inprimis de iis, qui honeste amant animum, non obscene corpus, cum accus. A. i. 7., 'Ὅποιον ἀνδρὸς σωμαί τε καὶ ψυχὴν ἀγασθῆι: ii. 14., 'Αγασθεὶς ψυχὴν παιδός. Σ. viii. 13., Τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμένων, τῶν δὲ τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων: 29., 'Ὅσων μορφῆς ἠράσθη—ὁσων δὲ ψυχᾶς ἀγασθῆι, Zeunius ex Edd. vett. revocavit ψυχᾶς: 31., Οὐ διὰ τὸ συγκαθεύδειν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀγασθαι ἀλλήλους." Lex. Xenoph.]

"Αγαμαι, Laudo, Probo (facta alicuius.) Plato Polit. i. (22. p. 31. ed. Ast.), Πάνν γε ἀγαμαι, ἣν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνακύνεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνεις πάνν καλῶς. Ubi notanda constructio a superioribus diversa. [Cum genit. et ὅτι legitur in Xenoph. Memorab. iv. 2. 9., "Αγαμαί σου διότι οὐ προείλουν θησαυροὺς, et Sympos. viii. 12., Σοὺ πολλὰ ἀγαμαι, καὶ ὅτι παιδεύεις αὐτόν.] Idem cum accusativo, "Αγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν, ubi videtur posse eodem modo exponi. Cum accusativo personæ et genitivo rei videtur hanc ipsam significationem habere, apud Julianum (Epist. xviii. B.), 'Εγὼ δὲ ἐκείνον μὲν sub. Δαίδαλον, εἰ καὶ τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἀγαμαι. Videtur enim hic ἀγαμαι et ἐπαινῶ pro eodem posuisse. [Cum quo loco conferri debent verba Phalaridis Epist. v., Τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντος, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα, ubi Julianum laudat Lennepius. At Ælianus Var. Hist. v. 6., ἐπαινέσαι ab ἀγασθῆναι sic distinguit, ut pateat hoc multo plus esse quam illud, (vide J. F. Reitzium ad Luciani Charidemum xvi. T. iii. p. 627.), "Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Idem in Fragmento apud Suidam, 'Ἐπεὶ καὶ τὴν τοῦ Μενέλεω πρὸς τὸν τοῦ Πριάμου Πάριν οὔτε ἐπαινῶ, οὔτε ἀγαμαι. Vide Xenoph. Ages. ii. 7. viii. 4., locis mox citandis. "¶ Probare, ut in Xenoph. K. Π. ii. 3. 8., Ταῦτα δ' ἀγασθεὶς ὁ Κῦρος τὸν μὲν ταξίαρχον τὴν ἐπινόειαν, τῶν δὲ τὴν περὶ αὐτὸν ἄμα μὲν ἐγνυμνάζοντο, ἄμα δὲ εὐθυμοῦντο. Paulo post est, Τούτοις δὲ ἡσθεὶς. Sed §. 9., est paulo rarior structura, Τούτων ἀγασθεὶς τῆς ἐπιμελείας. Ibid. iii. 3. 5., "Ὅπως καὶ ἐκείνοι ἔχοντες τιμᾶν, εἴ τις ἀγαίντο τῶν ὑφ' ἐαυτοῦς. Alii male ἀγοίντο: vii. 1. 20., 'Αγασθεὶς δὲ ὁ Κῦρος αὐτοὺς, καὶ οἰκτεῖρων, ὅτι ἀγαθοὶ ἄνδρες ὄντες ἀπόλονται. Idem Anab. i. 1. 9., 'Ἠγάσθη τε αὐτὸν καὶ δίδωσιν αὐτῷ μυρίους Δαρεικοὺς: Ip. 4. 1., "Ὅταν ἀγασθεὶς, probatis equi virtutibus, πρήγαι τις. Cum præpos. ἐν, K. Π. viii. 2. 2., Διέπεμπε τούτοις, οὓς ἀγασθῆι—ἐν τισι πράξεσι, ubi Zeunius e Ms. Guelf. edidit οἷς. Probare orationem. Ita participium in respondendo, K. Π. vi. 3. 12., 'Αγασθεὶς αὐτὸν ἐπήρετο: Œcon. vii. 38., 'Αγασθεὶς αὐτῆς τὴν ἀπόκρισιν, εἶπον.

* Huc faciunt Timæi Lexicon p. 8. et Λεξίς ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: "Αγαμαι ἀποδέχομαι. Συναγωγή λέξεων χρησίων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326.: "Αγασθαι ἀποδέχεσθαι. Similiter ἀγαπᾶν per ἀποδέχεσθαι ab eodem Grammatico S. Germ. et Suida exponi, jam supra vidimus, ubi Stephano nostro ἀποδέχεσθαι est Gratium acceptumque habere et approbare, Acquiescere iis quæ statuta sunt ab arbitris: vide exempla ibi prolata, quibus addas Isocr. in Panegy. Orat. T. i. p. 190. ed. Augeri, Τὰ γὰρ ὑφ' ἡμῶν κριθέντα, τοσαύτην λαμβάνει δόξαν, ὥστε πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀγαπᾶσθαι. Grammaticus S. Germ. in libro Περὶ Συντάξεως apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 120.: "Αποδέχομαι γὰρ καὶ Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν "Ἄξιον ἀποδέχεσθαι, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σφόδρα τῶν τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς συνθηκαῖς διακελευόμενοι ἐμμένειν. Ἰσοκράτης πρὸς Δημόνικον, T. i. p. 14. ed. Angeri, αἰτιατικῇ: Μῆτε γέλωτα προπετὴ στέργε, μῆτε λόγον μετὰ θράους ἀποδέχου. Plato in Phædone p. 389. E., "Ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, i. e. Ruhnkenio apud Timæi Lex. p. 9. interprete, Orationem mirifice probavit. Pseudo-Plato in Definitionibus p. 413. b., "Αγαπᾶν ἀποδέχεσθαι παυτελῆς. Eadem definitio legitur in Clemente Alex. Strom. ii. p. 451. 10., ubi Potterus:—"Forte scribendum ἀποδέξαι: nam amoris est amatos παυτελῶς ἀποδέχεσθαι, δοκιμᾶν καὶ συναίνειν, et, ut sequitur, ἀρέσκεσθαι τῷ ἡθεῖ." Vide quæ de hac re scripsimus ad v. "Αγαπᾶν. Gulielmus Adams in Mss. in eandem incidit conjecturam, nescius ante se sic correxisse Potterum. Idem vir doctus in iisdem Schedis:—" "Αγαπᾶν, Stob. Serm. 42. p. 297. e Plat. Legg. v. 608. a. ubi editur ἀγαπᾶν.

* "Επαγόμεναι, dauber zürnen, ergrimmen; οἶσω πατρίδος, Parthenii xxi." Schneiderus in Lex. Locus est: "Ὀλοφύει γὰρ πατρίδος οἶσω. Sic Edd. Sed Jo. Arnoldus Kanne in ed. Gotting. 1798. recte reposuisse videtur ἐπαγόμεναι. "Επὶ ἀγόμεναι," inquit: "indignatus est exitio patriæ, quam illa prodiderat." Notanda sunt hæc Codicis Par. lectio, ἐπαγόμεναι corrupte pro ἐπαγόμεναι. Hinc discas verbum Ἀγόμεναι, de quo Noster supra dixit, "Ἀγόμεναι i. q. ἀγαλόμεναι, Admiror, Hesych. Ἀγεόμενοι θαυμάζοντες," e Lexicis, utpote corruptum, ejiciendum esse. De ai et e confusis vide notas ad Gregor. Cor. p. 316. 337. 380. sq. 407. 417. 502. 526. 564. 707. 914. "Consuamini," inquit Schæferus in Mss., "Jacobs. Anim. 58. Steinbr. Mns. Tur. i. p. 296. Markl. Suppl. 932. Iphig. p. 8. 64. Jacobs. Anim. 237. et Anthol. vi. 191. Brunck. Aristoph. i. 203. ii. 112. ad Apollon. R. 243. T. Hemsterb. ad Plut. p. 133. Callimach. i. 420. 530. 544. Bast Lettre 97. A et e confusa, v. Porson. Med. p. 13. 6. Litera a in Codd. sæpe ita scribitur, ut i illi adnotare videatur, quo fit, ut modo cum ai, modo cum ω perimittetur. Jacobs. Anim. 110. ad Chariton. p. 610. Ammian. Marc. xvii. 23. ἡγάγησεν leg. ἡγάπησεν." Omnino vide Porsonum in Adversariis p. 33. et 234.

Mento Adversariorum illorum commode nobis in mentem revocavit Epinici versum, de quo supra egimus in not. 3. ad p. 48. et not. 1. ad p. 49., "Ἐρμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκύν, ubi τὸν γλυκύν conjecit Schweigh. * πάγγλυκυν Jacobsius. * πάγγλυκερὸς quidem extat in Aristoph. Lysistr. 970., Ταυτὶ μέντοι νυνὶ σ' ἐποίησεν ἢ * παμβδελυρὰ καὶ * παμμυσαρά. Kt. μα δ' ἀλλὰ φίλη καὶ πάγγλυκερά. Sed πάγγλυκυν nusquam legitur. Ceterum pro ἔρμῳ Jacobsius ἀντιπᾶν. in Eurip. p. 114. ἀντιπᾶν. sive, quod in textum recepit Schweigh. Quamvis Porsonus in Adversariis p. 105. ed. Lips., ubi Epinici versus ianici, ut diximus l. c., intactum reliquerit, ibidem tamen p. 235. momenti viro eruditissimo, P. P. Dobræ, egregia hæc notavit: "Eurip. Bacch. 710. Γάλακτος ἔσμοις εἶχον. Γάλακτος εἶχον νάμαρ. "Ἐσμοις satis tuetur ἰνισσόμενος vit. Sophist. i. 19. p. 511. (Ἡ δὲ ἰδέα τῶν λόγων τοῦ μὲν ἀρχαίου καὶ πολιτικοῦ ἀποβέβηκεν * ὑπόβακχος γὰρ καὶ διθυραμβώδης: τὰς δ' ἐπὶ

"¶ Laudare, Xenoph. Ages. ii. 7., Εἰ ἐπαινῶνται κινεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοῦ ἀγαμαί, ὅτι κ. τ. λ.: viii. 4., 'Εγὼ οὖν καὶ τοῦτο ἐπαινῶ Ἀγησιλάου, τὸ πρὸς τὸ ἀρέσκειν τοῖς Ἕλλησιν, ὑπεριδεῖν τὴν βασιλείαν ξέναν' ἀγαμαι δὲ ἀκάκεινο, ὅτι οὐκ ὀπίσθερος πλεῖστα χρήματα ἔχει κ. τ. λ. Sic sæpius de historico, ut Ages. i. 36. A. ix. 1., "Ἄξιον δὲ τοῦ Λυκούργου καὶ τὰδε ἀγασθῆναι, τὸ κατεργάσασθαι: item x. 4. Sed etiam de aliis, Sympos. ix. 3., "Ἐνθα δὲ ἡγάσθησαν τὸν ὀρχηστοδιδάσκαλον. Videtur esse leniter reprehensuri, Œcon. xxi. 10., 'Εγὼ μὲν αὐτὸν οὐκ ἀν' ἀγαλμν: item eorum, qui honeste preces aliorum repudiant: E. vii. 4. 10., 'Αγασθέντες δὲ αὐτοὺς οἱ Θηβαῖοι, ὅτι καί περ ἐν κινδύνῳ ὄντες, οὐκ ἤθελον τοῖς εὐεργέταις εἰς πόλεμον καθίστασθαι, συνεχώρησάν αὐτοῖς." Lex. Xenoph. "Vide Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 120., Schæferus in Mss.]

¶ Exponitur etiam alicubi a nonnullis Oblector, et, quod malim, Mirifice oblector, ut in hoc Platonis loco ex Polit. i. (4. p. 6.), Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. [Vide Ruhnck. ad v. Ἀγαμένως mox laudandum. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: "Αγαμαι ἡδομαι. Ἀγασθεὶς χαρεῖς, θαυμάσας. Aristoph. Av. 1743., Ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ὠδαῖς, Ἀγαμαι δὲ λόγων. Cf. Xenoph. Memor. ii. 1. 19. et Apolog. v. ll. cc. Hesych.: "Αγασαί ἀγάλλου. Ἀγάσας μετ' ἡδονῆς. Hæc utpote corrupta prudens præterisse videtur Phavorinus. Forte Hesych. scripserat: Ἀγασόμεθα φθονήσομεν." Kusterus. Melius conjecit G. Wakefield. ad Hesychii sui marginem, Ἀγάσους ἐφῆδοις, afferens ex Hesych. Ἐφῆδοιτο τέρετοις: et addens, "Et hinc Oppian. Cyn. iii. 96., "Ἐδοχα δ' αὐτὰδε φῦλα φίλην ἀγάσαντο γενέθλην," ubi tamen ἀγάσαντο est Amare solent. Æschines Dial. ii. Περὶ Πλούτου c. 33. p. 93.: KPIT., "Ὡς ἐγὼ πάνν σφόδρα τοῦτους τοὺς λόγους ἀκροώμενος, οὐδ' καὶ σὺ νῦν τυγχάνεις δι' διεξιῶν, ἀγαμαι. ΣΩ., Εἶπον οὖν ἐγὼ, "Ὅτι μοι δοκεῖς σὺ, ὦ Κριτία, οὕτως ἐμοῦ χαίρειν ἀκροώμενος, ὥστε τῶν ῥαψωδῶν, οἱ τὰ Ὀμήρου ἐπὶ ᾄδουσιν. "Ubi certe ἀγαμαι et χαίρω verba sunt idem significantia," Fischerus in Græcitatibus Indice. Supra, dum de significationibus verbi ἀγαλόμεναι agebamus, notare debebamus Compos. * Ἐπαγόμεναι, apud Apollon. R. iii. 470., poni pro Lætor aliqua re, Glorior, Jacto me, Οὐνεκεν οὐ οἱ ἐγὼ γε κακῇ ἐπαγόμεναι ἄτη: Scholia edita habent, "Ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς, Scholia autem e Cod. Par., Τὸ δὲ ἐπαγόμεναι, ἀντὶ τοῦ ἐπιχαίρω, ubi reponendum est ἐπαγόμεναι. Ibid. v. 1262., Τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγέλετο κάρρει γυίων: Scholia edita, Ἐπαγέλετο ἔχαρε, ἐγὰρ, Scholia e Cod. Par., Ἐπαγέλετο δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔχαρε

καὶ ἐγανυρία, ubi legendum ἐπαγαλερο. In hoc autem sensu simplex verbum ἀγαλόμεαι nusquam legitur. Sed, cum ἀγαμαι, quod est ejusdem originis, atque ἀγαίωμα, sæpe sumeretur pro ἡδομαι, liberum erat forte Apollonio et simplex ἀγαλόμεαι pro ἡδομαι, et compositum ἐπαγαλόμεαι pro ἐφήδομαι, usurpare. Herodoti iv. 75., Ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύνονται, Scythæ læti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edunt, sive βοῶσι ὠρύνενοι, uti L. iii. 117. Recte illud ἀγάμενοι, Wesselingio et Valckenaerio sine causa suspectum, acceperunt Schneiderus in Lex. et Schweigh. qui in nota ad h. l., "cur solicitaretur," inquit, "verbum ὠρύνονται, iisdem summis viris suspectum, nulla prorsus causa fuisse videtur." De eleganti tamen Eldikii conjectura vir eruditus prorsus silere non debuerat. "Valckenaerio quin placitura sit, quam, in pulcherrimo Suspicionum Specimine c. i. p. 6. nuper proposuit doctissimus Eldikius, in Herodoto emendatio, Οἱ δὲ Σκύθαι ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ χρέωνται, vix dubito," Lennep. ad Phalar. Epist. p. 107. Ceterum notanda est constructio verbi ἀγασθαι cum tertio casu. "Semel cum ablativo rei constructum occurrit apud Plat. Sympos. p. 318. A., Ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκείνης ἀνείσαν ψυχὴν, ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ, ut apud Xenoph. K. II. ii. p. 57., "Ὅταν τινὲ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν." Sic legunt Mss. et veteres Edd. confirmatque Suidas, locum laudans, v. Ἀγασθῶ. Recentiores libri, Τινὰ ἀγασθῶ." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 8. Vide Lex. Xenoph. loco supra citato. Συναγωγῇ. Λέξεων χρησιμῶν ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324. : Ἀγασθῶ τινι ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν "Ὅταν τινὲ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν." Addit hæc idem Ruhnk. :—"Philostr. de V. S. ii. 25. p. 611., Ἠγάσθη αὐτῷ ἴσα τῷ πάππῳ. Sic reperi in Cod. Paris. Sed alia manus αὐτὸν correxit." Philostr. V. Apollon. vi. 11. p. 244., Μεταράκῳ καλῶ ἐντυχῶν καὶ ἀγασθεὶς αὐτῷ τῆς ὥρας.

A "Ubi malim αὐτὸ, prout legitur in A. Fere animadverti Nostro accusativum magis placuisse; si quis tamen dativum servare voluerit, me non invitum habebit." Boissonadius. Xenoph. K. II. vi. 4. 4., Ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις, ubi nonnulli apud Steph. τοὺς λόγους αὐτῆς: Sympos. viii. 29., "Ὅσων μορφῆς ἠράσθη—ὅσων δὲ ψυχὰς ἀγασθεῖν, ubi Zeunius ex Edd. vett. revocavit ψυχὰς. Eurip. Herc. F. v. 845., a Schæfero in Mss. laudatus, Τίμῃς δ' ἔχω τάσδ', οὐκ ἀγασθῆναι φίλοις, ubi vide Interpretes. Sed et cum præpos. ἐπὶ usurpari, ostendunt Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 9. e Philonis loco, mox ad v. Ἀγαμένως εἰπando, et L. C. Valck., qui ad Scapulæ sui marginem affert ex Athen. xiii. p. 594. C., Ἐφ' οἷς ἴωνες ἀγασθέντες. Schæferus quoque in Mss. Phalaridis Epist. xxi. citat, Ἐγὼ γὰρ ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως ἀγαμαι τοῖς Σησιχόρου, Ego enim omnia Stesichori admiror. "Dicitur Ἀγαμαι ἐπὶ πᾶσι, ut apud Suid. Ἀγασθέντος ἐκπλαγέντος, θαυμασάντος. Τοῦ δὲ ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Καὶ ἀγασθεὶς. Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπὶ τε τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἐπέμενε τρεῖς ἡμέρας." Leunepius. Pro ἐπὶ in Polybio xl. 8. 11. ponitur ἐν, Ἐν οἷς ἀγασθὲν τὸ πλῆθος αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν, ἔστησεν αὐτοῦ λιθίνην εἰκόνα, ubi ἐν οἷς ad ἀγασθὲν pertinet. Aliter tamen visum est Schweighæusero, cuius in Lexico Polybiano hæc sunt verba:—"Valsius ἐν οἷς vertens, Cujus rei causa, ἐφ' οἷς in animo habuerat. Verba ἐν οἷς ad προαίρεσιν referenda. Multitudo admirans, laudans studium ejus, quod his rebus ille testatum fecerat." Sed hoc partic. est ab Ἀγάζομαι, quod vide paulo post, [imo ab Ἀγαμαι, Ἀγάζομαι enim Poetis solis in usu est. Ἀγαμαι, ut supra tradit Noster, est ab inusitato Ἀγῆμαι, Imperf. Ἠγάμην, Fut. Ἀγάσομαι, Aor. 1. Ἠγάσῃ, Aor. 1. Pass. Ἠγάσθην. Vide Pbavor. Velleri Gram. Gr. p. 207. et Fischeri Animadvv. Spec. iii. P. i. p. 16. Orion apud Etym. M. p. 5. 8., Ἀγαμαι τὸ παθητικόν—σημαίνει καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ὄντος, ὡς ἐν Ὀδυσσεύς ε'. Ως

ιδίαις τε καὶ παραδόξοις ἐκδίδωσιν, ὥσπερ οἱ βακχεῖοι θύρτοι τὸ μέλι, καὶ τοὺς ἐσμούς τοῦ γάλακτος.) Ἐσμὸν μελίσσης pro melle dixit Epinicus Attheuæi x. p. 432. C. Si probabilem conjecturam adferre voluisset, Brunnkius νασμούς γάλακτος proposuisset. Sed nihil opus esse ex locis citatis clare patet. Σωρὸς καὶ ἐσμός σοφίας, Themist. xxix. p. 345. D. Ἐσμός in Eurip. Bacch. 710. satis tueri Philostrati locum, et in Epinici versu agi de melle, non de apibus, cum viro κριτικώτατῳ nutamus. Sed, ut ἐσμὸν μελίσσης pro melle credamus dixisse poetam, nunquam nobis persuaderi potest. Nam μελίσσων ἐσμός apud Græcos scriptores, et poeticos et prosaicos, nihil aliud significat, quam apum examen, v. Artemio in Epigr. ii. Pausan. ix. 771. 793. Dion. Chr. Or. xl. p. 178. 5. (ap. Jacobs. Animadvv. in Athen. p. 326.), Aristoph. Vesp. 1102. Xenoph. Hist. iii. 2. 20. Geopon. xv. 2. 14. 4. 2. Ælian. V. H. x. 21. Aristot. H. A. ix. 27. Hes. Phot. Snid. Zonar. J. Poll. i. 254. Pbavor. Etym. M. p. 383. 9. (ubi, pro θέρδς, eum Valek. Ep. ad Rov. p. 47. corrige, θεσμός καὶ τεσμός,) et Hellad. in Meursii Opp. T. vi. p. 332. Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 37., Ἐσμός μελίσσων καὶ σμήνος μελίσσων, ἔμφω δόκιμα: v. Dorv. ad Charit. p. 306. a Schæfero in Mss. landatum. Ἐσμός, ut examen apud Latinos, interdum metaphorice ponitur de numero, ut ἐσμός γυναικῶν Aristoph. Lys. 353. τέκνων Antip. Sid. 43. ἐραστῶν Platonis Epigr. 7. et Ad. 337. οἰκετῶν Chrysost. T. vi. p. 703. οφίων Oppian. K. ii. 257. In Lycophr. 414. est καμπέων ἐσμός, ubi Müllers:—"In Lex. Schneideri κάμπη perperam e Lycophr. citatur, ut nomen singularis numeri, et cum κάμπη, Eruca, confunditur, quum κάμπη sit pluralis a * κάμπος, ut recte Reichard. in Indice, et ut e Schol. patet, (Κάμπη γὰρ τὰ κήτη.)" Idem tamen, sibi parum constans, in Indice suo habet:—"Κάμπη, (Reichard. male κάμπος.) Βρωθεὶς καμπέων (Ionic. pro καμπῶν) γνάθους, 414." De multitudine, ut ἐσμός λόγων Plat. Polit. v. 2. σωρὸς καὶ ἐσμός σοφίας Themist. p. 345. d. ὀνομάζων Lucian. Lexiph. 17. στεφάνων Stat. Athl. 32. et 46. in Anthol. κακῶν Porphy. de Abst. ii. 60. et poeta incertus ap. Ignat. Ep. ad Tarsens. p. 75. (ap. Toup. Emendd. iv. 156. Jacobs. Anthol. ix. p. 205.) παθῶν Porphy. de Abst. i. 34. Interdum, sed rarins, ponitur de quantitate, ut ἐσμός γάλακτος in Eurip. Bacch. 709. (ubi v. Barnes.) quem imitatus est Philostr. V. S. p. 511. Quæ cum ita sint, ἐσμός in Epinici versu nil aliud significare potest, quam vel apum examen, vel mellis copiam. Non de apibus ibi, sed de melle agi, docuit Casaub. Num igitur ἐσμός μελίσσης sonat mellis copiam? Imo vetat Græcæ linguæ ratio; nam μελίσσων ἐσμός, ut supra nobis ostensum est, de apum examine tantum usurpatur. Vetant et verba Epinici; nam μελίσσης ἐσμός γλυκὺς, pro ἐσμός μέλιτος γλυκέος, copia dulcis mellis, tam dura est phrasis, ut in nullo scriptore vel eandem, vel ejus similem reperire possis. Vetat denique ipse Porsonus; nam ἐσμον μελίσσης interpretatur non copiam mellis, sed simpliciter mel. Qnis tamen unquam dixerit ἐσμὸν μελίσσης pro μέλι; Phrasis, ἐσμός γάλακτος, quæ utuntur Eurip. et Philostr. II. cc., nihil præsidii affert ad vindicandam lectionem ἐσμον μελίσσης. Copiam lactis recte dici γάλακτος ἐσμὸν, nemo negabit; sed de locutione μελίσσης ἐσμός, pro μέλιτος ἐσμός, utpote prorsus nova atque inaudita, sive copiam mellis intelligamus, sive cum Porsono mel, omnes omnino dubitare debent, et, dum res exemplis firmetur, cum Jacobsio et Schweigh. pro ἐσμὸν reponendum censeamus νασμὸν, quæ conjectura, ut videtur, Porsono ipsi non displiceret. Nam, loquens de Brunnkii conjectura ad Eurip. Bacch. 710., γάλακτος εἶχον νάματ', "si probabilem conjecturam," inquit, "adferre voluisset Brunnk., νασμούς γάλακτος proposuisset." Ceterum Dorv. l. c. e Bibl. Coisl. p. 466. affert Phrynichi Arabici locum jam supra laudatum, Ἐσμός μελίσσων καὶ σμήνος μελίσσων, ἔμφω δόκιμα, deinde addit, "nempe Grammaticis ambo vocabula ἄρροισμα, σύστημα μελίσσων. Puto tamen σμήνος prima notione potius esse alveare, vas, ἀγγεῖον μελίσσων." Eustath. ad Il. B. p. 178. 15.: Βούλονται οὗτοι οἱ νεότεροι ἐπὶ μελίσσων, οὐκ ἔθνος λεγεῖν, ἀλλὰ σμήνος; μάλιστα δὲ, ἐσμὸν μετὰ δασέος πνεύματος, ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀριστοτέλει δ' ἀφεσμός: τὸ γὰρ σμήνος, οὐ μόνον ἐπὶ πλῆθους λέγεται μελίσσων, ἀλλὰ καὶ τὸ σίμβλον, ἥτοι τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸ μέλι ἀποτιθέσθαι αἱ μέλισσαι, σμήνος καλεῖται. Sed cum ἐσμός, quod de numero sæpe dicitur, interdum, ut patet ex Eurip. et Philostr., γάλακτος ἐσμός, ponitur et de quantitate, quo modo hunc sensum sibi asceverit, non videmus, nisi statuamus ἐσμός, pariter ac σμήνος, prima notione esse alveare; vas enim, in quo suum mel recondant apes, facile nobis vas lacti continendo aptum, atque adeo copiam lactis suggerit. Quod vero ad accentum vocis attinet, eam μετὰ δασέος πνεύματος scribi vult Eustath. ex Aristot. afferens compos. ἀφεσμός, quod exstat in H. A. ix. 27. 6. Sed ibi Schneiderus, quem fugit Eustathii loc., pro δ' ἀφεσμός e Med. correxit δ' αὐτῶν ἐσμός, cum quo, inquit, facit versio Thomæ, et mox pro τὸν ἀφεσμὸν, scripsit τὸν αὐτῶν ἐσμὸν, ex eod. I. ed. et ead. Thomæ vers. Cnm tamen Eustath. suo in exemplari ἀφεσμὸν repererit, amplius de hac lectione cogitandum videtur. Certe ἀφεσμός, pro simplici ἐσμός, tam mira est locutio, ut vix eam sine corruptelæ suspitione legere possimus. Porsonus quidem cum spiritu aspero ἐσμός scripsit. At in Xenoph. Plat. Aristoph. Lycophr. Aristot. Geopon. Ælian. Opplano, Pausan. Philostr. Themistio, Porphyrio, et Luciano editur ἐσμός. In Phot. male ἐσμός. In Hes. Cod. Ven. ἐσμός scribi, testatur Schow, sieque editur in Etym. M. Suida, Zonara, (ubi tamen K. ἐσμός,) J. Poll. Pbavor. Helladio, et Phrynicho Arab. p. 36. l. c. et p. 64., Σμήνος καὶ ἐσμός, ἐκότερον δόκιμον. In Eurip. Matthiæus edidit ἐσμός, ut in Barnesii ed. legitur, sed male. Eustathium nihil moramur; nullum enim alium vocis per spiritum asperum scribendæ auctorem affert præter Aristot. in quo, ut diximus, pro vulgato ἀφεσμός, Cod. Med. habet αὐτῶν ἐσμός, cum quo facit Thomæ versio.

δ' αὖ νῦν μοι ἀγαθε θεοί. Aliis tamen Grammaticis cum Nostro Ἀγαμαι ab ἀγάω tempora sua, Ἀγάσσομαι, Ἠγασάμην, Ἠγασθην, mutuatum esse videtur. Grammaticus S. Germ. Περὶ Συντάξεως in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 121.: Ἀγάω, γενικῇ, ἐκ τοῦ Περὶ Στεφάνου. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Καὶ αἰτιατικῇ, Ἰσοκράτης. Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον θεῶν τινὰ συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτήν. Καὶ Ὀμηρος ἐν τῇ τρίτῃ. Τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσσατο. Isocratis locus est in Panegy. Orat. T. i. p. 218. ed. Augeri, ubi recte legitur τοῦτον post τὸν πόλεμον, et αὐτῶν, non αὐτῇ, ut corrupte legitur apud Grammaticum S. Germ.]

[Ἀγαμαι, i. q. φθονῶ. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἀγαμαι—φθονῶ. Sed huius significationis exemplum nobis desideratur.]

[Ἀγαμαι, dans le sens passif, Platon in Parmenid. p. 130., Ἀξίος εἰ ἀγασθαι τῆς ὀρυμῆς, Coraius in Mss. Imo Græcæ linguæ ratio ἀγασθαι in sensu passivo sumi vetat. Dictio est, ut nobis videtur, elliptica, adeo ut ante verbum ἀγασθαι subintelligatur τοὺς πάντας ἀνθρώπους, hoc sensu: Dignus es, quem omnes admirentur. In Hippocr. Περὶ Ἀέρων, Ὑδάτων, Τόπων, c. xl. legitur ξυγκαίειν ἀγαθαί, ubi hæc notavit idem vir eruditissimus:—“J'ai rendu cette expression équivoque par *brûlant et sujet à se constiper*, parce qu'elle est susceptible d'un sens actif aussi bien que d'un sens passif. Pour ne pas chercher des exemples ailleurs, je citerai le §. x. où l'Auteur appelle ceux qui naturellement boivent peu, οὐκ ἀγαθοὺς πίνειν, dans le sens actif, et le §. xxxvii., où, en parlant des eaux mauvaises à boire, il dit, πίνειν οὐκ ἀγαθὰ, dans le sens passif. Ainsi, par ξυγκαίειν ἀγαθαί, ventres brûlans, il entend dans le premier sens, des estomacs doués de la faculté digestive au suprême degré.” Ceterum similiter dixit Plato in Alcibiade i. c. ii. p. 29. ed. Etwalli, Παρελθὼν δὲ ἐνδείξασθαι Ἀθηναίους ὅτι ἄξιος εἰ τιμᾶσθαι, ὡς οὔτε Περικλῆς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν πρότερον γενομένων, Æl. V. H. xiv. 5., Τοῖς γένει μὲν μὴ προσήκουσι, δι' ἀρετὴν δὲ ἄξιους τιμᾶσθαι, i. e. Dignis qui honorarentur, H. A. x. 1. Plut. T. ii. p. 238. ed. Reisk.]

[Permutatur in var. lect. cum ἀγεσθαι, Hist. v. 2. 30., Διὰ τὸ ἀγασθαι τοῦτο τὸ ἱππικόν. Ita restituit Stephanus pro ἀγεσθαι, quod olim legebatur. Item cum αἰσθάνεσθαι, Æcon. iv. 23., Τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενος, margg. ἀγάμενος, quod fortasse natum est e verbis §. 21. Lex. Xenoph. “Ἀγασθαι et ἀγεσθαι confusa, Wytttenb. ad Plut. i. p. 150., Schæf. in Mss.]

Ἀγαμένως, adv. Mirabiliter, vel Mirifice, θαυμαστῶς, Hesych. A participio Ἀγάμενος, cuius et ante positum exemplum fuit, significante Admirans, vel Admiratus: nam Hesych. exponit θαυμάσας, [sed vel scripsit, vel scribere debuerat, θαυμάζων, ut supra monuimus.] Arist. Rhet. iii. (7.), Ἐὰν δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως, sub. λέγειν, εἰ δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς. Ubi Schol. Gr. accepit pro θαυμαστῶς: secundum quam expositionem intelligendum fuerit, ut opinor, de mirifico quodam dicendi genere, et admirationem pariente, vel traduce auditores ad maguam admirationem. Admirationem autem excitat grandis oratio, cui apte opponetur ταπεινῶς λέγειν. Quidam tamen doctissimus vir hic interpretatus est ἀγαμένως Libenter et cum voluptate quadam animi. Sed viderit. [Ab ἄγαμαι est adverbium ἀγαμένως, quod, non perinde frequentatum, Hesych. θαυμαστῶς exponit. Plato Phæd. p. 389. E., Ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, Orationem mirifice probavit. Atque ita capiendum esse, docet similis locus in Timæo p. 527. A.: Τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδέξαμεθα σου. Synesius Epist. c. p. 239., Ταύτην ἀνέγγων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως, ubi cum admiratione vertendum esse, [Cum lætitia simul et admiratione, vertit Brunck. in Notis Mss. ad Scapulam,] quæ sequuntur, osten-

dunt: Ὡφειλετο γὰρ τὸ μὲν, sc. ἡδέως, τῇ διαθέσει τῆς ψυχῆς τὸ δὲ, sc. ἀγαμένως, τῇ κάλλει τῆς γλώττης. Quibus inest color e Platonis Ep. xii. ductus, T. xi. p. 169. ed. Bipont.: Τὰ μὲν παρὰ σου ἐλθόνθ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν, καὶ τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἡγάσθημεν ὡς ἐνὶ μάλιστα. Non tam facile, qua potestate in Aristot. Rhet. iii. 7. p. 336. sumendum sit, decernas:—Τὸ δὲ πρέπον ἔχει ἢ λέξις, εἰ δὲ παθητικὴ τε καὶ ἠθικὴ, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασις ἀνάλογον. Τὸ δ' ἀνάλογόν ἐστιν, εἰ μὴτε περὶ εὐόγων * αὐτοκαβδάλως λέγεται, μὴτε περὶ εὐτελῶν σεμνῶς μὴδ' ἐπὶ τῷ εὐτελεῖ ὀνόματι ἐπὶ κόσμος· εἰ δὲ μὴ, κωμωδία φαίνεται· ὅσον ποιεῖ Κλεοφῶν· ὁμοίως γὰρ ἐνία ἐλεγεν, καὶ εἰ εἶπεν ἂν, Πότνη σκυῖ. Παθητικὴ δὲ, εἰ μὲν ἢ ὕβρις, ὀργιζομένη λέξις· εἰ δὲ ἀσεβῆ καὶ αἰσχρὰ, * δυσχεραίνοντως καὶ * εὐλαβουμένως λέγειν· εἰ δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως εἰ δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁμοίως. Alii aliter vertunt. (Buhleus, Cum animi voluptate.) Victorius, Cum lætitia, non probante H. Steph. in Thes. Habet interdum ἀγασθαι, æque ac cognatum ἀγάλλεσθαι, lætandi et exultandi significationem ut apud Philonem T. ii. p. 547.: Τίς γὰρ ἐπ' οὐδενὶ τῶν πρότερον γενομένων αὐτοκρατόρων, ἅπαντες ἠγάσθησαν, Ubi Mangeius, sibi constans, ἡγαλλιάσθησαν, quod ne Græcum quidem est, reponit. Omnibus tamen perpensis, ἀγαμένως in Aristotele accipere malim Admirabiliter, Magnifice.” Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 8, 9. Quod ad locum e Platonis Phædone, Ruhnkenio laudatum, attinet, Ἀλλ' ἐγώ γε μάλιστα εὐαίμασα αὐτοῦ πρῶτον μὲν τοῦτο, ὡς ἡδέως, καὶ εὐμενῶς, καὶ ἀγαμένως, τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, ἔπειτα, ἡμῶν ὡς ὀξέως ἦσθετο, ὁ πεπόνθειμεν ὑπὸ τῶν λόγων, verum verborum sensum exponit J. Fr. Fischerus, cujus in nota hæc sunt verba:—“Kœhlerus p. 83. reponi jubebat, ἀσμένως, præunte, ut videtur, Ruhnkenio, qui in notis ad Timæi Glossar. Plat. p. 5. ostendit, ἀγαμένως rectius explicari posse sic, ut sit Libenter, ἀσμένως: temere. Nam ἡδέως est Libenter, ita ut appareat, te delectari, non offendi, dubitationibus et reprehensionibus aliorum, sed ἀσμένως est ἡδέως et μετὰ χαρᾶς, interprete Hesych. v. Actt. ii. 41. xxi. 17.: εὐμενῶς, Benevole, Amice, ita ut appareat, te propitium esse, non iratum, iis, qui reprehenderunt a te disputata: ἀγαμένως, Cum admiratione, ita ut appareat, te admirari ingenium et acumen eorum, qui contra disputarunt. Hesych. et ex eo Phavor.: Ἀγαμένως θαυμαστῶς.” Mirum est sane virum hunc acutissimum, cum ἀγαμένως recte vertisset, Cum admiratione, discrepantiam inter suam et Hesychii expositionem non animadvertisse; ἀγαμένως enim Angl. dixeris Admiringly, ita ut appareat, te admirari alicujus ingenium, at θαυμαστῶς nihil aliud sonare potest, quam Admirably, ita ut appareat, tuum ingenium aliquem admirari. Hoc de auditore dicitur, cujus animum ita commoveat orator, ut enm in sui sermonis magnam trahat admirationem; at illud de oratore dicitur, qui vehementi suæ orationis argumentorum admiratione ipse afficiatur. Errant ergo splendide Hesych. et Gr. Schol. ad Aristot. a Nostro citatus. qui ἀγαμένως vertunt per θαυμαστῶς. Verba in Phæd., Ἀγαμένως τὸν λόγον ἀπεδέξατο, Ruhnkenio, Orationem mirifice probavit; sed cum Fischerus vertere debuerat, Cum admiratione, ut Ruhnkenius ipse in Synesii loco ἀγαμένως recte accepit. Mirifice enim est Græcorum θαυμασίως, ut in Platonis Timæi loco, quem affert vir magnus, Τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδέξαμεθα σου, vel θαυμαστῶς, Plato in Phæd. c. xxxviii., Θαυμαστῶς γὰρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ αἰετ'· c. xii., Ἐγὼ μὲν, εἶπ' ὁ Κέβης, καὶ τότε θαυμαστῶς ὡς ἐπελόνην ὑπ' αὐτοῦ, καὶ νῦν ἐμμένω ὡς οὐδενὶ λόγῳ: Epist. xii., Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόνθ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν, καὶ τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἡγάσθημεν ὡς ἐνὶ μάλιστα. Cicero Acad. iv. 2.

* Imo non dixit Ruhnkenius, ἀγαμένως rectius explicari posse sic, ut sit Libenter, ἀσμένως, sed, cum attulisset Victorii sententiam, in Aristotele e ἀγαμένως interpretantis Cum lætitia, a Nostro non probatam, tantum addidit, “Habet interdum ἀγασθαι, æque ac cognatum ἀγάλλεσθαι, lætandi et exultandi significationem.” Adeo non verum est, ut Ruhnkenius dixerit ἀγαμένως rectius explicari posse Libenter, ἀσμένως, ut ipse longe aliter explicuerit, sc. Admirabiliter, Magnifice.

Delectabatur autem mirifice lectione librorum. Idem Ruhuk.: "Omnibus perpensis, ἀγαμένως in Aristot., 'Εάν δὲ ἐπαίρηται, ἀγαμένως, εἰς δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς, accipere malim Admirabiliter, Magnifice." In verbis, *Admirabiliter*, *magnifice*, alludere videtur ad Ciceronis Tusc. iv. 16., Quod idem cum Stoici de sapiente dicunt, nimis admirabiliter, nimisque magnifice dicere videntur, ubi tamen Admirabiliter est, Forcellino in Lex. interprete, præter communem hominum sensum, παραδόξως. "Speciatim Admirabile dicitur id, quod est præter opinionem hominum constitutum, ut Quintil. iv. 1. definit. Hinc Cic. de Fin. iv. c. penult., Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. Juv. Sat. xiii. 53., Improbis illo fuit admirabilis ævo." Forcell. Plato in Pbæd. c. xlv., Τοῦτον γοῦν τὸν λόγον τὸν πρὸς τὴν Ἀρμονίαν θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. Dixit Cicero de Opt. Gen. Orat. c. vi., Plato suum fere æqualem admirabiliter in Phædro laudari fecit a Socrate. Sed, cum ἀγαμένως, quod formatur a partic. ἀγάμενος, passivo quidem quoad formam, sensu tamen activo, ὁ θαυμάζων, ut recte exponunt Suidas et Zonaras, nihil aliud, ut supra nobis ostensum est, significare possit, quam quod Anglice dixeris *Admiringly*, procul dubio in Aristotele ponitur pro Cum admiratione; ita ut appareat oratorem eorum virtutem vehementer admirari, de quorum præclaris facinoribus sermo sit: non, ut Noster arbitratus est, pro Admirabiliter, Anglice *Admirably*, i. e. θαυμαστῶς s. θαυμασίως, adeo ut orator auditores in magnam suæ orationis admirationem trahat.]

"Επάγαμαι, Admiror ob." H. St. Thes. Ind. [Vide notata supra ad v. Ἐπαγαίνομαι, et mox not. ad v. Ἐπαγάζομαι.]

[* Περιάγαμαι, Demiror. Glossæ Labb.: Περιάγαμαι Demiror. O.]

[* "Προσάγαμαι, Toup. Opusc. i. p. 381." Schæf. in Mss.]

Ἐπαγάζομαι, Demiror, Supra modum miror, Vehementer miror. Suidas: Ἐπαγάζομαι * ὑπερ-θαυμάζειν. [Idem et Photius p. 456.: Ἐπερηγάσθη ὑπερεθαύμασα. Zonaras p. 1783.: Ἐπερηγάσθη ἔθαυμάσθη. Hesych.: Ἐπερηγάσθη ὑπερεθαύμασθη. Hesych.: Ἐπεραγασθεὶς ὑπερεθαύμασας. In Phavorini ed. Bas. 1538. qua utimur, male exhibetur ὑπεραγασθεὶς. Tittmann. ad Zonaræ locum, tauquam ad vindicandam lectionem ἔθαυμάσθη, ex Hes. affert, Ἀγασθεὶς θαυμασθεὶς, cui glossæ addi possit hæc in eodem Hesychio, Ἐθάμβησεν ἔθαυμάσθη, ἐξεπλάγη. Sed ἔθαυμάσθη et θαυμασθεὶς Zonaræ et Hesychii librariis procul dubio debentur. Nam nec ὑπερηγάσθη, nec ἀγασθεὶς usquam ponitur in sensu passivo, hoc pro θαυμασθεὶς, illud pro ἔθαυμάσθη. Phavor. quidem, in Hesychii glossâ, Ἐπερηγάσθη ὑπερεθαυμάσθη, non dubitavit ὑπερεθαύμασεν reponere. Ἐθαυμάσθη in sensu passivo usurpavit Lucian.

Somnio. viii. T. i. p. 11., Καὶ Μύρων ἐπὶ γένεθ, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη, In admiratione fuit, ubi Mss. ἐθαυμαστῶθ. Plato Sympos. vii. T. x. p. 181. ed. Bipont., "Ὅθεν δὴ καὶ ὑπεραγασθέντες οἱ θεοὶ διαφερόντως αὐτὸν ἐτίμησαν. Ael. Var. Hist. xii. 1. p. 716., Ἄλλ' ἐνταῦθα μὲν ὑπερηγάσθη τὴν εὐγένειαν οὐ; Περσικῶς δὲ τὸν Δαρεῖον. Vide L. xii. 31. et nostrâ supra ad p. cccliv. not. Philostr. de V. Apollon. ii. 17., in Append. ad Scapulam p. 2. laudatus, "Ὅτε δὴ καὶ τὸν Οὐαρδάνην τῆς τε φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἐπιμελείας ὑπεραγασθῆναι φασί. Eunapius in Vita Jamblichi p. 71. ed. 1568., Εἶτα τὸ Κανωβικὸν θαυμάσας τε καὶ ὑπεραγασθεὶς τοῦ Νεῖλου στόμα. J. Pollux v. 113., Φιλῶ τὸν δαίνα, ὑπερφιλῶ, στέργω, * ὑπερστέργω, ἀγαπῶ, ὑπεραγαπῶ, ἄγαμαι, καὶ τοῦτ', εἰ βούλει, μετὰ τῆς ὑπέρ.]

ἈΓΑΖΟΜΑΙ, ejusdem cum præcedentibus significationis: a quò hæc tempora frequenti in usu sunt apud poetas, quædam et apud oratores. Præter. imperfect. ἡγάζομην, unde ἡγάζετο apud Orph. in Arg., [63., "Ἐξοχα γὰρ μερόπων ἡγάζετο, καὶ φιλέσκειν * Δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν Αἰσῶνος υἱά. "Ambo interpretes legisse videntur ἡγάζετο: nos τὸ ἡγάζετο non sine ratione præferimus." Eschenbach. Hesych.: Ἠγάζοντο ἑθαύμαζον.] Fut. ἀγάσομαι. Aor. 1. ἡγάσθη. Aor. med. ἡγασάμην. Et participia, ἀγασόμενος, ἀγασθεὶς, ἀγασάμενος, et ἀγασσάμενος apud poetas, sicut et ἀγάσσατο pro ἡγάσσατο, et ἀγασσάμεθα pro ἡγασσάμεθα, item ἀγασσεσθαι pro ἀγασσεσθαι. Ἀγάζομαι, pro quo oratores ἄγαμαι, Admiror, Suspicio, Admirationi habeo, vel Admiratione prosequor. Habet accusativum rei, vel genitivum, vel etiam dativum et quidem interdum cum præpositione ἐπί: personæ autem vel genitivum, vel dativum, vel accusativum. Cum accusat. rei, Hom. Il. Θ. 29. I. 694., Μῦθον ἀγασσάμενοι μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρουεν, id est θαυμάσαντες, ut Schol. exponit. Sic Isoer. Panegyri. Or. (T. i. p. 218. ed. Augeri), Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. At Demosth. Pro Corona (p. 296. 4. Reisk.) genitivo jungens dixit, Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσσατο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; [Locum laudavit Dionys. Hal. de Admir. Vi Dicendi in Demosth. T. vi. p. 1053. Reisk. Huc forte respexerunt Suidas, Hesych. Cyrill. Lex. Ms. et Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγάσσατο θαυμάσειεν. Demosth. Or. Funebr. p. 1395. 10., Τῆς τῶν τετελευτηκότων ἀγασθέντα ἀρετῆς. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 121., Ἀγάζω, γενικῇ, ἐκ τοῦ Περί Στεφάνου Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσσατο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Καὶ αἰτιατικῇ. Ἰσοκράτης Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Καὶ Ὀμηρὸς ἐν τῇ τρίτῃ: Τὸν δ' ὁ γέρον ἡγάσσατο. Ubi post πόλεμον, ut jam supra monuimus, insere τοῦτον, et pro αὐτὴν reponere αὐτῶν.

¹ In seq. artic. idem Suidas hæc habet: Ἐπερηγάσθη ὁ δὲ πατήρ τοῦτον ὑπερηγάσθη, τοῦ φρονήματος καὶ τῆς ἐξουσίας διανοίας ὑπερεπαύμασας, ejus loci, ex auctore nobis ignoto depropti, mentio supra ad v. Ἐπεραγάζομαι a nobis fieri debuerat.

² In hoc capite paulo inferius legitur, Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐπερηγάσθη μὲν ταύτης ὁ Κύρος. Verbo ὑπερεπῶ augeri potest Thes. Gr. L. Verbum ὑπερεθαυμάζειν, quo caret Schneideri Lex., legitur et in hac Phavorini glossa, Ἐπερ ἐπὶ οὐκ ἐπὶ συντεθειμένη οὐνοματι, ἀπὸ τοῦ λίαν ἐπιβήματος λαμβάνεται, ὅλον ὑπερεθαυμάζω, ὑπερφιλῶ, ὑπερσοφῶς, ὑπερβίος, et in Dionis Hist. p. 354. 6. Suidas et Photius p. 64.: Θαυμάζω ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει, πρὸς δὲ αἰτιατικὴν τὸ ἐπαίνο. Ammonius p. 68., Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συνταττόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορίᾳ, ὅλον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην αἰτιατικῇ, τὸ ἐπαίνο, ὅλον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονούντας. Verba, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην, depropti sunt, quod viderunt Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 309. et Lennep. ad Phalar. p. 353., ex Isocratis ad Nicoclem Or. T. i. p. 102. ed. Augeri, ubi sic ordinantur, Θαυμάζω δὲ τῶν ταύτην τὴν γνώμην ἐχόντων. Ex Ammonio sua sumsit Phavor. qui insuper hæc habet: Θαυμάζω—τὸ ἐπαῖνός γράφεται δὲ ποιητικῶς θαυμάζομαι τὸ ἐπαῖνός μου, ἐξ οὗ θαυμαστὴς ὁ ἐπαῖνευς ("v. Philostr. p. 486. Boiss." Schæf. in Mss.)—καὶ θαυμάζω τοῦ δεινός, ἀπὸ τοῦ εἰρωνευόμενος καταγελῶ, συνταττόμενον γενικῇ, καὶ ὡς Φάλαρις Ἐθαύμασά σου πολλάκις, ὃ Ζητήσχορε. Locus ille in Phalaridis Epistolis, a Lennepio editis, saltem in iis, quæ Stesichoro inscribuntur, non legitur. Zonaras p. 1025., Θαυμάζω ἐπαῖνός, λεγεται καὶ τὸ κατηγορίᾳ, ὃ καὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται. V. Schol. ad Gregor. Naz. in Julian. p. 59. ed. 1610. "Sunt tamen loca, in quibus θαυμάζειν, cum accusativo junctum, habet indignationem, ut ex Demosthene protulit locum H. Steph. Thes. [i.] 1512. e. Cf. Schol. Thucyd. i. 51. [Θαυμάζω σου, ἐπὶ μέμνησας, θαυμάζω σε ἐπὶ ἐπαῖνον, καὶ πολλάκις ἐκπλήξεις.] et iii. 29." Tittmann. Adde Grammaticum S. Germ. Περὶ συντάξεως in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 128. Etym. M. p. 420. sive (non 423. 46. nt legitur in Sylburgii indice per errorem, nuper in Schæferi ed. repetitum,) Εἰ μὲν σημαίνει τὸ ἐπαῖνός, γενικῇ συντάσσεται, εἰ δὲ τὸ καταγινώσκω, αἰτιατικῇ. V. Lex. Xenoph. v. Θαυμάζω. Sic Ael. Var. Hist. xii. 49. ἐπαῖνός et ὑπερεθαυμάζω jungit, ὅστις δὲ οὐκ ἐπαῖνε καὶ ὑπερεθαυμάζει τὸν ἄνδρα, δοκεῖ μοι μέγα ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος οὐδέν.

³ Inter vestigia Græcitatatis recentioris, in Orpheo Argonauticis passim obvia, Hermannus in egregia sua Diss. de Dictione Orpheo pp. 811.—26. ἡγάζετο ponere debuerat; nam imperf. ἡγάζομην nusquam apud poetas vetustiores legitur. Apud oratores et historicos pro ἡγάζομην usurpatur ἡγάμην. Sic Xenoph. Sympos. viii. 8., Ἀεὶ ἡγάμην τὴν σὴν φύσιν, i. e. probabam. Huc forte respexerunt lexicographi veteres, Hesych. Etym. p. 418. 9. et Photius, Ἠγάμην ἀπεδείξαμην. L. C. Valck. ad Scapulae marginem e Luciani Demosth. Encom. xxxiii. T. iii. p. 514. affert, Δημοσθένης δ' αὐτὸν ὑπερηγάμην τὸν τε φρονήματος καὶ τῆς συνέσεως. Ceterum inter tempora verbi ἀγάζομαι, quæ apud poetas et oratores in usu sunt, nulla mentio præter, plusquamperfecti, ἡγάσμαι, a Stephano facta est. Hesych. Ἠγάσσομαι ἐνεμέσθησεν, ἐφθόνησεν, ἀγρίσθη, ἐθαύμασεν, ἐνεγράθη. Ubi Is. Vossius ἡγάσσοτο reposuit. "Immo est 3 pers. præter. plusquamperfecti. ab ἡγάσμαι, a verbo ἔγαμαι, sive ἀγάσσομαι." Albertius. Etym. M. p. 5. 19., Ἀγάζω τὸ θαυμάζω, ὃ μέλλων, ἀγάσσω, ὃ παρακείμενος, ἡγάκα, ὃ παθητικός, ἡγάσμαι ἡγάσσαι ἡγάσται, ἡγάστος.

Eundem Isocratis locum affert Suidas v. "Αγαμαι, sed valde mutila et corrupta est glossa, quæ sic legitur, (ex Isocrate ipso facile corrigenda et supplenda,) Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι, ubi silent Kusterus, et Toupus. Ceterum Homeri locus, a Grammatico illo S. Germ. laudatus, extat in Il. Γ. 181. ubi Pseudo-Didymus, 'Ηγάσσατο' ἐθαύμασε, Admiratus est, Maximi fecit: huc respexit Etym. M. p. 418. 10. et Hesych. Hom. Il. Γ. 224., Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες, ubi Pseudo-Did. Οὐχ οὕτως τότε τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐθαυμάσαμεν τὸ εἶδος, ὡς τοὺς λόγους: H. 404., et I. 51. 711., Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος, Cum plausu et admiratione comprobantes: Od. Σ. 70., Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο, Supra modum admirati id sunt. Alcæus apud Apollon. Dysc. p. 135. ed. 1813., Τὸ δ' ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα. Toupus in Theocr. p. 437. ἀγάσατο reponit. Blomf. in Mus. Crit. Cant. iv. p. 427. in hac voce duas latere existimat. V. Bast. ad Gregor. Cor. p. 616. Sturzius Gr. Linguae Dial. p. 565. legendum censet κῶρα pro κόρα. Toupus confert Oppiani Hal. ii. 628., Δελφίνων κἀκεῖνο *πανέροχον ἔργον ἀκούων Ἠγασάμην, ubi Scholia, Ἠγασάμην ἐθαύμασα. Cum dativo rei, ut apud Xenoph. K. Π. vi. (4. 4.), Ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Et cum dativo juncto præpositioni ἐπὶ, apud Suidam, Ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Personæ autem genitivo jungitur, ut apud eundem Xenoph. (Memorab. ii. 6. 30.), Ἀγασαί τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι. Sic Plato Polit. i. (4.), Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. [Suidas: Ἠγάσαντο' ἐθαύμασαν, καὶ Ἠγάσθην, ἐθαύμασα. Ὁ δὲ Καῖσαρ, ὡς ἔμαθε πάσας τὰς κατ' αὐτὸν τύχας, ἠγάσθη τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἔσχε σύμμαχον. Idem articulus legitur in Zonara p. 974.] Dativo Personæ, Xenoph. (K. Π. ii. 4. 8. p. 130.) apud Suidam, Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν, pro θαυμάσω τινὰ, inquit. Sed rara est hæc constructio. [Vide nos supra ad v. "Αγαμαι.] At personæ accusat. habet frequentissime. Hom. Il. Γ. 181., Ὡς φάτο' τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσσατο, φώνησέν τε, i. e. ἐξεπλάγη, Eust. (p. 402. 7.) Sic Xen. K. Π. vii. (3. 6.), Κυρὸς ἀγασθεὶς τε τὴν γυναῖκα καὶ κατολοφύραμενος ἀπῆει. || Quum autem simul casui rei et personæ jungitur, tum vel personæ accusativum, rei genitivum, vel contra, rei accusativum, personæ genitivum habet: ut Ἠγάσθην αὐτὸν τῆς προότης, vel Ἠγάσθην τὴν προότην αὐτοῦ. Xenoph. K. Π. ii. (3. 9.), Τοῦτον ὁ Κύρος ἀγασθεὶς τῆς προότης. Idem Sympos. (viii. 12.) Ἀλλὰ τε σοὺ πολλὰ ἀγαμαι. Hoc enim posterius exemplum proponit Budæus unius constructionis verbi ἀγαμαι, duobus casibus juncti, nam mutuatur ἀγαμαι sua tempora ab hoc ἀγάζομαι: pro alterius autem exemplo, hæc Juliani verba, (in Epist. xviii.) Ἐγὼ δὲ εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἀγαμαι. Verum sciendum est, quum dicitur Ἠγάσθην αὐτὸν τῆς προότης, et Δαίδαλον τῆς γνώμης οὐκ ἀγαμαι, secundum quosdam grammaticos subaudiri ἔνεκα: quod et sensisse videtur Suidas. [Vide notata supra ad v. "Αγαμαι.] Subaudientes autem ἔνεκα, genitivum illum rei ab eo regi dicemus. Et sic videri possit in illo quo-

que Demosthenis loco paulo ante prolato, Τὴν γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς: jun-
gendus esse genitivus ἀρετῆς cum ἔνεκα subaudito. Quod autem ad alteram constructionem attinet, quum dicitur Ἠγάσθην τὴν προότην αὐτοῦ, προότην quidem ab ἠγάσθην, pronomen autem αὐτοῦ a προοτι regi, non itidem ab ἠγάσθην, existimo. Sic in illo Isocr. loco in Panegy. (T. i. p. 218. ed. Augeri.) Ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Sic et in illo quem Bud. ex Xen. (Sympos. viii. 12.) affert loco, Ἀλλὰ τε σοὺ πολλὰ ἀγαμαι. Atque ita neutra harum duarum constructionum duplex fuerit. [Suidas: Ἠγάσθησαν' ἀντὶ τοῦ ἡγούντο, ἢ ἐθαύμασαν. Sed Lexicographus hic, et ex eo Phavorinus, plane Ἠγάσθησαν' ἐθαύμασαν confundit cum Ἠγέσθησαν' ἀντὶ τοῦ ἡγούντο. Hesych., ex vulgata scriptura, Ἠγέσθη' εἶχεν. Et sic in Cod. Ven. legi testatur N. Schom. Heinsius et Is. Vossius ἡρχεῖ reponunt. "Fortē, Ἠγέσθη' ἡρχεν, si modo in usu est ἡγέσθη. Certe forma regularis Aoristi est, ut ἐποιέσθη, ἀπεποιέμαι." Vales. Perg. Kust. "L. Ἠγέσθη' ἡρχον. Apud Hesych. videtur Ἠγέσθη scriptum fuisse, pro Ἠγέσθη' ἡρχεν, ut mox, Ἠγέτο' ἡρχεν. Cf. v. Ἠγεόμην, Ἠγετο, Ἠγέσατο, Ἠγῆ. Item: Ἀγεοῦ ἡγοῦ, ἄρχον." Albertius. Conjecturæ, Ἠγέσθη' ἡρχεν, favet, quod in Zonara p. 974., e quo sua sumsit Phavor., legatur, Ἠγέσθη' ἀντὶ τοῦ ἡγούντο, in qua glossa, ut vidit Tittmannus, respicitur Hom. Il. B. 731. Odyss. E. 470. Sed recte se habet in Hesychia vulgata scriptura, Ἠγέσθη' εἶχεν, quam confirmat Cod. Ven. pariter atque verborum ordo, modo Hesychium alicubi ἡγέσθη corrupte scriptum pro ἡγέσθη reperisse, deinde in suum Lexicon recepisse, intelligamus. Procul dubio enim forma Ἠγέσθη' apud recentiores scriptores in usu erat. Suidas, Phavor. et Photius, Ἠγῆμαι' λελόγισμαι, ἔσχον. Ex hoc ἔσχον clare patet illud εἶχεν, in Hesychii glossa, quod in ἡρχεν mutant viri docti, satis sanum esse: εἶχεν nempe i. q. ἐλογίσθη. Εἶχεν in Cod. Ven. legi, testatur Schowius. Ceterum ἡγῆμαι, notante G. Wakefieldio in Mss., legitur in Pausania i. 34., Θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρώτοις Ὀρωπίσι κατέστη νομίζειν, ὕστερον δὲ καὶ οἱ πάντες Ἕλληνες ἡγῆνται, ubi ἡγῆνται est idem quod ἐνόμισαν, s. νενομίκασι, ut in Xenoph. K. Π. νομίζειν et ἡγέσθη' permutantur, vii. 2. 8., Εἴτ' ἄρα καὶ χρήσιμόν τι νομίζων αὐτὸν εἶναι, εἴτε καὶ ἀσφαλέστερον οὕτω ἡγούμενος, viii. 1. 16., Ἀδικὸν ἡγούμενος καὶ κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς τοῦτο νομίζων. Photii, Phavorini, et Suidæ glossa, Ἠγῆμαι' λελόγισμαι, ἔσχον, qua augeri possunt Suidæ et Phavorini Glossæ sacræ a Jo. Chr. Gottl. Ernestio Lips. 1786. editæ, dubio procul pertinet ad Apostolorum Act. xxvi. 2., Ἠγῆμαι' ἔμαυτον μακάριον μέλλον ἀπολογεῖσθαι ἐπὶ σοὺ σήμερον, ubi tametsi, teste Wetstenio, 40. ἡγούμεναι. Participium ἡγέσθη G. Wakefieldius in Mss. e Polyæno 206. affert.]

Interdum copulantur ἀγασθῆναι et θαυμάσαι. Plut. in Poplicola (xvii. T. i. p. 418. ed. Reisk.), Ἀγασθεὶς καὶ θαυμάσας τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν Ῥωμαίων. Idem in Theseo (xxx. T. i. p. 62.), Καὶ τὸ καλλὸς ἐθαύμασε καὶ τὴν τόλμαν ἠγάσθη. [Eutro-

* Mæris p. 187., Θαυμάσιον, Ἀττικῶς Θαυμαστόν, Ἑλληνικῶς. "Hesych. Θαυμάσιος θαυμαστός. Posterius pæne frequentius in Atticorum scriptis occurrit. Sed Mæridis observatio proderit ad levem ex Aristoph. Pluto v. 340. maculam elinendam, Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, γ' ὅπως Χρηστὸν τι πράττων τοὺς φίλους μεταπέμπεται. Cod. D'Orv. et Ed. Junt. monente T. H. omittunt litteram χ, ex καὶ ortam, quæ etiam metro videtur nocere. Sequens enim brevis per elisam diphthongum apud veteres Atticos fiebat longa. Possent γ' reponi; verum Mæridis auctoritate castigandum potius, Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως X. Sic Thesmoth. 468., Οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζέειν τὴν χολήν." Pierson. "In meo Cod. perspicue scriptum, Θαυμάσιον γ' ὅπως, quod repouere debebam." Brunk. Itaque Inverniz. recte, Θαυμαστόν γ', e duobus suis libris recepit, inquit Beck. In Nub. est v. 1240., Θαυμασίως ἦσθην θεοῖς: post θαυμασίως R. γ' addit, quod recipiendum pntaverunt Ernest. et Hermann. In Ran. 207. legitur, Βατραχίων, κόκκων, θαυμαστὰ, ubi nunc notavit Brunk. "Sic libri omnes. Nugatur Mæris θαυμάσιον, non θαυμαστόν, Atticis scriptoribus usitatum fuisse dicens, quibus et præsertim Comico ntrumque promiscue adhibitum." In Vespis v. 13. habemus, Καὶ δὴτ' ὅναρ θαυμαστόν εἶδον ἄρτιως. V. Maltbium in Thes. Gr. Prosod. v. θαυμάσιος. In Homero nec θαυμαστός, nec θαυμάσιος reperitur. Semel quidem legitur hoc in Hymnis Homericis, nempe in Merc. 442. In Pindaro quoque hoc semel legitur, nempe Pyth. i. 49. θαυμάσιον τέρας, at illud novies, nempe Olymp. ix. 144. Pyth. ii. 50. iii. 126. iv. 289. et 429. x. 48. Nem. ix. 108. Isthm. iv. 36. v. 8. quibus locis alidas Olymp. i. 43. in V. L. in Hesiodo et in Philostrate v. 191., Οὐδὲν τοῦτων θαυμαστόν ἐμὸν, CEd. Col. v. 1664., ἀλλ', εἰ τις βροτῶν, Θαυμαστός. Et Eschylus vocabulo θαυμάσιος nusquam utitur; at θαυμαστός est in Pers. 211. εἰ γὰρ ἴστα, παῖς ἐμὸς, Πράξας μὲν εἰ. θαυμαστός δὲ γένοιτ' ὅττι, Eumen. 46., θαυ-

pius Rom. Hist. Brev. ii. p. 73., "Ἐνα δὲ τῶν πρέσβων Φαβρίκιον σβῆς ἡγάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Plut. in Theseo xvii. p. 33., Καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις τό τε φρόνημα θαυμαστὸν ἐφάνη, καὶ τὸ δημοτικὸν ἡγάπησαν. Idem in Poplicola x. p. 403., Ἀγαπῆν καὶ θαυμάζειν τὴν μεγαλοφροσύνην. Platō in Sympos. vii. T. x. p. 181. ed. Bip., Μᾶλλον μέντοι θαυμάζονσι καὶ ἄγανται καὶ εὖ ποιοῦσιν, ὅταν ὁ ἐρώμενος τὸν ἐραστὴν ἀγαπῇ, ἢ ὅταν ὁ ἐραστὴς τὰ παιδικὰ. Eunapius in Aedesii Vita p. 71. ed. 1568., Εἶτα τὸ Κανωβικὸν θαυμάσας τε καὶ ὑπεραγάσθεις τοῦ Νείλου στόμα. Dionis Chr. Or. xxxii. p. 427. C., Οὕτως ἐκόντες ἀκολουθήσουσιν ὑμῖν ἅπαντες, καὶ θαυμάζοντες καὶ ἀγαπῶντες. Hom. Od. Π. 202., Τηλέμαχ', οὐ σε εἴκοι φίλον πατέρ' ἐνδον ἔοντα. Οὐτε τί θανυμάζειν περιώσιον, οὐτ' ἀγάσθαι, ubi Pseudo-Didymus, Ἀγάσθαι ἐκπλήττεσθαι.] Sic Hom. (Od. Ζ. 168.) ἀγαμαι et τέθηπα eopulavit, "Ὡς σε, γύναι, ἀγαμαί τε, τέθηπά τε, [ubi Pseudo-Didymus, Ἀγ. θαυμάζω, Τε. καταπέπληγμα. Interdum adverbium θαυμαστῶς et verbum ἀγαμαι junguntur. L. C. Valcken. ad Scapulæ marginem affert e Platone T. iii. p. 129. E., Ἀγαίμην ἂν ἔγωγ', ἐφη, θαυμαστῶς. Idem Epist. xii. initio, Τὰ μὲν παρὰ σου ἐλθόνθ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν, καὶ τοῦ γράφαντος αὐτὰ ἡγάσθησαν ὡς ἐνὶ μάλιστα.] || Notandum præterea Hesychium, sicut uno in loco ἀγάσαι vocem activam exponit θαυμάζειν, ita in alio ἀγασθῆς exponere voce passiva θαυμασθῆς, i. e. Admirationi habitus. [Pro θαυμασθῆς J. F. Fischer. Comment. in Xen. K. Π. p. 145. reponit θαυμάσας, recte: vide nos supra.]

Ἀγάζομαι, Veneror. Anthol. Epigr. L. i. (Agathiae Ik. Anal. T. iii. p. 54.), Ἰλῆκος πολιοῦχε, σὲ μὲν χρυσαυγῇ νῆφ', Ὡς θέμις, ἢ τλήμων Ἰλῆος ἡγασάμην. Hesychio quoque ἀγάζεται inter cetera est σέβεται, quam significationem Etym. M. (p. 5. 30.) τῷ ἀγάζει tribuit. [Activa quidem voce utitur Etymologus, sed media vox ἀγάζομαι intelligi debet: Ἀγάζει ἀγανακτεῖ, καὶ βαρέως φέρει, καὶ ἐπὶ τοῦ σεβέσθαι καὶ φθονεῖν παρ' Ὀμήρῳ, καὶ λυπεῖσθαι. Homerus enim nusquam ἀγάζω activa voce pro φθονεῖν adhibuit. Herodis Attici Consecratio Triopii, Anal. T. ii. p. 301., a Schæfero in Mss. citata, v. 38. Τῷ ἦτοι ποιήν καὶ ἐπωνυμίην ἀλέασθαι Χώρον, μή τοι ἐπῆται ἐπὶ *Τριόπειος Ἐρινός. "Marmor habet AACACΘAI, omissa lineola transversa in E, ἀλέασθαι. Quidam legerunt λασασθαι. . Haud male Arcudius apud Sponium conjecit AFACACΘAI. Idcirco illi pœnam et titulum hujus loci vereantur, ne eos sequatur Triopea Erinny's." Jacobs. Hoc sensu verbum Ἀγάζομαι sumitur in Pindari Nem. xi. 7., Πολλὰ μὲν λουβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρῶταν θεῶν, i. e. Libationibus venerati Deam summam: Scholia habent ἐξίλεσθαι. Albertius in Auct. Emendd. in Hesych.:

"Est digamma Æol., vid. infra v. Ἀγαῖσθαι, et R. Dawes. Misc. Crit. p. 181." Hinc Ἀγασμα, atos, τὸ, Veneratio, vel, Quod veneramur. Hes. Ἀγασματα σεβάσματα. [Zonarās p. 31., Ἀγασματα τὰ σεβάσματα.] Suidas, [et Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 325.] Ἀγασματα σεβάσματα, ἃ ἂν τις ἀγάσαιοτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. Eustath. [p. 971. 16., Ἀγῶ τὸ σέβομαι, ἀφ' οὗ ἀγασματα τὰ σεβάσματα.]

Ἀγάζομαι, Indignor, Succenseo. Hom. Il. N. [imo Od. Θ. 565. et N. 173.], Ὅς ἐφασκε Ποσειδάων' ἀγασσάσθαι Ἑμιν, [ubi Schol. ἄγαν ὀργισθῆναι,] et Od. K. (249.), Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξέρεοντες, id est ἐμεμφάμεθα, inquit Eustath. [p. 1657. 29., Ἀγασσάσθαι οὐ τὸ ἐηλοτυπῆσαι ὡς πρὸ τούτων, ἀλλ' ἄπλως τὸ μέμψασθαι. Schol. ἐμεμφάμεθα, ὀργιζόμεθα. "Cum nos omnes, percontantes eum, indignabamur, sc. quod moram faceret narrandi," Dammius in Lex.] Legitur autem et ἀγαζόμεθ'. Item Il. Ξ. (111.), Καὶ μή τι κότφ ἀγάσῃσθε ἕκαστος, [ubi Pseudo-Didymus, Μετ' ὀργῆς μέμψῃσθε, Ne forte præ ira vituperetis et indignemini singuli, ubi ἕκαστος, quod collectivum est, cum verbo plurali. Il. H. 41., Οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί, Indignantur. Od. A. 389., Ἀντίνο', εἶπερ μοι καὶ ἀγασσάσαι ὅ,τι κεν εἴπω, ubi Schol. θαυμάσειας, ἢ φθονήσειας, imo, cum Dammio, verte, An irasceris mihi ob id quod dixero? Od. Δ. 658., Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγασσάτο θυμὸς ἀγῆνωρ, ubi Schol. ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη, sed rectius idem Dammius, Utriusque animus indignatus est. Apollon. R. i. 140., a Schæfero in Mss. citatus, ἐπεὶ δεδαῶς τὸν ἐὼν μόνον οἰωνοῖσιν Ἡῆε, μή οἱ δῆμος ἐνκλείης ἀγασάτο, ubi Scholia e Coul. Paris., Τὸ δὲ, Μὴ οἱ δῆμος καὶ τὰ ἐξῆς, ἀντὶ τοῦ, ἵνα μὴ μέμψαιτο αὐτοῦ τὸ κλέος.] Et cum accusativo rei, Od. B. 66., θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, Μῆτι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, [ubi Schol. χολωθέντες, Odio aspicientes, et nimis facinorosa ea putantes.] Sic idem (Od. Ψ. 64.), Ἀλλὰ τίς ἀθανάτων κτεῖνε μνηστήρας ἀγανούς, Ὑβριν ἀγασσάμενος θυγαλέα καὶ κακὰ ἔργα, dixit. Sed in locis hujusmodi διὰ subaudiri grammatici quidam putant: nt paulo ante dictum est ἐνεκα subaudiri in illo genere loquendi, Ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πράξης. Sic et ap. Lat. poetas. Indignari accusativo junctum reperitur, [Virg. Æn. viii. 728., Pontem indignatus Araxes.] || Hesych. et Etym. M. (p. 5. 30.) has significationes ἀγανακτεῖ et βαρέως φέρει, i. e. Indignatur, Ægre fert, tribuunt voci act. Ἀγάζει. Idem Hesych. habet ἀγασμένον, μεμφενμένον, fortasse pro μεμφάμενον. [Sic Guyetus apud Albertium. Toupus Emendatt. in Hesych. T. iii. p. 493. ad Æschyli Suppl. 1069. respici censet, Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν, ubi Scholia, λῆαν ἐξετάζειν. "Schol. non placet. Malim interpretari, Ne ægre feras quæ a Diis decreta sunt, quod Eurip. in Phoen. 385., Δεῖ φέρειν

μαστὸς λόχος, Suppl. 248., Τοῦτο θαυμαστὸν πέλει. Rectius ergo, quicquid contradicat Brunckius l. c., Mæris scripsisset, Θαυμαστὸν, Ἀττικῶς, Θαυμάσιον, Ἑλληνικῶς, et forte sic scripsit. Quanquam Fischerus ad Platonis Enthyphr. 6. p. 26. e Mæridis loco θαυμάσιον vocabulum Atticum esse dixit. "Non dubito quin voc. θαυμάσιος prorsus respnerit Atticus cothurnus; pæne dixerim, scena Attica, quia apud Aristoph. rarissime deprehenditur." Maltbuis l. c. Vulgatæ in Mæride lectioni favet, quod Hesych. θαυμάσιος tanquam Atticum et exquisitissime exponit per θαυμαστὸς tanquam Hellenicum et communius nomen. Diserte tamen legitur in Anti-Atticista apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 99., Θαυμαστότερον, οὐ θαυμασιώτερον, et in Photio v. 64., (ubi silet Schleusnerus,) Θαυμαστότερον, οὕτως Πλάτων. Respicitur, ut putamus, ad Plat. Euthyd. xxviii. p. 75. ed. Routh., Καὶ δὲ θαυμαστότερόν γε ἐστὶ, ubi repone ex Anti-Att. et Phot. θαυμαστότερον. Idem in Enthyphr. 6. p. 26. ed. Fischeri, Καὶ ἐστὶ γε τοῦτων θαυμασιώτερα: hic quoque, iisdem auctoribus, reponendum est θαυμαστότερα. Xenophontis A. x. 8., Τὸ πάντων θαυμαστότατον, Cæcon. iii. 13., Πολυ θαυμαστότερον εἶ τι ἐπίστατο, Memorab. i. 2. 32., Ἐπὶ δὲ θαυμαστότερον, εἰ τις—μὴ αἰσχύνοιτο, Anab. vii. 7. 5., Ὁ θαυμαστότατοι. Hinc corrige Anab. iii. 1. 18., Ὁ θαυμαστότατε ἄνθρωπε, ubi vulgo legitur θαυμασιώτατε. "Θαυμαστὸς apud Xenoph. sæpius legitur, quam θαυμάσιος, licet Mæris dicat, Θαυμάσιον, Ἀττικῶς θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς," inquit Sturzius in Lex. Xenoph., qui præter locum modo citatum duo tantum loca affert, in quo θαυμάσιος legitur, nempe Anab. ii. 3. 9., Αἱ βάλλαναι—θαυμάσαι τὸ κάλλος, Sympos. vii. 4., Θαυμαστοῖς ἐντυχεῖν. Quæstio hæc, utrum θαυμαστὸς an θαυμάσιος magis Atticum sit, e Poetis unis persolvi potest; nam in prosæ scriptoribus θαυμαστὸς et θαυμάσιος sæpissime in Mss. permutantur, at in poetis semper fere versus ab injuria prohibuerunt metri leges, vel si quando injuria eis ab imperitis librariis facta sit mutando θαυμαστὸν in θαυμάσιον, e metri legibus versus sanitati suæ facile restitui possint. De θαυμαστὸς et θαυμάσιος confusus Schæfi in Mss. laudat Schneid. ad Anab. p. 75., Heindorf, ad Platonis Gorg. p. 246., et Boissonad. in Philostr. p. 639. cujus hæc sunt verba:—"Θαυμαστὸν" ABCEFGHI et Oleariani duo θαυμάσιον. Hæc epitheta permutantur. Synes. Ep. 110. p. 253. B., Ὁ θαυμαστὸς Ἰωάννης, ubi Cod. 1040. θαυμαστός. Idem Schæfi in iisdem Mss. egregia hæc Lennepii ad Phalaridis Epist. xxv., Πολλὰ γὰρ ἐστὶ θαυμασιώτερον, citavit:—"De θαυμασιώτερον dissident libri, et hoc quidem est in editis, atque ita Ep. lxxvi. θαυμασιώτερος, ubi deficiunt. Mss. excepto Burm. qui cum editis convenit. Hic vero, idem θαυμαστότερον habet, et sic Angl. et Lugd. C. sed in Lugd. A. id tantum supra scriptum. De utroque notavit quædam Piers ad Mær. p. 187. Si usum spectes, θαυμαστὸς, de re positum, in scriptis Atticorum frequentius, quam θαυμάσιος est. Hoc contra recentioris Græciæ scriptoribus valde placuisse videtur, repetitum haud dubie ab antiquioribus, quibus θαυμάσιος, ut ἀσπίσιος et similia, in usu quidem fuit, sed imprimis in compellendi formula, ὁ θαυμάσιος, in Platonis et aliorum scriptis, obvia, ubi rarissime, si bene memini, invenitur ὁ θαυμαστὸς, [v. nos supra,] cum, contra, quum quid mirandum significare voluit, rarius dicunt θαυμάσιον, quam θαυμαστὸν. Crediderim veteres θαυμάσιον dixisse, quod quid habeat miraculosi et insoliti. Sic sane fecit, cum περὶ θαυμάσιον scriberet, Aristoteles, sic alii. Noster, sui temporis consuetudinem loquendi secutus, utrum prætulit, non dixerim."

* Hesych. Πολύθετος: * πολυαγάπητος, * πολυέσπετος.

τὰ τῶν θεῶν. Modo dixerat idem semichorus, "Ὁ, τι τοι * μύριμόν ἐστιν, τὸ γένειτ' ἔν." Stanleyus. "Vertendum, Non ægre ferre ea, quæ a Diis veniunt, Acqniescere in Deorum voluntate et laudare eorum decreta." Pauw. "Duos sequentes ab altero Ἦμ. proferri censeo, sublataque distinctione, quæ separat, lego: Τίνα καιρόν με διδάσκεις Τὰ Θεῶν μηδὲν ἀγάζειν, i. e. Numi nunc tempus est admonere ac docere me, μὴ βαρέως φέρειν, λυπεῖσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν; Ut respexerit sc. hæc chori pars dicta ab altera v. 1050—1055. et inprimis verba, Τί ποτ' Εὐπλοῖαν ἐπραξ-Αν * ταχυπόμοισι διωγμοῖς; quæ et Schol. intendisse videtur, quum ἀγάζειν explicaret per λαν ἐξετάζειν, declarans simul, conflatum sibi visum ex ἄγαν ἄζειν. Vide de compositis ex ἄγαν Eust. ad Il. A. p. 786. fin." Abresch. Animadvv. in Æschylum iii. p. 211. Non assentitur Butlerus. Scholiastæ explicationem, notante Abreschio l. c., probat Spanhem. in Callim. H. in Pall. p. 613. Cf. Gatak. de St. N. T. p. 16. E. Hesych. "Ἥγαστο" ἐνεμέσθην, ὠργίσθη.]

'Αγάζομαι, Invideo. Hom. Il. P. (71.), Εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, [ubi Schol. ἐφθόνησε. Apollonii Lex. Hom. p. 6., 'Αγάσσατο' ἐφθόνησεν: v. Villos. "Et hæc invidia notat τὸ κώλυμα ἐκ τοῦ μοιριδίου, si fata obstant et voluntas Dei; Phæbus enim sæpe notat hoc fatum." Damm. in Lex.] Il. Ψ. (639.), Ἀγασσάμενοι περὶ νίκης, [ubi Schol. φθονήσαντες μου τῇ νίκῃ. Huc respexerunt Zonar. p. 37. Etym. p. 6. 19., 'Αγασσάμενοι' θανμάσαντες, παρὰ τὸ ἀγάζω τὸ θανμάζω. Hes., 'Αγασσάμενοι' θανμάσαντες, φθονήσαντες. Od. Ψ. 211., Οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε Ἥβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὲν ἰκέσθαι. "Dii nobis inviderunt, et nimium esse putarunt, nos versantes nobiscum frui adolescentia nostra, inquit Penelope ad Ulyssem tandem reducem, et ibi hoc verbum regit dativum personæ, νῶϊν, sequente accusativo rei cum infinitivo. Sic posset dici, Παρανῶ σοι, ζῶντα σπουδαίως διάγειν τὸν βίον." Damm. in Lex.] Cum accusativo rei, Od. Δ. (181.), Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός, [ubi Schol. φθονήσιν. Eustath. p. 1490. 46., Τὸ δὲ ἀγάσσεσθαι, ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἀγαλεσθαι καὶ μεγαλίνειν καὶ φθονεῖν. Cf. eundem p. 663, 27. 734, 64. 1096, 3.] Vide supra ἀγάομαι. Hesych. quoque ἀγάσασθαι, sicut et ἀγάσθαι, vult esse φθονεῖν. [Idem, 'Αγάσθησθε' φθονήσθη. Suidas v. 'Αγάσαιο, Καὶ ἀγασθαι παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ τοῦ θανμάζειν καὶ φθονεῖν. Eustath. ad Il. Ψ. 639. l. c. p. 1321. 40., Τὸ δὲ ἀγασσάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες, ὅθεν καὶ ἀγαστὸν εἶδος τὸ ἐπιφθονον· τὸ δὲ ἀγασθαι, καὶ ἀγαλεῖν λέγεται. Τὸ μέντοι ἀγασθαι προπαροξυτόνως, ἐπὶ ἐκπλήξεως νοεῖται, καὶ δύναται καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι τὸ ἀγαστὸν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀγαθόν. 'Αγαστὸν εἶδος jam supra ad v. ἀγῆτὸς monuimus in Homero nusquam legi. Hesych. "Ἥγαστο" ἐφθόνησεν, ἐθαύμασεν. Sedem glossæ hujus nondum invenimus. Specimen var. Lectt. Etymologici Ms. in Cod. Augustan., a Tittmanno Zonaræ Lexico præmissum p. cxxii., hæc habet: 'Αγασάμεθα' ἐκ τοῦ ἀγάζω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ σκεδῶ σκεδάζω, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄγῃ, τὸ παθητικὸν ἄγαμαι. Σημαίνει τὸ ζηλοῦν καὶ θανμάζειν καὶ φθονεῖν. Ζεὺς ἀγαλεται, ἥγουν βασκαίνει, ex Hesiodi Opp. et D. i. 331. Cf. Etym. p. 5, 5. et 15. In eodem Etym. p. 5. 28. est, 'Αγὰ φθόνος καὶ βασκανία. Cyrilli Alexandrini Glossar. ap. Tittmann. ad Zonaræ Lex. p. xcix., 'Αγὰ βασκανία, φθόνος. An respicitur ad Pindari Pyth. ii. 151. de quo loco v. quæ scripsimus supra ad v. 'Αγῆ. Ceterum in eodem Cyrilli Glossario l. c. legitur, 'Αγάζεται' θανμάζεται, ubi θανμάζεται pro θανμάζει irrepsisse videtur. V. quæ supra diximus de quibus Hesych. glossis, quarum una habet θανμασθεῖς corrupte pro θανμάσας, altera ἐθαύμασθη pro ἐθαύμασε. Zonaras p. 38., 'Αγασάμενος' θανμάσας καὶ ἀντὶ τοῦ φθονήσας.]

'Αγάζομαι, Hesychio, præter has significationes, est etiam βλάπτομαι, i. e. lædor [G. Wakef. ad Hesychii marginem corrigit θάμβεσθαι, (sic) sed consuli jubet Dawes. p. 180., Albertius ad v. 'Αάσαι contentus est nos remittere], et κάμνω i. e. laboro; et λυπούμαι, i. e. mæreo [Etym. M. p. 5. 31., 'Αγάζει—καὶ ἐπὶ τοῦ λυπεῖσθαι, Cyrillus Alex. in Gloss. apud Tittm. ad Zonaræ Lex. p. xcix., 'Αγάζομενοι, κάμνοντες, λυπούμενοι:] et λιπαρῶ, i. e. obsecro: et πλεονάζω, i. e. redundo. Quæ significationes tam differentes inter se, et ab iis etiam discrepantes, quæ passim apud Gr. scriptores extant, valde mihi suspectæ sunt: sicut et alia prope infinita apud Gr. lexicographos erroris suspecta, plurima jam convicta etiam erroris leguntur. Qua de re semel hoc in opere admonere visum est, ne quis nos, quæcunque hujusmodi sunt, ab eo separasse miretur.

[Hesych. 'Αγάζει' ἄγαν τύπτει. "Forte, 'Αγαστρέϊ, Pugnos in ventrem ingerit." Perger. "Vid. sup. 'Αάσαι—ἄγαν βλάψαι. Inf. 'Ασας' βλάψας; An 'Αγάζει, quod retinet Phavor, ex ἄγαν ἄσει, i. e. ἄγαν τύπει, h. e. βλάψει? ut 'Αγαλλῶ apud Etym. M. p. 5. 40. ex ἄγαν et ἄλλω, etc. An vero pro 'Αάσει, ut γ sit digamma Æolicum? Nisi forte legitur alicubi 'Αγαστρίζει, i. e. ἄγαν τύπτει, sc. τὴν γαστέρα, more Hesychiano. Vid. inf. Γαστρίσαι, et cf. mox 'Αγατᾶσθαι. Sic olim hariolabar. Nunc fere non dubito cum cl. Kustero statuere, verbum hoc corruptum esse ex 'Αράσσει, quod Hesych. inf. exponit τύπτει. Unius literæ mutatio tam monstruosum peperit vocabulum. Facillime autem Γ et P confundi potuisse, ad oculum patet." Albertius. De Γ et P confusis v. Bast. Comment. Paleogr. p. 710. et 732. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336.: 'Αγάζσει' ἄγαν τύπτει, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἀγάζσει, ὡς λαν λιάζει. Imo sensus postulat, 'Αγάζσει, vel potius cum uno σ, ut in Hesychio, 'Αγάζσει, ἄγαν τύπτει, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἀγάζει, ὡς λαν λιάζει: nisi enim legamus ἄγαν ἀγάζει, analogia illa, de qua loquitur Grammaticus, nulla est: ἄγαν ἀγάζει, ut λαν λιάζει. Etym. p. 418. 10.: 'Ἥγασσατο' ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη, παρὰ τὸ ἄγαν, ἀγάζω, ὡς λαν, λιάζω. Ceterum 'Αγάζει, ut vulgo editur, scribi in Hesych. Cod. Marciano, testatur Schowius.]

[Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336., 'Αγάζσει' ἀντὶ τοῦ θρασύνει, Σοφοκλῆς.] [" 'Αγῶ inter alia notat Frangere. Uti Il. Π. 801. Inde Ἄγος, η, sive α, ον, pp. Frangens, vel Fractus, α, um, sive Qui, quæ, quod frangitur; et per metonym. ipsa fractio. Hinc Ἀγῆ' apud Suidam exponitur κλάσις τοῦ κύματος etc. Porro Ἀγῆ adhibitum videtur de fractione, s. refractione lucis radiorum, qui ex eadem origine ἀκτῖνες dicuntur. Vide infra suo loco. Ab hac lucis refractione, s. reverberatione, Ἀγῆ dicitur Splendor refractus oculosque feriens, et aciem præstringens. Hinc nobis admirationis cum stupore conjunctæ. Quam vim vocis senties in illis Il. Φ. 221., Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον. Ἀγῆ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν, Stupor q. d. præstrictio visus, s. potius splendor oculos præstringens, me invasit. Schol. Ἀγῆ' ἐκπλήξις, θαῦμα. Apollon. Lex. Homer. θάμβος καὶ κατάπληξις. Vide etiam Odys. Γ. 227. et Π. 234. Porro ab Ἀγῆ sive Ἀγὰ est ἄγαμι, vel ἀγάω, Splendidum facio, habeo vñ; in medio ἄγαμαι, Splendore præstringor, i. e. Admiror magnopere, Ohstupeo. Odys. Ζ. 168., ἄλσε, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δαΐδία τ' αἰνῶς. Tandem Ἀγᾶσθαι, Splendore præstringi, dicitur pro Ἄμυλari, Invidere. Exempla vide Odys. Ε. 119. 123. 139. Iliad. Ζ. 111. Et ne dubites amplius, has admirandi impensius, obstupescendi etc. notiones ductas esse a splendore, oculos mentemve feriente, en Ἀγαίω, Sol. pp. forma particip. activ. verbi ἀγαίω, q. Splendens admodum, oculosque

* Draco Straticus de Metr. Poet. p. 10, 3.: Ἀγῆ, δ σημαίνει τὴν ἀπόκλασιν τοῦ κύματος τὸ α μακρὸν ἔχει. ἄγῃ δὲ πρὸς τὸ πᾶν καὶ δ σεβασμὸς, πὶ α βραχὺ, καὶ ἔστιν λαμβανόν, Cf. Etym. M. p. 8. 41. Voce ἀπόκλασις caret Schneideri Lex. Quod ad voc. ἄγῃ δ σεβασμὸς attinet, jam supra monuimus, id accipiendum esse pro plurali numero ab ἄγος, τὸ.

* Πᾶν νῦν hac vocem supra suo loco diximus. Quod Ever. Scheidp est Ἀγαίω, particip. activ. verbi ἀγαίω, id in H. Stephani Thes. Ind., in Lexico Septemvirali, atque in Lexico Hedericiano tanquam nomen substantivum sic declinatur,

præstringens, et hujus neutrum ἄγαιον apud Hesych., A
 ἄγαιον ἐπιφθονον, h. e. Invidiæ expositum." Ever.
 Scheidius in Lennepii Etymologico Linguae Gr. p.
 18. ed. 1808. Huic conjecturæ favet, quod θαν-
 μάζειν et θηϊσθαι prima notione esse videantur
 Spectare cum admiratione. Loca Homerica huc per-
 tinentia collegit diligentissimus Damm. in Lex. p.
 1012. et 1026. quem vide. Zosimi Hist. iii. p. 715.
 ed. Sylburg., Ἡβουλήθη τὸ στρατόπεδον ἐξ ἀπόπτου
 τινὸς θεωρῆσαι χωρίον, ἀγασθαι δὲ τὰ πεζικὰ τάγματα,
 καὶ τὰς τῶν ἱππέων ἵλας. Hes.: Θανμάζειν θεάσασ-
 θαι καὶ μανθάνειν. Θανμαίνει θεωρεῖ, θανμάζει.
 Θανμανέοντες θεώμενοι, ὀφόμενοι,—Ἀέθλια θανμα-
 νέοντες, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θανμάζειν, θηϊσθαι λέγει,—
 Θηϊτο δὲ κοῖρη, καὶ θηητὸς θηϊστός ὁ θανμαστός. Glossa
 in Cod. Ven. teste Schowio sic exhibetur, Θανμα-
 νώντες, θεαώμενοι—ῥήιστος ὁ θ. "Correctio a typo-
 theta neglecta est. Verba, *θηϊστός ὁ θ. quibus
 Musurus καὶ θηητὸς præfixit, præter consilium Lexi-
 cographi, qui raro glossarum interpretationibus aliena
 immiscet, ab aliis adjecta fuisse videntur. Cf. VV. B
 DD." Schow. Hesych. Θηϊστός θανμαστός. Etym.
 M. p. 443. 37., Θάυμα ἐθαύμαστας· ἐκ τοῦ θαν-
 μαστῶ· τοῦτο, παρὰ τὸ θανμαστὸς, τοῦτο παρὰ τὸ θαν-
 μάζω, τοῦτο παρὰ τὸ θάυμα, τοῦτο παρὰ τὸ θεῶ, θεάσω,
 τεθέακα, τεθέαμαι, θέαμα, καὶ θάυμα κατὰ κρᾶσιν.
 Eust. ad II. A. p. 82. 22., Τὸ δὲ θαμβεῖν καὶ θανμά-
 ζειν, ἐπὶ θεᾶς καὶ τῆς ἐνγενθεν ἐκπλήξεως εἴθε λέγεσ-
 θαι· ὡς ὅγε μὴ βλέπων, οὐδὲν τι τούτων πάσχειν λέγε-
 ται. Idem ad II. H. p. 690. 27.: Θανμασμοῦ δὲ τὸ,
 Οἱ δὲ δεῖνα καθήμενοι, θηϊντο μέγα ἔργον, ἤγον
 ἐθαύμαζον, ἐκ τοῦ θῶ θηῆσω, ἐξ οὗ θηητὸν τὸ θέας
 ἄξιον· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι καθὰ θεωρεῖν· ἐστὶ κυρίως τὸ
 βλέπειν οὐ κατὰ νοῦν φιλοσόφως ὀφθαλμοῖς νοερούς,
 ἀλλὰ τοῖς κατὰ σῶμα, οὕτω καὶ θανμάζειν ἀπὸ θεᾶς καὶ
 αὐτὸ ὁμοίως· καὶ θάμβος δὲ ὡσαύτως, ὅπερ κατὰ θέαν
 βαίνει ἐς ψυχὴν· καὶ τὸ τεθηπέναι δὲ, τούτοις εἶναι
 σύστοιχον, ὑπὸ τῶν παλαιῶν λέγεται. Οὐκοῦν καὶ τὸ
 θηητὸν, Καὶ οὐκ ἐστὶν εὐρεῖν ταῦτα ἑτέρως νοούμενα,
 εἰ μὴ προηγῆσθαι ὅρασις πορθημένησα τὸ θεατὸν ἐς
 ψυχὴν. Suidas v. Θανμάζω, Σημαίνει δὲ καὶ τὸ C
 ἐθεῶντο· Ἰστάμενοι ἐθαύμαζον, Stantes cum admira-
 tione spectabant, ubi silet Kusterus. Lege ἰστάμε-
 ναι: respicitur enim ad Hom. II. Σ. 496., Ἰστάμεναι
 θαύμαζον ἐπὶ προθύροις ἐκάστη, ubi Scholia Veneta
 B., Τὸ δὲ θαύμαζον ἀντὶ τοῦ ἐθεῶντον, Schol. Ven. A.,
 Ἐθαύμαζον ἐθεῶντο. Xen. Econ. iv. 21., Ἐθαύ-
 μαζεν αὐτὸν, sc. paradisum, ὡς κατὰ τὰ δένδρα εἶη,
 ibid. ταῦτα θανμάζων. "In his est admirabundum
 spectare, θεάσασθαι καὶ μανθάνειν, ut explicat He-
 sych., inquit Sturzius in Lex. Xen. Verba, καὶ μαν-
 θάνειν, tanquam a re aliena omittere debuerat vir
 doctus. In animo habuit Hesych. locum quendam,
 ubi θανμάζειν dictum est de discipulis sophistarum,
 qui magistris diligenter operam dederunt. Vide
 Abreschii Dilucc. Thucyd. iii. 38. et ipsum Sturzum
 in eodem Lex. Xen. p. 512. b. Hinc explicandus
 est locus Aristoph. in Nub. 1147., quem interpretes
 parum intellexerunt: ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβε' Χρῆ
 γὰρ ἐπιθανμάζειν τι τὸν διδάσκαλον. "Τουτονί, Gl.

iu C. τὸν θύλακον, ὅς ἐστι μεστὸς ἀλφίτων. Bene:
 dixerat supra Socrati rusticus v. 668. Ὡστ' ἀντὶ τού-
 του τοῦ διδάγματος μόνον Διαλφιδῶσω σου κύκλω τὴν
 κάρδοπον. In meo Gl. τὸν πλακουντα." Brunck.
 "Ἐπιθανμάζειν, Gl. θανμαστὸς τιμᾶν καὶ δεξιούσθαι.
 Suidas (et Zonaras p. 837.): Ἐπιθανμάζειν, ἀντὶ τοῦ
 δώροις τιμᾶν. Hanc scripturam tuentur codd. om-
 nes. At Eustath. ad II. p. 912. 58. ἀποθανμάσαι
 habet: Εὐτελίζει δ' ἐν τῷ καθόλου τὸ τοῦ μισθοῦ χρῆ-
 μα, ὡς ἀνελεύθερον ὂν μισθαρνεῖν. Διόπερ Ἀθηναῖοι
 μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θάυμα, θανμάζειν φασὶ τὸ
 δίδοναι μισθόν, ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τῷ, Χρῆ
 γὰρ ἀποθανμάσαι τι τὸν διδάσκαλον, ὅπερ εὐφύμῳ
 ἐρρέθη, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι. Utro modo legas,
 perinde est. Nam præpositio nihil addit verbi signi-
 ficationi, ornatui tantum servit. Vide not. ad v.
 987." Brunck. Nugatur inscitissime Eust., Athe-
 niensibus in universum tribuens, tanquam auctore
 Aristoph., phrasin ἀποθανμάζειν τὸν διδάσκαλον, pro
 μισθὸν δίδοναι, cum ex illo Aristoph. versu nihil
 aliud probari possit præter usum peculiarem verbi
 θανμάζειν, pro μισθὸν δίδοναι, apud discipulos so-
 phistarum, quos Comicus hic lepide perstringit.
 Sapientiæ isti professores lucri sui causa et scribe-
 bant et legebant: Plato Protag. T. iii. p. 93., Οὕτω
 δὲ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις, καὶ
 πωλοῦντες καὶ κατηλείοντες τῷ αἰεὶ ἐπιθυμοῦντι, ἐπαι-
 νοῦσι μὲν πάντα ἃ πωλοῦσι. Sed, ne apud cives suos,
 quibus τὸ μισθαρνεῖν maxime illiberale semper sona-
 bat et sordidissimum, male audirent, astutissime dis-
 cipulis præcipiebant, ut τὸ τελεῖν σοφιστῇ μισθὸν
 ὑπὲρ εἰαυτῶν, (v. Plat. Protag. p. 311.), per εὐφημίαν
 θανμάζειν dicerent: ad banc sophistarum astutiam
 simul et αἰσχροκέρδειαν a Comico alluditur verbis;
 Χρῆ γὰρ ἐπιθανμάζειν τι τὸν διδάσκαλον. Ita factum
 est, ut verbum θανμάζειν, quod prima notione de
 discipulis sumebatur, qui magistris diligenter operam
 dederunt, mox de persolvendo sophistis mercedem
 poneretur. Sic apud Latinos honorare aliquando
 dici pro Mercedem dare, notavit Kusterus. Curtius
 vii. 1. a med., Cum donis honoramur, cum præmiis
 onusti revertimur: Velleius ii. 129., Quoties populum
 congiariis honoravit? V. Steph. nostrum in Thes.
 i. p. 1515. f. et Musgrav. ad Eurip. Electr. 519.
 quem laudavit Schæf. in Mss.]

[* "Διαγάζομαι, Demiror, Josephus 220. 39.,"
 G. Wakef. in Mss. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* "Ἐναγάζομαι, Philo J. p. 401." G. Wakef. in Mss.]

Ἐπαγάζομαι, Admiror ob. "Ἐπαγασσαμένη He-
 sych. ἐκπληγείσα, ab Ἐπαγάζομαι." H. St. Thes.
 Ind. [Vulgo legitur ἐπαγασσομένη. Pro ἐκπληγείσα
 Albertius rescripsit ἐκπλαγείσα. Sedes glossæ nobis
 ignota est. Cf. notata supra ad v. Ἐπαγαίωμα.]

[* Προσαγάζομαι, Vehementer, Supra modum ad-
 miror. Suidas, a G. Wakef. in Mss. laudatus: Προση-
 γάσθησαν ὑπερεθαύμασαν. Cf. Zonaras p. 1587.
 Addit Suidas hoc auctoris, Tittmanno (ad Zonaræ
 locum) incerti, fragmentum: Τοῦτον ἀπεδέξαντο τὸν
 λόγον τοῦ νεανίσκου, καὶ προσηγάσθησαν, πῶς οἶει;
 σφόδρα τὸν Πρόκλον. "Hæc sunt verba Damascii in

* Ἀγαιὸν, πρὸς, δ. Sol. p. 30. Quod vero ad v. Ἀγαιὸν attinet, in Hesychio et Etymologo p. 8. 30. vulgatur non Ἀγαιὸν, sed
 Ἀγαιόν. In Suida quoque et Zonara p. 14. est Ἀγαιός, sicque Glossæ Labbeanae. Ἀγαιός Invidus, E. Sed Συναγωγή λέγειται
 χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334. Ἀγαιὸν habet: Ἀγαιὸν ἐπιφθονον. οἱ δὲ
 θανμαστὸν, οἱ δὲ φθονερόν. Ἀγαιός nusquam sumi pro Elegans, ut legitur in Lexico Hedericiano, supra docuimus. Sed addere
 debebamus, quod error hic ex ἄγαιος et ἄγαιρος confusus ortum forte habuerit: Etymologus enim p. 6. 33. habet, Ἀγαιρός—
 σημαίνει καὶ τὸν ὑπερήφανον, ὑπὸ δὲ Ἰώνων τὸν ἔμπορον, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν τὸν κοῦφον, i. e. Levem, Elegantem, Delicatum, Mollem.
 Etym. M. p. 337. 13., Ἐναβρίνῳ, ἐξ οὗ ἐναβρίνεσθαι, μέγα φρονεῖν, καυχᾶσθαι, τοῦτο παρὰ τὸ ἔβρος i. ἄβρος, δ. κοῦφος. Idem p. 4.
 11., Ἄβρος δ. κοῦφος βαλίων, κατὰ στήρησιν τοῦ βάρους. Cum vero Etymologus ὑπὸ Ἀττικῶν τὸν κοῦφον dici ἄγαιρον tradit, per τὸν
 κοῦφον intelligendum esse Deditum deliciis, Elegantem, Delicatum, i. e. ἄβρον, satis patet e Suida, et Zonara p. 14., quorum in
 Lexicis glossa eadem sic exhibetur: Ἀγαιρός δ. κοῦφος, οἱ δὲ κακὸς, ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἔμπορος, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν τρυφερός, (ubi notandum
 est ἄγαιρος pro ἄγαιρός: sed et in Edit. Mediolan. est ἄγαιρος, sicque vulgatur in Hesychio. Zonaras p. 14., Ἀγαιρός ἢ ἄγαιρός.
 "Suidas prius tantum habet, cæterum consentiens. De accentus loco notavit quædam Eustath. p. 1444. 7. 1447, 49, 57. Sed
 sine dubio rectius scribitur οὐρανός, ἄγαιρός. Hesiod. Theogon. v. 832. ταῦρον ἄγαιρόν, Herod. vii. 57. ἄγαιρότατα et μεγαλο-
 πρεπέστατα." Tittmann. in Addendis p. cccxvii. In Etym. l. c., Zonara ipso p. 31., et Nicandri Ther. 661. scribitur ἄγαιρός.)
 Ratio autem dicendi κοῦφος pro ἄβρος s. τρυφερός petenda est ex molli incens, mollitiem in toto vitæ genere arguente: vide
 quæ supra scripsimus p. 42. A—C. de phrasi ἄβρα βαλίων. De hoc sensu vocis κοῦφος frustra quæritur in Lexicis. "Videndum
 vero an sana sint, quæ Suidas cum Nostro [et Etymologo] tradit, Ionibus ἄγαιρον esse τὸν ἔμπορον. Certe neque exemplis,
 neque etymologia defendi possunt." Tittmann. in Addendis. At, si ἄγαιρός prima notione sit idem quod κοῦφος, Leviss, ut
 colligi potest ex Etymol. Magno, (ubi traditur ἄγαιρον Atticis esse τὸν κοῦφον i. e. τρυφερόν,) hujus locutionis origo facile pate-
 bit. Ἀγαιρός nempe Ionibus δ. ἔμπορος, ut Leviss apud Latinos, et Light apud Anglos, (Light in purse, Light in pocket, Light
 purse, Light pocket,) Silii ii. 102. opum levior, venatn extendere vitam Abnuat, atque arctæ res exegere per æquor.
 "Scribendum πῶς οἶει; Quomodo locutus est Synes. Epist. xxiij., "Ἡθῆν, ἀλλὰ πῶς οἶει; πᾶν μὲν οὖν ἀπὸ βέλους τῆς γνώμης
 ἡσθῆν: Damascius apud Photium in Excerptis p. 1064., Ὅρων δὲ ἐμαυτὸν τῷ θείῳ φωτὶ περιβρέμενον, πῶς οἶει; σφόδρα τὸν ψυχὴν

Vita Isidori apud Photium in Excerptis p. 1073." A Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 109. Vide nos sup. ad v. Προάγαμαι.]

Ἀγαστός, στή, στόν, Admirabilis, Admiratione summa dignus. Xenoph. Hist. ii. (3. 24.), Ταῦτα οὐκ ἀξιώλογα, ἐκεῖνο δὲ κρίνω του ἀνδρος ἀγαστόν. Est alioqui rara vox in oratione soluta. [Ino a Xenoph. ipso ter alibi usurpatur: Anab. i. 9. 14., Καὶ τὸ μὲν τὰ μέγιστα νικᾶν τοὺς φίλους εὖ ποιοῦντα, οὐδὲν θαυμαστόν, ἐπειδὴ γε καὶ δυνατότερος ἦν· τὸ δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ περιεῖναι τῶν φίλων, καὶ τῷ προθυμῆσθαι χαρίζεσθαι, ταῦτα μᾶλλον ἔμοιγε δοκεῖ ἀγαστά εἶναι: Econ. xi. 19., Ταῦτα πάντα ἀγαστά μοι δοκεῖ εἶναι: De Re Equ. xi. 9., Οὕτω δὲ καὶ ἐστὶν ὁ μετεωρίζων ἑαυτὸν ἵππος σφόδρα ἢ καλὸν, ἢ θαυμαστόν, ἢ ἀγαστόν, ὡς πάντων τῶν ὀρώντων καὶ νέων καὶ γεραιτέρων τὰ ὄμματα κατέχει. Vulgo legitur ἀγαθόν. Sed Noster emendat ἀγαστόν, recte omnino: nusquam enim alibi invenias θαυμαστόν, inter καλὸν et ἀγαθὸν positum. Sic Ἀγαθὴ in var. lect. pro ἀγασθῶ reperitur in Xen. K. Π. ii. 4. 8. p. 130. Vide Grammat. S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336. mox citandum. Plut. in Emilio Paulo Vol. ii. p. 289. ed. Reisk., Πᾶσι γὰρ ἀγαστός ἦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, πρὸς ἡγεμονίαν καὶ πολιτείαν ὡς ἄλλος οὐδεὶς τῶν συγγενῶν κεκραμένος τὸ ἦθος, (ubi Reisk. p. 923. conjecit, Συγγενῶν εἶναι δοκῶν εὖ κεκραμένους, et citare debebat hæc e Numæ Vita Vol. i. p. 243., Φύσει δὲ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος τὸ ἦθος.) Ἀγαστός pro ἀγαθός proferunt Anon. et Dacer. e Ms. quam lectionem amplectitur lubens M. Solanus, a L. C. Valck. ad Scapulæ marg. laudatus, modo clausulam distinguas post voces ἐξ ἀρχῆς. Idem Plut. in M. Catone Maj. T. ii. p. 600., Πάντα γὰρ ἀγαστά μοι τὰ παρὰ σοῦ, καὶ μεμπτόν οὐδέν. "Plato de Legg. viii. p. 829. d., Ὅσοι δὲ ἀγαστοὶ τε αὐτοὶ καὶ τίμιοι ἐν τῇ πόλει, — τὰ τῶν τιούτων ἀδέσθω ποιήματα. Sic ἀγασ-

τοὶ et τίμιοι junguntur L. vii. de Legg. p. 808. c. Vulgatur apud Platonem ἀγαθολ. Alibi quoque vox eandem subiit corruptelam." L. C. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 34. Plato Conviv. T. iii. p. 197. d. = T. κ. p. 218. ed. Bip., ab eodem Valck. ad Scapulæ marginem citatus, Ἰλέως, ἀγαθός, θεατὸς σοφοῖς, ἀγαστός θεοῖς, Ζηλωτὸς ἀμοίροις, κτητὸς * εὐμοίροις, de Amore Idem in Cratyllo p. 412. c. = T. iii. p. 288. ed. Bip., Καὶ μὴν τό γε ἀγαθὸν τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι. ἐπειδὴ γὰρ πορεύεται τὰ ὄντα, ἐν μὲν ἄρ' αὐτοῖς τάχος, ἐν δὲ βραδυτῆς. "Ἔστιν οὖν οὐ πᾶν τὸ ταχὺ, ἀλλὰ τι αὐτὸ ἀγαστόν. Τούτῳ οὖν δὴ τῷ ἀγαστῷ αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τὰγαθόν. Omnino cf. Sextum Empir. Adv. Ethic. xi. 35. p. 697., cum Fabricii n., 85. p. 706. et Pyrrhon. iii. 183, 4. p. 172. "Clem. Rom. p. 150. ex emend. A. V. H. p. 324." L. C. Valck. ad Scapulæ marginem.] Apud Homer. autem εἶδος ἀγαστόν, vel ἐκπληκτικόν; i. e. stuporem afferens, vel ἐπίφθορον, Invidiosum, Eustath. [ad Il. A. p. 98. 10., Λέγει δ' ἐνταῦθα τὴν Πύλον ἡγαθέην, οὐ τόσον ἐκ τοῦ ἄγαν θείαν, ἢ γὰρ ἂν ἐφύλασσε τὸν τοῦ ἄγαν, ὁμοίως τῷ, Ἀγάννιφος Ὀλύμπιος, ὅσον ἐκ τοῦ ἀγῶ, ἀγάω, ὅθεν ἀγαστός, ἀφ' οὗ ἀγαθός· οὕτω δὲ καὶ ἡγαθέη ἢ ἀγαστή·" ad Il. P. p. 1321. 40., Τὸ δὲ ἀγασσάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες, ὅθεν καὶ ἀγαστόν εἶδος τὸ ἐπίφθορον, at nusquam in Hom. legi εἶδος ἀγαστόν, pro εἶδος ἡγαθόν, jam supra monuimus ad vv. Ἀγῆτος et Ἀγάω: ad Od. Θ. p. 1599. 3., Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γελαστόν καθὰ καὶ τὸ ἀγέλαστο, εἰκὸς γενέσθαι ἀπὸ του γελῶ, * γελάω ἀρρήτου θέματος, ὁμοίως τῷ, ἀγῶ, ἀγάω, ὅθεν τὸ ἀγαστόν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ ψαυτοῦ εἰς δαπν, ἀγαθόν· ἐτι δὲ καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρώ ἐράω ἐραστόν καὶ ἐπέραστον, οὗ παθητικὸς ἀόριστος ἡράσθην· κατὰ τὸ, πειρῶ, πειράω, ἐπειράσθην· ἄλλως μέντοι, ἐκ τοῦ ἐράω ἐρῶ, τὰ ὀνόματα Ἐρατὼ Μούσης ὄνομα καὶ ἐρατὸν καὶ ἐρατεινὸν τὸ ἐπιθυμητόν." Quod ad voc. ἐρατός

* ἐτανυσκόμην. Ita scribendus iste locus. Sed in his sæpius peccatum." Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 108. Vide T. Hemst. ad Lucian. T. i. p. 475. 25. et L. C. Valcken. ad Eurip. Hippol. 446.

Ἀγαστός ex ἄγαν et θεῖος derivatum esse censent. At, si Ἀγαστός ex ἄγαν et θεῖος formetur, Homerum, secundum Eustath. scribere debuerat Ἀγαστός, non, ut semper scripsit, Ἠγαστός. Sic idem Hom. dixit Ἀγάννιφος, non Ἠγάννιφος, ex ἄγαν et νύμφη. Ad hoc objectum respondere aliquis possit, Homerum metri causa, ut Ἀγάννιφος pro Ἠγάννιφος, sic Ἠγαστός pro Ἀγαστός, usurpasse, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικῆν τοῦ α, quippe quod prima syllaba in Ἀγαν semper corripitur soleat, ut in Aristoph. Nub. 199., τῷ διατρίβειν πολλὸν ἄγαν ἐστὶν χρόνον. At Iones veteres a βραχὺ in η μακρὸν nunquam mutarunt, ut Ἀγαστός in Ἠγαστός. Fragmentum Grammatici Augustani de Dialectis, nuper a Schæf. ad calcem Gregorii Cor. editum, p. 668., Αἱ μεταβολαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ Ἰόνων εἰσὶ· μεμνηκία μεμακρία, λελησμένος λελασμένος. Αἱ ἐναλλαγὰς τοῦ α μακροῦ εἰς η Ἰόνων εἰσὶ τῶν πάλαι, Ἡρα, Ἡρη τοῦ δὲ α βραχέος τῶν νεωτέρων, ἀληθὴν ἀντὶ τοῦ ἀληθειαν. Cf. Excerpta e Cod. Vatic. ibid. p. 699. Sic Ἠγαλέος ab Ἀγαλέος, prima longa, formatur: Etym. M. p. 418. 1., Ἠγαλέην κάλπιν ἀερομένην· τὴν κατεαγείσαν ἢ κολοβωθείσαν, ἢ κολωθείσαν, παρὰ τὸ ἔργον, ὃ σημαίνει τὸ ῥήγμα, ἐκ τοῦ ἄγω τὸ κλάω, ἄγος ἀγαλέος, ὡς τάρβος ταρβαλέος. Ἠγαστός igitur ab ἄγαν et θεῖος formari non potest. Eustathio ab ἀγάω descendisse videtur. Sed fallitur: nam prima verbi ἀγάω syllaba semper corripitur. Vide poetarum loca supra a nobis laudata. Etymologo p. 417. 53. Ἠγαστός est παρὰ τὸ ἔγμαι, ἀγάθων. Sed et prima in ἔγμαι semper corripitur.

In eadem pagina v. 12. leguntur hæc: Ἠπεδανὸν δὲ ὁ Ἠφαιστος ἐάντην ὀνομάζει, καὶ ἄλλως μὲν ἠθικῶς, μάλιστα δὲ διὰ τὸ εἰκὸς αἰδεῖσθαι τὴν κατ' αὐτὸν προφέρειν, χωλότητα, δι' ἣν Κυλλοποδίων λέγεται ὡς παθὼν * ἐπικύλλωμα ἢ * κατακύλλωμα, ὃν ἀμφοτέρων μνησθεὶς Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς, οὐδέτερον αὐτῶν * ἀνάττικον εἶναι φησιν. Utraque voce, et ἐπικύλλωμα et κατακύλλωμα, caret Eustathii Index; caret Lex. Medicum; caret et Schneideri Lex. Etym. M. p. 361. 6.: Ἐπικύλλωμα τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων * διάρτησιν περισσεύμενον· κόλλις γὰρ ὁ ἄρτος, ὅθεν καὶ τὸ ἱατρικὸν κολλύριον, ἀπὸ τοῦ κολοβόν, καλοῦσι δὲ κυλλίστην, τὸν Αἰγύπτιον. * Κυλλίστην rescribendum alii monuerunt: an pro τὸν Αἰγύπτιον potius ἄρτον Αἰγύπτιον poneudum? Judicium penes criticos esto. Tewaterus ad Jabl. Glossar. Vocum Æg. supra p. ccxxix. not. 2. "Ἐπικύλλωμα, quod reliquum est post panes formatus. Ita "vulg. Lex. e Suida, Τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάπασιν περισσεύμενον, additurque, esse α κόλλις, quod ἄρτον significat, i. e. panem. "Verum hinc derivando scribendum esset ἐπικολύλλωμα." H. St. Thes. Ind. Pro διάρτησιν, ut in Etymologo legitur, Sylburg. * διάρτησιν reposuit: neutra vox in Lexicis reperitur: illam, pro Separatio, G. Wakef. in Mss. e Philone Judæo i. 338. affert. Suidas habet διάπασιν. In Zonara p. 811., ubi idem articulus extat, ut et in Phavor., qui sua e Zonaræ Cod. sumserat, est διάρτησιν, sed per manifestum librarii errorem pro διάρτησιν. De lectione διάπασιν, quam præbet Suidæ Lex., deque Sylburgi conjectura, διάρτησιν reponentis, prorsus silere non debebat Tittmann. Ceterum, pro ἐπικύλλωμα, in Phavor. ἐπικύλλω (ubi περισσεύμενον pro περισσεύμενον), et in Zonara vulgatur ἐπικύλλωμα, pro quo in Cod. K. est ἐπικύλλω supersecr. o. Cangium in Glossar. consili jubeat Tittmann., sed frustra in eo vocem ἐπικύλλω s. ἐπικύλλω quæsimus. Etym. vero et Suidæ vocem hæc α κόλλις ὁ ἄρτος derivandam censent. Sed sic derivando, ut acute vidit Noster, scribendum esset ἐπικολύλλω pro ἐπικύλλω. Zonaras, ut diximus, habet ἐπικύλλω, quam lectionem uice amplectendam esse arbitramur, adeo ut ἐπικύλλω idem sit atque ἐπικολύλλω. Exemplis similis contractionis videre est in Λησμονή pro λησμοσύνη, (Glossæ Labb., Λησμονή Oblivium): in Τερασκόπος pro τερατοσκόπος, (Hesych. * Τερασκόποι· ἀνεροκρίται, "Infra Τερατοσκόπος, ut Suidas, sed Τερασκόποι, quo caret Lexica, habet etiam Æschylus Agam. v. 1449., Albertius:) in Ἐπικόπανον pro ἐπικόπανον, ("Ἐπικόπανον, an ἐπικόπανον dicas, nullum interest discrimen," T. Hemst. ad Luciani Dial. Mort. T. i. p. 371.): in Μελισφύλλον pro μελισσοφύλλον, (Hesych. Μελισφύλλον βοτάνη· τῆς, ὃ καὶ μελισσοφύλλον, καὶ πρῶτον, μελισσοφύλλον α τῆς τοῦ δίσκου, unde Μελισφύλλον videtur per synecdochen a Virgilio dictum," Forcell. in Latin. Lex.): κολός pro κολοβός, (Hesych. Κόλος· κολοβός: Πέβολον pro πεδόβολον, ("Πέβολον pro πεδόβολον. Planities, affertur ex Egir," H. Steph. Thes. Ind.): in Ἰσροχέιον pro Ἰσροχέιον, (Ξυσμα, τὸ ῥα χεῖρα δεξαμενὰ, Ὅκλον τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε, καὶ ὑδροχεῖα ἐπενόησεν, e Menandro, in Excerptis Hæschelii p. 124., teste Iosipio Emendd. in Suid. T. ii. p. 291.; Gloss. Labb., Ἰσροχέιον Aqualis, E.): in Ἰσροχέιον, Ἀσκληπείον, pro Ἰσροχέιον, Ἀσκληπείον, (vide nos supra in Lex. Vocum peregr. p. ccxxii. b. et cccxxiv. a., cf. eruditiss. Coray in Heliodor. i. n. p. 229., minus recte de hac quæstione scribentem): in Σπερμολόγος, Κυμοδέγμων, * Κυμοθαλής, Αἰμοβόρος, pro σπερματολόγος, κυματοδέγμων, κυματοθαλής, αἰματοβόρος. Sic * Αἰμοβόρος, (Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 16., Αἰμοβόρος· χρώ:) sic κεροβάτης, (Hesych. Κεροβάτης· ὁ Πάν, ἥτοι ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ οἶνε· * κερατοβάτης, τὴν βόσιν ἔχων κερατῶν.) sic κερδαίς, (Etym. M. p. 505. 13., Κερδαίς· ἀπὸ τῆς κέρατος γενικής, * κερταίς, καὶ συγκοπή, κερδαίς, cf. Zonar. p. 1186.) Sic κερταί· πλάστης pro * κερατοπλάστης. Vide Porson. in Præf. ad Euripidis Hec. p. x., cuius errorem notavit E. H. Barkerus Epist. ad Th. Gaistord. in Class. Journ. N. xxviii. p. 289. Consulas eundem ibid. in Class. Journ. N. xxiv. p. 326.

Suidas: Τὸ * κατακύλλωμα τὸ πέρασ καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, ubi Ms. Paris. A., teste Kustero, τὸ * κατακύλλωμα. Ptoleus: Lex. τὸ κατακύλλωμα τὸ πέρασ καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν. Τὸ κατακύλλωμα hoc sensu nihil aliud est: quam comici κυρσάου allusio ad Vulcani claudicationem: Eustath. l. c., Ἠπεδανὸν δὲ ὁ Ἠφαιστος ἐάντην ὀνομάζει, καὶ ἄλλως μὲν ἠθικῶς, μάλιστα δὲ διὰ τὸ

attinet, Eustathius fallitur. Ἐρατὸς enim et ἐραστὸς ejusdem sunt originis. Et ipse Eustath. ad Od. II. p. 1793, 62. scribit: Τὸ δὲ ἀνήνυτον ἀπέρριψε τὸ σίγμα, ὁμοίως τῷ γνωτὸς καὶ ἀλλόγνωτος, ὡν προϋπάρχει τὸ γνωστὸς* ἐν δὲ, καὶ κατὰ τὸ ἐραστὸς, ἐρατὸς, ὁ ἐπιθυμητός· ὅθεν καὶ ἡ Ἐρατῶ Μοῦσα, καὶ κατὰ τὸ ἀγά-ζω, ἀγαστὸς, καὶ * ἀπελεύσει τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θῆτα, ἀγαθόν· κείνται δὲ ἐτέρωθεν καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὡν καὶ τὸ θαυμαστὰ θαυματὰ παρὰ Πινδάρῳ. Idem ad Il. Γ. p. 384. 3.: Χρήσιμον δὲ τὸ ἐρατὰ, εἰς τὸ Γνωτὰ κούκ ἄγνωτα (e Sophoclis Œd. Tyr. 58.), καὶ εἰς τὸ ἀλλόγνωτος, καὶ γνωστὸς δὲ ἀδελφός· καὶ εἰς τὰ ἐκ του ἀνυστοῦ, ὁποῖον τὸ ἀνήνυτος, καὶ Ἄνυτος κύριον, καὶ δεσμός παρ' Εὐριπίδῃ δυσεξήνυτος, (ex Hippolyto v. 1237. ed. Beck., ubi vide Valck. et Monkium,) καὶ εἰς τὸ κτίται παρὰ τῷ αὐτῷ (in Oreste v. 1621.), ὁ ἐστὶ κτίσται, καὶ εἰς τὸ Ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς (e Sophoclis Ajace v. 189. ed. Lobeck.), τουτέστιν ἀσώστον· καὶ εἰς τὸ βλήτρον, ὁ ἄλλως ἐξηνεκταί ἥπερ τὸ ἀμφίβλητρον· καὶ εἰς τὸ Σωτήριον τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις (ex Euripidis Oreste v. 127.) καὶ εἰς τὸ σωτήρ. Ἰν τὴν τοῦ σ' ἐλλειψιν, τὰ σώστρα δηλοῦσι. Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα οὕτω του σ' ἐστέρηνται· ὥσπερ αὖ ἐν ἄλλοις πλεονάζειν αὐτὸ, οὐ πάνυ ἀναλόγως φαίνεται, ὁποῖον καὶ τὸ ὀρχῶ, ὀρχήσω, ὀρχηστής, οὐ κατὰ τὸ ποιητής, καὶ χηρῶ, χηρῶσω, χηρωστής, οὐ κατὰ τὸ ἐεδνωτής. Cf. idem ad Il. B. p. 328. 4. Idem ad Il. I. p. 744. 19., Τὸ δὲ ὄνοστα εὐρίσκεται ποτε καὶ δίχα τοῦ σ', ὁμοίως τῷ γνωστὸς καὶ γνωτὸς, καὶ ἐκ τοῦ ὄνοστα, γίνεται καὶ ὀνοτάζειν τὸ μέμφεσθαι, ὡς τὸ, Σκολιῶς ὀνοτάζων. Vide et eundem ad Il. O. p. 1019. 11. His exemplis addi potest * Ἀγατὸς pro ἀγαστὸς in Hymno Hom. in Apoll. v. 515., Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἀγατὸν κιθαρίζων, ubi Ruhnck., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—"Insignis in hoc versu est lectionis varietas. Codex Moscov. ἐρατὸν, duo (tres) Regii, Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων χρυσῇ, κιθαρίζων, Athenæus, hunc versum laudans, i. p. 22. C. ex eoque Eustath. ad Od. Θ. p. 1602., Φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, χάριεν κιθάριζε. Nos unice tenemus vulgatam, quam librarii, cum ἀγατὸν pro ἀγαστὸν minus concoquerent, temere mutarunt. Sic θαυματὰ ἔργα pro θαυμαστὰ, Hymn. in Merc. 80. et in Bacch. 34., sicut libri etiam scripti, in his Parisinus, habent in Hesiodi Asp. 165., pro θωῦτὰ ἔργα. Sic alibi ἀδάματος pro ἀδάματος, monente Casaubono ad Athen. l. d. et Lectt. Theocr. cap. 16. p. 271. Vide Eustath. ad Il. Γ. p. 400." Igenium ad

Hymn. p. 377. consuli jubet Schæf. in Mss. et hos Xenophontis Ephesii p. 56. versus affert, Ἰππόθεός κλεινὴ τεύξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθη Οὐ τάφον ἐκ' θανάτου αγαθόν, ἱεροῦ δὲ πολίτου, ubi T. Hemsterh. corrigit, Ἰππόθεος κλεινὴ τεύξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθη, Οὐ τάφον εὐθανάτου ἀγαστὸν, ἱεροῦ δὲ πολίτου. "Ἀγαστὸν vero scribatur, an ἀγατὸν, nihil interest: ἀγαστὸς enim, secunda correpta, poetæ non refugiant, qui ceteroquin efferre non verentur θαυματὸς, ἀδάματος, pro θαυμαστὸς, ἀδάματος. Vide Casaub. ad Athen. i. c. 19." T. Hemst. Hesych. Ἀγαστός· θαυμαστὸς, ἐπαινετός. Ἀγαστά· ἂν τις ἀγάσαιο, οἷον ἀρεστά, Αἰσχύλος φράζει, ubi viri docti repouerunt Φρυξί. In Cod. Ven. est φραξί, teste Schowio, qui, "nullum est dubium," inquit, "quin Φρυξί legendum sit." "Quamvis nihil audacter mutare velim, quum locus Tragici præ manibus non sit, cogitandum tamen relinquo, num poetice potius Ἀγαστά scripserit, ut Hom. H. in Apoll. v. 515. Vide Casaub. in Athen. i. 19. p. 56. Favet series, quum Ἀγαστός jam supra appareat. Et poetæ, maxime Tragici, similia amant, ut θαυματὸς pro θαυμαστὸς, etc." Albertius. Suidas et Zonaras p. 14.: Ἀγαστός· θαυμαστός. Eurip. Iphig. A. 268., Σὺν δ' Ἀδραστος ἦν Ταγός, ὡς φίλος φίλῳ. Vide Marklandi et Musgravii notas. Jacobs. Exerc. Crit. in Scriptt. vett. Vol. i. p. 95., a Schæf. in Mss. citatus, locum sic restituit, Σὺν δ' ἀγαστὸς ἦν Γνωτὸς, ὡς φίλος φίλῳ, Erat cum eo venerandus frater, amicus cum amico. "Nihil sibi similis," inquit, "quam verba Ἀδραστος et Ἀγαστός. Vide quæ de similitudine literarum δ et f in codd. dixi cap. xi. Semel hæc voce usus est Eurip. in Hec. v. 169., οὐκέτι μοι βίος Ἀγαστὸς ἐν φάει. Eadem fortasse lecta fuit olim in Hom. Hymn. in Cer. v. 475., ubi Cod. Mosq. habet, ἐπέφραδεν ὄργια καλά. Pausanias vero, qui hunc versum cum proximis laudat ii. 14., ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν. Utraque lectio ex antiquiore fortasse profuxit, ὄργι' ἀγαστά." De hac Hymni Homerici emendatione silent Matthæus et Hermannus. Epigr. ad. DCLV. in Anthol. T. iv. p. 256., Οὐνομα Καλλικράτεια, βροτοῖς πάντεσσιν ἀγαστή. Consulendi sunt, inquit Schæf. in Mss., Valck. ad Eurip. Phœn. 760. Pierson. Versim. p. 38. Toup. Opusc. ii. p. 10. L. C. Valck. ad Theocriti decem Idyll. p. 34., et J. Toup. in Append. Nott. atque Emendd. in Theocr. p. 4. de cujus errore, discrimen inter ἀγαστὸν et

ἡς εἰκὸς αἰδεῖσθαι τὴν κατ' αὐτὸν προφέρειν χωλότητα, δι' ἣν Κυλλοποδίων λέγεται ὡς παθὼν ἐπικύλλωμα ἢ κατακύλλωμα, ὡν ἀμφοτέρων μνησθεὶς Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικός, οὐδέτερον αὐτῶν * ἀναπτικὸν εἶναι φησίν. (Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 102., * Καταχολέ· Ἀλκαῖος Γανυμήδει, σκόπτων γὰρ Ἡφαιστον ὁ Ζεὺς φησὶ· Καταχολέ, θάσσον, ἢ * κεραυνοπλήξ ἐστίν. Locum hunc citavit Bast. in Addendis ad Epist. Crit. p. 283. ed. Lips. 1809., ubi legitur κατάχολε, rectius forsitan, sed καταχολέ edidit Bekkerus.) Ceterum in Etym. p. 761. 37. longe aliter exhibetur glossa illa, quam e Suida et Photio protulimus, nempe sic: Τοκάδα, Εὐβουλος τὸ κηρύκειον, ἢ τὴν μάχαιραν λεγόμενον τι τὸ κατακύλλωμα, τὸ πέρασ καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων. Idem articulus extat in Phavor., ubi est κατακόλλωμα, pro κατακύλλωμα. "Λεγόμενον τι quid velit, ignoro; nec multo melior lectio est, si reponas, τὴν μάχαιραν λεγόμενον, exprineto τι. Deinde ad μάχαιραν magis τομάδα quam τοκάδα quadrare quis censuerit? Sequentia sunt ἄλλης ἀρχῆς, seu novum initium constituere debent, et pro κατακύλλωμα legitur apud Suid. κατακύλλωμα, ac seq. v. κακῶν pro καλῶν, omisso nomine ῥημάτων." Sylburg. Photius, Τοκάδα· Εὐβουλος τὸ κηρύκειον, ἢ τὴν μάχαιραν, λεγόμενον τι, ubi hæc notavit Schleusner in Curis Noviss. p. 445.:—"Glossa hæc in fine mutila redintegrandam est ex Etymologico M. c. 761. 37., qui habet, λεγόμενον τι τὸ κατακύλλωμα, τὸ πέρασ, καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων." Finem glossæ sanitati suæ restituendam aliis relinquitur; sed Etym. potius e Photio, quam Photius ex Etym., corrigendus est. Verba enim, τὸ κατακύλλωμα, τὸ πέρασ, καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων, novum initium in Photio constituunt, recte, sed in eo est κατακύλλωμα—τῶν κακῶν, sine ῥημάτων. Sed quis est sensus glossæ, τὸ κατακύλλωμα· τὸ πέρασ καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων? Κατακύλλωμα est vox nihili: e Suida repone κατακύλλωμα, deinde per κατακύλλωμα orationis quandam figuram intelligendam esse nobiscum puta. Sed de figura sic dicta frustra in Rhetoribus antiquis quaeritur. Certum tamen est vocem κύκλος apud Rhetores sumi in sensu peculiari, de quo vide Nostrum in Thes. ii. p. 498. e, f. et J. C. T. Ernestinum in Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 191. Eustath. ad Il. N. p. 945. 53.: "Ὅτι ἐν τῷ, Ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἐκέρσεν, ἢ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές αὐχέν· ἰκάνει· τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἐκέρσε, κύκλος παρ' ὀλίγων τὸ σχῆμα τῆς φράσεως, καταλῆξαν ἐκ τοῦ Πάσαν ἐκέρσεν, εἰς τὸ αὐτὸ, ὅπερ ἐστὶ κύκλου ἴδιον ῥητορικῶς, κάλλος ποιουντος. Ἦν δ' ἂν ἀκριβῶς κύκλος, εἴπερ καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ σχήματος, τὸ τῆς φλέβος ἐξεφώνηθη ὄνομα. Ὅτι δὲ μὴ γέγονε τοῦτο, ἀφείθη τὸ σχῆμα εἶναι ἀντιστροφὴ ῥητορικὴ· γινώμενη, ὅτε δύο κύκλοι νοημάτων ἢ καὶ πλείονα, εἰς τὰς αὐτὰς περαινοῦνται λέξεις· οἷον, Ἐκεῖνα τε παρ' ὑμῶν, καὶ ταῦτα παρ' ὑμῶν ὡς καὶ ἐνταῦθα δις κείται τὸ, Πᾶσαν ἐκέρσεν, ἐν δυοῖν ἐννοῶν τέλει. Idem ad Il. K. p. 818. 43.: "Ἐν δὲ τῷ, ὅῃεν ἀνὰ μυρίην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμα τ' ἐθήκε, κύκλου σχῆμα φαντάζεται· εἰ δὲ ἦν, ἔθηκεν ἀνὰ μυρίην, καθαρῶς ἦν ἡν κύκλος ῥητορικῶς, λήγοντος τοῦ στίχου ὅθεν ἤρξατο. Idem ad Il. Π. p. 1045. 55., τὸ δὲ, Αἰὼν ἄχος δισσεύθεν εἰς ἐνδείξιν πολλῆς λύπης, ἔχει πῶς καὶ κυκλικῶς σχήματος ἔμφασιν, καθότι ἀρξάμενος ἐκ τοῦ, Ἀλλὰ τὸδ' αἰὼν ἄχος, κατέληξεν ὁμοίως εἰς τὸ, Αἰὼν ἄχος τὸ μοι ἐστίν." Habet ergo glossa Etymol., quo se tueatur, modo κατακύλλωμα pro κατακύλλωμα reponas. Quibus vero hæc interpretatio minus placebit, ii cum Suida et Photio legerint, τὸ ἐπικύλλωμα· τὸ πέρασ καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, et Comici cujusdam allusionem ad Vulcani claudicationem suspicari fuerint. Enst. ad Il. Σ. p. 1147. 56., τὸ δὲ Κυλλοποδίων οὐ * σκαπτικῶς δ' Ὀμηρος ἐφῆ * σιλλογραφῶν εἰκῇ, ἀλλ' ἢ κατ' ἰδιότητα ὡς πῶς καὶ αὐτὸ δις θυγατέρες λιταὶ χωλὰ διεγράφησαν, ἢ πρὸς * ὑπόδειξιν τοῦ μηδὲν προστάσθαι τῷ Ἡφαιστῷ εἰς οὕτω θαυμαστὸν ἔργον τὴν τῶν ποδῶν * κυλλότητα. (Voce κυλλότης caret Schneideri Lex.) Cf. Damiani Lex. p. 1875. "Suidas, τὸ κατακύλλωμα· τὸ πέρασ καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν: censeo legendum esse τὸ κύκλωμα, ut respiciatur ad Ps. cxxxix. 9. Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, ad quem locum Theodoretus fere similiter, Ἐνταῦθα προλέγει τὰ ἐσόμενα αὐτοῖς κακά." J. C. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. Sacr. p. 146. Κατακόλλωμα pro κατακύλλωμα in Phavor. legi, supra notavimus. Hesych. * Κυκλοστάθμοις· ὑψηλοῖς. "Contendo cum Albertino corruptam vocem esse pro * κοιλοστάθμοις, et glossam respicere ad Hagg. ii. 4., τὸ οὐκοδομεῖν ἐν οἴκοις κοιλοστάθμοις. Aquila, Ὁροφωμένοις. Sed fortasse illud glossator legit in Cod. suo. Nam in aliis etiam variorum scriptorum locis confunduntur voces κοίλωμα et κύκλωμα. Vide Gloss. in Psalmos in κύτος, et interpretes ad Cantic. ix. 17." Idem ibid. p. 82.

12. 1599, 4. 1795, 64.) abjecto σ, et mutato τ in θ. Idem tamen ἄγαν hac voce includi tradit, ut infra dicitur. [Vide Plat. in Cratylo, supra ad v. Ἀγασ- τὸς laudatum, Etym. p. 5. 18., et J. D. Lennepii Etym. L. Gr. cum Ev. Scheidii observatione. Sic κρεμάθρα, Ἀττικῶς, κρεμάστρα, Ἑλληνικῶς, teste Mæride p. 242., a Schæf. in Mss. laudato. Cf. Etym. M. l. c. "Vid. Aristoph. Nub. v. 218., ubi tamen Pollux x. 157. κρεμάστρας legit, nisi id librariis tribuendum sit. Ibid. v. 867., quem citat Eustath. ad II. Ψ. p. 1450. 45. Eadem fere ratione κοροπλάθον Attici dixere pro κοροπλάστην." Pierson. ad Mær. l. c. "Ἀγαθὸς accipit notionem fere a nomine, ad quod pertinet," Lex. Xenoph.] Ἀγαθὸς ἀνὴρ, Vir bonus, Vir probus, ἀγαθὴ γυνή, Mulier proba. Plat. et Xen. Cui opponitur κακὸς, sive πονηρὸς. Cicero apud Platon. ἀγαθὸν vertit Probum, item Virtute præstantem. Idem Xenophontis (in Econ. iv. 25.) hæc verba, Ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀνὴρ εὐδαιμονεῖς, interpretatur, Quoniam virtuti tuæ fortuna conjuncta est, (de Senect. xvii.) Vide a me editum Ciceronianum Lex. Gr. Lat. [Xenoph. K. Π., iii. 1. 6., Ἀγαθὸν ἀνδρα καὶ καλὰ πράττοντα, Memorab. ii. 1. 32., ii. 6. 30. 33. oppon. καλὸς, Laced. Polit. ix. sæpe opponuntur ἀγαθοὶ et κακοὶ, item K. Π. i. 17. et Memorab. iii. 4. 8. Sic Memorab. ii. 1. 20., Οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες sunt qui de virtute præcipiunt. Sed Econ. xi. 6. Ἀγαθὸν ἀνδρα γενέσθαι in sequentibus dicitur ἀρετῆς ἀρχεσθαι. K. Π. viii. 8. 11., Τιμαῖς αὐξήσας τοὺς ἡνίοχους, καὶ ἀγαθοὺς ποιήσας præmiis. Sed Cyneg. xiii. 1., "Ὅντιν' οἱ σοφισταὶ ἀγαθὸν ἐποίησαν docendo. Horum locorum notitiam Lexico Xenoph. debemus. Ammonius p. 80., a Schæf. in Mss. laudatus, Κακὸς πονηροῦ διαφέρει, ὥσπερ ὁ ἀκακὸς τοῦ ἀγαθοῦ· κακὸς μὲν γὰρ ὁ πανούργος, πονηρὸς δὲ ὁ δραστηκὸς κακὸς, ὅςτις δραστηκὸς, notante Valek., est, Diuturno usu ad malā quævis paratissimus.]

ᾧ γὰρ pro ᾧ ἀγαθῷ, Compellatio quædam illi Lat. fere respondens, Bone vir. Nonnunquam, ut et ᾧ βέλτιστε, ᾧ λῶστε, videtur idem sonare quod Amabo te, Obsecro te. ["Est formula blande hortantis, atque adeo præmittitur imperativo, K. Π. iii. 1. 17., ᾧ ἀγαθῷ, φύλαξαι. Memorab. ii. 3. 16. iii. 7. 9., in priori loco Codex Paris. i., in alter Cod. Paris. iii. habet ᾧ γὰρ. Sic Memorab. i. 4. 17., ᾧ γὰρ, κατὰμαθε, Casel. ᾧ ἀγαθῷ." Lex. Xenoph. Aristoph. Plut. 1173., Τί δ' ἐστίν, ᾧ βέλτιστε; Schol. C. LB. ᾧ βέλτιστε· ᾧ κάλλιστε, ubi hæc notavit T. Hemsterh., a Schæf. in Mss. laudatus:—"Consueta Græcis senioribus adpellatio, quum veterum esset usitatio, in ᾧ γὰρ, ᾧ βέλτιστε." Consuli jubet idem Schæf. in Mss. Heindorfium ad Platonis Apol. p. xiii., et Boissonadium in Philostr. p. 306. qui ex Heliodoro ii. 33. p. 102. affert, ᾧ γὰρ Καλάσιρι, ubi variatur, ᾧ καλῷ K. Coraius ad Heliodor. Σελ. 118. στ. 4.: ᾧ γὰρ ἐκθλιπτόν εἶναι τὸ ἀρκτικὸν τοῦ, Ἀγαθῷ, οὐ μόνον Ἡλιόδωρος διδάσκει· πλὴν γὰρ τοῦ χωρίου τούτου, ἐν ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, ᾧ γὰρ, ὁρθῶς ἐξέδωκαν οἱ ἀντιγραφεῖς· ἀλλὰ καὶ ἡ χρῆσις αὐτῆς τῶν Ἀττικῶν τούτο βούλεται. "Ἔστι δὲ φιλοφρονητικὴ προσ- αγόρευσις ἐν τοῖς διαλόγοις μάλιστα χώρων ἔχουσα, ὡς καὶ τὸ συνωνυμοῦν πως Καλὸς ἐν τῇ συνηθείᾳ· οἷον τὸ προκειμένον χωρίον ἐστὶ μικρὸν παρεγκλίνας ἐρμηνεύσαι, Καλῷ εἰπέ με πῶς σ' ἐφάνη σήμερον ἡ Χαρίκλεια; Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 282., a Schæf. in Mss. laudatus:—"Inter recentiores Sophistas non defuere, qui tum denuo sibi ipsum Platonem referre viderentur, si illa Platoni familiaria, ᾧ τῶν, ᾧ γὰρ etc. crebro in ore haberent, quos lepidè exagitat Ammianus Anthol. Lib. ii. cap. 52. p. 273., ᾧ γὰρ, καὶ μὴ οὖν, καὶ ποῦ δὴ, καὶ πόθεν, ᾧ τῶν, Καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῇ, καὶ ἴθι, Καὶ στόλιον, * μάλιον, * πωγώνιον, ὥμιον ἔξω, Ἐκ τούτων ἡ νῦν ἐπιδόκειμει σοφία."]

Ἀγαθὸς, Fortis, Strenuus, ἀνδρείος, γενναῖος: ut

A vicissim κακὸς, Ignavus, ἀνανδρος. Hom. II. P. (631.), Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅς τις ἀφείη, Ἡ κακὸς, ἢ ἀγαθός. In eadem significatione opponuntur inter se a Thuc. Lib. ii. (87.); Καὶ οὐκ ἐνδύσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι, ἦν δέ τις ἄρα καὶ βουληθῇ, κολασθήσεται τῇ προπούση ζημία· οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμῶνται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις (τῆς) ἀρετῆς. [Xenoph. K. A. ii. 5. 3. p. 113., Οὐδ' εἰ πάνν ἀγαθοὶ εἴητε, μάχεσθαι ἂν δύννησθε: i. 9. 9., ubi τοὺς ἀγαθοὺς et ἐθέλοντας κινδυνεύειν idem valent: oppouuntur ἀτακτοῦντες in Econ. v. 15.; sed Ages. ix. 5., ἀνὴρ ἀγαθὸς opponitur θηρίοις ἀσθενεστάτοις, atque adeo est Fortis et robustus. Vide Lex. Xenoph. et Fischeherum in Ind. ad Palæph., a Schæf. in Mss. laudatum. Suidas et Zonaras p. 13., Ἀγαθός—ὁ ἀνδρείος.] ["Ἀγαθός, Alacer, Idoneus. Xenoph. K. Π. ii. 4. 8. p. 130., Ἀγαθοὺς συνεργοὺς ποιείσθαι, paulo post est προθύμους: Memorab. ii. 1. 32., Ἀγαθὴ συλλήπτρια." Lex. Xenoph.]

Ἀγαθός, Prudens. Suid. [Zonaras p. 13., Ἀγαθὸς ὁ φρόνιμος, οὐκ ἐπ' ἴσης δὲ ὁ φρόνιμος καὶ ὁ ἀγαθός· ἐπὶ πλέον γὰρ ὁ ἀγαθός, ἀγαθὸς γὰρ, ὁ σώφρων, ὁ ἀνδρείος, καὶ οἱ λοιποί. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες.] Et in hunc II. T. (155.) versum, Μηδ' οὕτως ἀγαθὸς περ ἔων θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Eustath. (p. 1178. 34.) ἀγαθὸς hic vel strenuum vel prudentem significare. Sic vero et apud Thucydidem (viii. 47.) βέλτιστοι τῶν ἀνθρώπων quidam ex veteribus intellexerunt dictum pro φρονιμώτατοι.

[Ἀγαθός, Æquus, Non tenax. Xenoph. Econ. ii. 3., ἀγαθὸς ὠνητής.]

[Ἀγαθός, Generosus. Xenoph. Econ. xi. 5., "Ἰπ- πω ἀγαθῷ.]

Ἀγαθός, Dives, Opibus potens. Homeri Od. O. (323.), Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδῶσι χέρρες. ["Ubi οἱ ἀγαθοὶ sunt, Primates, Nobiliores, Domini, quibus opponuntur οἱ χεῖρονες, Viliores, et quasi χειρουργοὶ ταπεινοὶ, Manu ministrantes aliis." Damm. in Lex. p. 6. Eustath. p. 1783. 12., Χέρρες δὲ γίνονται μὲν κατὰ συγκοπήν καὶ τροπήν Ἰωνικῇ· ἀπὸ τοῦ χερεῖ- ονος· δηλοὶ δὲ τοὺς ταπεινοὺς καὶ ὡς εἰπεῖν χειρουργοὺς· ὁποῖαν καὶ τὴν χειρομάχαν· πλὴθὺν οἶδεν ὁ Ναυκρατίτης σοφιστής· ἀντίκεινται δὲ οἱ χέρρες τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ εἴπερ εἰσι χέρρες οἱ ταπεινοὶ καὶ πτωχοὶ, λέγοι. ἂν ἀγαθοὺς ἐνταῦθα, τοὺς ἀπεναντίας τούτοις ὁ ποιητής. Od. Δ. 611. Αἵματος ἐξ ἀγαθοῦ, φίλον τέκος, οἱ ἀγο- ρεύεις. Hominem illustrem Cic. pro Muræna c. vii. vocat bono genere natum. Matth. xxii. 10., Πονη- ροὺς τε καὶ ἀγαθοὺς, Homines omnis generis et con- ditionis. Vide Schleusneri Lex. in N. T. v. Ἀγαθός.]

Ἀγαθὰ πράγματα, Res secundæ, Res prosperæ. Thucyd. iii. (82.), Ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ καὶ ἀγαθοῖς πράγμασιν αἱ τε πόλεις καὶ οἱ ἰδιῶται ἀμείνους τὰς γνώ- μας ἔχουσι, διὰ τὸ μὴ ἐς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν.

Ἀγαθὴ δαῖς, Lautum et opiparum epulum. Ho- meri II. Ψ. (810.), Καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν. Gall. ad verbum, Un bon banquet. Eustath. tamen frugale epulum exponit, (p. 1331. 16., Δαῖτα δὲ ἀγαθὴν λέγει τὴν σωφρόνους ἔχουσαν ὡς ἡρωϊκὴν.)

Ἀγαθός, Præstans, Excellens. ["Ἀγαθός est Per- fectus et præstantissimus in suo genere, et ponitur de virtutibus animi, de natalibus, de opibus, de artificio. Confer Matth. xix. 16., ubi ἀγαθῷ διδάσκαλε est Doctor perfecte et præstantissime, quod, ut refellat fastum magistralem Pharisaicum, Dominus ad solum Deum pertinere confirmat, eum esse doctorem per- fectissimum. Quæstio Domini ergo simul id vult, Quo sensu et quo respectu vocas me perfectum? nam nemo homo is est, et pro divino tu me non agnoscis. Et c. xx. 15. quod ego præstantior et liberalior sum dando, quam alii? Et c. xxv. 21., ubi ἀγαθῷ est genus, præstans multo aliis, et πιστῷ est species, fidelis domino tuo. Sic et Luc. xxiii. 50. ἀγαθός est genus, vir præstantissimus, δίκαιος vero species, jus-

! In Snida, ubi idem articulus extat, vulgatur, Καὶ οἱ λοιποὶ ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες. "Locum hunc prava inter- punctio obscurum reddit: clara autem erunt omnia, si eum sic legeris et distinxeris, καὶ οἱ λοιποὶ. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστή- μονες." Kuster. In Zonara locus distinguitur, ut eum in Snida distinguendum censuerat vir doctus. In verbis οἱ ἐπιστήμονες respici videtur locus Xenoph., qui legitur in Econ. xxi. 5., Οἱ θεοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐπιστήμονες ἀρχοντες.

titiae in omnes amans." Dammius in Lex. p. 6. Vide Suidæ et Zonaræ locum supra laud. "Universe αγαθός, Perfectus, omnibus numeris absolutus, qui habet in se ac facit omnia, quæ habere et facere debet pro ratione nominis, officio, ac lege, ut bene exposuit Irmischius ad Herodian. i. 4. p. 134. et αγαθόν, Quicquid in suo genere præstans est et perfectum: unde in Scriptoribus Gr. animalibus, Æschinis Socr. Dial. i. 10. 12., "Ἰπποὶ καὶ κύνες ἀγαθοὶ, æque ac in N. T. Deo et hominibus, inanimatis adeo rebus, vide Perizon. ad Æl. Var. Hist. iii. 17. tribuitur, ad imitationem, opinor, Hebr. צדק Gen. i. 31. Jo. i. 47., 'Εκ Ναζαρετ δύναται τί ἀγαθὸν εἶναι; Qui potest e Nazareth insignis doctor existere? 2 Thess. ii. 16. ἐλπὶδα ἀγαθὴν, Summam felicitatem. Tit. ii. 10. Jacob. i. 17., Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον, Quidquid ubique boni muneris et perfecti doni est: ad quem locum vide Heisenii Novas Hypotheses ad Ep. Jacobi p. 567. Hom. Il. I. 271. Diog. L. ii. 56. ix. 28. Æl. Var. Hist. vii. 14. viii. 18. Antonin. Lib. Metam. c. xiv. Cf. Foesii Æcon. Hippocr." Schleusner. in Lex.] Sæpe cum accusativo, subaudita præpositione κατὰ, ut—Βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, passim apud Homerum, ["Egregius imperator, aut Ductor ordinum militarium, Il. B. 408. 563. 567. 586. Δ. 220. E. 347. 855. Θ. 91. Α. 345. N. 123. O. 249. 671., quibus locis de Menelao, Diomede, Hectore, Ajace, id prædicatur. Nam plurima imperia in pugnis humana voce peragebantur: hinc imperatores a voce laudari soliti, et ἀρετὴ καὶ τοῦτο τοῦ στρατηγικοῦ καὶ χρησίμου ἐν μάχαις, τὸ μεγαλόφωνον. Tubas enim rarissime nominat Hom., nedum alia signa sonantia, in præliis." Dammi. in Lex. p. 4.] Sic apud Xenoph. K. Π. i. (3. 13.), Τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πεζικά. Idem ibid. (i. 5. 7. p. 53.), Τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ, Excellentes in rebus bellicis, i. e. Bellicosi, Strenui milites. [Idem Cyneg. i. 14., Καὶ τέχνας, καὶ λόγους, καὶ πολέμους ἀγαθοὶ: Memorab. ii. 6. 39., "Ὅτι ἂν βούλη δοκεῖν ἀγαθὸς εἶναι, τοῦτο καὶ γενέσθαι ἀγαθόν, (K. Π. i. 6. 19. p. 71. pro eodem est, Γενέσθαι περὶ τούτων φρόνιμον:) iv. 1. 5., Μηδὲν ἐπιστάμενος, δόξειν τί ἀγαθὸς εἶναι, ἢ μηδὲν ἀγαθὸς ὦν: iv. 2. 11., 'Αγαθὸν ταῦτα γενέσθαι. Cum infinitivo idem in Memorab. ii. 6. 14. dixit, 'Αγαθοὺς λέγειν καὶ πράττειν. Cum περὶ, idem in Cyneg. xii. 21., Τοὺς περὶ τὴν ἀρετὴν ἀγαθοὺς, Virtute insignes, Virtutis studiosos. Cum πρὸς, idem Memorab. iv. 6. 10., Τοὺς ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ—ἀνδρείους ἡγῆ, §. 11., 'Αγαθοὺς πρὸς τὰ τοιαῦτα, i. e., ut ab ipso Socrate explicatur, Τοὺς δυναμένους αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι.] Plut. in Themist. (c. vii. T. i. p. 452. 5.), 'Ὡς ἄνδρες ἀγαθοὶ γένωνται πρὸς τὸν πόλεμον. || Aliquando præpositione εἰς accusativo præfixa, ut idem Plut. in Poplicola (c. xvii. T. i. p. 417.), 'Ἦν ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθός, [et Xenoph. K. A. i. 9. 9., Τοὺς ἀγαθοὺς εἰς πόλεμον, Omnibus iis virtutibus præditos, quibus in bello opus est.] || Item cum dativo, (vel) præfixa præpositione ἐν, ut Plut. in Poplicola l. c., 'Ἐν δὲ τοῖς πολεμικοῖς ἄριστος, [et Æl. Var. Hist. xii. 10., 'Ἄλλα καὶ ἐν τοῖς Περσικοῖς ἀγαθοὶ ἐγένοντο, vel subaudita, ut Xenoph. Æcon. iv. 15., Τοὺς πολέμῳ ἀγαθοὺς.] 'Αγαθός, Peritus rei alicujus, vel potius, Bene peritus, Aptus ad rem aliquam. Cum infinitivo, Æl. Var. Hist. i. 10., Οἱ Κρήτες εἰσι τοξεύειν ἀγαθοὶ, Crentenses artis sagittandi sunt periti, [iii. 16., Εἴτα τίς ἀμείνων ἦν στρατηγεῖν; et xii. 16., 'Ἐπεὶ στρατηγεῖν ἀγαθός. Vide incertum auctorem apud Suidam et Zonaram, mox laudandum. Palæphatus xxxiii. 2., 'Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν, Ad pugnandum facti a natura, Bellatores boni natura, ubi Fischer. in Ind. affert ex Æl. Hist. Anim. xvi. 25., 'Αγαθοὶ ποιεῖν, et Libanii Ep. xcvi. p. 52., 'Αγαθὸς χάριτος ἀπομνημονεύσαι.] Polyb. vi. (25. 11.), 'Αγαθοὶ γάρ, εἰ καὶ τινες ἕτεροι, μεταλαβεῖν ἔθνη, καὶ ζηλωταὶ τὸ βέλτιον καὶ ῥωμαῖοι. Sic apud Virgil. (Ecl. v. 1.),—boni quoniam convenimus ambo, Tu calamos inflare leves, ego dicere versus, pro, Periti inflandum calamorum, dicendorum versuum. [Adde Silium Ital. xiv. 453. Tacit. Ann. i. 3. Agrippa militia bonus. Cicero Acad. iv. 31., Bonus gubernator.]

A || Aliquando αγαθός cum substantivo idem significat, ut quum dico αγαθός σκυτεὺς, bonus sutor, i. e., artioris sutoris bene peritus: sic αγαθός στρατιώτης, bonus miles, i. e., artis militaris peritissimus, [Æl. Var. Hist. iii. 17. et ix. 38., 'Ἐπόθει γὰρ κτῆμα ἀγαθοῦ στρατιώτου,] inquit Eustath. (ad Il. P. 1121. 6.) Item in quodam loco, quem citat Suidas, (et Zonaras p. 13., ex incerto auctore), Τοὺς δὲ Δαίους ἀγαθοὺς μὲν ἀκοντιστὰς, ἀγαθοὺς δὲ καὶ ἐν χερσὶ ποιήσασθαι μάχην. [Pro Δαίοις, quod et Zonaras habet, Kuster. conjecit Δάους, gentem notissimam, quam auctor anonimus, unde Suidas ista descripsit, tam cominus quam eminus pugnandi peritam vocat, vide Luc. Holsten. ad Steph. Byz. v. Δάαι, et Tittmann. ad Zonaram.] Pro ἀγαθοὶ ἀκοντίζειν, i. e., Boni jaculatores, pro Bene periti jaculandi: ut vicissim in loco Æliani pro τοξεύειν ἀγαθοὶ dicere possis, τοξεύουσι ἀγαθοὶ. Ita enim hæc loquendi genera convertuntur. Sic Gall. Bon. [Xenoph. K. Π. i. 5. 7. p. 53. i. 6. 19. p. 71. ἀγαθὸς γεωργός, ἱππεὺς, ἱατρός, αὐλητής, Æcon. vi. 13., ἀγαθοὺς τέκτονας, χαλκείας ἀγαθοὺς, ζωγράφους ἀγαθοὺς, ἀνδριαντοποιούς, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα, Sympos. iv. 57., ἀγαθὸς μαστροπός. Et sic junctum legitur multis aliis substantivis, v. c. αὐλητής, οἰκονόμος, αὐλητρὶς, ἀρματηλάτης: sic Æcon. iii. 14., ἀγαθὰς γυναῖκας in re familiari, xxi. 5., Οἱ θεοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐπιστήμονες ἄρχοντες.]

'Αγαθός, Utilis, cum dativo personæ, ut apud Hom. (Od. P. 352.), Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προικτῇ. [Xeu. K. Π. viii. 5. 12., "Ὅσα—ἀγαθὰ ἀμφοτέροις, Cyneg. xiii. 17., Οὗτοι δ' ἂν εἴεν καὶ τοκεῖσιν ἀγαθοὶ, καὶ πάσῃ τῇ ἑαυτῶν πόλει, καὶ ἐν ἐκάστῳ τῶν πολιτῶν καὶ φίλων.] Interdum etiam cum dativo rei, ut ἀγαθὸς τούτῳ, Utilis ad hoc. || Apud Theophr. cum genitivo rei, ut iu Lib. de Hist. Plant., 'Αγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, et ἐρπετῶν, et σπληνός, et ἐλκῶν, pro, Utilis adversus comitalem morbum, serpentes etc. [Respicitur ad loc., qui legitur in L. iii. 12., ubi cum præpos. κατὰ jungitur: 'Αγαθὴν κατὰ τῆς ἱερᾶς νόσου,—καθ' ἐλκῶν—καθ' ἐρπετῶν, καὶ σπληνός. "Cum genitivo, de medicaminibus v. Dawes. p. 457.," γάρ. in Mss. Apud Xen. Memorab. iii. 8. est: 'Ἀρα γάρ, ἔφη, ἐρωτᾷς με, εἰ τι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθόν; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. 'Ἀλλὰ ὀφθαλμίας; Οὐδὲ τοῦτο. 'Ἀλλὰ λιμοῦ; Οὐδέ τι μου. Ubi, ut patet e priore Theophr. loco, subinteligitur præpos. κατὰ.] || Apud eund. Theophr. (ix. 13.) cum accusativo, præcedente πρὸς, idem valet, ut, Χρησίμη δὲ πρὸς πολλὰ, καὶ ἀρίστη πρὸς κεφαλὴν, ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἐλκῆ, καὶ πρὸς ἐρπετὰ, καὶ πρὸς ὕπνον. [Ephes. iv. 29., Λόγος ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν, Oratio apta, idonea, utilis ad promovendam aliorum felicitatem.]

['Αγαθός, Fertilis. Xen. in K. Π. iii. 2. 8., Γῆς ἀγαθῆς, in Æcon. xvi. 7., Γῆ ἀγαθὴ—γῆ κακῇ, et in K. Π. vii. 5. 26. p. 454., Γῆν πολλὴν καὶ ἀγαθὴν; Varro de Re Rustica i. 9., Terra cujusmodi sit, refert, et ad quam rem bona, aut non bona sit. Diod. Sic., a Schæf. in Mss. indicatus, ii. 48., 'Αγαθὴ δ' ἐστὶ φοινίκων φυτοῖς, Palmetis ea regio felix est. Sic vulgo legitur, sed *φοινικόφυτος exhibent Steph. marg. Cl. Mut. Coisl. Ven. "Φοινικόφυτος amplector, ipsi Diodoro xix. 98. probatum, positumque ad exemplum Homericum ἀγαθὴ κυροτρόφος, Od. I. 27." Wesseling.] ['Αγαθός, Evergeta, Beneficus. Charito viii. 8. p. 192., 'Ἐπευφήμησεν ὁ δῆμος 'Αγαθῷ ἀνδρὶ Πολυχάρμῳ, φίλῳ πιστῷ, ὁ δῆμός σοι χάριν ἐπίσταται, ubi Dornvill., a Schæf. in Mss. laudatus:—"Xenoph. K. Π. iii. 3. 4., Κύρον ἀνακαλοῦντες τὸν ἐβεργέτην, τὸν ἀνδρὶ τὸν ἀγαθόν. Apud Gruter. 491. 1. et 846. 3. habes hunc titulum: priorem repetiit Muratorius p. 569. 3. ex Montefalc. Palæogr. p. 162., J. Gronovius Monum. Ancyranis p. 142. secundam p. 1448. ex Montefalc. p. 165."]

D || 'Αγαθόν, οὗ, τὸ, substantive, Bonum: ut (Epicurus), 'Αγαθόν ὁ χρόνος οὐκ αὐξεῖ προσγιγνώμενος, i. e., interprete Cicerone, (De Fin. Bonor. et Malor. iii. 13.), Ipsum bonum crescendo accessionem nullam habet. Interdum et præposito artic. τὸ ἀγαθόν, vel τὰ ἀγαθὰ, Epicurus apud Athen. (vii. p. 280. a), Οὐ γὰρ ἐγγίγνε δύναμαι νοῆσαι τὰ ἀγαθὰ, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν.

ἄδονās κ. τ. λ. Quæ verba sic reddit Latine A Cicero (Tusc. Disp. iii. 18.), Nec equidem habeo, quod intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates, quæ sapore percipiuntur. [Vide Nostri Ciceron. Lex. Gr. Lat. p. 52. et 56.]

|| Tradunt quidam, a Gr. scriptt., ac præsertim ab Aristotele, observari, ut ἀγαθὸν non præfixo artic., usurpetur de quolibet bono: at præfixo artic., de summo illo bono. Quibus fortasse hic Cicero videri possit ideo pronomen *illud* addidisse; sed id non perpetuum esse, animadverti.

Ἀγαθὸν, Commodum, Emolumentum, Utilitas. Ut Demosth. (de Corona p. 328. 12. ed. Reisk.), Ὅνῃσιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας, οὐδ' ἀγαθοῦ κτήσιν οὐδενός, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολλῶν καὶ κοινῇ αἰσχύνην. [Phrynichus Arab. Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 5., Ἀγαθὸν ἐστὶ τοῦτ' ἀπολείπεται, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα· πάνν' Ἀττικῶς, Ἀριστοφάνης—τὸ γὰρ τοι καὶ μόνον ἔστ' ἑστὶ λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα. Locus depromptus est ex Aristoph. Ranis v. 73., ubi est τοῦτο γὰρ, non τὸ γὰρ. Charito i. 4. p. 9., Καὶ γὰρ εἰ κοινὸν ἀγαθὸν πάσης Σκελλίας εὐτυχῶν, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. laudatus:—“Parodia expressit illud Menandri in incertis in J. Clerici Edit. p. 220. apud Stobæum xxxix. p. 241., Κοινὸν ἀγαθὸν ἐστὶ τοῦτο, χρηστὸς εὐτυχῶν, ubi mallem, Κοινὸν ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστὶ, χρηστὸς εὐτυχῶν, ut p. 18., Εὐδαιμονίας τοῦτ' ἐστὶν, υἱὸς νοῦν ἔχων. Tiberius de Nerone et Druso apud Tacit. Ann. iv. 8., Ita nati estis, ut bona malaque vestra ad rempublicam pertineant. Xenoph. Hieron. vii. 9. de bono principe, Θεῶνται τ' αὐτὸν ὡς οἰκεῖον ἑκάστος ἀγαθόν: K. Π. v. 3. 11., Ὡς μέγα ἀγαθὸν συ τοῖς φίλοις, κοινὸν ἂν εἴη τὸ ἀγαθόν. Quem locum non inobservatum prætermisit cl. interpretes ad Luciani Dial. Deor. ii. p. 220., qui in Scythia p. 871., Ἐν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ἐστὶ καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. Artem. i. 17. 20. contra, Ἀλλὰ καὶ βλάβην τινὰ κοινὴν νομίζομεν.” Xenoph. Memorab. ii. 4. 2., Φίλον δὲ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι φασιν. Sic Terent. Andr. iv. 3. 2., Summum bonum esse heræ putavi hunc Pamphilum. Vide Lex. Xenoph. Æl. in Var. Hist. iii. 17., Ταραντίνους δὲ ἐγένετο ἀγαθὸν Ἀρχύτας, Angl., a blessing. Sic edidit Abr. Gronov., quoniam id jubeant Codd. scripti.]

Ἐπ' ἀγαθῷ. Thucyd. v. 27., Ἐπειδὴ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ καταδουλώσει τῆς Πελοποννήσου, σπονδὰς καὶ ἑνυμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους τοὺς πρὶν ἔχθιστους πεποιήνται, id est ἐπὶ συμφέροντι, ut Schol. exponit. Aliquando et genitivus additur, ut Xenoph. K. Π. vii. (4. 2.), Ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κίρου καὶ τῶν Περσῶν—ἐπ' ἀγαθῷ τῶν δεχομένων. [Paulo aliter idem in Hist. v. 2. 25., Ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος, Cum magno Græciæ malo.] Interdum cum dativo, ut Aristoph. Ranis (v. 1487.) Ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις. Item, Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ. Xenoph. K. Π. iii. (i. 9.), Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιέσθαι, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ, i. e. Cum tuo emolumento, aut cum tuo damno, sive detrimento. Opponit enim hic ἀγαθὸν et ζημίαν. [Cum πρὸς ab eodem Xenoph. in Ath. ii. 19. jungitur, Οὐ πεφύκναι πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κακῷ: et in K. Π. ii. 2. 15., Μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τόδε πρὸς τὸ ἀγαθόν, Id utile nobis futurum esse. Etiam pluralis est in ejusdem Hist. vi. 5. 33., Ἀλλήλοις παρέσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς, Ut utilitatem perciperent. Schneider. tamen de lectionis veritate dubitabat. Vide Wessel. ad Diod. S. i. p. 4. 294. et Boissonad. in Philostr. p. 421., a Schæf. in Mss. laudatos. Has formulas Gr. cum Latinis paribus confert Cortius ad Sallustii Catil. 51. 32. p. 316.]

[Charito ii. 3. p. 36., Ἰδεὺς εἴης, ὦ Ἀφροδίτη καὶ ἐπ' ἀγαθῷ μοι φανεῖς, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—“Auspicato, obvia formula. Vid. Lucian. T. i. p. 791. Unde boni ominis causa formata fuerunt cognomina *Ἐπάγαθος et *Ἐπαγάθων, et femininum *Ἐπαγαθῶ. Apud Fabret. Cl. 4, 51. p. 254. MAGNIA. EPA-GATHO. DULCIS. ANIMA. HAVE. BENE. VALEAS. etc. Apud cl. Gorium in Columbario iii. p. 149. AGATHO RHOSICE. TERTI. L. ubi

etiam fœmininum videtur. Apud Murator. 1339. 9. Ἐπαγαθῶ σύμβιος, quem titulum rectissime restituit cl. Hagenbuch. ad Marmora Græca p. 39. Ap. eund. Murat. p. 1726. 7. occurrit Ἐπαγαθῶ. Quam inscriptionem item optime vir ille eruditus tractavit.”]

Ἀγαθόν, cum infinitivo. Hom. Il. Ω. (130.), Ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃ Μίσγεσθαι. Sub. ἐστί, i. e. Confert, Utile est, Juvat. [“Suspectum est Xenoph. K. Π. ii. 1. 9., Προεῖπε τάδε ἰδιώτῃ μὲν ἀγαθὸν ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῇ. Nisi enim ἀγαθὸν accipiatur pro Decet, videri potest glossema esse nominis εὐπειθῇ.” Lex. Xenoph. Imo recte se habet illud ἀγαθόν. Hom. Il. Ω. 425., Ἡ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσμα δῶρα διδοῦναι Ἀθανάτοις. Il. H. 282. et 293., Νῦξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πῖθέσθαι. Od. Γ. 196., Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένον λιπέσθαι ἀνδρός. “Sæpe ἀγαθὸν et ἀγαθόν ἐστὶ legitur cum infinitivo: Xenoph. Po. iii. 4., Ἀγαθὸν τε καὶ καλὸν, καὶ προεδρίαῖς τιμᾶσθαι: §. 12., Καλὸν μὲν καὶ ἀγαθὸν ναυκλήροις οἰκοδομεῖν καταγώγια, deinceps est καλὸν simpliciter: §. 14., Ἀγαθὸν δὲ μοι δοκεῖ εἶναι πειραθῆναι: Ip. v. 2. vi. 12. ix. 9. K. v. 10. cum dativo et inf. Ath. i. 14., Σφίσιον ἀγαθὸν ἐστὶ τοὺς βελτίστους σώζειν: cum acc. et inf. Ip. vii. 18., Ἀγαθὸν διαπαύσαντα ὀρμῆσαι: viii. 11., Ἀγαθὸν δὲ ἐλκύσαντας, alii malunt ἐλκύσαντα, ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον ἀπώσαι: cum dat. et particip. K. Π. v. 8. 12., Οἷσπερ ἀγαθὸν ἦν φίλιον ὃν sc. τὸ χωρίον.” Lex. Xen.]

|| Ἀγαθὰ, pluraliter, Bona, Opes, Copiæ, Facultates, Fortunæ. Lysias in Orat. Κατὰ Ἀγοράτου Ἐνδείξεως (p. 510. 5. ed. Reisk.), Τὸν τε ποιητὸν πατέρα ἀφειλετο, ἃ ἦν ὑπάρχοντα ἐκείνῳ ἀγαθὰ. [Xenoph. K. Π. iii. 3. 20., Ἀγῶν—περὶ γυναικῶν, καὶ τέκνων, καὶ περὶ πάντων ὧν κέκτησθε ἀγαθῶν: ii. 3. 2., Τὰ τῶν πολέμιων ἀγαθὰ τοῖς νικῶσι: vii. 1. 6., Πολλὰ τε καὶ ἀγαθὰ κτήσασθαι: O. xii. 6., Ἀπολαίνει τῶν σῶν ἀγαθῶν: de donis hospitalibus, K. Π. v. 3. 2., Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς: vi. 2. 8. de mercibus, Θάλαττα κατ' ἦν πλείω ἐρχεται ἀγαθὰ. Usurpatur pro Commoda et prædâ belli, Xen. K. Π. ii. i. 10., Εἰ τι ἀγαθὸν μεῖζον φαίνοιτο: ii. 2. 10. ii. 3. 3. iv. 1. 5. iv. 2. 5., Ὡς ἡγήσονται ἐπὶ πολλὰ ἀγαθὰ: iv. 5. 8. 10. vii. 1. 7. vii. 5. 25., Κοινωνοὶ καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν: K. A. iii. 1. 14. synonymum est ἄθλα: vi. 2. 6., Ἀγαθὸν τι λαμβάνειν: E. v. 1. 14. p. 282. Vide Lex. Xen.] Significat et cujusvis generis bona, ut apud Xen. K. Π. iv. (1. 4.), Πολλὰ μὲν πρόβατα, πολλοὶ δὲ βόες, πολλὰ δὲ ἄμαζαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσται, i. e., Multæ pecudes, multi boves, multa plaustra multo bonis referta. [Imo per ἀγαθὰ hoc loco intelligi debent cibus et potus, i. q. τὰ ἐπιτήδεια. Suidas et Συναγωγὴ Ἀλέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγαθὰ ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπολαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτίων, ἐχρησάτο Ξενοφῶν τῇ λέξει. “Xenoph. K. Π. iv. 4. 1., Χώρα μεστὴ ὀλῶν—καὶ σίτου, καὶ πάντων ἀγαθῶν: iv. 4. 2., Χώρα ἐρῆμη ἀνθρώπων—καὶ τῶν ἀγαθῶν: K. A. iii. 1. 13., Τῶν ἀγαθῶν οὐδενός—εἰ μὴ πριαίμεθα. In sqq. vocantur ἐπιτήδεια: iv. 5. 20., Ἀγαθὸν τι, i. e. οἶνος: vii. 1. 21. vii. 3. 6., sed iv. 4. 5. est, Εἶχον πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ. Ubi ἐπιτήδεια possit glossema videri: vi. 6. 1., Πάντα γὰρ εἶχεν ἡ χώρα πλὴν ἐλαίου, alii ἀγαθὰ inserunt inter γὰρ et εἶχεν: Hist. vi. 5. 27., Πολλῶν καὶ ἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας, parum aberat quin Steph. rep. poneret ἀγαθῶν: K. A. iv. 6. 17. in 2 Mss. apud Hutch. legitur, Κώμας πολλῶν καὶ ἀγαθῶν γεμούσας, cum καὶ in editis desit. De formula, Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ et similibus vide πολὺς.” Lex. Xenoph. Philostrati Heroica p. 8=662., Περιέσσι γὰρ καὶ σῦκων· καὶ κάρνα δοίην, καὶ μῆλα δοίην καὶ μυρία ἀγαθὰ ἑτέρα, ubi Boissonad., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—“Ἀγαθὰ in genere sunt opes, copiæ, quidquid ad bene beateque vivendum conferre potest, ut in hoc Epicharmi vel Platonis senario apud Xenoph. Memorab. ii. 1. 20., τῶν πόνων Πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰγάθ' οἱ θεοί. In specie ἀγαθὰ sunt quævis esculenta et poculenta: quem sensum illustrarunt Bos Exerc. Philol. p. 18., Raphaelius Annot. Philol. e Polybio p. 173. Athen. i. c. 20., Παρέκειντο αἱ γρά-

πεζαι—κατηρεφέες παντοίων αγαθών, κατὰ Ἀνακρέοντα: viii. c. 12., Προσφέρουσιν αὐτῇ sc. τῇ Βριζοῖ σκάφας πάντων πλήρεις αγαθών, πλὴν ἰχθύων: ix. c. 19. de porcello farcto, Αὐτοῦ ἡ γαστήρ πεπλήρωται παντοίων αγαθών: iii. c. 56., Ἀμφὶς ἐν Οὐρανῷ. Εἰς τὴν ἐσπέραν χορταζόμενα πᾶσιν αγαθοῖς, ubi Schweigh. ait se metri rationem requirere. Forte sic disponenda verba,—eis τὴν ἐσπέραν Χορταζόμενοι πᾶσιν αγαθοῖς. Rescripti χορταζόμενοι. Editor doctissimus proposuit χορταζόμενος. Sed oi facilius in a quam in os potuit abire. Cf. Porson, ad Med. v. 44. Numerorum successio non est elegantissima, sed sic sæpius Comici: vide supra p. 277.” “Vulgo, χορταζόμενα πᾶσιν d. Vel potius, ne litera mutetur, eis τὴν ἐσπέραν χορτάζομεν Ἀπασιν αγαθοῖς. Mox aliam hujus loci correctionem protulit Pors., eis τὴν ἐσπέραν Χορταζόμεθα πᾶσιν αγαθοῖς.” Porsoni Advers. p. 61. “Ad cibos speciatim transfertur tum sæpe alibi, tum in illo Theogn. 993., Δείκνουν δὲ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει, Παντοίων αγαθῶν γαστρίχαριζόμενοι. Quorum facilis correctio est, cum, quod ap. Athen. vii. 310. A. hujus loco legitur Δ. δ. λήγοι μένος ὅν τινα θ. ἀνώγει Π. literis aliter in verba distinctis aptam efficiat sententiam, Δ. δ. λήγοιμεν, ὅσον τινὰ θ. ἀνώγει Παντοίων, κ. τ. λ.” Lennep. ad Phalar. Ep. p. 332. Hic locus diligentiam præterit Gaisfordii, cujus hæc sunt verba in Poet. Min. Gr. T. i. p. 265.: —“Aldus et Mss. δείκνουν τε λήγοιμεν, Turnebus δ. δὴ λ. Athen. vii. p. 310. A. δ. δὴ λήγοι μένος οὐ τινα (sic Ms. Ven.) ἀνώγει. Camerarius conjecit θέγοιμεν, Brunck. μνησαίμεθ', ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγει.” Jacobus in Additt. Animadv. in Athen. p. 178. Theognis scripsisse videtur, κηδοίμεθ'. In Cod. Mutin., teste Bekkero, est Δ. δὲ λήγοιμεν, et in Cod. Vat., teste eodem, Δείκνουν δὲ λήγοιμεν. Ceterum fundus locutionis forte est in illo Hom. Od. E. 441., “Ὅττι με, τοῖον ἐόντ', αγαθοῖσι γεραίρεις. Herod. ix. 82., Ἐκπλαγέντα τὰ προκείμενα αγαθά. Vide Schæf. in Ind. ad Bosii Ellips. Gr. v. Ἀγαθά. Aristoph. Av. 734., Ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν Αὐτοῖς, παισὶν, παῖδων παισὶν, *Πλουθυγίαν, εὐδαιμονίαν, Βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-Τα, χοροὺς, θαλίαις, γάλα τ' ὀρνίθων, Ὡστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν Ὑπὸ τῶν αγαθῶν. Οὕτω πλουτήσετε πάντες. Brunck. h. l. in Ind. αγαθά speciatim pro Cibo lautior et potu acceptit, ad præcedens illud, γάλα τ' ὀρνίθων, referens, sed melius sic interpretis, Κοπιᾶν ὑπὸ τῶν αγαθῶν, Bonorum omnigenorum nimia copia laborare: v. Toup. Emendd. in Suid. iv. p. 125. Aristoph. Eccl. 838., Ὡς αἱ τράπεζαι γ' εἰσὶν ἐπινενησμένα Ἀγαθῶν ἀπάντων, καὶ παρεσκευασμένα, quo forte respexit Phrynichus Arab. Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 13., Ἀγαθῶν πάντων ἐπινένηται ἡ τράπεζα: ἀντὶ τοῦ ἐπισσεώρυνται, μεμέστωται: v. 1139., Οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ περιλειμμένος Καὶ τὰλλ' αγαθά: Vesp. 1304., Ὡς ἐνεπλήγτο πολλῶν κάγαθων: Acharn. 873., “Ὅς ἐστὶν αγαθά Βοιωτοῖς ἀπλῶς, Ὀρίανον, γλαχῶ, ψιαθῶς, θρυαλλίδας, Νάσσας, κολοῖως, ἀτταγὰς, φαλαρίδας, Τροχίλως, κολύμβως. Latini, notante Brunck. in Ind. ad Aristoph., res bonas vocant. C. Nepos in Ages. c. ult., Præter vitulina, et hujusmodi genera obsonii, nihil acceptit: unguenta, coronas, secundamque mensam servis dispartit, cetera referri jussit: quo facto eum Barbari magis contemserunt, quod eum ignorantia bonarum rerum illa potissimum sumpsisse arbitrabantur. Varro apud Non. Marcellum p. 539. 542., ex emendatione Ruhnkenii ad Rutilium L. p. 11., a Schæfero in Mss. laudati, In omnibus rebus bonis, cotidiano cubo in Sardaniciis tapetibus. “Ubi vulgo legitur, cotidiano, hesterno, repentino, hiberno, et similia, in quibus intelligitur tempore.” Ruhnck. In αγαθά subintelligitur βρώματα: vide Schæf. ad Bosii Ellips. Gr. p. 44. ed. Oxon. 1813. Proventus agrorum et fruges dicuntur αγαθά. Luc. xii. 18. 19. Τὰ γεννήματα καὶ τὰ αγαθά μου. Eodem sensu Genes. xlv. 20. Esdr. ix. 12. coll. 3 Esdr. viii. 85. Vide Schleusneri Lex. “Xenoph. K. Π. viii. 6. 3., “Ὅ τι ἐν τῇ γῇ ἐκάστη αγαθὸν ἦ—τῶν πανταχοῦ γιγνομένων αγαθῶν: §. 11. dicitur καλόν: viii. 7. 3. p. 550., Ἡ γῆ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τὰγαθὰ φύει: Πo. i. 3. ii. 1. Hier.

v. 5. Econ. iv. 13. v. 3. xii. 6., “Ὅταν τινος αγαθοῖ ai Θεοὶ ἀφθονίαν διδώσιν.” Lex. Xenoph. “Τὰ αγαθά, Bona, quæ terra gignit ad victum et lætitiā, Saa. ii. 16. ubi est i. q. κτίσις ibidem, coll. Luc. i. 59. et Læsneri Observ. v. e Philone ad Luc. xii. 18.” Bretschneideri Spicil. Lex. in Interpr. Gr. V. T. p. 18.]

Ἀγαθὰ, Commoda, Emolumenta, Beneficia, Xenoph. K. Π. iv. (2. 5.), Εἴ τινα αγαθὸν συνέπραξεν—πολλοῖς πολλὰ παρὰ τοῦ πάππου αγαθὰ διεπέπραξεν—Res secundas Cicero (Tusc. Disp. iv. 8.) interpretatur, quum hanc Stoicorum definitionem, ὁδὸν λυτὴν ἐπ' ἀλλοτρίοις αγαθοῖς, vertit, Invidentia est ægrotudo suscepta propter alterius res secundas. Atque hic substantive ponitur αγαθοῖς. Interdum additur substantivum πράγματα, ut in loco Thucydidis modo cit. [Xenoph. K. Π. v. 3. 15., Τοὺς εὐεργετοῦντας αγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι.]

Ἀγαθὸν vel αγαθὰ πᾶσχειν, Commodum vel comoda percipere, Beneficio s. beneficiis affici, αγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαι τινα, Beneficia conferre in aliquem. Lysias, Τὶς οὖν ἐλπίς ὑπὸ τούτου τι αγαθὸν πεσσεσθαι; Isocr. in Evag. Encomio (T. ii. p. 304. ed. Augeri), Καὶ ποιῆσαι καὶ παθεῖν πλείστα αγαθά. Luc. in Toxaride (iii. T. ii. p. 510.), Ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὃ Τόξαρι, αγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, id est, Si quod aliud beneficium in vos contulerunt, Si qua in re præterea vobis commodarunt, Si quid præterea de vobis benemeriti sunt. [Xenoph. Ages. vii. 1., Τοὺς ἀρχομένους πλείστα αγαθὰ ποιεῖν: K. Π. v. 3. 5., Οὐτε ἂν φίλους τις ποιήσειεν πλείστα αγαθὰ ἐν πόλει, οὐτ' ἂν ἐχθροὺς πλείω τις βλάβειεν: K. A. i. 9. 7., Εἴ τις αγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτόν: v. 5. 7., Ὑψὺν ὑμῶν αγαθὸν τι πᾶσχειν, κακὸν δὲ μηδέν: vii. 3. 9., Μείζω ὑπὸ τούτου αγαθὰ πείσῃ: K. Π. v. 3. 15., Πρὶν καὶ διοῦν αγαθὸν ὑψ' ἡμῶν παθεῖν—μηδέν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται.]

Ἀγαθὰ φρονεῖν τινα, Alicui cupere, Bene velle alicui. Hom. Od. A. (43.),—ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγύπθιο Πείθ' αγαθὰ φρονέων, et II. Ω. (173.) μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὁσομένη τὸδ' ἰκάνω, Ἀλλ' αγαθὰ φρονέουσαι: [et II. Z. 161.,—ἀλλὰ τὸν οὔτε Πείθ' αγαθὰ φρονέουσαι δαιφρονα Βελλεροφόντην.]

Ἀγαθὰ, Virtutes, Dotes. Isocr. de Pace, (T. ii. p. 190. ed. Augeri), Τοῖς γὰρ αγαθοῖς οἱς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ὠφέλειαις ὧν δεόμενοι τυγχάνομεν. Xenoph. Περὶ Ἱππικῆς (i. 2.), Οὕτω καὶ ἵππου πολεμιστηρίου σὺδέν ἂν ὄφελος εἴη, οὐδ' εἰ τὰλλα πάντα αγαθὰ ἔχοι, κακόπους δ' εἴη, i. e., Etiam si alias omnes dotes habeat.

[“Aristophanis locum Av. 1103. dudum, metro et sensu flagitantibus, emendaverat Dawes. Misc. Crit. p. 299., “Ὅς αγαθ'—adductis Plut. 112., Σὺ δ', ὡς ἂν εἰδῆς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἦν μένης, Γενήσεται αγαθὰ, πρόσθε ἔχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ, Pac. 888., Σκέψασθ' οὐ ὑμῖν αγαθὰ παραδώσω φέρων, Av. 1616., “Ἐπερον νῦν ἐστὶ Ἀκούσασθ', ὅσον ὑμᾶς αγαθὸν ποιήσομεν, quibus adde Eq. 1218., Οἵμοι τῶν αγαθῶν ὅσων πλέα, ita recte Reiskius pro ὅσον: 1336., “Ὅσα με δέδρακας αγαθ', Pac. 1198., Ὡ Τρυγαῖ, ὅς' (ita lege, non ὅς) ἡμᾶς τ' αγαθὰ δέδρακας: Hom. Od. X. 209., “Ὅσ' αγαθὰ ῥέζεσκον, ubi alteram lectionem, “Ὅς αγαθὰ imperite probat Jos. Barnes. Aristoph. Acharn. 873., “Ὅς ἐστὶν αγαθὰ Βοιωτοῖς ἀπλῶς, (Alexis apud Athen. vi. 16. p. 254. b.), vulgo ἔστ' ἂν. Sed particula ἂν præsentis indicativo jungi nequit.” Porsoni Advers. p. 225.]

[Aristoph. Plut. 1120., a Schæfero in Mss. laudatus: Πρῶτερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς κατηλίαις Πάντ' αγαθ' ἔωθεν εὐθύς, οἰνοῦνταν, μέλι, Ἰσχάδας, ὅς εἰκὸς ἐστὶν Ἑρμῆν ἐσθλῆιν, ubi T. Hemsterh. hæc notavit:—“Nihil est, quamobrem πάντ' αγαθὰ deseramus, quippe nitidam loquendi formulam, quam hoc ipso loco prolato illustravit magnus Bentley ad Callimachi Epigr. liv. (liii.).” Theopompus Comicus ἐν Παιτίῳ, apud Hephæstionem c. xiii. p. 76. ed. Gaisfordii, a Bentley adlatus, Πάντ' αγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδραίων ἐμης ἀπὸ συνοουσίας. Vide et G. Wakefieldium Suid. Crit. iii. p. 118., a Schæfero in Mss. citatum.]

“Ἀγαθὰ *Κιλίκων, Bona Cilicum (imo Cilico) s. “ἔχει: proverbialiter de eo, qui malis artibus p. p. rit sibi bona, orto adagio a Cilicone quodam, qui

"prodita Mileto ditatus est. Vide de eodem Cili-
cone s. Cillicone plura apud Suidam." H. Steph.
Thes. Ind. [Suidas: Καί, Ἀγαθὰ Κιλίκων, λείπει τὸ
ἔχει Κιλίκων δὲ ὄνομα κίριον, εὐπορος δὲ ἦν. Idem in v.
Πονηροῖς, Προδοῦς δὲ Μίλητον τοῖς πολεμίοις, πυνθανο-
μένον τινός, ὅτι τοῦτο ἐποίησεν, ἀποκρίνασθαι, Ἀγαθὰ
Καλλιφῶν. "Scribendum videtur Κιλικῶν, ut Ξενο-
φῶν. Sic etiam apud Aristoph. scribendum, ut patet ex
genitivo Κιλικῶντος, ut Ξενοφῶντος, in Pace v. 446.,
Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλικῶν. De Cillicon-
tis prodicione, et fædo vitæ genere, ac justis pœnis,
cs. Gr. Scholia, quæ rem totam fuse declarant. Vide
et Suid. in Κιλίκων, et paulo post in Κιλικῶν, ubi
recte vox scripta legitur, et Aristoph. versus affer-
tur." Portus ad Suid. v. Ἀγαθὰ. Aristoph. Pace
v. 362. Ερ. Ὡς μαρὲ, καὶ πολυμῆρ, τί ποιεῖν διανοεῖ;
Τρ. Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλικῶν. Sic
edidit Brunck., cujus hæc sunt verba:—"Id est,
πάντ' ἀγαθὰ. Ad historiam adludit, quam refert
Schol. et ex eo Suidas: 'Ἐπὶ πονηρίᾳ ἐτεθρύλλητο ὁ
Κιλικῶν, ὃς προῦδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι' πυνθανο-
μένων δὲ τινων πολλάκις αὐτοῦ, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε,
Πάντα τὰγαθὰ, καὶ ἐστὶ παροιμία, Πάντ' ἀγαθὰ, ὡς
ἔφη Κιλικῶν. Vide Hesych. in Κιλικῶν, et in Δη-
μοκλεῖδαι. In A. ut ap. Hesych. scriptum Κιλικῶν,
melius notato accentu, quam vulgo." Vide Zenob.
i. 3. p. 2., Diogen. i. 9. p. 176., et ad utrumque
Schottum. Adde Eustath. ad Odyss. K. p. 1669.
43—60. Maussac. ad Harpocrat. v. Φρονῶνδας. In
Δημοκλεῖδαι Hesych. accus. plur. facit Κιλίκωνας, nisi
hoc vitiosum, inquit Verweius: *Δημοκλεῖδαι οἱ
ἐξνοὶ καὶ μοιχοί, ἀπὸ *Δημοκλεῖδου τοιοῦτου ὄντος, κα-
θάπερ καὶ τοὺς ἐταιρηκότας, Τιμάρχους ἔλεγον, τοὺς δὲ
πονηροὺς, Εὐρυβάτους, Κιλίκωνας δὲ, τοὺς προδότας.
Quod ad alteram Hesych. glossam attinet, Κιλικῶν
in Cod. Ven., ut vulgo editur, scribi testatur Schow.
In Eustathio l. c. p. 1669. 53. est ὁ *Καλλικῶν, quod
alicubi corrupte pro Κιλικῶν scriptum legerat
Archiepiscopus Thessalonice: "Ὡς περ δὲ τούτους ἡ
ἱστορία λόγου ἤξιωσεν—οὕτω παρέπηξε ἑαυτῇ καὶ
τοὺς ἔμπαλιν πονηροτάτους, ὅποιοι τοῦνομα μὲν
Ἀχαιοί, τὸ δὲ ἐπίθετον Καλλικῶν ἡγουν ὡς εἰπεῖν,
καλὸς εἰς τὸ κοεῖν ἡγουν νοεῖν, ἀναλόγως τῷ Ἀμνοκῶν,
ἡγουν ὁ ἀμνός τὰ ἐς νοῦν' ὅπερ ἐστὶ προσηγορίας καὶ
εὐήθης' ἦν δὲ καὶ προδότης ὁ Καλλικῶν. Cf. Suid. et
Photii Lex. v. Κιλίκων, ubi vide Schleusneri Cur.
noviss. p. 130. Suidas in v. Πονηροῖς pro Καλλικῶν,
seu potius Κιλικῶν, habet *Καλλιφῶν, et ē Callim.
Fragm. ccxxvii., affert, Μὴ σύ γε, Θειάγενης, κόψαις
χέρα Καλλιφῶντος. Sed utrumque falsum est, et
Καλλιφῶν et Καλλικῶν: falsum quoque est Κιλίκων
sive Κιλικῶν. Ubique scribendum circumflecte, ut
Portus ad Suidam vidit, Κιλικῶν, ὦντος, ut Ξενοφῶν.]
["Suidas: Πόντος—καὶ παροιμία, Πόντος ἀγαθῶν
ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων, ὥς περ, Ἀγαθῶν
θάλασσα. Hæc magnam partem leguntur apud
Schol. ad Aristoph. Plut. v. 1051., qui et prover-
bium illud, Πόντος ἀγαθῶν, Sophronis esse docet.
Phœnix Coloph. apud Athen. xii. p. 530., Ἀνὴρ

▲ Νίνος τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλέω, Ἀσσύριος, ὃς τις εἶχε
χρυσίου πόντον." Toupus Emendatt. in Suid. T. ii.
p. 90. V. Blomfi. ad Æschyli Sept. c. Theb. v.
948.]

"Ἀγαθῖς, ἴδος, ἡ, Hesych. δέσμη ράμματος καὶ
στήμονος, Fasciculus fili seu staminis colligati,
Glomus. [Hesychii verba ex Glossis Gr. Barbaris
repetita posuit Cangius Gloss. Gr. in v. Ράμματος.
Etym. M. 5. 33., Ἀγαθῖς δέσμη, καὶ εἶδος τῇ
γράφματος ἢ στήμονος. "Haud scio an verius
ράμματος, fili quo sutura fit," Sylburg. "Difficile
est dicere ἀγαθῖς num fili genus, an glomus stami-
num sit intelligenda," inquit Schneider. in Ind. ad
Rei Rusticæ Scriptt. vet. Lat. T. vii. p. 375., qui
de omnibus vocabulis ad texturam artem perti-
nentibus, fuse, et, ut solet, accuratissime ibi egit.
Vide Phrynichi Arab. locum, mox afferendum.
Glossæ Labb., Ἀγαθῖς Globus, Glomus: Ἀγα-
θῖς Glomera et Glomus, P. Eustath. ad Il. Σ. p.
1166. 29., Καὶ ὡς Δαίδαλος ὑποθήκαις ἀγαθίδα μίτον
δουσα τῷ Θησεῖ, αἰτία γένοιτο ἐκείνῳ διεξοδεῦσαι
τὸν λαβύρινθον: pro ἀγαθίδα μίτον, in Pseudo-
Didymi Scholiis ad Il. Σ. 590., a G. Wakefi. in
Mss. citati, est μίτον ἀγαθίδος, sensu eodem, A
clew of thread: vide eund. ad Od. A. 320.,
ubi ἀγαθίδα μίτον legitur, notante Guil. Adams
in Mss. Scholia Veneta, a Villosouo edita, Ἀγα-
θίδα ἔδωκε Δαίδαλος τῇ Ἀριάδνῃ. Ἀγαθίδιον στήμο-
νος extat in Hesych. mox afferendo. Ἀγαθῖς,
Dorice pro ἀγαθῖς, Hes. est σφαῖρα, i. e. Glomus,
interprete Is. Vossio: vide nos supra ad v.
Ἀγαθῖς. Eustath. ad Il. Ω. p. 1336. 18., Ἰστέον δὲ
καὶ ὅτι τολύπη κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐρίων σφαῖρα.
Recte ergo se habet vox σφαῖρα in Hesych. glossa,
"a Nostro l. c. suspecta." Unde proverbium ἀγαθῶν
ἀγαθίδες, Bonorum glomi, apud J. Poll. (vii. 31.,
Πηνίον, ἀγαθῖς, ὅθεν καὶ παροιμία, Ἀγαθῶν ἀγα-
θίδες, ἢ πλείστη κέχρηται οἱ Κωμικοί:) quod Eras-
mus (Chil. i. Cent. iv. Prov. 92. p. 488. ed. 1533.)
dici scribit de opibus extractis et affatim cumula-
tis: sumta metaph. a glomere textorio, quod ex
plurimis filorum convolutorum gyris constat. [Ad-
dit Erasmus hæc:—"Videtur allusum ad vocem
in Agathide et Agathis (sic), perinde ut Thucyd. in
Eurip. Epigr. (Brunckii Anal. T. i. p. 168.) Athenas
τῆς Ἑλλάδος Ἑλλάδα vocat, i. e. Græciæ Græ-
ciam. Etiam si lib. v. tribuit hanc sententiam Pin-
daro. Et quemadmodum ἐσχατὰ ἐσχάτων, (Soph.
Phil. 65.) i. e. Postrema postremorum: item
κακὰ κακῶν, i. e. Mala malorum, dicunt Græci,
quam quidem figuram Latini non agnoscunt." Sui-
das: Ἀγαθῶν ἀγαθίδες τάρτεται δὲ ἡ παροιμία
παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν. Καί,
Ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλείθους ἀγαθῶν. Καί, Ἀγα-
θῶν μυρμηκία, lege, ut in Edit. Mediolanensi le-
gitur, μυρμηκία, ἐπὶ πλείθους εὐδαιμονίας. Καί,
Ἀγαθῶν σωρός, ἐπὶ πλείθους ἀγαθῶν, καὶ πολλῆς
εὐδαιμονίας. Cf. Zonaras p. 23. Phrynichus Ara-
bicus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i.

¹ In nupera Schæferi edit. legitur quæ pro quo.

² Ante tribuit typothetæ culpa excidit vox *Athenæus*. Falsus est autem Erasmus; nam non hanc, sed similem tantum sen-
tentiam Pindaro tribuit Athen. v. p. 187. E.: Τοῦτο δὲ κομφοδύντος ἐστὶ τὴν Ἀθηναίων πόλιν, τὸ τῆς Ἑλλάδος Μουσείον ἢ δὲ μὲν
Πίνδαρος Ἑλλάδος Ἑρεῖσμα [ἢ φη' Θουκυδίδης δ', ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι, Ἑλλάδος Ἑλλάδα: δὲ δὲ Πόθιος, Ἑστίαν καὶ Πρυτανεῖαν
τῶν Ἑλλήνων. "Hunc locum exscripsit Eustath. ad Hom. Il. B. p. 215. 2. Eleganter hanc dictionem plures imitati sunt,
quos laudat Casaub. in Theophr. Proœm. p. 13. Dorville ad Charit. p. 120." Jacobs ad Anthol. T. vi. p. 335.

³ Suidas: Κακὰ κακῶν. Διοκλῆς Βάκχῃ Πλυνεῖτε κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς. Idem artic. in Photio legitur, sed ibi τὰ ante κακὰ
est: Cod. D., teste Hermannō, exhibet, Πλυνεῖτε τὰ κακὰ κακῶν. "Scribe, Πλυνεῖτε κακὰ κακῶν ὑμᾶς, Convitia multa in vos
congeram. Notanda locutio, Κακὰ κακῶν. Quomodo locutus est Sophocles Œd. Col. 1234., Γῆρας ἄφρον, ἵνα πρόπαντα Κακὰ
κακῶν ξυνοικεῖ. Item nescio quis apud Plut. de Consol. ad Apollon. p. 115., Τοῖαδε θνητοῖσι κακὰ κακῶν Ἀμφί τε κῆρες εἰλεῦνται.
Cf. etiam Sophoclis Philoct. 66. Scribendum videtur Διοκλῆς Βάκχαις. Dioclis Bacchas laudat Suidas v. Διοκλῆς. Laudat et
Pollux x. 78." Toup. Emend. in Suid. T. iii. p. 101. Βάκχαις legendum esse, post Toup. arbitratur et Schleusner. Cor.
noviss. in Phot. p. 22. Sed, ut Ἐριαντῶς scribitur pro Ἐριαντῶ, quid impedit, quod minus ὑμᾶς pro Βάκχαις scribatur? Vide
nos snpra in Lex. Vocab. peregr. p. cccxvii. not. 2. Hephaestion p. 101. ed. Gaisl., Ὁ Φερεκράτης ἐνάσας, *σύμπικτον ἀνα-
παιστον καλεῖ, ἐν τῇ Κοριαννοῖ. "Athen. xlii. 3., Πολλὰ δράματα ἀπὸ τῶν ἐταίρων ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς, Φερεκρατοῦ Κοριαννοῦ. Quem
locum advocat Sylburg. ad Etym. M. in v. Ὑποκρίματος, ubi habetur etiam in Cod. mæo, ἐν Κοριαννοῖ. [In Photio p. 454. v.
Ὑποκρίματ' est, Φερεκράτης Κοριαννοῦ.] At apud Athen. semper ἐν Κοριαννοῖ. Vide dubitantem Jungerm. ad Polluc. x. 179. ubi
Cod. Κοριαννοῖ. Photius vitiose, Ἐπὶ δὲ ἀρρενικοῦ Κοριαννοῦ Φερεκράτης Πάντως κ. τ. λ.] Vide Alberti Ind., et Meusii Bibl.
Attic. necnon ad Nicomachum p. 175., et Fabric. Bibl. Gr. Miror tamen toties Κοριαννοῖς occurrere. An pluralis numerus de
causa nobis ignota habuit locum, ut in Menæchmis Plauti, et Archilocho Cratini? Dorvill. Crit. Vann. p. 487. Grammati-
cus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 345.: Ἀδελφεῖς τὸ λέγοντες, ὅτι οἱ πολλοὶ ἀδελφοὶ ὡς καλοῦσι. Κοριαννοῖς Φερεκράτης
ἀδελφεὶν ἔχουσιν. εἴτ' ἀλλὰ καὶ πικρῶς. Idem. ibid. p. 411., Ἀνδρὲυσσάσαι ἀντλήσαι ὕδωρ Κατάχρον αὐτῆς, κἀνύδρευσαι τὸν κάδον,
Κοριαννοῖς Φερεκράτης. V. et p. 406. 418., ubi Κοριαννοῖς.

Ἀγαθίζομαι, Bona dico, Bona loquor. Hesych. [Ἀγαθιζομένη· ἀγαθὰ λέγουσα. Etym. M. p. 5. 32., Ἀγαθιζομένη· συνεχῶς ἀγαθὰ λέγουσα.] Aristoph. (Eccles. 23.), Δεῖ τὰς ἐταίρας κάγαθιζομένας λαθεῖν. [Biseti Scholia: Καὶ ἀγαθιζομένας, ἡγουν ἀγαθὰ λεγούσας λαθεῖν· ὁ δὲ νους οὗτος· ἔδει ἡμᾶς ἤδη προκαταλαβεῖν τὰς τῆς ἐκκλησίας ἐδρας, ἃς ὁ Κλεόμαχος εἰπέ ποτε τὰς γυναῖκας χωρὶς τῶν ἀνδρῶν λαμβάνειν. Δεῖ γὰρ τὰς ἐταίρας καίπερ ἀγαθὰ λεγούσας, καὶ περὶ ἀγαθῶν πραγμάτων διαλεγόμενας, λαθεῖν, καὶ μὴ φανερώς παρόντων ἀνδρῶν, καὶ ἄλλων μὴ φίλων γυναικῶν τὰ ἑαυτῶν βουλευματα δηλῶσαι. Hesych. glossam sic refingit J. F. Gronov., Ἀγαθίδα συλλέγουσα, vel εἰλοῦσα. “Ἀγαθίζω ab ἀγαθῖς deducitur: eam vocem ipse Hesych. statim post hanc vocem interpretatur, δέσμην ῥάμματος καὶ στήμονος, Fasciculum fili seu staminis. Est igitur ἀγαθίζεσθαι, Glomerare: Gallice, *Dévider*. Sensus igitur Aristoph. est, Meretrices etiam glomerantes debere latere, plano et optimo sensu.” Palmer. Vox συνεχῶς, quæ legitur in Etym., ex Hesychii glossa excidisse videtur: sic *ῥοδανίζω, de quo v. nos supra, exponitur τὸ συνεχῶς τινάσσειν τὴν κρίκην. “Locus bene se habet. Non tamen huc pertinet Aristoph. Eccles. v. 23., ut Palmer. putat. Ibi enim ἀγαθιζομένας legendum jam monuere Viri Docti.” Albertius. Vide Kust. ad Aristoph. p. 209. b., a Schæf. in Mss. laudatum, et Brunck.]

[Aristoph. Ran. 302., Θάρρει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν. “Sic recte C. quod e Vat. immo etiam nullo adstipulante Cod., reponere debebat Kuster., quum vulgata lectio, Πάντα τὰγαθὰ, manifesta labe metrum pessumdet.” Glossa ad πεπράγαμεν, ἐπάθομεν. Πάντ' ἀγαθὰ πράττειν, Summe felicem esse significat. Av. 1706., Ὡ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μεῖζω λόγου. Ibid. 800., Εἴτ' ἐξ οὐδένος μεγάλα πράττει. Usum istum verbi πράττειν sensu τοῦ πάσχειν illustravit Kuster. ad Pluti v. 341., Χρηστόν τι πράττων, qui licet admodum frequens et nulli non Gr. scriptori familiaris, interpretes tamen sæpe fefellit. Apud Lucian. in Apol. pro Merc. Cond. p. 722., Καὶ δὴ φημί σοι μηδὲνα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴποις, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθὸς ἐστίν. Male vertitur: Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt. Sensus est: Neque tu etiam eos dicere possis, qui summis polent opibus. Inversa ratione πάσχειν sæpe ponitur pro πράττειν, ut in formula, Τί γὰρ πάθω; Quid enim agam? de qua ad Lysistr. 884.” Brunck.]

[Alciphronis Ep. 1. xxxvi. p. 211., Οὕτως ἀγαθὸν τι μοι γένοιτο, ubi Bergler., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—“Demosth. Exordio 36. (Vol. ii. 1442. 23. Reisk.), “Ἐγωγ' οὖν, οὕτω τί μοι ἀγαθὸν γένοιτο, ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν παρόντων ἐπῆει μοι σκοπεῖν, λόγοις μὲν καὶ μαλ' ἀφθόνοις, οὓς οὐκ ἂν ἀηδῶς ἤκουερε ἡμεῖς, ἐνετυγχάνομεν.” Alciphronis Ep. 1. xxx. p. 172., Πολλὰ τῶν ἀγαθῶν γένοιτό σοι τῆς φιλανθρωπίας, ubi Bergler., ab eodem Schæf. in Mss. allatus:—“Solenne est. Aristoph. Eccles. v. 1067., Ἀτὰρ, ἥτις εἴ γε, πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτό σοι, “Ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ”. Demosth. contra Eubul. Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο πᾶσιν ὑμῖν τοῖς δικαίως τῷ πράγματι

χρησαμένοις. Idem contra Cononem, Εἰ μὲν εὐορκῶ, πολλὰ μοι ἀγαθὰ γένοιτο, et contra Calliclem, Εἰ λέγω μὲν, ἅπερ ἤκουσα τῆς μητρὸς, οὕτω μοι πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο· εἰ δὲ ψεύδομαι, τάναντία τούτων. Synes. Ep. cxxii. initio, Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο τοῖς ἱερεῦσι, et Ep. xvii. initio, Πολλὰ κάγαθὰ γένοιτο τῷ δεινῷ.” Vide Boeckh. in Platonis Min. p. 89., a Schæf. in Mss. laudatum.]

[J. Poll. v. 129., Ἐπεύχεσθαι, συνεύχεσθαι τὰ ἀγαθὰ, καὶ εὐχεσθαι τὰ ἀγαθὰ.]

[Alciphronis Ep. 11. iii. p. 297., Ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου γράμματα, ἐν οἷς δεῖται μοι πάσας δειήσεις, καὶ βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ, ἐμὲ καὶ Φιλήμονα. “Erasmus Chil. iii. Cent. 1. Prov. 24., “Τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ, i. e. Terræ bona, de donis immensis et omnigenis, quasi dicas, Quidquid terra progignit, omnium rerum parens. Menander in Ep. ad Glyceram, Βασιλικῶς ὑπισχνούμενος κ. τ. λ. Finitimum illi, Montes auri pollicens.” Hæc ille; perquam autem apposite adducit alterum illud, quod est Phormione Terentii Act. 1. Sc. 2. v. 17., et plenius ita habet: “is senem per epistolas Pellexit, modo non montes auri pollicens.” Hactenus Bergler., a Schæf. in Mss. citatus. “Montes aureos polliceri, proverbialis hyperbole, de iis, qui immensa promittunt, spesque amplissimas ostentant. A Persarum arrogantia ducta, qui propter auri venas montes aureos jactabant. Persii Sat. iii. 65., Et quid opus Cratero magnos promittere montes? ut hyperbole magnitudinis sit non in aureis, sed simpliciter in ipsis montibus. Ex Erasmo.” Gesner. Thes. L. L. v. Mons.]

[Ἀγαθὸν τι ἐρεῖν. Longi Pastor. p. 103. 14. Ἀγαθὸν τι ἐρεῖν περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπηγγέλλετο, ubi Villosionus p. 243., a Schæf. in Mss. laudatus, “Sic Gallice, *Dire du bien*.” Confer Homeri illud Il. I. 622. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα Χρῆ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἐόντα, Responsum oportet renunciare Danaï, etiamsi non lætum sit.]

[Eis ἀγαθὸν εἰπεῖν. Vide G. Wakef. Silv. Crit. iii. p. 43., a Schæf. in Mss. laudatum. Hom. Il. I. 101.; Κρηῖναι δὲ καὶ ἄλλω, ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγη εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν. Moschi Idyll. ii. 27., Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνερον, ubi rescribendum est; ut vidit G. Wakef. l. c., (cujus emendatio diligentiam Gaisfordii, Poet. Min. Gr. T. ii. p. 265., præterit), κρίνειαν pro κρίνειαν. Pauli Epist. ad Rom. xiii. 4., Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστί σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. Il. Ψ. 304., πατήρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ. Schneider. in Lex. v. Ἀγαθὸς, verba εἰς ἀγαθὰ cum μυθεῖτ' jungit, at Dammius in Lex. Homer. p. 5. sic interpretatur; Eis ἀγαθὰ φρονέων, In optima animo suo inspiciens et intentus. Schæf. in Mss. citat Heynium ad Hom. viii. p. 416. Il. A. 788., ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ, Obsequetur cuius egregio præcepto, et se præstantem in eo ostendet exsequendo, interprete eodem Dammio ibidem.]

[J. Poll. vi. 42., Δεινὸς φαγεῖν, καὶ ἀγαθὸς φαγεῖν. Συναγ. Αἰξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334., Ἀγαθὸς φαγεῖν σημαίνει τὸν ἐσθίοντα πολλὰ.

tur, v. Ruhnken. Præfat. ad Hesych. p. vii. et E. H. Barker. in Class. Journ. xxiv. p. 327. xxv. p. 176.) eandem lectionem βαδᾶλιν tribnere videtur; quod si sic voluisset idem Scholiasta, scribere debuisset, Παρὰ Ζηνοδότῃ καὶ Ἀριστοφάνει, βαδᾶλιν. Quæ cum ita sint, Zenodoti lectionem suspicamus fuisse *κραδᾶλιν, non βαδᾶλιν, atque Etymologum falsam scripturam βαδᾶλιν ex illis, quæ corruperant librarii veteres, sumtam Scholiis, in suam libelli farraginem transtulisse. Hac enim conjectura admissa omnia et in Scholiasta et in Etym. erunt plana. Scholia: Παρὰ Ζηνοδότῃ, Διὰ βαδᾶλιν (scripserat auctor, κραδᾶλιν,) δὲ δὲ Ἀριστοφάνει (pro quo scripserat, Ἀριστάρχῳ), Παρὰ βαδᾶλιν· βαδᾶλιν δὲ ἀκουστέον τὸν ευκράδαντον δι' ὕψος. Etym., veteri mendo repetito: Ῥαδᾶλιν (pro quo scribere debuerat Κραδᾶλιν) δονακῆ· Ἰλιάδος δ'. οὕτω Ζηνοδότος, Ἀριστάρχῳ δὲ βαδᾶλιν (lege βαδᾶλιν), βαδᾶλιν δὲ ἀκουστέον τὸν ευκράδαντον καὶ εὐδιάσειστον διὰ τὸ ὕψος. Nostram hanc conjecturam plane confirmant Scholia Veneta B., ubi ipsa lectio κραδαλὸς Zenodoto tribuitur his verbis: Παρὰ ῥοδανὸν δονακῆ· τὸν ῥαδίως ἀναφύοντα ἢ τὸν εὐκίνητον, διὰ λεπτότητα, καὶ ῥοδανίζειν γὰρ αἱ γυναικὲς φασί, τὸ συνεχῶς τὴν κρίκην τινάσσειν, οἱ δὲ ῥοδανὸν, ἥτοι *ῥευστικὸν, καὶ *πλεονασμὸν· οἱ δὲ τὸν ἰσχυροκαλαμῶδη. Ζηνοδότος δὲ γράφει κραδᾶλιν, ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον, οἷον· κραδᾶλιν τινὰ ὄντα, παρὰ τὸ κραδαίνεσθαι. Λέγει δὲ ὅτι πορεύοντα ἐπὶ τὸν καλαμῶνα, τὸν δι' ἰσχυρότητα καλᾶμων, ἢ ὕψος, ευκράδαντον. Verba, Οἱ δὲ ῥοδανὸν, ἥτοι ῥευστικὸν, καὶ πλεονασμὸν, corrupta esse videntur, quæ ex Eustath. l. c. aliis corrigenda relinquimus: Ῥοδανὸν δὲ λέγει, inquit Eustath., τὸν οἷον· ῥοδανὸν· ὡς ῥοάδῃ, πλεονασμῷ τοῦ δ. “Βραδανίζει, Hesych. ῥιπίζει, τινάσσει, forsitan ex κραδαίνω.” H. Steph. Thes. Ind. “An pro κραδανίζει? quod fuerit α κραδαίνω.” Kuster. “Immo potius pro βαδανίζει, unde præposito B ex Æolismo, βαδανίζει· ut ῥοδανὸν pro ῥόδον, et ἰnox βαδῖον pro ῥάδιον, quomodo et βρυτίδες pro βυτίδες, et βρίσδα, κατὰ διάλυσιν τοῦ ζ', pro ῥίζα, apud Etym. v. Βρόδον. Infra diserte Hesych. βαδανίζεται τινάσσειται. Sic βαδανῶν, et *πατᾶν, infra.” Albertius. Cf. Gregor. Cor. p. 572. In Etym. loco pro βρίσδα reponere βρίζα, quod reperitur in Apollonii Dyscoli Lib. περὶ Ἐπιφρημάτων apud Bast. ad Gregor. Cor. p. 576., et in Eustath. ad Il. B. p. 224. 3. item ad Od. A. p. 1387. 39. Cf. Idem ad Od. K. p. 1654. 22. Maittaire et Sturzius de Dialecto Dorica p. 220., ubi laudatur Sappho ap. Hephæst. p. 21. (ed. Blomf. p. 21.), Ὅρπακι βαδανῶ· sic in ejusdem poetriæ fragmento ap. eund. Hephæst. p. 60. (p. 16. ed. Blomf.) est, Βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν. Eidem Sapphoni, (apud Stobæum iv. p. 29.), Blomfield. p. 13. Βρόδων restituit pro vulgato ῥόδων, sed p. 15. in fragmento, quod extat apud Argum. ad Theocrit. xxviii., nescit an legendum sit βροδοπάχες pro vulgato ῥοδοπάχες.

Sedem glossæ nescimus.]

[“ Neutrum ἀγαθὸν et ἀγαθὰ sæpe distinguitur a καλὸν et καλὰ, ut Xen. K. Π. vii. 1. 7., Πρόκειται τοῖς νικῶσιν ἀγαθὰ, Commoda, Opes, ἔχειν, καλὰ, Laudes, ἀκούειν: viii. 4. 6., Ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς ἀγάζεται—χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς: E. v. 1. 14. p. 282., Ἡ πόλις τὰ ἀγαθὰ, Opes, καὶ τὰ καλὰ, Dignitatem, ἐκτήσατο: Απ. ii. 1. 28., Τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου: ii. 2. 3., Τοσαῦτα καλὰ ἰδεῖν καὶ τοσούτων ἀγαθῶν μετασχεῖν: iii. 5. 28., Καὶ σοι καλὸν ἔσται, καὶ τῇ πόλει ἀγαθόν: iv. 3. 13., Κόσμον, ἐν ᾧ πάντα καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔστι: O. viii. 18., Ἀγαθὸν τετάχθαι σκευῶν παρασκευὴν, sed §. 19. καλὸν φαίνεται ἐπειδὴν ἐφέξῃς κέηται.” Lex. Xenoph.]

[Ἀγαθὸν φῶς. Varro de Ling. Lat. v. p. 44.: Diei principium *Mane*, quod tum manat dies ab Oriente, nisi potius quod bonum antiqui dicebant *Manum*, ad cuiusmodi religionem Græci quoque, cum lumen adfertur, solent dicere, Φῶς ἀγαθόν. Vide Nunnes. ad Phrynich. p. 120. et 215. a Schæf. in Mss. allatum.]
[Οὐκ ἀγαθός, Pessimus. Longi Pastor. p. 91. 13.,
“Ο γὰρ δελφὶς οὐκ ἀγαθὸν ὁδῶδός, αὐτῷ προσέπιπεν ἐρριμένους καὶ μυδῶν, ubi Villosion., a Schæf. in Mss. laudatus:—“ Sic prorsus Gallice dicitur, *Qui ne sent pas bon*. Hic autem emphasis inest in hac negatione, ut supra L. ii. p. 51., Οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, i. e. Pessimus hostis.”]

“Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ’ ἄρτον, Bona est maza post panem etiam: h. e. postquam panis deficit, maza etiam appetitur: erat enim maza quiddam pane deterius quo rustici et servi vice panis utebantur: proverbium, monens in penuria et inopia res quoque viliores in pretio haberi. Unde apud Athen. vi. (p. 270. e.) quidam dicit, Πεινῶντι γὰρ ἄνδρι μάζα τιμιωτέρα Χρυσου τε καλέφαντος. [I. e. Maza s. offa esurienti homini crior et auro et ebore. Quo licebit uti, cum indicabimus rem usu, non opinione æstimandam. Ex his, quæ prodidit Athen. de apparatu conviviorum, liquet mazam prius apponi solere, deinde panem. Verum consumto pane probatur et maza. Ut possumus, quando ut volumus non licet. Xenoph. K. Π. vi. (2. 11. p. 370.) facit quendam consolantem milites, qui defecti pane maza vesci cogebantur. Hoc cibo qui victitant, dicuntur ἀλφισοσιτεῖν, quemadmodum qui pane, ἀρτοσιτεῖν.” Erasmus Chil. ii. Cent. 4. Adag. 61. Xenophontis locus est: “Ὅστις ἀλφισοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μάζαν ἐσθίει, καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Habet hunc locum Suidas.] Zenodotus quoque dici tradit de iis qui penuria meliorum amplectuntur deteriora, ut tradit Erasm. (l. c.)” H. St. Thes. Ind. [Suidas: Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ’ ἄρτον ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖα διδόντων, ἢ αἰρουμένων.]

[Ἀγαθοὶ δ’ ἀριδάκρυες ἄνδρες, Adagium, quod a Zenodoto recensetur. Suidas: Ἀγαθοὶ δ’ ἀριδάκρυες ἄνδρες ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων. “Id est, At quisquis probus, is multum lacrymabilis est vir. De iis dicebatur, qui facile commoverentur ad misericordiam, ac precibus flecterentur. Nam illacrymare dicuntur, qui miseresunt. Ovid., Quibus possint illacrymasse feræ. Proinde Horat. (ii. 14. 5.) Plutonem, quod nullis flectatur precibus, illacrymabilem appellat: Non si trecentis, quotquot eunt dies, Amice, places illacrymabilem Plutona tauris. Et Dido Virgiliana Æneæ duritiem incusans (iv. 369.): Num fletu ingemuit nostro? num lumina flexit? Num lacrymas victus dedit, aut miseratus amantem est?

A Potest et ad Heraclitum referri, res humanas perne tuo fletu prosequi solitum. Contra, duos et innox. rabiles, adamantinos, ferreos, et corneis fibris dicimus. “Licebit et huc detorquere, quod boni fere cum paupertate rem habent, multaque coguntur peti.” Erasmus Chil. ii. Cent. 7. Adag. 64. “Ὁ ἀγαθὸς sunt ἀριδάκρυες: hinc heros flet, navibus ti mens, Π. I. 432., Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἱππηλάτῃ Φοῖνιξ, Δάκρυ’ ἀναπρήσας, πέρι γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.” Dammius in Lex. p. 6. Homeri Π. T. 5., Ἐδρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον νῖον, Κλαίοντα λιγέως. Scholia Veneta: Πάντας τοὺς ἥρωας ἀπλότῃος χάριν εὐχερῶς ἐπὶ τὰ δάκρυα ἄγει, Ἀγαμέμνονά, Πάτροκλον, Ὀδυσσεά, ἀφ’ οὗ καὶ ἡ παραβολή, Αἰεὶ δ’ ἀριδάκρυες ἄνδρες ἔσθλοι.]

[“ Αὐτόματοι δ’ ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἵενται, Sponte bonis mos est convivia adire bonorum, Hexameter proverbialis, tum usurpandus, ubi vir bonus, fiducia virtutis et amicitiae, quæ generalis inter omnes probos intercedit, ad sui similem accedit non exspectatis vulgaribus istis invitatiunculis. Quidam natum putant ab Hercule, qui cum Ceti (Ceycis) Trachinii domum invocatus inviseret, hunc versiculum primus dixerit. (Vide Scholia Platonica mox afferenda, et Bacchylidem apud Athen. v. p. 178. b.) Fertur et trimeter iambicus in eandem sententiam: Ἀκλιτοὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι, i. e., Conviva amico amicus ultro etiam venit. Tacite notavit adagium Homer. in secundo Iliados (v. 408.), Αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Illi vocalis Menelaus venerat ultro. Scholiastes indicat hoc verbo fuisse significatam Menelai fortitudinem in bello. Exilis enim vox formidolosum arguit, et βοὴ apud Græcos interdum bellum declarat, quemadmodum et hodie apud Germanos. Zenodotus in Collectaneis diversa sententia, citat hoc adagium ex Eupolidis Comædia, cui titulus *Chrysogenes: Αὐτόματοι δ’ ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἵασιν, id est, Ultro adeunt hominis timidi convivia fortes. Idem fere significat Plato in Symposio (T. x. p. 168. sq. ed. Bipont.), Ἴνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἵασιν αὐτόματοι ἀγαθοὶ, i. e., Ut et proverbium perdamus hunc ad modum invertentes: Boni ad bonorum convivia ultro veniunt. Sentire videtur Plato Homerum fecisse Menelaum deteriore ad præstantioris accessisse convivium, quod Agamemnon bello valuerit, Menelaus fuerit imbellis. Citatur hic locus et ab Athen. libro quarto (p. 178. a.) Tametsi non hanc opinor Homeri mentem fuisse, cum virtutis addat elogium, Βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, i. e., Voce bonus Menelaus, et cum aliquot locis illum fortissime rem gerentem inducat, alicubi etiam ἀρηϊφίλον cognomento honestet. Apud Athen. libro primo (p. 8. a.) ex Cilatino (Cratino), quidam, qui invocatus ad convivium accesserat, ita loquitur, Ἀγαθὸς ἂν πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας Ἑστιάσι μόνος ἦκον κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, i. e., Bonus enim ad bonos viros convivaturus veni. Nam res amicorum communes.” Erasm. Chil. i. Cent. 10. Adag. 35. Athenæi locus est hic:—Πλάτων δ’ ἐν τῷ Συμposium περὶ τῶν αὐτῶν λέγει οὕτως: “ Ἴνα καὶ τὴν παροιμίαν φησὶ διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἵασιν αὐτόματοι ἀγαθοὶ. Ὅμῃρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσσει εἰς αὐτήν. Ποιήσας γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀγαθὸν τὰ πολέμια, τὸν Μενέλαον δὲ μαλθακὸν αἰχμητήν, θυσίαν ποιούμενον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀκλιτον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν χείρονα ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείνονος δαίταν.”

“ Cum tanquam justus versus adposita essent ista verba, Πεινῶντι γὰρ ἄνδρι μάζα τιμιωτέρα, in quibus γὰρ particula metro repugnabat; δ’ ἀνδρὶ scripsi cum Grotio Excerpt. p. 443. Poterat quidem Cynulcus poetæ verba ita sua facere, ut γὰρ pro δὲ poneret: at sæpe quoque a librariis temere inter se permutatas istas particulas novimus.” Schweigh.

“ Scholia in Platonem, in Siebenk. Aneecd. Gr. p. 49., Ἐβόλις ἐν Χρυσόγενει, pro quo in Edit. Ruhnken. p. 44. emendatius legitur, Ἐβόλις ἐν Χρυσῷ Γένει. In Athen. ix. p. 375. a. p. 406. c. p. 408. e. xiv. p. 637. a. citatur Eupolis ἐν Χρυσῷ Γένει. In Comici Scholiis ad Ranas (v. 1068.) fabula hæc Eupolidis landatur, et Polluci vii. cap. 22. At in ejusdem libro ix. et iterum x. cap. 17. et 31. ἐν Χρυσόγενει scriptum offendet, pro Χρυσῷ Γένει. Eadem scriptura apud Harpocrat. in Σίπῳ. An ἴσθις duas fabulas Eupolis docuerat, alteram Χρυσῶν Γένος inscriptam, alteram Χρυσόγενος? Casaub. ad Athen. ix. p. 406. c. Saevius sane ait ad Nostrum eodem titulo ἐν Χρυσῷ Γένει citatur Eupolidis fabula, ut mox p. 409. e. et supra p. 375. a. Iam demque modo ubique corrigendum esse, perquam probabiliter Hemsterhusius statuit ad Polluc. x. 63.” Schweigh. ad eundem Athenæi locum. Photius p. 443. τὸ δὲ ἀνδρὶ μάζα τιμιωτέρα, ὡς καὶ ἐν τῷ Ἐβόλῳ Χρυσόγενει. In Etym. p. 132. 15. v. Ἀπόπας est, εὐπόλις = Χρυσόγενος. At in Suida v. Ἀποπας legitur Χρυσῷ Γένει, pro quo in Grammatico S. Germ. v. 1. Relæarum Aneecd. Gr. T. i. p. 433. habes, Χρυσῷ Γένει. Omnino vide quæ scripsit T. Hemsterh. ad J. Poll. x. 26. et 63. Anti-Atticista v. Ἐγγήτης, apud eund. Bekkerum ibid. p. 96., laudatur Ἐβόλις Ἀποπῶς Γένος, sicque Suidas v. Ἀμύλα.

Βακχυλίδης δὲ, περὶ Ἡρακλέους λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήρυκος οἶκον, φησὶν· "Ἔσθῃ δ' ἐπὶ λαΐνον οὐδόν· Τοὶ δὲ θοΐνας ἔντυνον· ὧδέ τ' ἐφασκ'· Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαΐτας εὐόχθους· Ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες. Αἱ δὲ παροιμίαι, ἡ μὲν φησιν· Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ σαιτας ἴασιν. Ἡ δὲ Αὐτόματοι (δ') ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαΐτας ἴασιν. Deinde vero Athen., quem vide, contra Platonem acute disputat, cum quo conferendus est Erasmus jam supra citatus. "In Bacchylidis Fragmento Hercules loquitur ad Ceycem, Trachinis regem, veniens, ut apparet ex Zenobio Prov. Cent. ii. 19., qui, posito proverbio, hæc scribit: Οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήρυκος (leg. Κήρυκος, cf. Apollodor. ii. 7. 6.) του Τραχινίου, καὶ οὕτως εἰπόντος. Hinc discimus, parodiam illius versiculi, quam Athen. profert, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαΐτας ἴασιν, Eupolidi deberi." Jacobs Animadv. ad Anthol. T. vi. p. 287. Vulgo ab Athenæi textu abest δ', quod recte inseruit Jacobus. Eupolin vero proverbium hoc in fabula, cui titulus Χρυσῶν Γένος, Aureum Seculum, usurpasse, patet e Scholiasta in Platonem p. 43—4., cujus hæc sunt verba:—Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ· Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαΐτας ἴασιν. Ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ἐπέστη τῷ Κήρυκι, ὅτε ἐστίατο. (Respexit ad Bacchylidis versum.) Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν, γράφει οὕτως· Οἶδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, Αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἵνα κομψῶν ἐπὶ δαΐτα Θεατῶν. Καὶ Εὐπολὶς ἐν Χρυσῷ Γένει.¹

["Ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν, Dionys. H. Antiq. Rom. iv. 73. T. ii. p. 814. ed. Reiskii, Lobeck. ad Sophoclis Aj. p. 409., Plato Phædr. 338. ed. Heindorfii," Schæff. in Mss.]

["Ἀγαθὸς ψάλτης, ἀγαθὸς ζωμποῖος, id est, Bonus cantor, bonus cupediarius. In vituperium musicæ artis dictum, quasi ejusdem sit hominis aures delectare cautu, et palatum cupediis. Archidamus, Zeusippi filius, cum quidam sibi commendaretur hoc nomine, quod bonus esset cantor: At hic, inquit, apud nos bonus cupediarius." Erasm. Chil. ii. Cent. 5. Adag. 35.]

["Ἀγαθὴ ἐκ τῆς φαρέτρας ἡμέρα, i. e., Bonus e pharetra dies. De die fortunato dicebatur. Translatum a Scytharum consuetudine, quibus, ut narrat Phylarchus, mos erat, ut vesperi priusquam dormirent, calculum in pharetram immitterent candidum, si forte is dies citra molestiam abiisset; atrum, si secus. Demum ubi quis vita decederet, ejus pharetram proferebant, in qua si plures candidos calculos reperissent, felicem pronuntiabant: contra, si plures nigros. Atque hinc vitæ summam æstimabant, unde proverbio receptum est, ut dicerent bonum diem e pharetra esse, si quid ex animi sententia accidisset." Erasm. Chil. ii. Cent. 8. Adag. 18.]

["Ἀγαθαὶ δὲ πέλον·Τ', ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοὰς ἔκ ναὸς * ἀπε-Σκιμφοῖται, δυν' ἀγκυραὶ, Pindari Olymp. vi. 170., Bonæ sunt in hyberua nocte duæ ancoræ, ad laxandum e celeri navi, i. e., Bonum est duplici præsidio niti, ut, si alterum destituit, altero juvemur, quemadmodum is victor, quem laudat, geminam habebat patriam, ut si quid accidisset alteri, ad alteram se reciperet." Erasm. Chil. iv. Cent. 8. Adag. 72.]

"Ἀγαθὴ τύχη, dicta fuit ἡ νέμεσις et ἡ Θέμις, ut tradit Hesych. [et Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.] Præfari certe boni omnis causa σὺν Ἀδράστειᾳ, est autem Ἀδράστεια eadem quæ Νέμεσις, solebant, et ὡς Ἀδράστεια, ut dicebant ἀγαθὴ τύχη: quauquam illud ἀγαθὴ τύχη paulo aliter etiam usurpantes, quemadmodum videtur est in Τύχῃ." H. Steph. Thes. Ind. [Suidas: Ἀγαθὴς Τύχης νέωσ' οὐκ ἄδηλον τὸ σημαίνον·]

[Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα· τὸ μετὰ οἷπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ Ἀθηναίους οὕτως ἐκάλουν, Hesych. et Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209. Συναγ. Λέξ. χρυσ. ibid. p. 334., Ἀγαθοῦ πόματος· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ

Ἀθηναίους· τὴν δευτέραν γὰρ πόσιν οὕτως ἐκάλουν. 327., Ἀγαθὸν Δαίμονα· ὃν μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν τραπεζῶν ἐπινον. J. Pollux vi. 100., Ἀγαθοὶ δὲ Δαίμονες, ὁ μετὰ τὰς τραπεζὰς ἄκρατος. Suidas: Ἀγαθοῦ Δαίμονος· ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐπιρροφούντες ἄκρατον, καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες, Διὸς Σωτήρος. Eustath. ad Od. Γ. p. 1471. 31.: Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ δίχα τῆς ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπονδῆς καὶ πόσεως, ἣν τι ποτήριον, ὡς ἰστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, Ἀγαθοῦ Δαίμονος λεγόμενον, τὸ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν προσφερόμενον· καὶ ἄλλως δὲ ἣν φασιν Ἀγαθὸς Δαίμων, ὃ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν ἐπινον. Idem ad Od. E. p. 1525. 57.: Ἰστέον δὲ ὅτι ἀκολουθῶς Ὀμήρῳ εἰπόντι τὸ, Παρέθηκε τράπεζαν, ἔλεγον καὶ οἱ μετ' αὐτὸν, παραθέσθαι τράπεζαν ἐν καταρχῇ δαίτός. Τὸ μέντοι αἰρεῖν αὐτὰς, βαστάζεσθαι ἐφασκόν, ἐβαστάζοντο δὲ φασὶ τράπεζαι, δοθείσης κράσεως Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἡ γοῦν μετὰ τὸ δόθῃνα κράμα τὸ οὕτω καλούμενον Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ὅθι Ἀγαθὴς τύχης· πρὸς δὲ παλῆας Διονύσιος ὁ Συκελιώτης ἀσεβῶς, καθὰ ὁ Δειπνοσοφιστὴς ἰστορεῖ, ἀνακειμένης Ἀσκληπιῶ χροσῆς τραπέζης ἐν Συρακούσαις, προπιῶν αὐτῷ ἄκρατον Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐκέλευσε βασταχθῆναι τὴν τράπεζαν. Respexit ad Athen. xv. p. 693. e., qui Philochorum ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος citat. "Eandem historiam narrat Æl. Var. Hist. i. 20., et ante hunc Aristot. Econ. ii. circa finem, Cicero de Nat. Deor. iii. 34., et Valerius Maximus, (qui Ciceronem exscripsit), quorum testimonia citavit Schæfferus ad Æl." Schweigh., quem præterit Eustathii locus. Idem Eustath. ad Od. P. p. 1816. 10.: Δήλον δὲ ὅτι ἄλλοι τινὲς, ὁμβρῶ τυχαίῳ ἀνατιθέασιν τὸ τοῦ κεράσματος αἷτιον, ὡς ἀμέτρως πινόντων τινῶν ἐπὶ ἀκτῆς καταρῥαγεῖς, τὸ μὲν συμπόσιον διέλυσεν, τὸν δὲ κρατῆρα μίξας, παρέσχε προσηγῇ μετὰ αἰθρίαν καὶ ἄλυνον. Διὸ φασιν ἀκράτως μὲν τῷ ἐν δειπνοῖς, Ἀγαθὸς ἐπιφωνεῖται Δαίμων ἐπὶ Διονύσῳ τῷ εὐρηκτῇ, τῷ δὲ μετὰ δεῖπνον πρώτῳ κράματι, Σωτῆρ Ζεὺς ἐπιλέγεται, διὰ τὸν Ὀμβριον Δία. Hæc sumsit Eustath. e Philonide ἐν τῷ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων, apud Athen. xv. p. 675. b. Philochorus (ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος, ut patet ex Athen. xv. p. 693. d.), tradit apud Athen. ii. p. 38. e., Ampibictyonem, regem Atheniensium, cum a Baccho didicisset vini temperandi rationem, legem instituisse, Προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σῖτα ἄκρατον, μόνον ὅσον γεύσασθαι, δειγμα τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀγαθοῦ Θεοῦ· τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη κεκραμένον, ὅπόσον ἕκαστος βούλεται· προσεπιλέγειν δὲ τούτῳ τὸ τοῦ Διὸς Σωτήρος ὄνομα, διδασκῆς καὶ μνήμης ἕνεκα τῶν πινόντων, ὅτι οὕτω πίνοντες ἀσφαλῶς σωθήσονται. Theophr. ἐν τῷ Περὶ Μέθης ap. Athen. xv. p. 693. c.: Τὸν ἄκρατον, φησὶν, οἶνον τὸν ἐπὶ τῷ δεῖπνῳ διδόμενον, δὲ δὴ λέγουσιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος εἶναι πρόποσιν, ὀλίγον τε προσφέρουσιν, ὥσπερ ἀναμνησκόντες μόνον τῇ γεύσει τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, καὶ τὴν τοῦ θεοῦ δωρεάν· καὶ μετὰ τὴν πληρῶσιν διδῶσιν, ὅπως ἐλάχιστον ἢ τὸ πινόμενον· καὶ τρίτον προσκυνήσαντες λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ ὥσπερ ἱκέτιάν τινα ποιοῦμενοι τοῦ θεοῦ, μηθὲν ἀσχημονεῖν, μηδ' ἔχειν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ πότου τούτου, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτοῦ τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα. Cf. Philonides ἐν τῷ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων, ap. Athen. xv. p. 675. Aristoph. Equit. 83., Νι. Βέλτιστον ἡμῖν αἶμα ταῦρειον πιεῖν· Ὁ Θεμοστοκλέους γὰρ θάνατος αἰρετώτερος. Δη. Μα Δ', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ubi Schol. Αἰρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον, ἄκρατον περιεφέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο ἡ κρᾶσις Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Ἄλλως, τὸ πρῶτον ποτήριον Ἀγαθοῦ Δαίμονος ἐπινον. Ibid. v. 106., Νι. Σπονδὴν λαβὲ δὴ, καὶ σπείσον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος· Ἐλχ', ἔλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου. Δη. Ὡ Δαίμον Ἀγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν. Idem in Pace v. 300., Νῦν γὰρ ἡμῖν ἀρκᾶσαι πάρεστιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ubi Schol. Φασὶ γὰρ ὅτι δειπνήσαντες μὲν, ἐπερρόφουν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἀπαλλάττεσθαι δὲ μέλλοντες, ἐπινον Διὸς Σωτήρος· ὥσει ἔλεγον, Νῦν γὰρ σπείσαι ἢ πίνειν ἐστὶν ἡμῖν Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα.

* In Siebenkeesii Anecd. Gr. p. 49. locus sic corrupte legitur: Αὐτόματοι ἀγαθοὶ Αὐτόματοι ἀγαθοὶ ἐπὶ δειλῶν δαΐτας ἴασιν. Ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ὅτε ἐστίατο τῷ Κήρυκι ἔνοι, ἐπέστη. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν, γράφει οὕτως· Οἶδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος Αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἵνα κομψῶν ἐπὶ δαΐτα θεάτων. Καὶ Εὐπολὶς ἐν Χρυσῷ Γένει.

Idem in Vespis v. 525: Μηδέποτε πίοιμι ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ubi Schol. Ἔθος δὲ ἦν, ὁπότε μέλλοι ἢ τράπεζα αἰρεσθαι, Ἀγαθοῦ Δαίμονος ἐπιρροφεῖν, ὡς Θεόπομπός φησιν, ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ ὅτι τὸ ποτήριον μεστὸν πάλιν ἀνεπλήρουν, δεδήλωκεν ἐν τῇ δ' Περὶ Σώφρονος.¹ Philonides in Lib. de Unguentis et Coronis ap. Athen. xv. p. 675. b.: Διὰ τοῦθ' οἱ Ἕλληνες τῷ μὲν παρὰ δείπνον ἀκράτῳ προσδιδόμενῳ τὸν Ἀγαθὸν ἐπιφωνοῦσι Δαίμονα, τιμῶντες τὸν εὐρόντα δαίμονα ἢν δ' οὗτος ὁ Διόνυσος· τῷ δὲ μετὰ δείπνον κεκραμένῳ πρῶτῳ προσδιδόμενῳ ποτηρίῳ Δία Σωτῆρα ἐπιλέγουσι. "Pugnat secum infra p. 692. et 693., ubi plures antiquos poetas in testimonium vocat, ut probet, poculum, quod post cœnam exhibetur, vocatum fuisse Ἀγαθοῦ Δαίμονος, et Dionysii tyranni historiam narrat, quæ id necessario evincit. Ergo hoc loco præpositiones παρὰ et μετὰ locum mutant, quod etiam evincit vox πρῶτῳ. Sed et tertius etiam calix Jovi Servatori propinabatur, de quo vide Erasmus." Palmerius Exerc. p. 531. "Similia etiam adnotaverat idem Palmer. p. 99. ad Diodor. S. iv. 3., qui cum his, quæ Athen. habet, consentiens scribit: Φασὶν, ἐπὶ τῶν δείπνων, ὅταν ἀκράτος οἶνός δίδεται (rectius fortasse Mssti nonnulli, ἐπιδίδεται, sive potius ἐπιδιδῶται) πᾶσιν, ἐπιλέγειν Ἀγαθοῦ δαίμονος· ὅταν δὲ μετὰ τὸ δείπνον δίδεται (immo δίδωται) κεκραμένους ὕδατι, Διὸς Σωτῆρος ἐπιφωνεῖν. Quod παρὰ δείπνον scribitur apud Nostrum, (nam περὶ quidem minus recte Epit. habet, sed παρὰ Ms. A. cum Edd.) idem valet ac ἐπὶ τῶν δείπνων, Inter cœnandum, In cœnis. Nec vero sollicitanda ista fuisse, pluribus ostendit Jensius in Epist. ad Grævium Lectt. Lucianis subjecta p. 399. seqq. et Wesseling. ad Diodor. l. c. Nempe initio cœnæ aut parum omnino vini bibisse videntur, (quo spectare videtur, quod Philochorus apud Nostrum ii. 38. d. et xv. 693. c. ait, post cibum captum dari solitum Boni Dei calicem): aut certe vinum varia ratione (prout cuique videretur) dilutum: sub finem cœnæ, priusquam mensæ removerentur, meracum vinum, ἀκράτον, infundebatur cuique, (parum id quidem), quod bibentes Bonum Deum invocabant, quem Bacchum esse intelligebant. Nec vero idcirco cessabat compositio: sed dein rursus dilutum sive temperatum vinum bibebant, et hujus primum poculum, ut hic ait Philonides, Jovi Soteri nuncupabant. Ceterum ridiculus sit, qui constantem omnino usum istum apud omnes Græcos fuisse sibi persuadeat. Nam et metaniptron, i. e., calicem, qui post cœnam et post malluvium præbebatur, ab Atticis poetis Antiphane et Diphilo apud Nostrum xi. p. 486. f. et 487. a. poculum Ἀγαθοῦ Δαίμονος nominatum vidimus; et Ἀγαθὸν Δαίμονα Diphilus non Bacchum, sed ipsum Δία Σωτῆρα statuit: qua ratione etiam τὸ Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα, τὴν τελευταίαν πόσιν interpretatur Mæris p. 72. (Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα, inquit, Ἀττικῶς τὴν τελευταίαν πόσιν, Ἑλληνικῶς.) Item pro eo, quod Philonides hic ait, primum poculum diluti vini Jovi Servatori nuncupari solitum esse, alii videntur significare ipsum postremum calicem Jovi Servatori fuisse nuncupatum. Φασὶ γὰρ, ait

Schol. ad Aristoph. Pac. 299., ὅτι δειπνήσαντες μὲν (ὅποτε μέλλοι ἢ τράπεζα αἰρεσθαι, Schol. ad Vespas 523.) ἐπερρόφουν Ἀγαθοῦ Δαίμονος ἀπαλλάττεσθαι: δὲ μέλλοντες, ἐπινον Διὸς Σωτῆρος. Cf. Erasmus, Servatori tertium, (Chil. ii. Cent. 8. Adag. 1° Schweigh. Vide et eund. Erasmus in articulo, cui titulus, Bonæ Fortunæ, sive Boni Genii, Chil. i. Cent. 6. Adag. 53., cujus hæc sunt verba:—"Aristides in Themistocle videtur ad hoc alluisse proverbium, cum ait, Ἀλλὰ καθέστη τοῖς Ἕλλησιν ἄγρ' Ἀγαθοῦ Δαίμονος, i. e., Verum constitit Græcis Boni Genii vice. Erat autem mos apud veteres, ut propinantes, aut bibituri, Deum quempiam aut hominem omnis causa præfarentur, eumque gignendi casu proferebant. Quemadmodum apud Lucian. in Lapithis (T. iii. p. 431.) Alcidas Cynicus, sponsæ Herculis nomine propinat: Προπίνω σοι, ἔφη, ὁ Κλεάνθι, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. Idem Horat. (Odar. iii. 19. 9.), Da lunæ propere novæ, Da noctis mediæ, da, puer, auguris Murenæ. Fertur et apud Thebanos sacellum fuisse Ἀγαθοῦ Δαίμονος. (Suidas: Καὶ ἐν Θήβαις δὲ ἦν Ἡρώων Ἀγαθοῦ Δαίμονος.) Est et insula quædam hujus nominis in Mari Indico quemadmodum ostendit Steph. Byz. Quinetiam mensis cujusque diem a primo proximum, Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellabant antiquitus. (Hesych. et Ἀέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Καὶ τὴν δευτέραν² ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν. Suidas: Καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν.) Plutarchus, Convivialium Quæstiuucularum decade tertia, demonstrat antiquitus fuisse morem, ut non gustarent vinum, nisi prius libassent alicui Deo, quo potus illius ceu pharmaci sibi innoxius esset et salutaris. Atque Athenis quidem undecimo mensis die immolabant vini primitias, eumque diem Pithænam (Pithægiam) appellabant. Ast apud Bæotos septimo (sexto) mensis ineuntis die, sacris peractis Bono Dæmoni, gustabant ab exorto Zephyro, quod is ventus præcipue suscitaret moveatque vinum, adeo ut, quod illum effugerit, videatur jam duraturum. Mensis autem is vocabatur Προστατήριος.³ Sextum illum diem apud Bæotos Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellari solere, idem Plut. asserit in Sympos. viii. Quæst. 10. Ad poculum Ἀγαθοῦ Δαίμονος dictum respicere D. Paulum I. ad Corinth. x. 21. putant Steph. Le Moyne ad Var. S. p. 96. et Majus F. Obs. S. iii. p. 39., notante Albertio ad Hesych. in voce. "Dabatur, cum πρόποις Ἀγαθοῦ Δαίμονος instituebatur, ὀλίγον τι, Parum vini meraci, ut solo gustu vim ejus, μόνον τῇ γέυσει τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, combibones experirentur, uti Theophr. ap. Athen. l. c. ait. Hinc Ἀγαθοδαίμονισται Hesychio οἱ ὀλιγοποῦντες." Wesseling. ad Diodor. l. c. Hesych.: Ἑρμῆς τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ Ἀγαθοῦ Δαίμονος, καὶ Διὸς Σωτῆρος. Ubi Langbænius ad Pseudo-Longin. p. 30., probante Kustero, εἶδους reposuit. Ἰδέας in Cod. Ven. legi, testatur Schowius. Photius: Ἑρμῆς πόσεως εἶδος, ὡς Ἀγαθοῦ Δαίμονος καὶ Διὸς Σωτῆρος. J. Pollux vi. 100., Καὶ Ἑρμῆς, ἡ τελευταία πόσις, ὅθεν καὶ Ὀμπος. Τῷ πρῶτῳ σπενδεδόν, Od. H. 138., ubi est Ὡ. Scholia Pseudo-

¹ Notanda sunt verba, ἐν τῇ δ' Περὶ Σώφρονος. Hic est Apollodori Atheniensis liber, qui ab Athen. citatur in l. iii. p. 89. a. vii. p. 281. e. et 309. c. d. An Scholiasta Apollodorum hunc confudit cum Apollodoro Herophilico, qui librum de Unguentis et Coronis scripsit? Nam Athenæus, cum e Philonide ἐν τῇ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων insignem laudavit locum, xv. p. 675. a., in quo de Bono Deo loquitur Medicus ille, statim subjungit: Τα αὐτὰ εἴρηκε καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων αὐταῖς λέξει. Hæc conjectura admittenda, potius quæm ἀρνηστέα, uti προβαλεῖται Suidas, qui in Athen. xv. p. 688. c. vulgato Ἀπολλόδωρος, reposuit Ἀπολλόδωρος, sententiam. Vide Schweigh. notam. Sed, cum, teste eodem Athen. xv. p. 693. b., pocum Ἀγαθοῦ Δαίμονος meminuerint Comici veteres pœne unum, fieri quidem potuit, ut Apollodorus Atheniensis, ἐν τῇ Περὶ Σώφρονος, ejusdem mentionem fecerit.

² Legendum, τὴν ἐνδεκάτην ἡμέραν. Vide Meursii Græc. Feriat. p. 25, 25." Toupius, Ev. andatt. in Snid. et Hesych. T. i. p. 522. Meursius ibi affert hunc Plutarchi locum ἐν Ὀμπος. iii. Quæst. 7.: Τοῦ νέου οἶνον Ἀθηναῖοι μὲν ἐνδεκάτῃ μηνὶ καὶ ἑξήκοντι, Ἐπιδόκτιαν τὴν ἡμέραν καλοῦντες· καὶ πάλαι γε, ὡς εἰκεν, εὐχοντο, τοῦ οἶνου, πρὶν ἢ πίνειν, ἀποσπένδοντες, ἀρδανὴν καὶ σπένδον αὐτοῖς τοῦ φαρμάκου τὴν χρῆσιν γενέσθαι. Παρ' ἡμῶν δὲ ὁ μὲν μὴν καλεῖται Προστατήριος· ἐκτὴ δ' ἰσταμένου νομίζεται ὁσώτας Ἀγαθὸν δαίμονα γενέσθαι τοῦ οἶνου μετὰ ζέφυρον. Οὗτος γὰρ μάλιστα τῶν ἀνέμων ἐξίστησι καὶ κινεῖ τὸν οἶνον." At Plut. hoc loco, quod i. oupius ad conjecturam suam firmandam usus esse videtur, non dicit undecimam diem mensis Anthesterionis apud Athenienses Ἀγαθοῦ Δαίμονος, sed Πιθæγίαν nomine honestari solere, cum apud Chæronenses, civis suus, mensis Προστατήριος καλεῖται. Sextaque ejus die statutum sit, sacris bono venio tactis, gustare vinum post statum Favonii. Ex alio ejusdem Plutarchi loco, a Meursio excitato, discimus ipsam illam diem Chæronenses Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellasse, Sympos. viii. Quæst. 10.: Καὶ ἐν τῷ νέῳ τῷ γέ, Reik. ὅτι οἱ πρῶταί τετατοι πίνοντες Ἀνθεστηριῶν πίνουσι μὴ μετὰ χειμῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμεῖς μὲν Ἀγίου δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ Πιθόγρια προσγοροῦνται. Quamvis vero Toupii conjecturam nullo niti fundamento e supra dictis pateat, fatemur tamen nos nescire qua auctoritate freti Hesychius, Grammaticus S. Germ., et Suidas tradiderint, secundam ejusque mensis diem Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellari solere. Sed, cum apud Bæotos, saltem apud Chæronenses, sexta Prostaterii i. e. Anthesterionis mensis dies sic diceretur, quid impedit, quo minus credamus apud alios quosdam Græcos secundam ejusque, vel, si hoc viris doctis minus placebit, cujusdam mensis diem eodem nomine honestari?

Didymi: Ἐπεὶ *ὄνειρόπομπος, ἡ ἕννου παρέκτικός· διὰ, Εἴλεγο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. **Eustath.** p. 1470. 62., "Ὅτι δὲ καὶ δίχα γλωσσῶν Ἑρμῇ πυμάτων σπένδεσκον οἱ Ἀχαιοὶ ὅτε μνησαίετο κοίτου, δηλοῖ καὶ αὐτὸ Ὀμηρος· καὶ ἴσως, τοιούτου καιροῦ ἦν καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἕστερον πότιμος Ἑρμῆς, περὶ οὗ ἱστορῶν ὁ Δειπνοσόφιστής, λέγει ὅτι Ἑρμῆς, εἶδος πόσεως παρὰ Στράτιδι. **Respexit ad Athen.** i. p. 32. b. "Cum Mercurio postrema fieret libatio, (de qua supra **Athen.** p. 16. b.), etiam poculum istud, quod agmen cogebat, Mercurium vocabant. Postea mos ille mutavit, et Jupiter τέλειος in Mercurii locum ascitus, auctore **Athen.** (l. c.)" **Casaub.** Vide **Pier-son.** ad **Mær.** p. 72., **Coraiumque** ad **Heliodor.** T. ii. p. 120. et 373.]

[Ἀγαθόν, τὸ, apud **Scriptores Ecclesiasticos** S. Cæna. "S. Eucharistia passim τὸ ἀγαθὸν appellatur, Bonum, vel Ipsum bonum, aut, Summum bonum: nam in Cænâ Domini ipsum Christum in mysterio percipimus, in quo sunt omnes thesauri bonorum, et qui solus est vere bonus. **Basilii M. Epist.** Canon. iii. ad **Amphilochium**, seu **Canone** lv. T. ii. p. 775., Οἱ τοῖς λησταῖς ἀντεπεζιόντες, ἐξω μὲν ὄντες τῆς ἐκκλησίας, εἰργονται τῆς κοινωνίας τοῦ ἀγαθοῦ κληρικοὶ δὲ ὄντες, τοῦ βαθμοῦ καθαιροῦνται, Qui se latronibus adversos objiciunt, siquidem extra ordinem ecclesiasticum sint, a boni communione arcen- tur: sin clerici sint, de gradu dimoventur. Ita autem hæc verba esse intelligenda, docet **Balsamon** ad hunc **Canonem** p. 996., dum εἰργεσθαι τῆς κοινωνίας τοῦ ἀγαθοῦ, explicat per ἀπειργεῖν τῆς ἀγίας μεταλήψ- εως, Arcere a sancta communione. **Zonaras** ad **Canon.** xiii. **Basilii M.** p. 69.: Εἰργονται τῆς κοινω- νίας, εἶπονται διὰ βίου στερούμενοι τῆς τοῦ ἀγαθοῦ με- ταλήψεως, Arcentur a communione, per totam vitam participatione boni privati erunt. Vide plura in **Observationibus nostris Sacris**, statim post initium **Capitis** vi." **Suicer.** **Thes. Eccles.**]

[Ἀγαθὸς interdum ponitur pro Literis excultus. **Xenophontis Epist.** ad **Critonem** iv., Γνώμη γὰρ ἡ πλείω ἢ ἐλάττω γίνεται, ἀγαθῇ μὲν ἔμμετρα, ἐκμελεῖ δὲ καὶ ἀπαιδεύτῳ, ὀλίγα. Ubi opponitur ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτῳ. **Λέξεις ῥητορικαῖς**, in **Bekkeri Anecd. Gr.** T. i. p. 209.: Ἀγαθοὶ οἱ εὐ γεγονότες καὶ πεπαιδευ- μένοι καὶ ἐνάρετοι. "Ἐνιοὶ πλουσίους."]

[Ἀγαθὸς de omnibus bonis dicitur. **Callim.** **Hymn.** in **Lav. Palladis** v. 121., Μάντιν ἐπεὶ θήσω νιν αἰδιδμον ἔσσομένοισιν, Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι περισσώτερον. Γνωσέεται δ' ὄρνιθας, ὅς αἰσιος, οἱ τε πέτονται Ἡλίθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες, Quæ alæ non sint boni ominis. "Felix volatus, adeoque felix augurium. Imitatus est **Propertius** iii. 8. 11.,— **Felicibus edita pennis.**" **Ernesti.** **Hippocr.** de **Acut. Victu** Sect. xiv. medicos in acutorum morborum curatione ait dissentire, ut quæ illi bona seu ægroto salutaria, alter mala eadem et noxia opinetur, idque, ut addit, augurum exemplo, "Ὅτι καὶ οἱ μάντιες τὸν αὐτὸν ὄρνιθα, εἰ μὲν ἀριστερὸς εἴη, ἀγαθὸν εἶναι νομί- ζουσιν, εἰ δὲ δεξιὸς, κακόν." Vide **Galenii Opp.** T. v. p. 41. et **Spanhem.** ad **Callimachi locum.** **Schol.** ad **Sophoclis CEd.** **Tyr.** v. 52.: "Ὁρνιθὶ αἰσίῳ μαντεῖα εὐσυμβόλω, τουτέστιν ἀγαθὸν σύμβολον δηλοῦση—." Ἀπαισίοι ὄρνιθες, οἱ δυσοιώνιστοι, αἰσίοι δὲ τὸ ἐναντίον, ὅλον οἱ εὐσύμβολοι, καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες. Vide **Spanhem.** ad **Callim.** p. 709. ed. **Ernest.** **Hesych.** Ἑρμῆς—καὶ ἐν τοῖς κλήροις, ὅσον ἀγαθὸς οἰωνός. **Plut.** in **Numa** vii. T. i. p. 252. ed. **Reiskii**, Σιγῇ δ' ἄπιστος ἐν πλήθει τοσούτῃ τὴν ἀγορὰν κατεῖχε, παραδοκούντων καὶ * συναιωρουμένων τῷ μέλλοντι, μέχρις οὐ προῦφάνη- σαν ὄρνιθες ἀγαθοὶ καὶ δεξιοὶ ἐπέτρεψαν. Sic **Bonus** apud **Latinos** usurpatur, ut in illo **Ovidii Fast.** i. 513., **Estē bonis avibus visu natoque mihique.**]

[**Lexicon Ms.** e **Cod. August.** apud **Tittmann.** ad **Zonar.** p. lxxx.: Τὸ ἀγαθὸν μόνον λεγόμενον, ἐπὶ ψυχῆς λέγεται, ὡς τὸ καλὸν ἐπὶ σώματος· μετὰ δὲ προσ- διορισμοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐπὶ σώματος καὶ ἐπὶ τεχνῶν καὶ ἄλλων τοιούτων λέγεται· ὅλον, Ἀγαθὸς τὴν ὅψιν· καὶ ἀγαθὸς τὴν τέχνην. Cf. **Suid.** ii. p. 234. et **Gram- mat.** Ms. ap. **Creuzeri Præpar.** ad **Plotini Libr.** de **Pulcr.** p. xv.]

[**Helladius Besantinus** in **Chrestomathia**, in **Meursii** E

Opp. T. vi. p. 293.: "Ὅτι καλὸς καὶ ἀγαθὸς οἱ Ἀττι- κοὶ λέγοντες, ἀγαθὸς καὶ καλὸς οὐ λέγουσι· καίτοι λέ- γοντες Ἀγαθὴ τύχη λέγουσι καὶ Τύχῃ ἀγαθῇ. Cf. **Abresch.** **Animadvv.** ad **Æsch.** iii. p. 166. et 431., qui ait, ordinem inversum non nisi cum articulo repe- riri, "quando promiscue nunc ἀγαθὸς, nunc κακὸς (καλὸς) præmitti solet, ut in **Plat. Conviv.** p. 327. f., Οἱ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ κεκτημένοι: **ibid.**, Δὲ ἐνδείαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν, et mox rursus, Τῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἅμοιρος." Vide **Lex.** **Xenoph.** p. 645. a.]

[Ἦ γὰρ usurpatur, etiam cum ad plures conversa est oratio. **Isæus** super **Pyrrii Hæreditate** p. 59. 5. ed **Reisk.**, Ἀλλ' ὦ γὰρ, τοῦτο μὲν καὶ λαθεῖν φῆσαι· ἂν ὑμᾶς. "Tametsi duos alloquitur, singularem tamen usurpat, quod hac in formula loquendi perinde usitatum est, atque est φέρε cum plurali." **Reisk.**]

[Ἀγαθὸς pro Fortis, Strenuus, sæpissime usurpari, supra ostendimus, sed banc **Coraii** observationem citare debebamus:—"Dans la langue d'Homère, II. xiii. 279—284., κακὸς seul signifie lâche, comme son opposé ἀγαθὸς est pris dans l'acception de brave. Cette signification tient à l'idée que les Sociétés nais- santes devoient se former de la lâcheté et du courage. Le pacte social n'ayant pas encore assez de moyens pour garantir le foible des attaques du fort, celui qui ne pouvoit point assurer son repos par son propre bras, devoit naturellement être un objet de mépris." Vide **Coraii Hippocr.**, **Notes sur le Traité des Aïrs**, des **Eaux**, et des **Lieux**, T. ii. p. 401.]

[**L. C. Valcken.** ad **Scapulæ marginem** hunc **Juliani** locum de **Constantio** laudavit, **Orat.** i. p. 46. a.: "Ὅν οὐκ ἰδίᾳ μόνον σεβόμενος, ἀεὶ δὲ ἐν τοῖς κοινοῖς συλλόγοις διετέλει ἀνακηρύττων, καθάπερ ἀγαθὸν ἥρωα, ubi **Spanhem.** hæc notavit:—"Ut bonum aliquem **Heroem**, sicut ad **literam Petavii**, seu, Ut propitium aliquem **Divum**. Quod nempe **Gentilium** more hic a **Juliano** dictum, apud quos Ἀγαθοὶ Ἡρώες, aut nude Ἡρώες, consecrati post mortem **Principes** dicti, seu qui **Divis** apud **Romanos** fuerunt adscripti; ac prout de eodem **Constantino** fatis functo ait **Gentilis** itidem, et quod tangit ad h. l. **Petavii**, **Eutropius**, Atque inter **Divos** meruit referri. Ita de **J. Cæsare** ab **Augusto** post illius obitum consecrato **Dio** li. p. 458., Ἡρώα αὐτὸν Ἰούλιον ὀνομάσας, **Divum** ipsum **Julium** vocans, ac inde, et qui hinc illustratur, apud **Horat.** **Odor.** iv. 5. 1., **Divis** orte bonis, ad eundem nempe **Augustum**, **Divi Julii** adoptione filium; et de **Faustina Augusta**, a **M. Aurelio** ejus marito inter **Divas** itidem relata, **Julianus** infra in **Cæsaribus** p. 334., Ταῖς Ἡρωῖναις ἀνέγραψεν. Unde in **Græcis** **Antinoi**, quem ab **Adriano**, ac inde a multis certatim **Græciæ** **Asiæque** urbibus, divinis quoque post mor- tem honoribus, seu, ut illi subinde sunt a **Græcis** dicti, Ἡρωϊκαῖς τιμαῖς, cultum constat, nummis non solum **ANTINOOC HPQC**, aut **ANTINOOC HPQC**, **Antinous** **Divus** inscribitur; sed quod opportune omnino ad hunc **Juliani** locum facit, **ANTINOOC HPQC** **ΑΓΑΘOC**, **Antinous** **Bonus**; seu **Propitius**, **Divus**, signatur in præclaro nummo ab **Hadrjano- theritis** in **Mæsia** cuso, quem e cimeliis **Christinæ** **Augustæ** olim protuli **Diss.** viii. de **Præst. Num.** p. 654. Quomodo etiam Ἀγαθοὶ **Δαίμονες**, quod obvium, dicti **Boni** seu **Propitii** **Genii**, et quo nomine **Dra- cones** etiam apud **Phœnices** et **Ægyptios**, juxta **Philonem** **Byblicum** apud **Euseb.** **Præp. Evang.** i. p. 41. culti: ac in **Ægyptio** **Neronis**, in **Gaza** **Gallorum** **Regia**, nummo, et cujus facta est a me in eodem opere p. 188. mentio, coronatus **Draco** inter spicas et caduceum visitur, cum inser. **NEO. ΑΓΑΘ. ΔΑΙΜΩΝ**, **Novus Bonus** **Genius**, cernitur: qui autem nummus ad præfectum nuper **Gallici** **Ærarii** **Colbertum**, ob gentilitium **draconis** seu **serpentis** in- signe, ab elegantis **industriæ** ac **eruditionis** viro, **P. Seguino**, **Epistola** eo nomine ad illum edita, inge- niose est relatus. Sic **ΘEOC** **ΑΓΑΘOC** præmissus visitur **priscis Fœderis** inter **Hierapytnenses** et **Prian- sios**, **Cretensium** **populos**, **tabulis**, in **Marm.** **Oxon.** p. 117. **Part.** 1. et **Venus**, **ΘEOC** **ΠΑΝΑΓΑΘOC** in **Inscript.** apud **Gruter.** lix. 1. nuncupatur, sicut in dictis etiam **Marmoribus** p. 91. **Part.** 1. **BONAE** **DEAE** **VENERI** **CNIDIAE**. Haud aliter nempe,

ac Bona Juno apud Maronem dicitur *Æn. i. 734.*, h. e. juxta Servium, propitia; aut quomodo alioquin in nummis antiquis, *BONO EVENTVI*, aut *BONAE SPEI* legitur, vel aliunde nota apud Romanos Bona Dea. Dii nempe omnes boni, juxta Platonem de *Rep. ii. p. 380.*, "Ὅτι Θεὸς ἀγαθός, h. e. juxta Proclum ad eum locum p. 356., ὄντως ἀγαθός, καθὼ καὶ ἔστι Θεός, Rēvera bonus, quatenus etiam est Deus, et quidem αὐτοάγαθος, Per se bonus; unde etiam Θεοὶ ἀγαθῶν εἰσι χορηγοί, Dii bonorum omnium datores, ab eodem Proclo dicuntur in *Timæum p. 335.* Immo prout ab hujus Juliani, quinque is præcipue coluit, magistro Jamblichō de *Myster. Sect. i. Cap. 18.* refellitur Porphyrii et Genethliacorum, ut a veritate longe aberrans (uti a Platone factum pridem fuerat dicto jam loco, de *Rep. ii. p. 379.*), opinio, qui Deos alios dari ἀγαθοποιούς, Beneficos, alios vero κακοποιούς, Maleficos, statuebant, Ἀγαθοὶ τε γὰρ εἰσιν ἅπαντες, καὶ ἀγαθῶν αἴτιοι ὡσαύτως. Quomodo Boni etiam s. Propitii Heroes appellati, juxta eodem Gentilium Theologos; tum quod illi perpetui comites, αἰδιοὶ συνόπαδοι τῶν Θεῶν, haberentur; tum quod bonorum virorum animabus præsidere, et circa τὴν τῶν ψυχῶν διατάξιν, seu in animabus ordinandis, iidem occupari crederentur, uti ea de re disserit idem Jamblichus *Sect. i. Cap. 10. et Sect. ii. Cap. 1. et 2.* Ita tamen Ἀγαθοί, seu Boni, Heroes juxta eandem Theologiam, ut bona tantum secundi tertiiue generis darent; sicut alibi idem ille Mysteriorum ἐπόπτης tradit *S. ii. C. 9.* Immo quos Ἡρώας Ἀγαθούς, qualem a filio Constantio habitum et cultum parentem Constantinum hic tradit Julianus, non alios esse, quam bonorum virorum solutas mortali corpore animas, præter Poetas, seu antiquos Gentilium Theologos, ubi Heroum id genus fato functorum meminere, Galen. seu Plutarch. docebit *Hist. Philos. c. viii.*, seu de *Placit. Philos. L. i. c. viii.*, Τοὺς δὲ Ἡρώας, ψυχὰς κεχωρισμένας τῶν σωμάτων, τὰς μὲν ἀγαθὰς, τῶν τὸν βίον διαγόντων ἄριστα ἀνθρώπων. Quod ab eo, qui Chrysostomi nomen meruit, et Plutarcho fuit coætaneus, Dione similiter dictum *Orat. iii. p. 45.*, ubi inter alia docet, quod bonus ac pius princeps, qualis Trajanus, Οὐ μόνον δὲ ἡγεῖται Θεοῦς, ἀλλὰ καὶ Δαίμονας, καὶ Ἡρώας Ἀγαθούς, τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχὰς μεταβαλλούσας ἐκ τῆς θνητῆς φύσεως. Quam in rem a Tito, milites in obsidione Hierosolymitana ad fortiter pugnandum hortante, dictum refert Josephus *Ἀλλῶς. L. vii. p. 945.*, Τὶς γὰρ οὐκ οἶδε τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν animas ferro in acie corporibus solutas, a purissimo æthere hospitio recipi, ac inter sidera collocari? ac, ut addit, Δαίμονες δὲ ἀγαθοί, καὶ Ἡρώες εὐμενεῖς, ἰδίους ἐκγόνοισ ἐμφανίζονται."]

[Ἀγαθὸς formari ab ἀγαστός, ut θαυμαστός pro θαυμαστός, supra dictum est. Exemplis ibi laudatis addi potuit ἀθέμιτος pro ἀθέμιστος. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri *Anecd. Gr. T. i. p. 353.*: Ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρῶν Δελιάρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς, καὶ ἀθεμιστότεροι Ξενοφῶν, καὶ ἀθέμιτοι μοῦσαι εἶπεν Ἀγάθων ἐν Ἀλκμαίωνι. Xenophontis locus legitur in *K, II. viii. 8. 3.*, Περσᾶς ἀθεμιστότεροι νῦν ἢ πρόσθεν. Vocem θαυμαστός bis tantum a Sophocle usurpari, notavit Maltbuis in *Lex. Gr. Prosod.*: idem et compositum *ἀθαυμαστός usurpaverat, quo carere Schneideri *Lex. mirum* est, cum Brunck. in *Lex. Sophocl. e. Grammatico S. Germ.* protulerit locum, qui exstat in Bekkeri *Anecd. Gr. l. c.*, Ἀθαυμαστός Σοφοκλῆς εἶπεν. Ceterum etymologia vocis Ἀγαθός modo memorata non omnibus veteribus Grammaticis placuit. Aristoph. *Plut. v. 157.*, Ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὃ δὲ κύνας θηρευτικὰς. Ubi glossa in *Cod. Paris. num. 2827.* apud Schæferi *Append. p. 493.*: Ἐπιτήδειον εἰς δρόμον, ἡγουν ἄγαν θέοντα ἀρετὴ γὰρ ἵππου τοῦτο. "De hac etymologia vide etiam *Etym. M. c. 5. 18.* (Ἀγαθός παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτόν,) 730. 34. (Τὰ παρὰ τὸ θέω συντιθέμενα ἅπαντα ὁξύνεται, βονθός, ἀγαθός, οὕτω καὶ σφρουθός.)" Schæf.]

Ἀγαθὸς nullum comparativum nec superlativum

habet, inquit Eustath. (ad *Od. A. p. 1384. 47.*) propter significationem adverbii ἄγαν illo inclusam: sicut nec δῖος, quia summam excellentiam denotat; nam, ut dicitur, τερὸς aut δῖοτατος non dicitur, ita apud nullum scriptorem ἀγαθώτερος aut ἀγαθώτατος inveniri scribitur. Aelius Dionysius: [Ἐπὶ ἰστέον ὅτι, καθὰ τὸ δῖος οὐ παρομοιᾶται συγκρίσιν ἢ ὑπέρθεσιν διὰ τὸ φύσει τῆς λέξεως *ὑπερχικόν, οὐδεὶς γὰρ λέγει δῖοτερος ἢ δῖοτατος οὕτως οὐδὲ τὸ ἀγαθός, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τοῦ ἄγαν ἐπίτασιν. Φησὶ γοῦν Αἰλιὸς Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος, παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται. *Etym. p. 5. 23.* Σύγκρισιν δὲ οὐ ποιεῖ, οὔτε ὑπέρθεσιν, ὥς ἐγκειμένον ἐπιτατικῷ μορίου, ἵνα μὴ γένωνται δύο ἐπιτάσεις ὅμοιαι, ἀλλὰ, μᾶλλον ἀγαθὸς ὅδε τουδε. Phrynichi *Ecl. p. 32.*, Ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα.] Citatur tamen ex calce cujusdam *Epistolæ Synesii*, Τὸν ἀγαθώτατον ἐταῖρον πλεῖστά μοι πρόσειπε. [Usi sunt Julian. *Epist. xliii. p. 425.* a G. Wakef. in *Mss.* citatus, Ἀγαθώτατε, πότε σε ἴδω, καὶ περιλάβωμαι; Diodor. *Sic. xvi. 85.* et Apollon. de *Syntaxi p. 46. 6.* Legitur et in *Gen. xlvii. 6.*, teste Kreysig. apud Beckii *Acta Semin. Reg. et Soc. Philol. Lips. V. i. p. 153.* V. Sturzium de *Dial. Maced. et Alex. p. 143* = clxxxiv. b. Comparativum Ἀγαθώτερος vir quidam doctus, i. e. Abresch, Sturzio, ut videtur, ignotus, in *Misc. Obs. Vol. x. p. 353.*, præter versionem *Alex. Jud. xi. 25. et xv. 2.*, (quo tamen utroque loco, inquit Sturzius, *Cod. Alex.* habet κρείσσων, quem Sturzium præterit nota J. Fr. Fischeri, *Animadv. ad Velleri Gram. Gr. Spec. ii. p. 96.*, monentis lectionem istam ex Theodotionis interpretatione illuc venisse,) apud unum Gregorium *Naz. Orat. xvi. p. 261.* legi observavit, atque hanc observationem repetiit idem Sturzius. Sed, teste Nunnesio ad Phrynichi locum, Ἀγαθώτερος legitur in *Aristot.*: et, teste Hæschelio ad eund. loc., usurpatur a Jo. Chrysostomo in *Ep. ad Timoth. Adde Plotin. de Numeris p. 690.* ap. Creuzer. ad *Lib. de Pulcr. p. 296.* Glossæ: Ἀγαθώτερος Benignior, P. "Josephus usum superlat. Ἀγαθώτατος Vellerus tribuit, præeunte Caninio Ἑλλην. p. 223. Cren., nescio an temere. Nobis quidem locum scriptoris elegantissimi reperire non licuit: etsi eum superlativo Κορυφαῖος, quem, præter Phrynich. *Eclog. p. 102.*, et *Lucian. Solœc. p. 741.* T. ii. Græv., Thom. *Magist. v. κορυφαῖον* eandem ob causam repudiat, ob quam alii Grammatici veteres superlat. Ἀγαθώτατος probari non posse præcipiunt, usum esse Grævius in notis ad *Lucian. d. l. docuit.* Idemque Grammatici, Phrynich. *Eclog. p. 22.* et Thom. *Mag. v. Τελευταῖον*, ab usu superlativi *τελευταῖοτατον abstinendum esse elegantiae studiosis docent." Fischer. l. c. Porro Ἀγαθώτατος reperitur et in *Heliodori Æthiop. p. 226.*, notante G. Wakef. in *Mss.*, Θεόμεινος παρ' Ἑρμοῦ τοῦ καλλίστου καὶ ἀγαθώτατον τῶν θεῶν ἡκεῖν μοι συνήθως καὶ τὸδε τὸ εἶρημα: et in *Zoroastro ap. Euseb. P. E. i. p. 42. a. ed. Colon.*, de Deo, Ἀγαθῶν ἀγαθώτατος. Vide Creuzer. l. c. p. 385, "De compar. et superl. v. Reiz. Belg. *Græciss. p. 629.* Diod. *S. ii. 148. 605. 638.*" Schæf. in *Mss.* Ejusdem census sunt Bonissimus et Malissimus apud Latinos. Varro de *Ling. Lat. vii. p. 122.* ed. Bipont. "Deinceps dicam de altero genere vocabulorum, in quo contentiones sunt, ut Album, albus, albissimum: in quo eam analogiam non servari apparet. Nam cum sit simile, Salsum, Caldum, et dicatur ab his, Salsius, Salsissimum, Caldus, Caldissimum debuit dici. Quoniam simile est Bonum, Malum; ab his Bonius et Malus, Bonissimus et Malissimus: nonne dicimus, Bonum, Melius, Optimum? Malum, Pejus, Pessimum?" Cf. Barthii *Advers. 36. 6.*] Irregulares autem comparativi sunt, βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, ἀρείων, λωίων, superlativi, βελτιστος, κράτιστος, ἀριστος, λῦστος: quorum comparativorum et superlativorum invenies unumquemque in *Βελτίων*.

Ἀγαθῶς, Adverb. [Bene, Recte. Glossæ *Labb.*: Ἀγαθῶς, Bene, P. 1 *Reg. xx. 7.*, Ἐὰν τὰς εἴπῃ, ἀγαθῶς, εἰρήνην τῷ δούλῳ σου. 4 *Reg. xi. 19.* Καὶ

* Ὁμιον εἶχε ἀγαθόν.] Ἡρόδοτος (Γ. π. 1.) ἢ φράσις, ἥ χρηταὶ συνεχῶς (σελ. 33. καὶ 341.) Ἡλιδωρος. "Ἐστὶ δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ἐχε καλὴν καρδίαν." Coraius ad *Heliod. T. ii. p. 120.*

εἰσηλθε πᾶς ὁ λαὸς τῆς γῆς εἰς οἶκον τοῦ Βάαλ καὶ κατέσπασαν αὐτὸν, καὶ τὰ θυσιαστήρια αὐτοῦ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ συνέτριψαν ἀγαθῶς. Theod. 1 Reg. xvi. 17., ubi interpretes Alex. ὀρθῶς habent. Vide Biellii Thes. Philol.] Utiliter, ap. Hippocr.: συμπερόντως, Erotian. [“Secundo de Officina Medici, t. 3. p. 503. v. 14. Ejus vero, quod ἀγαθῶς, Bene, deligatur, duæ sunt species. Secundo de Fract. t. 19. p. 460. v. 40. At vero talia ἀγαθῶς, Beue, deligare non cujusvis est. Galen. in Com. inquit: Hic auctor et alii antiqui sæpenumero ἀγαθῶς, Bene, pro καλῶς, Pulcre, usurpant. Et t. 31. p. 461. v. 17. ἀγαθὸν bonum est hoc testimonium in omnibus sugillatis. Galen. eum locum exponens ait: Idoneum sive bonum dixisse ἀγαθὸν quasi certum, stabile, verum, perpetuum. Secundo de Artic. t. 44. p. 482. v. 14., Uti autem convenit ad omnia hæc hujusmodi farina, si ex ἀγαθῶν optimo tritico fuerit. Galen. eo in loco inquit: Optimum triticum dixisse ἀγαθούς πύρους. Majores enim soliti sunt ἀγαθὸν vocabulo uti ad notandum id omne, quod in suos geuere primum. Secundo Aphorism. t. 33. p. 391. v. 41., In omni morbo valere mente, et bene se habere ad ea, quæ exhibentur, ἀγαθὸν, Bonum: contrarium vero malum. Galen. in Com. inquit: Dici signum esse bonum, quantum in se ipso est hoc aliquid. Et Lib. quarto t. 25. p. 394. v. 19., Sanguis sursum quidem qualiscumque fuerit, melius est: deorsum vero ἀγαθὸν bona sunt nigra subeuntia. Galen. in eo loco vult ἀγαθὸν, bonum, non tamquam proprie dictum, sed tamquam idem, quod melius, esse accipiendum, quasi ita diceret: Infra autem melius nigra dejici. Hic animadvertendum est, versiones interpretum non omni ex parte quadrare verbis Hippocratis. Sic enim scribit: Αἷμα ἂν ὡς μὲν ὀκιοῖν ἂν ἦ, κακόν· κάτω δὲ, ἀγαθόν· καὶ τὰ μέλανα ὑποχωρόντα, κακόν. Hoc est, ut mihi videtur, Sanguis sursum quidem, qualiscumque fuerit, malum, deorsum vero ἀγαθὸν, Bonum, et nigra subeuntia, malum.” Eustach. Fæsius p. 1. ex loco Ciceronis Tuscul. iv. belle hæc illustrat, notante Franzio. In Lex. Ernest. ἀγαθῶς exponitur Valide, sed ἀμαρτύτως. Συναγωγή Λέξεων χρησίων in Bekkeri Auecd. Gr. T. i. p. 327., ‘Αγαθῶς σφοδρῶς. Sedem glossæ ignoramus, nisi referenda sit ad 4 Reg. xi. 19., Καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ συνέτριψαν ἀγαθῶς.]

[‘Αγαθὸς in var. lect. permutatur cum ἐσθλός. Xenoph. K. II. i. 5. 7. p. 52., Πλέον ἔχουσιν οἱ ἐσθλοὶ γενόμενοι τῶν πονηρῶν. “Stobæus et Marg. Steph. habent ἀγαθοί. Per glossam. Nam Xenophon sæpe utitur poeticis: Απ. i. 2. 20. et Σ. 2, 5. e Theognide.” Sturzios in Lex. Xenoph. Vide Dorvill. Animadvv. in Charit. viii. 4. p. 620=686., qui quantumvis contrarii sensus vocabula sæpissime eundem locum obtinere iu Codd., pluribus docuit exemplis. “Vide modo,” inquit, “Platonem de L. L. iv. 858. d. Lysiam 10. p. 175. et 26, 594., ubi κακῶν et ἀγαθῶν crebro misceri docemur.” Quo compendio ἀγαθὸς in Codd. scribitur, exponit Bastius ad Gregor. Cor. p. 162. Scholia Veneta ad Hom. II. B. 311., Ἐνυμολογοῦσι γὰρ τὸ ἔξωον sc. στρουθός, παρὰ τὸ μετὰ οἰστρου θείν· τὰ δὲ παρὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐρωῶμεν ὀκνόμενα, ὥσπερ τὸ ἀγαθός, βοηθός. Cod., teste Bastio, habet,

ἀγα, id est, ἀγαθός καί. E Scholiis Homericis sua sumsit Etym. v. Στρουθός p. 730. 30. ‘Αγαθός et καλός confusa habes, inquit Schæf. in Mss., ad Dionys. Halic. T. iv. p. 2118.]

‘Αγαθότης, ητος, ἡ, Bonitas, (Benignitas), Probitas, ut a κακός fit κακότης. [Mæris p. 921., a Schæf. in Mss. laudatus, Χρηστότης· οὐκ ἀγαθότης. Minus Attice igitur Philo p. 38., Τὸ δὲ ξύλον τῆς ζωῆς ἐστὶν ἡ γενικωτάτη ἀρετὴ, ἣν τινες ἀγαθότητα καλοῦσιν, ἀφ’ ἧς αἱ κατὰ μέρος ἀρεταὶ συνίστανται. “Sap. xii. 22. Benignitas; Sinceritas, Consilii integritas, Sap. i. 1. ubi est idem quod ἀπλότης καρδίας, quod in altero membro legitur, Φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, καὶ ἐν ἀπλότητι καρδίας ζητήσατε αὐτόν.” Bretschneider. in Spicil. Lex. in Interpr. Gr. Vet. Test. p. 18. Glossæ Labb.: ‘Αγαθότης· Benivolencia,

vel Bonitas. Bonitas. P. Bonitas. S.] ‘Αγαθότης, inquit Budæus, θεότης, de Deo dictum. Gregor. Naz. de Deo p. 155. [Sapientiae Liber vii. 26., ‘Απαύγασμα γὰρ ἐστὶ φωτὸς αἰδίου, καὶ ἐσπυρον ἀκηλίδωτον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 133., Τῇ ἀγαθότητι τοῦ Θεοῦ: p. 134., Φησὶ γὰρ διὰ μόνην ἀγαθότητα τὸ πᾶν παραγαγεῖν τὸν Θεόν: p. 136., *‘Αψύχως δὲ καὶ ἀναισθήτως, λέγεται ἐφίεσθαι τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ: p. 144., Αὐτὸς, sc. ὁ Θεός, δὲ πλούτῳ ἀγαθότητος, τῶν μὲν, ἀνείλε καὶ τὸ φθαρτὸν, ὡς ἀγγέλων καὶ ψυχῶν: et p. 163., “Ὅσα οὖν ἐστὶν ἄζωα καὶ ἄψυχα, διὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ οὕτω παρήχθη κ.τ.λ.: p. 282., Προνοίας καὶ ἀγαθότητάς φησιν, ἀπερ προείπεν οὐσίωσιν, ζώωσιν, ἀγαθότητα, θεότητα, κάλλος, καὶ τὰ ὅμοια. Clemens Alex. Strom. vii. p. 835. 16., Παιδεύσεις δὲ αἱ ἀναγκαῖαι, ἀγαθότητι τοῦ ἐφορῶντος μεγάλου κριτοῦ, διὰ τε τῶν προσεχῶν ἀγγέλων, διὰ τε προκρίσεων ποικίλων, καὶ διὰ τῆς κρίσεως τῆς παντελοῦς, τοὺς ἐπὶ πλέον ἀπληγηκότητας ἐκβιάζονται μετάνοειν. Idem ibid. vi. p. 795. 7., ‘Αγαθὴ γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνη, καὶ δίκαια ἐστὶν ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ. Idem ibid. ii. p. 451. 41., Εἰθ’ ἡ ἀγαθότης καὶ ἐπὶ τοῖς δεικνύται τοῦ Θεοῦ. Vide Simplic. ad Epicteti Enchirid. p. 9—12.]

“Αὐτοάγαθος, (ου, ὁ, ἡ) Ipse per se bonus. “Gregor. Naz. de Deo.” H. Steph. Thes. Ind. Abr. Kall. in Mss. citat Cyr. Theodor.; et Simplic. ad Epict. i. p. 11. Τα δὲ ἅλλα πάντα, ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ ἐνός καὶ τῶν πολλῶν ἀγαθοτήτων παραχθέντα, ἀποσά πάντα τοῦ εἶναι αὐτοαγαθὰ καὶ ἀκινήτως ἐνιδρῶσθαι ἐν τῇ ὑπάρξει τῆς θείας ἀγαθότητος, κατὰ μέθεξιν ἔχει τὸ ἀγαθόν, et p. 12., ‘Αλλ’ αἱ μὲν πρῶται τῶν ψυχῶν, ἀτε προσεχῶς ὑπὸ τῶν αὐτοαγαθῶν παραχθεῖσαι. “Dii omnes boni, juxta Plat. de Rep. ii. p. 380., “Ὅτι Θεὸς ἀγαθός, h. e., juxta Proclum ad eum locum p. 356., ὄντως ἀγαθός, καθὼ καὶ ἐστὶ Θεός, Revera bonus, quatenus etiam est Deus, et quidem αὐτοάγαθος, Per se bonus; unde etiam Θεοὶ ἀγαθῶν εἰσι χορηγοί, Dii bonorum omnium datores, ab eodem Proclo dicuntur in Timæum p. 335.” Spanh. ad Juliani Orat. i. p. 295. b. Epiphan. Adv. Hær. L. iii. 76. p. 959., Οἰκοθεν γὰρ ἔχει τὸ αὐτοάγαθον, ὅπερ ἐστὶ πάντων κρεῖττον. Paulo inferius, Καὶ οὐκ ἀπὸ βουλήματος μόνον ὑπῆρξεν αὐτῷ τοῦτο, ὡς ἂν εἴποι τις *μελλητικῶς, ἢ κατὰ μέλλον, ἢ συμβουλευτικὸν λογισμόν, ἀλλὰ κατὰ τὸ αὐτοάγαθον πέφυκε γὰρ αὐτοάγαθος, l. αὐτοάγαθος, *συμπρεπόντως αὐτῷ τὰ πάντα ἔχων, καὶ ποιῶν, καὶ ἐργαζόμενος.]

[*Αὐτοαγαθότης, ητος, ἡ, “Ipsamet bonitas, sive rer se bonitas, quæ essentia sua talis est, et non ab alio, vel per participationem, ut sunt homines et Angeli. Dionys. Areop. de Div. Nom. c. ii., p. 414., Τὴν θεαρχικὴν ὅλην ὑπαρξιν β, τι ποτὲ ἐστὶν, ἡ αὐτοαγαθότης ἀφορίζουσα καὶ ἐκφαίνουσα πρὸς τῶν λογίων ἔμνηται, Ipsamet bonitas a sacris Literis celebratur, totam essentiam divinam, quidquid tandem sit, definitivisse atque explorasse. Eodem sensu Greg. Naz. Deum αὐτοάγαθον, Ipsum per se bonum, appellat; et Pachymeres in cap. i. Dionysii Areop. de Div. Nominibus p. 395.” Suicer. in Thes. Eccles. Simplic. ad Epict. i. p. 11. b., ab Abr. Kallio in Mss. laudatus, Οὐκ ἐνδεῆ τοῦ ἀγαθοῦ, ὅτι αὐτοαγαθότητές εἰσι. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 282., Αἱ οὖν ἐκ τῶν ἐνόντων αὐτῷ ἀγαθῶν εἰς μετὰδοσιν ἐλλάμψεις *πρωτοτύπως λέγονται, καὶ αὐτοεῖναι, καὶ *αὐτοζώωσεις, καὶ *αὐτοθεώσεις, καὶ ὅσα τοιαῦτα κατὰ μίμησιν τῶν ἀρχῶν, τούτέστι τῶν αὐτοῦ δὴ τοῦ Θεοῦ ὄντων, φημί τῆς *αὐτοθεότητος, καὶ αὐτοαγαθότητος, καὶ αὐτοζώης. Eadem ibid., Καὶ τῆς αὐτοαγαθότητος· ὅτι καὶ τῆς αὐτοαγαθότητος, καὶ θεότητος ὑποστάτης ἐστὶν ὁ ὑπεράγαθος καὶ ὑπέρθεος. Vide Epiphan. Adv. Hær. L. iii. 76. p. 959.]

[*Υπεράγαθος, ου, ὁ, ἡ, Valde bonus, Optimus. “Significat eum, qui est superbonus, plusquam bonus, et est epitbetum solius Dei. Dionysius Areopagita cap. ii. de Divinis Nominibus, sect. 4. p. 419. Deum vocat ὑπεράγαθον θεότητα, Supraquam bonam Deitatem. Idem, statim ab initio Mystice Theologię p. 707. SS. Trinitatem vocat, Τριάδα *ὑπερούσιον, καὶ ὑπέρθεον, καὶ ὑπεράγαθον, Supernaturalem, et su-

¹ Adnotatum est in margine, Ἦρ. κατὰ μέλλον. Legendum videtur vel κατὰ τὸ μέλλον, vel κατὰ μέλλοντα, de quo verbo v. Schweigh. in Lex. Polyb.

praequam divinam, et supraquam bonam." Suicer. in Thes. Eccles. Michael Synzelus in Laudatione Dionysii p. 345. ed. Paris. 1562., Τὸν τῆς πάντα θεωμένης καὶ ἀγαθότητι παντελεῖ πάντα περιθεούσης καὶ συνεχούσης θεότητος, τῆς ἐν τῇ ὑπερουσίῳ, καὶ ὑπερθέῳ, καὶ ὑπεραγάθῳ Τριάδι προσκυνουμένης καὶ λατρευομένης * ὑμνήτορα. Usurpavit hanc vocem, teste Boissonad. in Mss., Nicetas Paphlag. Laud. S. Eustathii 61. 6. Hinc

[* Ὑπεραγαθότης, ητος, ἡ, Summa bonitas. "Est superbonitas, i. e., Bonitas omnem bonitatem superans. Dionysius Areopagita de Divinis Nominibus, c. i. s. 5. p. 382, de Deo: Ἡ τῆς ὑπεραγαθότητος ὑπαρξίς, Bonitatis omnem bonitatem superantis existentia." Suicer. in Thes. Eccles. Hinc]

[* Ἀθουπεραγαθότης, Abr. Kallius in Mss. e Dionysio Areop. p. 225. affert.]

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, Bonitas, (Benignitas, Animus erga alium benevolus, Studium aliis benefaciendi.) At in Ecclesiastico nove pro Felicitate et rebus secundis usurpatur: [ix. 7., Ἀμαρτάνων εἰς ἀπολέσει ἀγαθωσύνην πολλήν, Unus peccans multa bona perdet. Sic vertit Biel. in Thes. Philolog. At Schleusner. in Lex. intelligendam arbitratur probitatem, integritatem, virtutem universam.] Scribi autem debet ita, non ἀγαθωσύνη per ο, secundum Moschopuli et aliorum quorundam regulam. [Mæris Atticista p. 921., a Schæf. in Mss. citatus, Χρηστότης οὐκ ἀγαθότης, οὐδ' ἀγαθωσύνη. "Leid. sec. ἀγαθωσύνη, ut vulgo editur in S. literis, et a Suicero, quem vide in Thes. Sed δικαιοσύνη, λαβροσύνη, et similia a-Nominativo adjectivæ vocis formata." Oudendorp. Etym. p. 275. 42., Τὰ διὰ τοῦ ὁσυνή θηλυκὰ ὀνόματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, πλὴν τοῦ ἀγιωσύνη, ἀγαθωσύνη, ιερωσύνη, μεγαλωσύνη. Phavor. Ἀγαθωσύνη ἡ ἀπρητισμένη ἀρετὴ, ὡς ὁ Ἀπόστολος. Zonar. p. 29., Ἀγαθωσύνην τὴν ἀπρητισμένην ἀρετὴν καλεῖ ὁ Ἀπόστολος. "Ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοὶ ἐστε ἀγαθωσύνης. Τὸ δὲ μεστοὶ ἐπιτάσεως ἐστὶ ῥῆμα. "Locus est Rom. xiv. (imo xv.) 14., ad quem locum eadem Ecumenius." Tittmann. Sensus est, Vos jam satis bene cupere aliis comperi. Vulg. Dilectio. Theophylact., Τουτέστιν ἀγαθῆς γνώμης καὶ φιλαδέλφου, ἡ καὶ ὀλόκληρον τὴν ἀρετὴν, ἀγαθωσύνην καλεῖ. Theodoretus explicat per παντοδαπὰ ἀγαθὰ, Omnis generis bona. Galat. v. 22. (coll. v. 20.), Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη. Ubi χρηστότης ab ἀγαθωσύνη distinguuitur. Alibi tamen tanquam synonyma usurpantur, ut in loco Mæridis Atticistæ supra posito. Ephes. v. 9., Ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀληθείᾳ. Theophylact. ad hunc locum, Πᾶσαν ἀγαθωσύνην λέγει τὴν πρὸς πάντας, οὐ μόνον φίλους, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Glossæ Labb.: Ἀγαθωσύνη Bonitas, Benignitas. Deinde etiam Probitatem, integritatem, virtutem universam significat. 2 Thess. i. 11., Ἰνα ὑμεῖς ἀξιώση τῆς κλήσεως ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πληρώση πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης, pro ἀγαθωσύνην ἡ ἐστὶν αὐτοῦ εὐδοκία, Quicquid recte factorum ipsi placet. Huc referendum esse male censet Schleusner. in Lex., quem vide, Ecumenii atque ex eo Phavorini locum, qui, ut viderunt Suicer. in Thes. Eccles. et Tittmann. I. c., ad Rom. xv. 14. pertinet. Legitur et in 2 Reg. vii. 21. Neh. ix. 25. 35. Ps. xxxvii. 21. Jud. viii. 45. Eccles. vii. 15., Ἐν ἡμέρᾳ ἀγαθωσύνης, In die bona, Aqu. Ps. xv. 2. Sym. Ps. xxvi. 13. et alibi, notante Bielio in Thes. Philolog. Clemens Alex. Strom. vi. p. 792. 13., Οὕτως καὶ τῇ δικαίᾳ ψυχῇ θεία τις ἀγαθωσύνης δύναμις: Idem Pædag. i. p. 148. 40., Ἡ ἀγαθωσύνη αὐτοῦ, ἡ πρὸς τοὺς ἐξ ὑπακοῆς πεπιστευκτάς, ἀμετακίνητός τε καὶ ἀρρεπής. Cod. Palat., notante Sylburgio in Ind., per ω scribit, Ἀγαθωσύνη, at Florentina Ed. per ο, Ἀγαθοσύνη.]

Ἀγαθικός, οὔ, ὁ, Adject. Ἀγαθικά Suidas exponit σπουδαῖα, i. e. Proba, Recte et cum virtute facta vel dicta. [Zonar. p. 31., et Συναγωγή Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγαθικά τὰ σπουδαῖα. Sedem vero glossæ nondum invenimus. Vox in Schneideri Lex. nou legitur.]

[* Ἀγαθίνος. Insignem hunc Etym. locum laudavit G. Wakef. in Mss., p. 793. 45.: Τὰ διὰ τοῦ ἱνός ὀνόματα, ἡ κύρια εἰσιν, ἡ ἔθνικα, οἷον * Σκοπελίνος,

Ἀκαραγνίνος, ὁ πολίτης ἡ ἐπιθέτα, ὡς τὸ, * ῥίγνος, ὁ δεινός ἡ προσηγορικὰ, ὡς ἐχίνος, γελασίνος γελασῖνοι δὲ εἰσιν αἱ γενόμεναι κοιλότητες εἰς τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ γελαῖν ἡ ὑποκοριστικά, οἷον φίλινος, σημαίνει δὲ τὸν φίλον * παλλακίνος, ὁ ἀπὸ παλλακῆς. Ταῦτα δὲ, εἰ μὲν ἀπὸ ὀνόματος παραχθῶσιν, ἡ ἀπὸ εὐθείας, ἡ ἀπὸ γενικῆς παράγονται, φίλος, φίλινος ἀγαθός, ἀγαθίνος εἰ δὲ ἀπὸ ῥήματος, ἡ ἀπὸ ἐνεστώτος, ἡ ἀπὸ μέλλοντος ἐχίω, ἐχίνος πραξιῶ, * πραξίνος. Το δὲ * σεβεῖνος διὰ διφθόγγου γράφεται. Alibi in eodem Etym. sumitur pro nomine proprio: p. 689. 40., Ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγαθός, Ἀγαθίνος, οὕτως ἀπὸ τοῦ μένω μενηστίνος, καὶ συγκοπῇ, καὶ μετὰ τῆς πρό προθέσεως, προμνηστίνος. Certe in Xenoph. Hist. iv. 8. 10 Ἀγαθίνος est Corinthiorum navarchi nomen: et ap. Galen. de Diff. Puls. ii. nomen medici, qui scripsit librum, cui titulus, Περὶ Σφυγμῶν, v. Meurs. Bibl. Gr. L. i. in Opp. T. iii. p. 1073. et Fabricii Bibl. Gr. T. xiii. p. 41. ed. pr. Hermanni Regulæ de Prosodia, p. 424., Τὰ διὰ τοῦ ἱνός ἅπαντα προπερισπῶνται. Κωνσταντίνος, —αντίνος, Πλωτίνος, δίνος, ἡ συστράτης, σὺν τούτοις * ἐργαστίνος.]

[* Ἐπαγαθος, * Ἐπαγάθων, et fœmininum * Ἐπαγάθω, boni ominis causa formata fuerunt hæc cognomina, inquit Dorvill. ad Charit. ii. 3. p. 304=172., a Schæf. in Mss. laudatus. Vide nos supra ad formulam, Ἐπ' ἀγαθῷ, Auspicato.]

[* Ἰσάγαθος, ου, ὁ, ἡ, Andr. Cret. 15., teste Abr. Kallio in Mss.]

[* Μισάγαθος, ου, ὁ, ἡ, Qui bonos vel res bonas odit. D. Scottus in Append. e Schol. ad Pindari Pyth. Δ. v. 507. affert, "Ὁμηρος δὲ τὸν Θεοσίτην εἰσέρχεται * φιλόκακον καὶ μισάγαθον, et Boissonad. in Mss. citat Theod. Prodrom., Noticedes Mss. T. viii. 2e. Part. p. 198. 2. Hinc

[Μισαγαθία, as, ἡ, Odium virtutis et proborum. G. Wakefield. in Mss. e Plutarchi Phocionē xlvii. T. iv. p. 340. ed. Reisk., Ἀπέβη δὲ τὸνναντίον, ἀγνωμοσύνην τινὲ καὶ μισαγαθία τοῦ Ἀντιπάτρου.]

[* Ὀμοάγαθος, legitur in Dionysio Areopagita, teste Abr. Kallio in Mss.]

"Πανάγαθος, Omnino bonus, seu Omnium optimus. Plato Epist. viii. (T. xi. p. 159. ed. Bipont., "Δουλεία γὰρ καὶ ἐλευθερία, ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκατέρω, πάγκακον ἐμμετρος δὲ οὐσα, πανάγαθον.) "Apud Polluc. et παναγάθῃ, fœm. gen. (vi. 163., "Καὶ ὡς Κρατῖνος, παναγάθῃ." H. Steph. Thes. Ind. [Jungermann Ms. habet, παναγάθῃ. Boissonad. in Mss. citat Isidor. Pelus. i. 83. et Nicetam Paphlag. Laud. S. Eustathii p. 68. m. Dionys. Areop. de Divinis Nominibus c. iii. s. 1. p. 449., Χρὴ γὰρ ἡμῶν ταῖς εὐχαῖς πρῶτον ἐπ' αὐτὴν, ὡς ἀγαθαρχίαν, * προσαναέσθαι, καὶ μᾶλλον αὐτῇ πλησιάζοντας, ἐν τούτῳ μνεῖσθαι τὰ πανάγαθα δῶρα τὰ περὶ αὐτὴν ἰδρυμένα, Oportet enim nos primum orationibus ad ipsam sc. Trinitatem, ut ad boni principium, adduci, ac deinde magis ipsi propinquantes, edoceri optima quæque munera, quæ penes ipsam sunt collocata. Vide J. C. Suicer. in Thes. Eccles. p. 555. In J. H. Suiceri Supplementis ὁ πανάγαθος tanquam epithetum Dei affertur ex Euseb. L. x. c. 4. p. 373. "Venus, ΘΕΟΣ ΠΑΝΑΓΑΘΟΣ, in Inscript. ap. Gruter. lix. 1. nuncupatur, sicut in Marmoribus Oxon. p. 91. art. 1., BONAE DEAE VENERI CNIDIAE." Spanhem. ad Juliani Orat. i. p. 295. a. Hinc

[* Παναγαθία, ἡ, (in Schneideri Lex. male scribitur παναγαθία, pro παναγαθία). Stobæus Sermon. i. p. 20. ed. Schowii, e Theage Pythagoreo ἐν τοῖς Περὶ Ἀρετῶν: "Ὅκα δὲ τὸ μὲν κρῆσσον ἀρχὴ μέρος τὰς ψυχῆς, τὸ δὲ χέρρον ἀρχηται, καὶ τὸ μὲν ἀγῆται, τὸ δὲ ἐπῆται, ἀμφοτέρω δὲ συνευδοκῆται καὶ συνομολογῆται ἀλλήλοις, τόκα δὲ γίνεται ἀρετὰ καὶ παναγαθία περὶ ὅταν τὰν ψυχῶν. Schæf. in Mss. consulendum esse monet Lobeckium ad Sophoclis Ajacem p. 417.]

[* Φιλάγαθος, ου, ὁ, ἡ, Amans probitatis, Bonitatis studiosus, Amans bonorum. Glossæ Labb.: Φιλάγαθος Benignus, Benignus, P. Plutarchi Conjug. Præc. T. vi. p. 580. ed. Reisk., Οἱ φιλόμονοι τῶν βασιλέων πολλοὺς μουσικοὺς ποιοῦσιν, οἱ φιλόλογοι λογιούς, οἱ * φιλαθλήται γυμναστικούς, οὕτως ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπίστριαν γυναικα ποιεῖ, φιλήδονος ἐταιρικὴν καὶ ἀκόλαστον, φιλάγαθος καὶ φιλόκαλος σφόδρα καὶ κότ-

μίαν. Idem in Comparatione Thesei cum Romulo T. i. p. 150., Εἰ δ' ἐκείνη μόνη τοῦτ' ἔπαθεν, εἰκότως ἔγωγε φαίην ἂν αὐτὴν ἀξίεραστον Θεῷ γεγονέναι, φιλόκαλον, καὶ φιλάγαθον, καὶ τῶν ἀρίστων ἐρωτικὴν οὖσαν. Greg. Naz. in Carmine quodam, quod citat Morellus in Lex. Gr. Prosod. p. 1037., Δωρὲα φιλαγάθῳ. Dionysius Areopagita Epist. viii. p. 778., a Suicero, quem vide, in Thes. Eccles. citatus, Deum vocat τὸν ὑπεράγαθον et φιλάγαθον, Præbenignum, et Benignitatis amatorem. Sapientiae vii. 22., Ἡ γὰρ πάντων τεχνιτὶς ἐδίδαξέ με σοφία· ἐστὶ γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερὸν, ἄγιον, μονογενές, πολυμερές, λεπτόν, εὐκίνητον, τρανὸν, ἀμόλυντον, σαφές, ἀπήμαντον, φιλάγαθον, ὀξύ, ἀκώλυτον, εὐεργετικόν. Tantum legitur in N. T. Epist. ad Tit. i. 8., Ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, ubi tam hominum bonorum, inquit Schleusner, quam virtutis amorem exprimere videtur. Theophylact. exponit τὸν ἐπικτῆ, τὸν μέτριον, τὸν μὴ φθονοῦντα, Mitem, moderatum, miuime invidum. Usurpat et Leo Diacon. Notice des Mss. T. viii. p. 283. 7., teste Boissonad. in Schedis. Hinc adverb.

[* Φιλαγάθως, Benigne, Probe, Leniter. Cyrillus Alex. in Ies. c. lix. p. 828., "Ἐνεστὶ τῷ Θεῷ καὶ τὸ πανσθενές, καὶ τὸ προσίεσθαι φιλαγάθως τὰς παρὰ τῶν καμόντωνν λιτὰς, Inest Deo et omne robur, et quod e quodam bonitatis amore admittit preces laborantium. Vide Suiceri Thes. Eccles. Usurpant et Leo Diacon. Notice des Mss. T. viii. p. 280. 2., et Nectarius Homil. p. 7. ed. Paris. 1554., a Boissonad. in Schedis laudati. Clemens Alex. Strom. iv. p. 631. 37., "Ἵσμεν δὲ τὰ μὲν δυσπόριστα, οὐκ ἀναγκαῖα, τὰ δὲ ἀναγκαῖα, εὐπόριστα γεγενῆσθαι φιλαγαθῶς παρὰ τοῦ Θεοῦ, ubi Sylburg. in Ind., Alibi, inquit, φιλαγάθως. Hinc etiam nom.

[* Φιλαγαθία, as, ἡ, Bonorum amor. Clemens Alex. Pædag. i. p. 139. 30.: et iii. p. 291. 25., "Ὅτ' ἂν ἡ κεκοσμημένη ψυχὴ ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ τοῖς ἐκ τοῦτου ἐμπνεομένη *φαιδρύσμασιν, δικαιοσύνη, φρονήσῃ, ἀνδρία, σωφροσύνη, φιλαγαθία τε, καὶ αἰδοί, ἥς οὐδὲν εὐανθέστερον χρώμα ἐώραται πώποτε.]

"Ἀφιλάγαθος, (ὁ, ἡ,) Qui non est φιλάγαθος, i. e. "Amaus bonorum. Exponitur etiam Benignitate "carens." H. Steph. Thes. Ind. ["Qui virtutis et honesti, hominum adeo proborum inimicus est et adversarius. Semel in N. T. legitur 2 Tim. iii. 3. in plurali ἀφιλάγαθοι, Bonis inimici, 'Αφιλάγαθοι, προδοταί, προπετεῖς; τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ubi Theophylact. et Ecumen. interpretantur, Ἐχθροὶ παντὸς ἀγαθοῦ." Schleusner. in Lex. Cf. Suiceri Thes. Eccles.]

[* Ἀπειράγαθος, on, ὁ, ἡ, 1. Infinite bonus; 2. Bonorum, Beneficiorum expers; 3. Imperitus. Glossæ Labb.: Ἀπειράγαθος Infirmatus. "Quemadmodum ἀπειρόγαμος, Qui non est expertus nuptias; ἀπειρόκακος, Malorum expers, et similia alia: ita ἀπειράγαθος, Juxta ceterorum analogiam, esset Boni expers. Sed longe aliam habet significationem, quando de Deo usurpatur. Nicephorus Constantinop. Trinitatem vocat ἀπειράγαθον, i. e., Infinite bonam, in Actis Synodi Ephes. p. 307.: Τριάς ὁμοούσιος, *ὑπερούσιος, αἰράτος, ἀκατάληπτος, ἀχώριστος, ἀναλλοίωτος, ἀπλή, καὶ ἀμερῆς, καὶ ἀσύνθετος, ἀδιάστατος, αἰδῖος, ἀσώματος, ἀποιος, ὁμότιμος, ὁμόδοξος, καὶ ὁμόθεος, ἀναφῆς τε καὶ ἀψηλάφητος, καὶ ἀσχήματιστος, ἀπειράγαθος, φῶς αἰδαμπές, *τριλαμπές, *ὑπέρφωτον, Trinitas consubstantialis, super-substantialis, invisibilis, incomprehensibilis, inseparabilis, immutabilis, simplex, et individua, atque incomposita, dimensione carens, æterna, incorporea, sine qualitate, sine quantitate, ejusdem honoris et gloriæ et deitatis, intactilis, et intacta, sine figura, infinite bona, lumen semper lucens, tripliciter lucens, plus quam lucidum." Suicer. in Thes. Eccles. "Ἀπειράγαθος, Expers beneficiorum. Esth. xvi. 4., Τοῖς τῶν ἀπειραγάθων κόμποις ἐπαρθέντες, Eorum

quasi, qui nullum beneficium acceperunt, fastu elati." Biel. in Thes. Philolog. Hinc adverb.

[* Ἀπειραγάθως, Imperite, Inepte, Diod. Sic. xv. 40., a Schæf. in Mss. laudatus, Ὀλιγαρχικοῖς γὰρ πολιτεύμασι κεκρημένοι, καὶ ταῖς τῆς δημοκρατίας ἐξουσίαις ἀπειραγάθως χρώμεται, ubi Wesseling., "Compositum est, uti ἀπειροκάλως, quod frequentiore teritur usu."]

[* Ἀπειραγαθία, as, ἡ, Nimia, item Infinita beneficentia, item Nimia magnificentia, item Imperitia. Glossæ Labb.: Ἀπειραγαθία Infirmetas. Schæf. in Mss. Wesselingium ad Diod. Sic. xv. 40. hæc notantem laudavit:—Voce "ἀπειραγαθία Polybium ad honesti virtutisque ignorantiam describendam usum fuisse, optime recordor." Sed locus, ad quem respexit vir eruditiss., frustra quæritur in Schweighæuseri Lex. Polybiano. Idem Schæf. in iisdem Schedis citat Aristoph. Fragm. 249., et Clementem Alex. Pædag. ii. p. 237. 32., Ἐκτὸς πάσης κενοσπουδίας, ἀπειραγαθίας, μικροπρεπείας. Vide G. Wakefield. in Sylv. Crit. iv. p. 56. Idem in Pædagog. ii. p. 190. 17., Σκοπὸν γὰρ τὴν χρεῖαν ἐτίθετο, οὐ τὴν ἀπειραγαθίαν, Scopum enim constituebat usum, non inutilem magnificentiam. Idem ibid. p. 245. 11., Παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ κωμικοῦ τὰς λέξεις, διελγούσας ἀκριβῶς τὸ φορτικὸν ὕμῶν τῆς ἀπειραγαθίας. Legitur et in quodam J. Stobæi loco, ex Hierocle, teste G. Wakef. in Mss. Vide Schneideri Lex.]

[* Ἀπειραγαθέω, Pauli Ægin. vi. 50. ich handle unwissend, ungeschickt, wie ein ἀπειράγαθος; wie ἀπειροκαλέω u. s. w." Schneider. in Lex.]

[* Ἀρχάγαθος, Haluntini nomen est apud Ciceron. in Verrem iv. 23., hominis non solum domi suæ, sed tota Sicilia nobilis, inquit Cicero l. c.]

[* Ἀρχάγαθος Athenæo iv. p. 158. a. nom. est scriptoris cujusdam: Τραγικὸν γὰρ ἡ φακὴ 'στὶν' Ἀρχάγαθος ἔφη πο . . . γεγραφέναι· ἥς καὶ Ῥοφούντ' Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον· φησὶ Σώφιλος ὁ κωμωδιοποιός. De hoc vel corrupto vel mutilo loco vide Casauboni et Schweighæuseri notas. Archagathum medicum intelligendum esse censet Schweigh., et in Indice Auctorum nos ad hæc Fabricii, in Medicorum Veterum Elencho, Bibl. Gr. T. xiii. p. 78. ed. pr., remittit:—"Archagatus, Lysaniæ filius, qui, ut Plin. xxix. 1. refert ex Cassio Hemina, Peloponneso primus e Medicis Romam venit, L. Emilio et M. Livio Coss. anno Urbis dxxxv. Eique jus Quiritium datum, et taberna in compito Acilio emta ob id publice. Vulnerarius e re dictus fuit, mireque gratus adventus ejus initio: mox a sævitia secandi, urendique transiit nomen ejus in carnificem, et in tædium ars omnesque Medici. Archagati istius, aut alterius emplastrum recenset Corn. Celsus v. 19." Sed utrum Plinii et Celsi Archagatus hic idem sit cum illo Athenæi Archagatho, viderit ipse Schweigh. Nobis quidem magis arridet sententia Meursii, cujus verba mirum est Athenæi Editoris, viri eruditissimi, diligentiam effugisse. "Hic nempe est, qui Romam captivus abductus, moxque ob doctrinam e servo iterum libertati restitutus, Cæcilius adpellatus fuerit, quum antea Archagathus diceretur." Meurs. Biblioth. Gr. L. i. et ii. in Opp. T. iii. p. 1123. et 1177., e Suida, quem vide in v. Κακίλιος. Deinde vero recenset Meursius ejus scripta, inter quæ hæc duo sunt, Κατὰ στοιχεῖον Ἀπόδειξις τοῦ εἰρῆσθαι πᾶσαν λέξιν καλλιρρημοσύνης: et, Ἐκλογή Λέξεων κατὰ στοιχεῖον, e quo libro Suidam ipsum multa depromississe, e Catal. Scriptorum, quibus usus est Lexicographus ille, Lexico ejus præfixo, satis patet. V. Kuster., de altero Cæcilius libro disserentem, ad Suid. v. Κακίλιος, et Toup. ad Pseudo-Longini S. 1., qui, nulla Meursii mentione facta, de Cæcilius scriptis fere egit.]

[Archagathus autem idem quod Agatharchus. Phil. Maussacus eadem forma, qua δούλιον ἡμᾶρ, putat factum * Δρομιάμφιον ἡμᾶρ ap. Hesych. Sic

¹ Hesych. Δρομιάμφιον ἡμᾶρ ἀμφιδρόμια. "Ἐστὶ δὲ ἡμερῶν ἐπτὰ ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐν ᾗ τὰ βρέφος βασιλεύοντες περὶ τὴν ἐστὶν γυμνὸν τρέχουσι." "Lego, ἡμερὰ ἐβδόμη: quamvis non ignorem, Suidam quintum a nativitate diem Amphidromiis assignare. Nam scriptores veteres in ejusmodi rebus non raro dissentiant." Kuster. Causa hujusce discrepantiæ est, quod ap. Athenienses decimus a nativitate dies, (v. Suidam in Δεκάτην ἐστίασαι), ap. ceteros autem Græcæ populos vel quintus, vel septimus Amphidromiis assignaretur; qua conjectura recepta, omnia fere in Grammaticis veteribus, quamvis maxime inter se dissentire videantur, luce clariora erunt. Ceterum, quum πέμπτη facilius in ἐπτὰ, quam ἐβδόμη in ἐπτὰ, a librariis corrumpi potuisse videatur cum Meursio in Gr. Fer. lege, "Ἐστὶ δὲ ἡμερῶν πέμπτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως,

'Αγάθαρχος: Etym. (p. 3. 24.), 'Αβλεμέως ἄφροντίσ- Α καὶ πλεονασμῷ τοῦ βήτα, ἀβλεμέως. Οὕτως Ἰρίων. τως, παρὰ τὸ μέλειν, ἀμελέως, καὶ ὑπερθέσει ἀλεμέως, In eodem (p. 379. 31.), 'Εροτὶς ἢ εορτή, ὡς γὰρ παρὰ

quemadmodum ap. Suid. *Θηρολέξης* et *Λεξιθήρας*." Harduin. An *Θδες* pro *Θδες* apud scriptores prosaicos usquam legatur, nescimus. Non enim *Θηρόσκιος* dicitur *gnomon*, sed *Σκιοθήρας*, [*Σκιοθήρας*, s. *Σκιοθήρων*]. Nec *Θηρολέξεις*, sed *Λεξιθήραι*, qui dictiones aucupantur et verba. Inde v. *Λεξιθήρεϊν* ap. Agell. ii. 9., Nimis minute ac prope etiam subfrigide Plutarchus in Epicuro accusando *λεξιθήρεϊ*. Sic ibi legendum, non, ut est vulgo, *λέξεις τηρεϊ*. [V. nos infra.] Ap. Epiphan. *Λεξιθήρεϊν* sæpe hoc significatu legitur, qui et *Λεξιθήρας* multis locis vocat vocalium aucupes, et qui omnia *πρὸς λέξιν* accipiunt, quod vulgo dicimus *ad litteram*. Sic *Ὁρνιθοθήραι*, **Ἰχθυοθήραι*, *Σπογγοθήραι*, **Λεοντοθήραι*, et similia. Sed et *Θηροθήραι* dicebantur, qui feras venantur, ἀπὸ τοῦ θηρῶν τοὺς θήρας. Hes. *Θηροθήραι*· *θηρευταί*. Idem tamen etiam notat *Θηρολέξην*, pro eo, qui recta compositione dicitur *Λεξιθήρας*. Eodem modo et *Θηροθώαι* appellari possent, qui thōas venabantur. Vix tamen aliter mihi persuaderi sivero, quin legendum sit ap. Plin.: Gentes Troglodytarum idem Juba tradit theratas a venatu dictos, miræ velocitatis, i. e. *Θηρατάς*. Hæ sunt Troglodytarum gentes, qui *Κυνηγέται* Agatharcidi, Straboni, et Diodoro. Agatharcides de populis Æthiopiæ Troglodyticæ, *Μετὰ τοὺς εἰρημένους εἶσιν οἱ παρὰ τοῖς ἔγχωροις Κυνηγέται*. Hi feras omne genus venabantur, et eorum carne victitabant. *Θηρατὴς* autem i. q. *Κυνηγέτης*. Græci: *Θηρατὴς*· *κυνήγιος*, *κυνηγέτης*." Salmas. Plin. Exerc. 894. c.—e. Martian. vi. c. de Babyl. p. 226., Plinii transcriptor:—"Habitantur etiam adusta Troglodytarum, et Ichthyophagorum gentibus. Sed primi feras cursu prætereunt, alteri nando marinas belluas vincunt." In Plinio ergo Martian. legerat *Θηροθόας*, quod vocabulum interpretatur non, cum Plinio ipso, Qui thōas venantur, sed, Qui ferarum cursum adæquant, *Θηροθόαι*, Æque celeres ac feras: sic *Παιδερώς*, Æque venustus ut Amor, quasi *παῖς Ἔρως*, puer amabilis, æque pulcher ac Amor, interprete Salmas. l. c. p. 399. a. B. "Is. Casaub. (l. c.) producit voc. *Λεξιθήρ* ex Epiphan. Hær. l. ii. Panarii c. de Arianis, pro eo, qui nundique vocalis sententias que ad dogmatis sui confirmationem, sive aptæ sive ineptæ esse sint, aucupatur, eamque ceu vere Græcam adprobat, et v. *Λεξιθήρεϊν* eadem significatione ap. eund. Epiphan. sæpe reperiri observat. Idem facit J. Sirmond. Propempt. ad Salmas. ii. 6. an ab isto edoctus, nescio: sed utrumque deceptum esse, id vero scio. Cum enim in casu accusandi *πληθυντικῶς* legisset alicubi *Λεξιθήρας*, [imo in uno Epiphanii loco, nempe p. 785. b., legerat Casanb. *οἱ λεξιθήρες*, in altero autem, nempe p. 801. d. *τοῖς λεξιθήρεϊ*,] quintæ declinationis eam terminationem esse opinatus est; aliter si a simplice *θήρα*, *θηρῶν*, *θηρεύω*, deducta et composita intropexisset, sensurus. Voces *Μεξόθηρ*, et **Μεξόθηροι*, illa ap. Lycophr. [650.], de Scylla monstro cum sex capitibus *κάμπτει*, *κυνὸς*, *λέοντος*, *γοργόντης*, *φαλαίνης*, *ἀνθρώπου*, et duodecim pedibus; hæc ap. Athenag. de Resur. Mort. qua homines belluinis moribus appellat, in exemplum τοῦ *Λεξιθήρ* trahi nequeunt: sunt enim a v. primiformi *Θήρ*, *θηρὸς*, *Λεξιθήρ* vero a derivativis *Θήρα*, *Θηρῶν*, a quibus quæ deducuntur masculina omnia, primæ declinationis esse tot exemplis doceri potest. [Erravimus ergo supra p. cccvii. b. Etymolog. p. 459. 18., pro vulgato *αἱ μυροφόροι*, *αἱ θυννοθήραι* restituentes. Saltem scribendum esset *οἱ θυννοθήραι*. Sed of Etymologi menti maxime adversatur. Vera igitur lectio est, *Κλίνεται δὲ ἡ θύννος*, ὡς ἡ *παρθένος*, καὶ αἱ **θυννοφόροι*, ὡς αἱ *μυροφόροι*. Sic omnia luce clariora fiunt. *Θυννοθήρας* autem extat in Athen. p. 303. (*Θύννος* δ, at non *Θύννος* ἢ agnoscunt Lexica.) Habet tamen etiam *θυννοθήραι*, quo se tueatur. Vellerus Gram. Gr. p. 75. tradit "nomina in *ης* et *ας* esse generis masculini," ubi Fischer. Spec. i. p. 354.:—"At *Ταμίς* ex opinione quorundam, communis generis est. Xenoph. Œcon. ix. 10., *Ταῦτα τῇ ταμίᾳ παρέδωκαμεν*, ix. 11., *τὴν ταμίαν ἐποίησάμεθα*, [x. 10., *τῇ ταμίᾳ παραστήναι*.] At hi casus obliqui ducti sunt a casu recto *Ταμία*, quo Hom. nus est multis in locis alterius maxime carminis, Od. A. 139. Δ. 55. K. 371. Sic alii ἢ *Τιδρα*, alii δ **Τιδρας*, dixere." Vide Sturzii Lex. Xenoph. ubi sunt hæc verba:—"Fischer. ad Welleri Gr. Gr. p. 118. dativum τῇ *Ταμίᾳ* dicit esse nominis *Ταμίς*, quippe quod communis sit generis." Sed in edit. 1798. qua utimur, longe aliud et rectius loquitur.] *Ὀνοματοθήρας*, Athen. iv. (p. 184. b.) habet vocandi casum, *ονοματοθήρα*, et *Λογοθήρας*: Hesych. *Θηρολέξης*. *Ὁρνιθοθήρας*, Aristoph. (Av. 62.) *Φυγαδοθήρας*, cognomen Archiæ Thurii, quod exules Athenis persequeretur et inquireret, Plut. in V. Demosth. et Hyper. (T. ix. p. 366. et 374. Reisk.) **Κορχοθήρας*, ap. Athen. iii. (85. d.) Epicharm. in Nuptiis Hebes. *Σπογγοθήραι*, J. Poll. [i. 96. vii. 137. unde v. **Σπογγοθηρευτική* vii. 139. in Schneideri Lex. desiderata.] *Μετεωροθήραι*, Aristot. H. A. ix. 36. *Σωληνοθήραι*, Athen. iii. 90. e. **Σοθήραι*, nomen dramatis [carminis] Stesichori, Athen. iii. 95. d. **Μωμοθήρας*, titulus fabulæ Platonis junioris, Hesych. v. *Παλινδωρία*. **Ταγνηροκισσοθήρας*, a scriptore anonymo vetere Rom. Hist. adulator appellatur [Suid. (T. ix. p. 366. et 374. Reisk.) *ἔστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐπὶ τῷ ἑσπέρῳ*, quod fragmentum Æliani esse res et stilus indicat, iudice Toupio Emend. ii. p. 324.], quod sartaginum nidores sectetur, et culinarum ferventium fumos. *Μυοθήραι*, Nicandro [Ther. 490.] *Μέγαροι*. *Θηροθήρας*, *θήρας* *θηρώντες*, Ferarum, Leonum venatores, Plin. vi. 29. Ita enim apud hunc emendandum esse conjecto voc. *Θηροθῶας*, quæ ap. Jubam, qui sc. Græce scripsit, fuerit *Θηροθῶας*, q. d. in venatione, in feris persequendis perniciēs, quæ appellatio gentis, non est præ mea ista probabilis. Analogia igitur poscente docenteque, *Λεξιθήρας* verum Gr. nomen est, non *Λεξιθήρ*, expungendusque propterea etiam, quem Lexici eadem felicitate coumenti sunt, *Μυοθήρ* *δφς*. [Vide H. Steph. Thes. ii. 992. f. ubi *Μυοθήρ*.] De v. *Λεξιθήρεϊν*, quod et Salm. Plin. Exerc. fi. 1267. sed maxime invitis Musis Gratiisque, Gellio, ap. quem ii. 9. bactus fuit *λέξεις τηρεϊν*, Observare dictiones, supposuit, idem omnino sentiendum est, repugnare isti formationi analogiam, nisi v. *θηρῶν* inter ea esse, quæ ad duas conjugationes pertinere observant Grammatici, doceant, quod fortasse nunquam poterunt. Nos interea hoc labore etiam [sic in Suiceri Thes.] præter necessitatem multiplicata civitate Attica ejiciendi belle sic defuncti erimus." Reines. Var. Lect. i. 6. "In his (Reinesii) pleraque nos quoque probamus; quibusdam tamen calculum nostrum nondum addimus. Omnino dicendum *Λεξιθήρας* in casu nominativo. [Sed et *Λεξιθήρ* dici posse satis probavit Casaub. duobus Epiphanii locis allatis: in uno legitur nominativus pluralis *οἱ λεξιθήρες*, in altero dativus pluralis, *τοῖς λεξιθήρεϊ*.] Hoc confirmat vox *Ἰχθυοθήρας*, quam supra habes suo loco, et **Δολιοθήρας*, in expositione in Lucæ c. iv. quæ tribuitur Tito Bostrensi p. 784. de Diabolo, *Ὀὐκ ἐπιτελεῖται δολιοθήρας*, Fraudulentus prædo non consequetur sc. prædam quæsitam. [Sed vox hæc contra analogiam formata est. Gr. enim linguæ ratio *Δολιοθήρας*, non *Δολιοθήρας*, postulat.] Item *Σπογγοθήρας* ap. Plut. (T. ix. 742. x. 84.) En tibi exempla clarissima. Isidor. Pelus. Epist. 258. L. v. p. 637., *Ὁ φίλος ὁ σὺς δὲ μεγαληγρόρος καὶ Λεξιθήρας*, 245. Lib. ejusd. p. 633., *Ψυχρὸν μὲν ἐστίν, εἰ καὶ μὴ τοῖς λεξιθήραις δοκεῖ, τὸ σμικρολογεῖν, καὶ περὶ τούτων ποιεῖσθαι τὴν ἀμίλλαν*. De v. *Λεξιθήρεϊν*, cum bona Reinesii venia, aliter sentimus. Verissimum quidem, ap. Gellium scribi *λέξεις τηρεϊν*, interim tamen nondum propterea v. *Λεξιθήρεως* civitate Attica ejiciendum; illo enim usos deprehendo Origen. in Philocalia xxi. p. 60., **Σημειωτέον ἐστὶ τὸν τόπον πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, Λεξιθηροῦντας μὲν τὰ ἀπὸ τῆς παλαιᾶς διαθήκης, et Cyrill. Alex. Dial. iii. de SS. Trin. p. 485., Λεξιθηροῦσι καὶ **τριποθῆτως ἀρπάζουσι πᾶν ὑπὲρ ἂν φαίνοιντο τῇ τοῦ Ὑίου τιμῇ*, τε καὶ δόξῃ καθ' ἑαυτοὺς ἐναντίον.* Suicer. Thes. Eccles. "De v. *Λεξιθήρας* item movi Casaub., et Salmasio ideo, quod v. *θηρῶν* inter ea esse, quæ ad duas conjugationes pertinere notant Grammatici, et tam in *ῶν*, quam in *ῶν* efferatur, nondum docuerint: peto etiam a vobis, qui hic adversamini mihi, hoc doceri. Interea dum id faciatis, persto in sententia, et legero ap. Epiphan. *ὦ pro οὐ*, quæ facillime permutari potuerunt a librariis, ut in *ῶν* *Philemonis*, Athen. vii. (p. 288. e.) *θηρούσα* pro *θηρώσα*, [imo ibi legebatur *θηρούσα*, pro quo Casaub. probante Grotio conjecit *θηρώσα*. Vide Schweigh. ad h. l.], *λεξιθηρώντες*; et verbum igitur vere Græcum fuerit *λεξιθηρῶν*, *λεξιθηρῶν*, i. e. Aucupari vocalis, verba venari, quod Gellius *λέξεις τηρεϊν* sine ullo vitio, ut puto, dixit. Nam *τηρεϊν* est Studiose et ex insidiis observare, ut noceas, quod vel e lxx. verbis Gen. iii. 15. pateat, [*Ἀδὲς σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρυν*.] Ubi tamen Al. pro *τηρήσει* et *τηρήσεις*, *τειρήσει* et *τειρήσεις*. Is. Vossius autem de lxx. Int. p. 32. *τήρσει* et *τήρσεις* legendum censet, et derivat ab inusitato *τρέω*, Perfero, ab ejusque futuro usitatissimo *τήρω*, *τήρεις*, et *τήρμα* esse docet. Cf. et Lud. Capell. Crit. Sacr. ii. 1." Biel. Thes. Hic igitur locus utpote suspectus nihil tibi præsidii præbet, quo vulgatam in Gellio lectionem, *λέξεις τηρεϊ*, tuearis, contra Salmasii conjecturam, *λεξιθήρεϊ*. Gellio in animo fuisse Gr. phrasin satis notam, sed exquisitam, cuius, loci mentem secum repntanti, liquido constabit. Ad *λέξεις τηρεϊν*, nec Gr. phrasis est, nusquam enim alibi legitur, nec exquisita videretur, si exempla manu larga dare posses. Repone igitur cum Salmasio *λεξιθήρεϊ*, quæ est vox et bene Gr., et maxime recondita. Gellius: Nimis minute ac prope etiam subfrigide Plutarch. in Epicuro accusando *λεξιθήρεϊ*. Huc maxime facit Isidor. Pelus. L. v. Ep. cexlv. p. 633., *Ψυχρὸν μὲν ἐστίν, εἰ καὶ μὴ τοῖς λεξιθήραις δοκεῖ, τὸ σμικρολογεῖν, καὶ περὶ τούτων ποιεῖσθαι τὴν ἀμίλλαν*.] J. Poll. vii. 135., *τὸ ῥῆμα θηρεύειν, ῥηρᾶν, κυνηγεῖν, ὥσπερ ὀρνιθενταί, καὶ ὀρνιθοθήραι*, τὸ δὲ ῥῆμα, ὀρνιθοθήραν. Suid. *Θηρώμενοι*· ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες, et *Θηρώντες*· ἐπιτηροῦντες. Voc. autem *Λεξιθήρ*, quam Casaub. et Sirm. ap. Epiphan. invenisse putaverant, et quam rejeci adductis rationibus, etiam vitavit Salmas.; accusativo enim plurali nominat *Λεξιθήρας*, cujus singularis primus fuerit non *Λεξιθήρ*, sed *Λεξιθήρας*, cujus formæ eo loco alia adducit. Fortassis σφάλμα est in Epiphanio, et pro *Λεξιθήρεϊ*, quod ediderunt, scripserat ipse *Λεξιθήρας*. Certe dativum *θήρεϊ* nou admittunt technicorum de eo regulæ; formatur enim a dativo singulari *σ* ante *ι* posito, *θηρῶ*, *θηρῶ*, non *θήρεϊ*. Cum Poetis qui a nominativo formant addendo syllabam *θήρεσσι*, locutum fuisse Epiphan., quis credit?" Reines. Ep. ad Daum. xii. p. 68., a Schæf. in Mss. laudatus. De vv. *Λεξιθήρ*, *Λεξιθηρῶν*, et *Θηρολέξης*, quid dixerit Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 143. ab eod. Schæf. in iisdem Schedis citatus, nos quidem, qui Heindorfiana Platonis edit. caremus, nescimus, neque vero eandem ob causam nobis licuit videre quid contra Reinesii sententiam de forma *Λεξιθήρ* docuerit J. F. Gronov. ad A. Gell. ii. 2. ab Albertio ad Gloss. Ind. v. *Λεξιθηρος*, et ad Hes. v. *Θηρολέξης* magna cum laude, citatus. Verum in tanta librorum penuria, qui meliora fortasse nos docere potuissent, formam *Λεξιθήρ*, pariter ac *Λεξιθήρας*, omnino in Lexica recipiendam esse censemus, cum in Epiphanio reperiatur nou semel, ut Reines. mira hallucinatione sibi ipsi persuaderi siverat, sed bis. Hunc quidam Episcopi illius locum, Hær. cit. p. 801. d., *Περὶ ἐλπίτος δὲ τοῖς λεξιθήρεϊ τοῦ Πνεύματος ἁγίου πρός τωσαν*, corruptum esse acute vidit et luculenter docuit idem vir eruditus, sed quo minus eum recte reposuisse *λεξιθήρας* credamus, vetat alter ejusd. Epiphanii locus, Hær. cit. p. 785. b., *Προπηθήσαντες τολών οἱ λεξιθήρες εὐδύς*. In uno enim loco scriptum fuisse *τοῖς Λεξιθήραις*, in altero autem *οἱ Λεξιθήρες*, credat Judæus, non nos. Repone igitur, *Λεξιθήροι*, pro vulgato *Λεξιθήρεϊ*. Cum vero Epiphanius hæreticos feris comparare soleat, jocandi gratia eum *Λεξιθήρας*, tanquam a *λέξις* et *θήρ* dictos, pro *Λεξιθήρας*, a *λέξις* et *θήρα*, istos vocalium aucupes appellasse auspicamur, atque huic conjecturæ maxime favet, quod Epiphan. vocabulorum magnus sit flector. Hær. lxi.

